

ਜਨਮ-ਮੰਤਰ : ਭਾਗ ਧਿਆ / ਜਨਮ ਪੁਰੀ ਭਵੇ ਨਾਮੁ ਸ

ਕਿਸੇ 1845 ਦੇ ਚ ੨੫ ੩੦

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

! ਤਾਈ ਥਾਪਾ ਜੀ

1845 ਖ. (ਨਰਕ)

Library

Languages Deptt.

Punjab Government.

PATIALA.

420-MS

JANAM SAKHI — ACC. NO 420.

ਗੁਰਮਤਿ 3-4

(ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 84 ਅੰ.)

॥ १६ सतिगुरुप्रसादि ॥

॥	॥ १६ सतिगुरुप्रसादि ॥	॥	॥
३३	उत्तरां नमः परीगुरुवायेनं नरनीकी ॥ सितु १८४५ ॥ १ ॥ गुरुअंगदरे	॥	॥
१	सांखीपहिलीनतापरीनतावी सितु १५३६ मितीकतवसुदीपुनमांसी ॥	पेनपाडि	१
२	सांखीगुरुनंरनीपेनादरिमांदां गेदिमांतापापेदेपहतेपंदिमां ॥	पेनपाडि	४
३	सांखीगुरुनंरनीमरीमां चंरनेरादिमां ॥	पेनपाडि	५
४	सांखीगुरुनंरनीदरिमांनंमांदां धिसांधवेदिनुषेमरीमां चंरदांसीनयहुंदरुद	पेनपाडि	७
५	सांखीगुरुनंरनीधिरांदां गेदिमांतां रिवतयेतीदीलगांधेतीधीनी ॥	पेनपाडि	८
६	सांखीगुरुनंरनीसतां रंदिमांदां गेदिमांतां धीरुपंजेलेबैसेदेनुगदिमां ॥	पेनपाडि	९
७	सांखीगुरुनंरनीदरिमांदां गेदिमांतां रंदां दीदीदिनुधिसांधसी ॥	पेनपाडि	१०
८	सांखीगुरुनंरनीदरिमांदां गेदिमांतां रंदां दीदीदिनुधिसांधसी ॥	पेनपाडि	१३
९	सांखीगुरुनंरनीदरिमांदां गेदिमांतां रंदां दीदीदिनुधिसांधसी ॥	पेनपाडि	१४
१०	सांखीगुरुनंरनीदरिमांदां गेदिमांतां रंदां दीदीदिनुधिसांधसी ॥	पेनपाडि	१५

੨੩	ਸਾਂਖੀਏਮਨਾਂਦੁੰਦਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਗੀਆਂਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੫੫	੪
੨੪	ਸਾਂਖੀਏਮਨਾਂਦੁੰਦਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਛਾਂਕੇਬੀਗਾਲੇਗਏ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੫੬	
੨੫	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਆਂਗੰਗਏਮਰਦਾਂਛੜਾਂਹੋਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੦	
੨੬	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਂਓਰਦੇਸਤੇਅਗੇਸਿਘਲਾਂਦੀਪਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਂਕੁਦੀ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੧	
੨੭	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਿਲਾਇਤਾਸਰਪਤਾਂਹਨਚਲੇ॥ ਨਗਰੀਮੇਰੇਪਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੩	
੨੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸੀਭਰਪਰਨਚਲੇਜੈਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ॥ ਕੰਠਾਂਗੰਠਾਂਹੋਇਆਂ॥ ਕੰਠਾਂਸਿਧ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੫	
੨੯	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸਹਰਦੇਸਨਚਲੇ॥ ਛੀਮਛੀਮਛੀਓਧਾਂਜਗਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੨	
੩੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਲਨਾਲੁਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੪	
੩੧	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸਹਰਦੇਸੁਰਾਂਜੇਸੁਪਰਸੈਦ॥ ਤੰਬਾਂਛੀਨਾਂਲਿਗੋਸਟ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੫	
੩੨	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜਿਲਮਿਲਾਂਦੀਪਨਗਏਗੰਜੇ॥ ਹੋਈਅਭਿਦੂਸੈਦਸਾਂਝ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੬	
੩੩	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਉਗੀਧਾਂਗੰਜੇ॥ ਪ੍ਰਧੰਨਪਾਸੁ॥ ਦਲੁਤਨਾਂਲੁਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੭	
੩੪	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਰਸਨਾਂਮਸਹਰਨਚਲੇਗੋਸਟਦੁਖਮਾਂਦੁਨਾਲੁਕਨ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੮	

- ੪੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਲਲਾਪਰਬਤਤੇਆਂਏਉਹਮੁਲਲਪੰਥੀਕਹੀਦੇਹੈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮ 4
- ੪੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਲਾਸਪ੍ਰਬਤਪ੍ਰਮਾਏਜਹਾਪ੍ਰਗਤਗਤਕਮੰਤੁਲਹੈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮
- ੪੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨਜੇਜਨਾਦਾਸਮਾਰਪੁਇਆ॥ ਲਾਦ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੯
- ੫੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਸੋਮਰਦਾਨੇਪੁਇਆਅਗੇਪ੍ਰਗਤਅੰਪਦਮੰਤਲਮੋਇ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੯
- ੫੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਈਨਾਪਰਬਤਨੁਆਂਏਜਚਖੰਡਤੇਆਂਏ॥ ਰਦਾਂਘਾਂਠੇਗਸਚਗੰਡ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੩
- ੫੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੀਲਾਪਰਬਤਤੇਆਂਏਫਿਰਕੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੪
- ੫੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਡਾਂਗੀਲਤੀਉਹਾਰਪਰਬਤਤੇਆਂਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੬
- ੫੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਖਨਪਰਬਤਨੁਚਲੇਗਜੇਜਨਕਪਸਨੁ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੭
- ੫੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਜੇਜਨਕਕਦੁਸਨਕਕੈਆਂਤਲੋਕਨੁਫਿਰੇਘਨਪਰਬਤਪ੍ਰ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੮
- ੫੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਲਕਾਪਰਪਤਤੇਆਂਏ॥ ਆਂਏਤਲਾਉਇਸਨਾਨੁਕੀਤ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੯
- ੫੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਮਰਦਾਨੇਨੁਸਾਰਕੈਸੇਤਬੀਦਰਹਮੇਸਹਆਂਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੬੧
- ੫੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੇਤਬੀਦਰਹਮੇਸਹਮੇਲਹੈਜੇਧੋਸੀਰਮਚੀਦਜੀਪਲਕਾ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੬੧

੫੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਚਲਵਟਾਂਲੇਆਏਮੇਲੇਸਿਧਾਂਸਾਂਥਾ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੪
੬੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵਟੀਆਏਆਇਚੰਦ੍ਰਤ੍ਰਾਨਦੇਖੁਭਿਤਰੇ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੫
੬੧	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਜਾਦੇਨੂਸਾਂਥਲੇਕੈਸਜਣਠਗਸਾਂਥਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੬
੬੨	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਹਜਾਦੇਨੂਖਰਮਾਂਸਹਰਦਿਖਾਂਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੩	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੰਧਾਰਗਏਇਕਮਗਲਪਠਾਣਨਾਲਗੋਸਟਕਰੀ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੪	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਸਟਿਵਲੀਕੰਧਾਰੀਸੇਖਸਰਫਨਾਂਲਿਹੈਕਸਦੇਹਦਿ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੫	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਸਟਿਦੀਨਾਂਨਾਂਥਸਾਂਥਿਹੋਈਦੇਹਦਿਚੁਖਤੀਸਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੦
੬੬	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਲੀਕੰਧਾਰੀਸੇਖਸਰਫਸਾਂਥਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੨
੬੭	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਬਲਆਏਮਾਂਨਚੰਦਸਾਂਥਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੪
੬੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਲਗਦਾਈਦੇਟਿਲੇਆਏਜੋਗੀਸਰਅੰਗਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੭
੬੯	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭਾਂਈਲਾਲੇਤਿਖਾਂਦੇਆਏਏਮਨਾਂਦਾਂਦਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੮
੭੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਖੇਕੇਰੰਧਾਂਦੇਆਏਏਮਨਾਂਦਾਂਦਾਂਤੇ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੪

- ੭੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੁਲਖੇਤ੍ਰਗਏਗੁਰੂਨਸੀਤਪੰਡਤਸਾਂਖਗੋਸਟਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੫ ੬
- ੭੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪੁਰੁਗਲੀਕੀਤੀਇਕਖੜੀਨੈਬ੍ਰਿਹਮਖਾਲੋਦੀਪਾਂਸਿ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੬
- ੭੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਿਬਾਂਬਰਚਉਗਤੇਸਾਂਖਹੋਈਮੁਗਲਸਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੭
- ੭੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਖੋਕੀਰਿਧਾਂਦੇਆਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੮
- ੭੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੁਲਚੋਣਅਤੇਚੋਦਮਾਂਤਚੋਈਦੀਹਰੀਕਤ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੯
- ੭੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਬੁਝੇਰਿਧਾਂਦੇਸਾਂਖਿਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੦
- ੭੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਮਾਂਲੋਤਿਖਾਂਣਸਾਂਖਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੧
- ੭੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਸਾਂਖਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੨
- ੭੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰੁਹਮਾਂਨਸਾਂਖਹੋਈਗੋਸਟ॥ ਉਬਾਂਰੇਖਾਂਸ਼ੀਟਕਰੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੩
- ੮੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰੁਹਮਾਂਨਸੇਖਪਾਂਸੁਗਏਗੋਸਟਕਰਨਾਗੁਰੂਜੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੦
- ੮੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਦੇਘਰੁਰਹੇਦੇਦਿਨਪਛੇਰੇਖਾਂਖੋਰੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੨
- ੮੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੰਦੇਤਪ੍ਰਸਤਹੋਕੈਚਲੁਗਈਗੁਰੂਜੀਸਈਯਦਜਲਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੨
- ਲਸਾਂਖਗੋਸਟਕਰਨਗਏ॥

੮੩	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛ ਏ ਕੀ ਤਾ ॥ ਲਾਲ ਗੁਰੂ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੪	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਭ ਦ ਜਲਾਲ ਜਗ ਜਚਹਿ ਮਾਂਗੁ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੫	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਸਟ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮ ॥ ਖਾਂਦੇ ਜਬਾਬ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਾਂ ਜੀ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੬	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮ ਸਾਂਝ ਹੋਈ ॥ ਨਾਂਹ ਦਗੁ ਸਾਂਦੀ ਸਿਗਤ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੭	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਅਜ ਕੀ ਤੀ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੭
੮੮	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਤਿਲ ਦੇ ਡੀਆਏ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੮੯	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਖੋ ਕੀਆਏ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੦	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਤਲ ਦੇ ਡੀਆਏ ॥ ਮਾਂਗੁ ਜੀ ਤੇ ਖੁਸੀ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੧	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਮੀਰ ਦ ਜੀ ਨੂਹ ਕੀ ਕਤ ਪੁਛੀ ਭਾਂਈ ਬ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩
੯੨	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਸਪੁਰਨ ਹੋਈ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਜਨਮ ਪਰੀਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ॥ ਸੀਮਤੁ ਪੰਦ੍ਰਹ ਸੈਬਿਅਸੀ॥ ੧੫੮੨॥ ਮਿਤੀ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ॥ ਪੋਥੀ ਲਿਖੀ
 ਪੰਡੇ ਮੇਥੇ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਕੇਖਤ ਰੰਟੇ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਵਾਈ ਪੇਰੇ ਲਿਖੀ॥ ਮੁਖ ਸਤ ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਜਟੇਟੇ ਕੀ॥ ਰਾ
 ਇਉਂ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਅਹੁਆਇਆ ਆਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੂ ਦੁਲਧਾ ਆਹਾ॥ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਸਤਾਰ ਰੁਟਿ ਨ ਲਿਖ
 ਦਿਆਲਗੇ ਆਹੇ॥ ਜੇਹ ਕੀ ਕਤ ਆਹੀ॥ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਰੇ ਆਹੇ॥ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਦੀਹ ਕੀ ਕਤਾ॥ ਸਹ ਜਿ
 ਨ ਲਿਭਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮ
 ਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਨਾਲੇ ਟਿਰੇ ਦੇ ਆਹੇ॥ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲੇ ਆਹਾ॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ॥ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਜੀਉ ਪਜੀ॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਨ ਆਹਾ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿ
 ਬਿਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜਨਮ ਕਿਸੁਰ ਉਸਲੀਤ ਆਹਾ॥ ਏਹਾ ਚਿਤਵਨੀ ਹੋਇ ਰਹੀ॥ ਕਤ ਕਦੀ ਮੁ
 ਰਨ ਆਸੀ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਖ ਬਾਲਾ ਸੀਧੂ ਜਟੇਟਾ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਇਆ ਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਛੁਪਿ ਆਰ
 ਹਦਾ ਸੀ॥ ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਨੁ ਏਹਾ ਚਾਹਸੀ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਗਵਰੇ ਦੇ ਤਾ ਦਰਸਨ ਨੁ ਜਾਈ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੁਇਆ ਜੇਗਾ

ਰੂਨਕ ਇਕ ਪਤਰੇ ਭੰਗ ਦਤਿ ਹੁਇ ਸਨੁ ਬਾਪਿ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ਦਾ ਜੋ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬਾਦ ਛਪਿਆ ਬੈਠਾ
ਹੈ। ਫੇਰ ਪਤਰ ਸੁਣੀ ਜੇ ਪਤਰਿ ਪਹਿਰਿਆ ਦੀ ਦਿ ਚਿ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ
ਨੁਆਇਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਸਕ ਤਿਆਹੀ ਜੋ ਭੇਟ ਲੈਆਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂ ਛੁਛਲ ਧੋਸਾ ਅਰੇ ਦੇ ਖੇਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦ ਬੈਰਾਵਾਣੁ ਵਟ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਲੇ ਸਿਧੂ ਜਾਇ ਮਥਾ ਦੇ ਰਿਅੰ ਮੰਗੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿਆਂ ਆਉਤਾਈ ਸਤਿਕ
ਰਤਾ ਰਬੈ ਰੋਜੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਵਾਣੁ ਵਟ ਰਹਿ ਗਇਆਂ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਕਿਥੋ ਆਇਓ
ਕਿ ਵਕਰਿਆ ਵਾਣੁ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਉਣੁ ਹੋ ਦੇਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਧੂ ਹਥ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਹੋ ਦਾ ਜਟੇਟਾ ਹਾਗੇ ਤਸੀਧੂ ਹੈ। ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਵਤਨ ਜਨਮ ਰਾਇ ਭੁਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਹੈ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁਆ
ਇਆ ਆਹਾਂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੇ ਕਿਸ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਫੇਰਿ
ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਕਾਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਮੈ ਬੋੜੈ ਵਰੇ। ੩ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਵਡਾ ਸੀ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫਿਰ ਦਾਸਾ। ਪਰ ਜੀਤ ਦਾ ਅਸਾਨੂ ਏਹ ਮਤ ਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਏਵਰੁ ਚੁਰਾ ਹੈ। ਪ
ਰ ਸਲਾਮੀ ਰਹ ਦੇਸੇ। ਏਹ ਗਲਿ ਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦਾ ਬੈਰਾ ਗਛੁ ਟਿਗਇਆ। ਕਿਸ

ਉਖੀਅੰਨਾਹੀ। ਓਹੁਰਾਤਿਗੁਜਰੀ। ਫਿਰਿਭੁਲਕੁਹੋਇਆਤਾਫੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਆਖਿਆ। ਭਾਈਬਾਲੇ २
 ਨੁਸਦਹਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਫਿਰਿਬਾਲੇਨੁਗੁਰੁਅੰਗਦਪੁਛਣਲਗਾ। ਭਾਈਬਾਲਾਕੁ
 ਰੂਤੈਨੁਏਹਭੀਮਲੁਮੀਹੈ। ਜੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੇਜਨਮਿਆਸੀਸੋਕੀਕੁਜਨਮਿਆਸੀ। ਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਏਹ
 ਮਨੁਮਲੁਮੀਨਾਹੀ। ਪਰਜੀਇਤਈ। ਮੇਸੁਈਸੀਲੋਕਾਦੇਮੁਹੋ। ਜੇਹਰਿਦਇਆਲਮਿਸਰਿਆਖਦਾਹੈਜੇਭਾ
 ਈਇਨੇਮਹੁਰਤੋ। ਅਤੇਸਤਾਈਨਿਛਰੇ। ਅਤੇਕਤਕਦੀਪੁਰਨਮਾਸੀ। ਸੈਸਾਰਤੇਕੋਈਨਹੀਜਨਮਿਆ
 ਏਹੁਕਾਲੂਵੇਦੀਦੇਖਰਿਕੋਈਅਵਤਾਰੀਜਨਮਿਆਹੈ। ਇਤਨੀਮੇਸੁਈਸੀ। ਹੋਰਭੀਸੁਈਸੀ। ਜੇਮਹਤੇਕ
 ਲੁਜਨਮਪੜੀਤਿਤਸਮੇਲਿਖਾਈਸੀ। ਫੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਕਿਵੇਜਨਮਪੜੀਭੀਹਥਿ
 ਆਵੈ। ਫਿਰਿਬਾਲੇਸਿਧੁਕਹਿਆਜੀਗੁਰੁਜਾਣਪਰਖੋਜੁਕੀਤਿਆਹਥਾਵੈ। ਤਾਫਿਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਬੋਲਿ
 ਆਭਾਈਬਾਲਾਕੋਈਇਵੇਹਾਹੈ। ਜਿਸਥੇਖੋਜੁਜਨਮਪੜੀਦਾਇਕੇਜਨਮਪੜੀਹੀਹਥਾਵੈ। ਤਾਫਿਰਿਬਾ
 ਲੇਸਿਧੁਆਖਿਆਜੀਛੁਛੀਐ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸੀਉਥੋਦੇਵਸਕੀਨਹੋਰੇ। ਤੁਸਾ
 ਹੀਥੋਖੋਜਿਹਥਿਆਵੈ। ਅਤੇਤੁਸੀਕਿਸੇਪਾਸਹੁਟੇਲਹਾ। ਤਾਬਾਲੇਸਿਧੁਆਖਿਆਜੀਕਾਲੂਵੇਦੀਦਾਭਿਗ
 ਓਲਗਦਾਹੈਲਲੂਵੇਦੀ। ਓਸੁਪਾਸੁਹੋਵੈਤਾਤੁਸੀਕੋਈਆਪਣਾਆਦਮੀਭੁਜੇ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆ

ਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਾਹੀਖੋਜੁਕਰਣਾਤਾਬਾਲੇਸਿਧੁਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਜੇਤਸੀਕੋਈਆਪਣਾਆਦਮੀਦੇਵੈਤਾਉ
ਹੁਭੀਹੋਵੈਅਤੇਹੁਭੀਹੋਵੈਜਾਇਕਰਲਾਲੂਵੇਦੀਨੁਆਖੀਐਭਾਈਲਾਲੂਤੁਬਿਰਧਹੋਇਆਹੈ॥
ਤੇਰੇਉਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਬਹੁਤਮਿਹਰਦਾਨਗੀਹੋਈਹੈ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇਤੁਜਨਮ
ਪਤੀਦੇਹੁਦੁਫਕੇ॥ਗੁਰੂਅੰਗਦਅਸਾਢੁਫਲਧਾਹੈ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਅੰਗਦਦਿਚਿਭੇਦਕਛੁਨਾਹੀ॥ਤਾਂਗੁ
ਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਕੋਈਸਿਖਲੈਜਾਹਿ॥ਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਜੇਕੋਈਭੇਜੇਸੇਈਮਿਨਾਲਿਲੈਜਾ
ਦਾਹਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਸਿਰਤਿਆਖਦੀਹੈ॥ਸੋਪੁਰਾਬਚਨੁਆਖਦੀਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਅੰ
ਗਦਭਾਈਬਾਲੇਸਿਖਸਿਧੁਉਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ॥ਬਹੁਤਤਸਟਮਾਨੁਹੋਇਆਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਲਾਲੇਪੰਨੂ
ਜਦਿਆਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ॥ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲਪੰਨੂਤੁਸਿਖਹੈਗਰਮੁਖੀਹੈ॥ਭਾਈਬ
ਲੇਨਾਲਿਜਾਹਿ॥ਤਲਵੰਡੀਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਲੈਆਉਲਾਲੇਪੰਨੁਆਖਿਆਭਲਾਜੀਧ
ਨੀਅਸਾਡੇਭਾਗੁਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖੀਐਗੇ॥ਜਾਈਐਗੇਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਦਰਸਨੁਕੀ
ਤਾ॥ਗੁਰੂਅੰਗਦਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੈਨੁਕਰਤਾਰਚਿਤਿਆਵੈ॥ਬਾਲਾਸਿਧੁਅਤੇਲਾਲਪੰਨੁਗਾਇਕੋਏ
ਦੀਤਲਵੰਡੀਅਏ॥ਆਇਕਰਲਾਲੂਵੇਦੀਨੁਮਿਲੇ॥ਲਾਲੂਨੁਆਖਣਲਗੇ॥ਭਾਈਲਾਲੂਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਗਾਗਰੁ ਅੰਗ ਦਮੰਗੀ ਹੈ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਅਮੇਰੇ ਕੋ ਲਿਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਅ ० 3
 ਬਾਲ ਤੁੰਨ ਨ ਕਦਾ। ਸਿਤੁ ਸੇਤੁ ਸਚਾ ਅਪੁ ਗਰੁ ਅੰਗ ਦਕੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ। ਤੁੰਨ ਤੋਰੇ ਰੋਸੁ ਏ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ
 ਅਭਾਈ ਲਾਲੁ ਗਰੁ ਅੰਗ ਦੁਹੈ। ਤਿਸ ਅਗੇ ਗਰੁ ਨ ਕਪੰ ਜਪੰ ਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਧਿਕੇ ਮਥਾ ਏਕਿ
 ਅ। ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਰਾਬਰੀ ਕੇ ਹੀ। ਅਸਾ ਦੁਛਕੇ ਲਪਾ ਹੈ। ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਗੀ ਅਉਲਾ ਦਿਕਰ ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨ
 ਗੇ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਅਬਾਲਾ ਦੇਖਾ ਏ ਲਦਾਹਾ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਅਤੁ ਕਾਲ ਦਾ ਭਿਰਾਉ ਹੈ। ਤੁੰਨ ਘਰ ਦਿਚਿ
 ਏਲਾ। ਬੀਬੀ ਤੁੰਨ ਲਿਗਈ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀ ਚਲੁ ਗਇਆ। ਪਰੁ ਦਿਚਿ ਏਲਾ ਲਗੇ। ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ
 ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਧੀ। ਲਭੁ ਕਰ ਬਾਲੇ ਨੁਲਾ ਲੂਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ। ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨੁ ਦਿਤੀ। ਤਾਲ ਲੇਪੰਨੁ ਕਹਿ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰਨ ਨਾਲ ਚਲੁ। ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਬਹੁਤੁ ਮੁਜਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਤ
 ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਚਲੇ ਨਨ ਕਦੀ। ਪਰੁ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਕੁਝ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ
 ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਜੀ ਤੇਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀਵ ਅਵਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਲਾਲੁ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਦਿਤਾ
 ਅਤੇ ਏਹੇ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਅਗੇ ਰਖਈ। ਅਤੇ ਅਖਣ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਗੀ ਬਰਾ ਅੰਨ ਨਤ
 ਤੁਸਾਖ ਸਮਾਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੁ ਪੈਖਾ ਕੇਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਕਾਈ ਨਰਖੇ

ਜਨਮਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਲਾ ਲੈਕ ਰਿਖ ਰਿਖ ਰਿਆ ਦੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਏ ਗਾਮਾ ਨਿਅਗੇਰ
 ਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਾਏ ਲਗਾਤਾ ਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨੁਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਮਾਏ ਮਾਨੁ
 ਤਹਿ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਤਾਹਿ ਬਿਲੈ ਕੈ ਜਨਮਪਤੀ ਚੰਮੀ ਅਤੇ ਅਖੀ ਸਿ
 ਰਤੇ ਰਖੀ ਆਦਿ ਏਤਾ ਰਿਆ ਦੇਖੇ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੋਨਿ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ
 ਸਿਖੁ ਹੋਵੇ ਏਵੇ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾ ਮਹਾ ਅਖਰ ਜਟੁ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰ
 ਹਦਾ ਸੀ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਧੇ ਰੋਮੇ ਖਾਖਰੀ ਹੋ ॥ ਓਹ ਦੇਵੇ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦੇਵੇ ਏਵੇ ਚਾਚਾ ਜੈ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਤਾ ਈ ਮਹਾ ਅਦਾਚ ਹੋਏ ਜਰਗਾ ਮਹਿ ਮੇਕ ਰਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹਉ ਲਿਆਵ
 ਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਏ ਬੁਝਾ ਆਵਹਾ ਮਹਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਧੇ ਰੋਮੇ ਖਾਖਰੀ ਲੈ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਓਸਤ
 ਈ ਜਨਮਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ॥ ਓਹ ਤਰ੍ਹਤਰ ਦੋ ਚਿਗਾਇਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਵੇ ਹੁ ਅਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੀ ਆਇ ਚਿਲਿਖਿ ਦੇਹਿ ॥ ਏਵੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਕਾਗਦ
 ਛੇ ਮੰਗਾਵਹੁ ਮੇਲਿਖਿ ਦੇਹਾ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਲਿਖਣ ਸਿਮਰੀ ਮੰਗਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਏਵੇ ਲਿਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਲਿਖਵਾਈ ॥ ੨ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੨੫੨੬ ॥ ਸਿਤੀ ਕ

ਤਕਸਦੀਖਰਨਮਾਸੀ। ਗੁਰਨਨਕਜੀਜਨਮਲੀਤਾ। ਕਾਲੁਵੇਦੀਦੇਘਰਿ। ਕਲੁਦਾਪਰੋਹਤੁਹਰਿਦਇ। ਮਾਲਮਿਸ ੪
 ਰਿਆਹਾਵਡੀਵੇਲਕਲੁਹਰਿਦਿਆਲਦੇਘਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਜੁਜੀਪਤਤਜੀਤਸੀਕਿਰਪਾਕ
 ਰੋ। ਪੀਤਿਤਕਹਿਆਕਿਉਮਹਤਾਇਸਦੇਲੇਕਿਉਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਕਲੁਆਖਿਆਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਤਸੀ
 ਰ੍ਹਿਖਕਰਿਕੇਜਨਮਪਤੀਲਿਖਹਾਹਰਿਦਿਆਲਪੀਤਿਤਕਹਿਆ। ਕਲੁਮਹਤਾਜੀਸੇਦਾਪੁਜਾਕਰਿਕੇਆਦਦਾ
 ਹਾਂਤਾਂਕਲੁਆਪਣਘਰਿਆਇਆ। ਧਿਛੇਪਤਤਪੰਜਘਰੀਆਦਿਨੁਚਰੇਆਇਆ। ਆਇਕਰਿਸਦਿਓਜ
 ਮਹਤਾਕਲੁਹਰਿਓਆਇਆਹਾਂਕਲੁਅੰਦਰਿਲੈਵਹਿਅੰਗਮਗੇਕਲੁਵਿਛਾਵਣਕਰਿਰਖੇਆਹੈ। ਪਤਤਨੁ
 ਬੈਠਾਇਆ। ਪਤਤਬੈਠਕਰਿਆਖਿਆ। ਮਹਤਾਕਲੁਕਾਗਦਕੇਜਰਲੈਆਉ। ਫਿਰਿਪਤਤਾਖਿਆਕਲੁਮੈਨੁ
 ਸਬਦੁਜਣਾਇ। ਕਿਆਸਬਦੁਲੈਕਰਿਜਨਮਆਹੈ। ਵਖਤੁਜਣਾਇ। ਕਿਆਵਖਤਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਤਾਕਲੁਕਹਿਅ
 ਜੀਮੈਨਖਬਰਹੈ। ਇਕਘਰੀਅਤੇਦੁਇਘਰਪੁਰੋਹੇਆਹੈ। ਜਾਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਪਰਜੀਸਬਦਦੀਮੈਨੁਖਬਰਨ
 ਹੀ। ਤਾਂਪੀਤਿਤਕਹਿਆਕਲੁਅੰਦਰਹੁਖਬਰਪੁਛਾ। ਦਾਈਹਈਤਾਉਸਥੇਪੁਛਾ। ਤਾਕਲੁਦਉਲਤਦਾਈਬਾਹਰਿ
 ਸਦੀ। ਦਾਈਬਾਹਰਿਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖਣਲਗੀ। ਕਿਉਜੀਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਤਾਕਲੁਕਹਿਅੰਦ
 ਈਕੁਛਪੀਤਿਤਜੀਪੁਛਦੇਹੈਨਿ। ਤੀਜਣਦੀਹੈਸੇਦਸਾਤਾਂਦਾਈਕਹਿਆਪੀਤਿਤਜੀਕੁਛਪੁਛਾ। ਤਾਂਪੀਤਿਤ

ਕਹਿਆ ਵੀ ਬਲ ਕੁ ਕਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਕੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ॥ ਅਗੇ ਦਾਈ ਬੋਲੀ॥ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥ ਵਿਚਿ ਕਿਤ
ਨੇ ਬਾਲ ਕੁ ਜਨਮੇ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਪਰ ਜੀ ਇਜੇ ਹਾ ਬਲ ਕੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ॥ ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜੁ ਇਸ ਤਰਾ ਨਿਕਲਿ
ਆ॥ ਜਿਸ ਤਰਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਹਸਿ ਕਰੀ ਮਲਦਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਬਾਲ ਕੁ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿ
ਤ ਕਹਿਆ ਕੁਲ ਦਾਈ ਜਾਹਿ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣਖਾ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕੁ ਸਤਾਈ॥ ਏਨਿ ਛੁੜੇ ਪੁਰੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ
ਜੇ ਪਹਲੇ ਦੁਪਹਰਾ ਅੰਦਰਿ ਜਨਮਿਆ ਹੋਵੈ॥ ਆਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਆਹਾਂ ਅਜੁ ਬਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀ ਰਤਿ ਅਹੀ
ਇਸ ਦੇ ਸਿਰਿ ਛੁੜ ਫਿਰਿਆ ਲੈ ਕੀਏ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਡਾ ਹੋਰ ਨਹੀ॥ ਦੇਖਾ ਕੇ ਹੜਾ ਛੁੜ ਫਿਰੇ॥ ਪੰਡਿਤ ਵਡਾ ਦੀ ਚਾਰ
ਗਿਆਨ ਦਾਨੁ ਆਹਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲ ਕੁ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇ॥ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕੇ ਬਾਲ ਕੁ ਅੰਦਰੁ
ਮੰਗਿਆ॥ ਅਗੇ ਬੀ ਬੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦੇ ਦੀ ਠੰਢ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਨਾ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਿ
ਛੁ ਇਸ ਦਾ ਬਿਘਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਮੇਜ ਬਾਬੁ ਕਰ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੋਤ ਰਿਆ ਵਿਚਿ ਲੈ ਆਇਆ॥ ਆਇ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਅਗੇ
ਲੈ ਬੈਠਾ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਗਿਆਨ ਦਾਨੁ ਆਹਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਪਿਕਰਿ ਅਗੇ ਉਠਿ ਪੜਾ ਹੋਇਆ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਪਿਕਰਿ ਨਮ
ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਲੈ ਜਾਹਿ॥ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕੁ ਅੰਦਰਿ ਦਿਤਾ॥ ਫਿਰਿਆ ਇਕਰਿਆ
ਪਿਓ ਸੁਪੰਡਿਤੁ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਕੁਲੁ ਅਖੋ ਕੇ ਹੋ ਮਹੁਰਤ ਜਨਮਿਆ ਹੈ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ

ਸੋਧਿ ਕੇ ਰਖਾਗਾ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਨ ਰਖਾਗਾ ਅਤੇ ਚੋਲਾ ਭੀ ਪਾਵਾਗਾ ਪੰਡਿਤ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਗਾ ॥ ੫
 ਜਾ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਉਰਖਿਆ ਨਾ ਕਨਿਰ ਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੰਡਿਤ
 ਜੀਤ ਸਾਏ ਹੁਨਾ ਉਨਾ ਹਾਰਖਣਾ ਏਹੁਨਾ ਉਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕਾ ਦਾ ਸਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਏਹੁਨਾ ਅਵਤਾਰੀ
 ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਿਅਇਆ ਹੈ ਏਡਾ ਅਵਤਾਰੀ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਰਿਸਨ ਚੰਦ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਉਨਾ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਵੈ ਹੀ ਪੂਜਨਗਾ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨ ਦਿਚਿਰ
 ਵਿਜਾਏਗਾ ਵਣ੍ਹ ਵਿਣ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਜਾਏਗਾ ॥ ਇਸ ਤਾਈ ਸਮੁੰਦਰਾ ਹੁਦੇਵੈਗਾ ਏਹੁਨਿ ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੇਗਾ
 ਅਤੇ ਵਡਾ ਇਸ ਨਾਨੀ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ਹੋਰ ਸਨੁ ਵਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਏਗਾ ਨਾ ਹੀ ਕਾਲੂ
 ਏਹੁ ਅਗਮ ਨੂੰ ਸੇਨੁ ਰਹਸੀ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਰਾਤ ਬਾਮੇ ਨਾ ਦੇਖਾਗਾ ॥ ਰਿਆ ਜਾਪੈ ਮੇਰੀ ਮਾਰ ਬਲਾ ਕਿਤ ਨੀ ਕੁਹੈ ਬੋਲਹੁ
 ਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ੨ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਾਨਕ ਜੀ ਪੰਜਾਵ ਰਿਆ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ਸੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣਾ ਦੇਵਣ ਜਾਏ ॥ ਜੇ ਭੁਲੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਭੁਲਾਛੁ ੩ ਫਿਰਾਇ
 ਆਹਈ ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਕਾਲੂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਲਾਭੇ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਉਸ ਵਖਤ ਅਵਸੀਤ ਸਿਧਾ ਮੁਹੁਰੀ ਨਾ ਕਰੇਗਾ
 ਜਬ ਨਾਨਕ ਬਰਸਾ ਸਤ ਕਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਨੁ ਪਾਏ ਪਾਇ ਦੇਗਾ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭ

ਲਾਪਿਤਾ ਜੀਭਲਾਹੋਵੈ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਨੁਪਾਧੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਗਇਆ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਮਹੂਰ ਦੇਖਾ॥ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੇ ਪਾ
 ਸਿ ਪਾਇ ਦੇਹਾ॥ ਤਾ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਮਹੂਰ ਤੁਹ ਛਾਹੈ॥ ਤਬ ਟਿਕਾ ਚਾਵਲੁ ਸੁਪਾਰੀ ਦਛਾਧਾ ਧਰਮ ਅਣਇ
 ਲੀਤਾ॥ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇਆ॥ ਪਾਧੇ ਪਈ ਲਿਖਿ ਦਿਤੀ॥ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ॥ ਇਕ ਦਿਨੁ ਪਹਿਅੰਗ ਮਗ
 ਲੇ ਦਿਨੁ ਚੁਪਕਰਿ ਗਹਿਆ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ ਦਿਉਨਾਹੀ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ
 ਤੁਕਿਛੁ ਅਪਭੀ ਪਹਿਅੰਗ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪੜਾਇ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਹਿਅੰਗ॥ ਤਬ ਬਾ
 ਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਏਨੀ ਪੜੀ ਗਲੀ ਫਾਹੇ ਪਉਦੇ ਹੈ॥ ਨਿਏ ਹਜੁ ਪੜਾਹੈ ਸੇ ਸਭ ਬਾਹੈ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਕੁ ਸਬਦੁ ਉਠਾਇਆ॥ ॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ॥੧॥ ॥ ਜਾਲਿ ਮੇਹੁ ਪਾਸਿ ਮੁਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਾਰਿ
 ਸਾਰਾ॥ ਕੁਓ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਲਿਖੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ
 ਪਰਾਵਾਰਾ॥੧॥ ਪਹਿਅੰਗ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਹੁ ਬੋਹੈ ਇਸਚਾਨੀ ਜਾਣੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ
 ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥੁ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੰਤ ਤਜਿ ਤਨਾ ਪੜਨਾ ਸੁਣਹੈ ਸਭ ਬਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ
 ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਹੋਰੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਤਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਪਹਿਅੰਗੁ ਛੁਟੀ ਦਾਹੈ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ॥ ਏਹੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੇ ਸਭ ਸਿਸਾਰ ਕਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੇ ਮਸੁਦੀ ਦੇਈ॥

ਕਾਗਦੁਸਣਕਾਕਲਮਕਾਨੇਕੀਅਨਲਿਖਣਹਾਰਾਗਲਿਖਿਆਸੁਕਿਆਲਿਖਿਆਗਮਾਇਆਕਾਜੀਜਾਲੁਲਿ ੬
ਖਿਆਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭੁਦਿਕਾਰਹੋਏਅਵਰਜਸਚਕਾਲਿਖਣਹੋਸਕੈਸਾਹੋਜੋਮਾਇਆਕਾਮੋਹਿਜਲਿ
ਕਰਿਅਸਕਰੀਐਤਪਸਿਅਕਾਕਾਗਦੁਕਰੀਐਚਿਤੁਲਿਖਣਹਾਰਾਕਰੀਐਲਿਖੀਐਸੁਕਿਆਲਿਖੀ
ਐਮਾਇਸਕੇਅੰਦਰਿਕਿਛੁਭਾਉਪੈਤਿਸਕੀਕਲਮਕਰੀਐਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਉਲਿਖੀਐਜਲਹਿਲਿਖੀ
ਐਜਿਤੁਲਿਖੀਐਸਭੁਦਿਕਾਰਮਿਟਿਜਾਗਿਏਧਾਤਿਤਜੇਤੁਏਹੁਲੇਖਾਪਹਿਅਹੈਤਅਸਾਨਪੜਾਇਨਾਹੀਤਨ
ਪੜਨਾਪੜਾਇਹੋਸਅਮੀਜਹਾਏਹੁਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਹਾਏਹੁਪੜਨਾਤੇਰੇਹਬਿਨੀਸਾਣੁਹੋਵੈਗਾਤਾਂਪੀਡਿਤ
ਕਹਿਅਏਨਾਨਕਾਇਕਜੇਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਉਲੇਤੇਹੋਤਿਨਕਉਰੋਟੀਅਭੀਨਾਹੀਜੁਹਿਅਵਤੀਅੰਮਤੇਇ
ਕਪਰਮੇਸਰਜਾਣਤੇਨਾਹੀਅਰੁਪਾਤਜਾਹੀਅਕਰਤੇਹੋਕਹੁਦੇਖਾਉਨਾਕਉਣਕਰਮਕੀਏਹੋਤਬਬਾਬੇਨਾਨ
ਕਦੁਜੀਪਉੜੀਆਖੀਤਿਨਕਉਅਗਮਿਲਨਿਵਡਿਅਈਅਸਦਖੁਸੀਅਸਦਚਾਉਤਿਨਮਖਦਿਕੇਨਿ
ਕਲਹਿਜਿਤਮੁਖਸਚਨਉਕਰਮੁਹੋਵੈਤਾਂਪੀਐਨਹੀਗਲੀਵਾਉਦੁਆਉ॥੨॥ਤਿਸਕਾਖੁਮਾਰਥਾਸੁਣਹੋ
ਸੁਅਮੀਜਹਾਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਹਾਏਹੁਪੜਣਾਪਰਮੇਸਰਕਾਸਿਸਰਨੁਤਿਸਕਾਪੁੰਨੁਹੋਵੈਗਾਸਦਾਸਦਾਖੁ
ਸੀਅਹੋਵਨਗੀਅਤਿਨਕੇਅਨੰਦਮੰਗਲੁਨਿਪਾਨਹੋਵਨਗੇਜਿਨਾਇਕਮਨੁਕਰਿਸਿਮਰਿਅਹੈਤਿਨਾ

ਸਤੁ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਨਾ ਪਰਉਪਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਹੀ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਬੁ ਪੰ
ਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਭੀ ਨਾ ਹੀ ਜੁ ਹਿ ਆਵਤੀ ਆ ਤਿਨ
ਕਉ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਅਰੁ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੈ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਤੈ ਕਹੁ ਦੇਖਾਉ ਨਾਕ
ਉਣ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਡਰਤੈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਭੀ ਕਰਤੈ ਹੈ ਤਾਬਾਬੇ ਨਨਕ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ
ਆਖੀ ॥੩॥ ਇਕੁ ਆਵਹਿ ਇਕੁ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਇਕੁ ਰਖੀ ਅਹਿਨਾਉ ਸਲਾਗਾ ਇਕੁ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕੁ ਨਾਵਤੇ
ਦਰਬਾਰਾ ਅਗੇਗਾਇਆ ਜਾਈਐ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੇਵਾਰਾ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸੁਣਹੋ ਸਾਮੀ ਜਾਓ ਜਾਨਗੇ ਅ
ਗੇ ਜੇਈਹਾ ਖੁਸੀ ਆਕਰਤੈ ਹੈ ਇਕੁ ਸਾਹਕਰਾਇ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇਕੁ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਦੇਹੈ ਨਿਯਾਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਹੀ
ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਆਰੋਐ ਸੀਸ ਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜਿਉ ਕਪੜੇ ਕਉ ਧੋਬੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਤਿਲਾ ਕਉ ਤੇਲੀ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਚਕੀ ਦਾਇਆ ਕਉ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਐਸੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਹੀ ਸਿਮਰਤੇ
ਅਤੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗੀ ਮੰਗਿ ਪਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਦਰਗਾਹ ਵਡਿ ਆਈਆ ਮਿਲ
ਨਿਗੀਆ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਐਸੀ ਆਬਾਤਾ ਕਉ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਅਜੇ ਤੁਬਾਲ ਕਹੈ ਕਿਛੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾਇ ਸੜੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਦੇਖਾ ਅਜੇ ਤੇਗੀਓ ਰਿਖੈ ਹੈ ਤਬੁ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਚਉਥੀ

ਪਉੜੀ ਅਖੀ ॥ ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਅਗਲਾ ਖਾਖਿ ਖਾਖਿ ਛਿ ਜੇ ਦੇਹਾ ਨਾਉ ਜਿਨਾ ਜੁਲ ਤਨ ਖਾਨ ਹੋ ਦੇ ਤਿਰੇ ਖੇਹਾ ਨਾਨਕ ਉਸ ॥
 ਚਲਿਆ ਸੁਕੁ ਹੈ ਤੁਏ ਨੇਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇਹੀ ਤਿਤਾ ਭਿਸ ਸਾਹਿਬਾ ਕੀ ॥
 ਅੰਬ ਤਰੇਹੀ ॥ ਜੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਭੁੰਮਾ ਨੂੰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇਈ ਹਾਸਲ ਤਨ ਖਾਨ ਕਹਾਵ ਦੇਹੀ ਨਿਸੇਸ ਭੁੰਮਾ ਕਹੇਇ ॥
 ਨਗੇ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਅਮਰ ਮੰਨੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਥਮੀ ਭੁੰਮਾ ਨੂੰ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇਭੀ ਭਿੰਨ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਖਾਕ ਦਰਖਾਕ
 ਹੋਇ ਜਾਨਗੇ ॥ ਸੁਣੇਹੀ ਤਿਤਾ ਮੇਰਾ ਨੇਹ ਕ੍ਰਿਸਮਿ ਉਕਰੀ ॥ ਅਸੀ ਭੀ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਖਾਕ ਦਰਖਾਕਿ ਹੋਇ ਜਾ
 ਹਿਗੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਬੀਦ ਗੀ ਕੀ ਜੇ ॥ ਓਹੁ ਛੁਡਾਇ ਲਏਗਾ ॥ ਇਸ ਸੀਸਾ ਹਸਿ ਉਕਰਾ ਨੇਹ ਕ੍ਰਿਸਮਿ ਕਹਾਵ ਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰ
 ਤਿਤ ਹੈਗ ਨੂੰ ਹੋਇ ਕੇ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕਹਿਆ ਤੇਰੇ ਅਤਮਾ ਦੁਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਬੋਲ
 ਹੁਤਾਈ ਦੋਹਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਇ ਕੁ ਦਿਨ ਕਾਲ ਕਹਿਆ ॥ ਜਿਨ ਨਕਏਹੁ ਖਾਕ ਦੀ
 ਅਮੇਰੀ ਆਲੈ ਜਾਹੁ ਤੁਚਰਾਇ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੁਨ ਨ ਕਮੇਹੀ ਆਲੈ ਕਹਿ ਬਹਿਲੈ ॥ ਆਇਆ ॥ ਤਾਚਰਾਇ
 ਲੈ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਰਿਅ ਗਲੈ ਦਿਨ ਕਾਇਆ ॥ ਤਮੇਰੀ ਛੁਡ ਕੇ ਆਖ ਕਣਕ ਦੇ ਬੇਲੇ ਪੈਸ ਤਾ ॥ ਰਮੇਰੀ ਜਾਇ ਕਣ
 ਕ ਨੁਪਈਆ ॥ ਕਣਕ ਨੁਪਾਇ ਗਈਆ ॥ ਤਬ ਇਕੁ ਰੁਧੀ ਖਾਕ ਦਰਖਾਵ ਦੁਹਰਾ ਮਾਇ ਗਇਆ ॥ ਓਨ ਰੁਧੀ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਤਉ ਜਾਹਿ ਅਗੇ ॥ ਤੇਰੇ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ਆਹੈ ॥ ਇਸ ਉਠਿ ਜਾਹੈ ਕਾਜ ਬਾਹੁ ਦੇਹੀ ॥ ਤਬ ਚਾਰ

ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗੁ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਤਾ ਕੁ ਛੁਨਾ ਹੀ ਉਜਾਹਿ ਆਗਿ ਆਗੇ ਇ ਆਜੇ ਕਿਸੇ ਮੇਰੀ ਮਹੁ ਪਾਇ ਆਗੁ ਖੁਦਾਇ
ਇਸੇ ਵਿਚਿ ਬਰਕਤ ਪਤਸੀ ਤਾ ਭੀ ਓਹੁ ਰਹੈ ਨਾ ਹੀ ਆਗੁ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਲੜਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
ਭੇਰੁ ਟੀਸੁ ਗਦੇ ਨ੍ਰਗਦੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰਾ ਸਿਆਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਤਾ ਦੇਵ ਨਾਏ
ਤੁਸੀ ਕਾਲ ਨੁਸਦਾ ਵਹੁ ਤਬ ਕਲ ਨੁਸਦਾਇ ਆਗੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਇਜ ਖੁਤ ਨੁਸਮ ਖੁਦਾਇ
ਦਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਪਗਈ ਖੇਤੀ ਉਜਾਹਿ ਆਇ ਆਗੇ ਭੁਲਾਇ ਵਾਨ ਕਹਿ ਛੋੜਿ ਆਗੀ ਭਾਈ ਏਹ ਉਜ
ਵਾਜਾਇ ਕੇ ਭਰਦੇ ਹਿ ਨਾ ਹੀ ਤਤੁਰ ਕਾ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜੀ ਆਗੁ ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿ ਆ ਕਰਾਇ
ਹੁਮ ਜਬਾਇ ਵਾਨਾ ਟਿਰਦਾ ਹੈ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿ ਆ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਗੁਨ ਗੁਬ ਪਾਸਿ ਆ ਪਰਤੁ
ਇਸਦਾ ਉਜਾਹੁ ਭਰਿ ਦੇ ਹਿ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜਾਇ ਦਿਖਹੁ ਦਿਖਾਉ ਖੈ ਤਾ ਕੁ ਛੁਨਾ ਹੀ ਉਜਾਹਿ
ਆਗੁ ਤਾ ਭੁਟੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾ ਖੇਤੁ ਉਜਾਹਿ ਆਗੇ ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਤਪਾਦੁ ਸੁਕਰੁ ਨਾ ਹੀ ਤਮੇ ਤੁਰ ਕਾ ਪਾਸਿ ਜਾ
ਦਾ ਗਾ ਤਬ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਗਾਇ ਸਲਾਮਤਿ ਜੇਹਿ ਕਪਠਾ ਟੁਕਿ ਆਗੇ ਵੈ ਤਾ ਭਾਵੈ ਕੁ ਖੁਸਾਨੁ ਮਾਖਹੁ
ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਅਦਮੀ ਭੇਜ ਦੇਖਹੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖੇ ਪਿਅ ਦੇ ਭੇਜੇ ਜਾਇ ਦੇਖਨ ਤਾ ਖੈਤੀ ਅਗਰੁ
ਨਾਲ ਹੁਦੁਈ ਲਹਿਲਹਿ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇਕ ਪਠਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਟੁਕਿ ਆਗੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਉਸ ਖੇਤੀ ਵਲੋ ਭ

ਟੀਕਉਤਰਾਕੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਸਾਰੀਤਾਂਸਭਲੋਕਸੁਣਕਰਹੈਰਨਹੋਏ। ਜਿਤਨੇਤਲਵੰਤੀਵਿਚਿਆਹੇ। ੮
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਕਾਲਦੇਵੈਪਰਿਅਏ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ॥ ਜਾਬਾਬਾਵਰਿਅ
 ਨਵਦੋਹਇਆਤਾਮੰਤ੍ਰੀਚਾਰਣਗਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਇਕਦਰਖਤਹੋਠਿ
 ਕਿਗਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਟਕਢਿਕੇਕਲਾਨਗਬੈਠਾਹੈ। ਕਛਾਦੇਦਿਨ। ੦
 ਹੋ। ਕਛਕਦੀਕਛਕਗਇਕੇਗਇਬੁਲਾਰਖਰਨੁਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੇਤਾਇਕਨੀਗਰਜਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇ
 ਮਥੇਉਪਰਿਕਲਾਨਗਫਟਕਢੀਬੈਠਾਹੈ। ਗਇਬੁਲਾਰਹਟਿਖਰਾਹੈਇਆਂ। ਜੀਵਿਚਿਵੀਚਾਰਕੀਤੇਸੁਜੇ
 ਤਏਹਨੀਗਰਜੀਵਦਾਹੈਤਾਂਕੋਈਅੰਧੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਇਆਹੈਤਏਹਮੁਇਆਹੈ। ਜਾਪਿਛੇਅੰ
 ਦਾਸੀਆਇਪਹੁਚੇ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਭਿਨਨੁਆਖਿਆਂ। ਦੇਖੇਤਏਹਨੀਗਰਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਓਹੁਦੇਖਨਜੇਕੰ
 ਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਂਭਿਨਗਇਬੁਲਾਰਨੁਆਖਿਆਜੀਗਇਜੀਤੇਰੇਕਾਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾ
 ਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਆਖਿਆਦੇਖਾਇਸਤਾਈਉਠਊ। ਤਾਭਿਨਸੁਤੇਨਜਗਇਆਂ। ਤਾਨਨ
 ਕਉਠਬੈਠਾ। ਦੇਖੇਤਾਕਿਅੰਦੇਖੇਸਿਰਤੇਗਇਬੁਲਾਰਖਰਾਹੈ। ਤੰਨਾਨਕਹਥਜੇਕਰਕਿਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਤਾਰਾਇਬੁ
 ਲਾਰਘੋਰੇਤੇਉਤਰਿਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਿਲੀਤੇਸਾਊਲੋਕਹੈਰਨਹੋਇਰਹੇ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਕਉਤੇਗਇਬੁ

ਤਮਿਹਰਵਾਨੁਹੋਇਆਹੋ॥ ਗਇਘਰਿਆਇਕੇਕਾਲੁਨੁਸਦਿਅੰ॥ ਸਦਕੇਆਖਿਚਿਸੁਜੇਕਾਲੁਤੇਰੇਘਰਿਜੁਪੁਤ
 ਨਾਨਕਹਈ॥ ਏਸਨੁਪੁਤਕਰਕੇਜਾਣਨਾਹੀ॥ ਏਹੁਮੀਬੀਅਹਈ॥ ਕਾਲੁਕਹਿਆਕੁਲਾਗਾਇਜੀਬਹੁਤਕੁਲਾਬੈ
 ਲਹੁਤਈਵਾਹਗੁਗਾ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਜਬਬਾਬਾਨਾਨਕਬਾਰਾਂਵਰਿਆਦਾਹੋਇਅੰ॥ ਤਾਂਕਾਲਵੀਚਰ
 ਕੀਤਾ॥ ਜੇਪਹਿਅਤਾਹੈਨਾਨਕਪਰਕਿਤੇਕਿਰਤੁਲਾਈਅੰ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਨਾਨਕਨੁਕਹਿਆਪੁਤਕਿਤੇਕਿਰਤਲਗਾ
 ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਜੇਕੁਛਕਹੇਸੁਕਰਾ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਤੂਫਲਾਈਜਾਗਾਪੇਲੀਬੀ
 ਜਿਆਓ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਬੀਜਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਨੁਸਦਿਅੰ॥ ਬੀਜਕਾਲੁਦਿਤਾ॥ ਨਾਨਕਬੀਜ
 ਲੈਗਾਇਆ॥ ਜਾਇਕਰਿਬੀਜੁਪਤਿਆਇਅਤਾਖੇਤੀਉਗਵੀਪਰਰੱਖੇਕਉਣਾ॥ ਕਿਸੇਦਾਡੰਗਰਕਿਸੇਦਾਖੇਤਾ
 ਕਿਸੇਦਾਵਛੇਰਾਚਰਿਜਾਏ॥ ਨਾਨਕੁਕਿਸੇਨਹਟਕੇਨਾਹੀ॥ ਕਾਲੁਜਾਇਕੇਦੇਖੇਤਾਕੁਲੀਖੇਤੀਜਮਾਈਹੈਸਾ॥ ਕਾਲੁਗੁ
 ਸੇਹੋਇਕੇਦੁਰਬਚਨੁਬੋਲਿਆ॥ ਤੁਕੁਲਾਮੇਰੇਘਰਿਪੁਤੁਹੋਇਓ॥ ਚਉਰਕਰਣਨਾ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਜਾਇਕੇਹਰਿਦਿਅੰ॥
 ਲਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਜੇਕੁਲਾਮੇਰੇਘਰਿਛੁੜਫਿਗਾਇਆਹਈ॥ ਏਹੋਜੇਹੋਤੇਰੇਬੇਦਪੁਰਾਨਹੈਨਾ॥ ਜੇਮੇਰੀਖੇਤੀਜ
 ਮੀਜਾਈਉਜਾਕੁਰੀਤੀਅਸਾ॥ ਤਾਹਰਿਦਿਅਲਪੀਤਿਤਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਕਾਈਨਾਹੀ॥ ਤੁਕਰਮਹੀ
 ਏਹੋ॥ ਤੈਨੁਨਾਨਕਪਾਸਹੁਹਾਸਲੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਨਾਨਕਪਾਸਹੁਹੋਰਕਈਲਖਜੀਅਵਰਸਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਕਿਤ

ਜੀ

ਨਿਅਦਾਉਧਾਰੋਵੈਗਾਂ। ਕਈਲਖਜੀਉਉਧਰਨਗੇ। ਨਾਨਕਹਿਦੂਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾਵਿਚਿਰਵਿਜਾਵੈਗਾਂ। ਰੋਸ
ਨਹੋਇਜਾਵੈਗਾਂ। ਨਾਨਕਦੇਸਬਦਸੁਣਿਸੁਣਿਕਮਾਵਨਗੇ। ਲੇਕਪਹਿਸੁਣਿਕੇਬੇਦਕਤੇਬਬਕਨਗੇ। ਅਤੇਨਾਨਕ
ਬਿਨਪਹਿਅਚਾਰੇਬੇਦਅਠਾਰਪੁਰਾਣ। ਖਟਸਾਸੜਾ। ਜਿਤਨੀਆਸਿਮ੍ਰਿਤਾਭਾਗਵਤਅਤੇਜਿਤਨੀਆਗੀਤਾਹੈ
ਨਿਸਭੇਅਚਾਣਕਨਾਨਕਦੇਮੁਹੋਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਗੀਆਂ। ਸੁਣਕਾਲੂਤੈਇਸਦਾਧੇਖਾਨਾਕਰਾਏਹੁਗਲਾਮ
ਖਈਭਾਗੀਹੈ। ਜੇਦੇਹਧਾਰੀਨੁਪਰਮੇਸਰਅਖਿਆਜਾਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਨਾਨਕਮੈਨੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਜਰਿਆਵਦਾਹੈ।
ਤਾਂਕਾਲੂਚੁਪਕਰਿਰਹਿਅੰ। ਇਸਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚਿਭੇਦਕਈਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਵਰਿਆਪੀਪਰਾਦਾਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂਕਾਲੂਨਨਕਨੁਆਖਿਆ। ਨਾਨਕਤੈਮੇਰੇਪਰਿਕੇਹਾਧੇਦੋਹੋਇਓ। ਬੁਢੇਦੀਵਾਰੀਤੈਬੋਲਿਆਮੇਰਾਨਾਉ।
ਮੈਨੁਆਵਦੀਕਈਨਾਹੀ। ਅਗੇਨਾਨਕੀਹੋਈਸੀਪਿਛੇਤੁਪੇਦੋਹੋਇਓ। ਮੈਨੁਕਰਦਾਸਾਹੋਇਆਜੇਮੇਰੀਪਿਛੇਨ
ਉਹੋਗਾਂ। ਸੇਤੁਮੇਸਾਧੇਦੋਹੋਇਓ। ਤਉਤਮੇਰੇਜੀਵਦੇਹੀਨਾਉਤੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਨਾਨਕਅਗੇਚੁਪਿਕਰਿਰਹਿਅੰ
ਤਫਿਰਕਾਲੂਆਖਿਆਮੈਤਾਖੀਪਿਖਪਿਸੁਇਆ। ਤੁਅਗੇਜਬਾਬਦੇਦਾਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਸਤਾਰਾਵਰਿਆਦਾ
ਹੋਇਆਤਾਂਕਾਲੂਆਖਿਆਪੁਤਤੇਰਾਧੇਖਾਮੈਨੁਖਾਇਗਇਆਂ। ਤੈਕਿਛੁਸਮਝਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
ਭਲਾਪਿਤਾਜੀਤੁਸੀਹੁਣਿਮੈਨੁਬਖਸਹਾਜੇਤੁਸੀਆਖਹੁਗੇਸੇਕਰਗਾਂ। ਬੋਲਹੁਭਈਵਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾ

ਬੀਰੋਚਲੀ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁਆਖਿਆਜੇਪਤਨਾਨਕਤੁੰਦੀਹਰਪੰਥੇਲੈਜਾਹਿਅਗੇਦਸਤੁਚਾਰਿਪੰਥਲੈਅ
ਉ॥ ਅਤੇਜੇਇਸਦਾਗੀਖਰਾਸੋਓਦਾਕਰਿਆਵੇਗਾਂ॥ ਤਾਤਹਨੁਬਹੁਤੇਰੁਪੰਥੇਦੇਦਾਗਾਂ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਅ
ਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀਆਪੇਦੇਖਹੁਗੇ॥ ਤਾਂਵੀਹਰਪੰਥੇਅਤੇਇਕਨਫਰਨਾਨਕਲੈਚਲਿਆਂ॥ ਨਫਰਨਾ॥ ਲਿਖਾਲਾਅਹ
ਜਾਂਕਹਾਬਾਰਾਤੇਗਏਅਗੇਦੇਖੇਤਸਾਧਮੰਤਲੀਬੈਠੀਹੋਈਹੈ॥ ਪਰਕੇਹੀਜੇਹੀਹੈ॥ ਉਨਾਨਕਪੀਨਬਿਨਾਕਪ
ਵੇਕੀਜਾਤਿਨਹੀ॥ ਤਾਂਉਨਾਦੁਆਰੀਤੁਆਹਾਂ॥ ਤਿਸਨਾਨਕਪੁਛਿਆਂ॥ ਜੇਜੀਤਸਾਨਕਪਹੁੰਧਾਧਿਨਾਹੀਅਵ
ਦਾ॥ ਕੇਤੁਸਾਡੀਦੇਹਤੇਸੁਖਾਵਦਾਨਹੀ॥ ਤਾਓਹਮਹੰਤਬੋਲਿਆਂ॥ ਕਿਉਭਾਈਤੂੰਕਿਉਪੁਛਦਾਹੈ॥ ਤੁਝੇਕਿਆਪ
ਰੋਜਨਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਜਦੇਟਾਨਫਰਜੇਆਹਾਨਲਿਉਸਆਖਿਆਂ॥ ਸੁਣਿਨਾਨਕਤੂੰਦਣਜੁਕਰਦਾਅਇਅਹੈ
ਚਲੁਕਰਿਜੇਕਾਲੁਆਖਿਆਹਈਸੋਸਉਦਾਲੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਆਖਿਆਸੁਣੁਭਾਈਬਾਲਾਮੇਨੁਪਿਤਾਕਾਲੁਅ
ਖਿਆਹੈਜੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰਿਆਵੇ॥ ਮੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰਾਕੇਖੇਟਾਸਉਦਾਕਰਾ॥ ਤੁੰਆਖਮੇਨੁਮਸਲਤਦੇਹ
ਤਾਂਬਾਲੇਜਬਾਬੁਦਿਤਾ॥ ਜੀਕਾਲੁਤੈਨੁਸਉਦੇਖਰੇਨੁਤੇਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਆਖਿਆਬਾਲਾਇਹਿਸਉਦਾਖਰ
ਹੈ॥ ਅਤੇਓਹਸਉਦਾਖੇਟਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਤੁਜਾਣਾ॥ ਤੁਪਤੁਪੈਓਹਪਿਓਹੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਉਨਾਸਾਧਾਨੁਪੁਛਿ
ਆ॥ ਕਿਉਜੀਤਸਾਮੇਨੁਜਬਾਬੁਨਦਿਤਾ॥ ਤਾਫਿਰਿਮਹੰਤਬੋਲਿਆਂ॥ ਅਰੇਬਾਲਕੇਹਮਨਿਰਬਾਈਹੈ॥ ਹਮਕਉ

ਬਸਤ੍ਰਕਸੀਜਮਹੀਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਮਖਾਤੇਭੀਨਾਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿਆ॥ ਬਾਲਕੋਜੋਪਰਮੇ ੨੦
ਸਰ੍ਵਭੇਜਤਾਹੈਸੋਖਾਤੇਹੈ॥ ਨਹੀਤਾਚੁਪਕਰਿਬਹਤੇਹੈ॥ ਇਸੀਦੁਸਤੋਉਦਿਆਨਮਹਿਦੁਸਤੋਹੈ॥ ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇਕੈ
ਬਸਤੀਮੇਬਸਤੇਨਾਹੀ॥ ਬਸਤੀਮੇਅਸਾਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ॥ ਤੁਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿ
ਆਨਉਦਸਿਆਭੇਖਨਿਰਬਾਈਨਉਸਿਤਰੇਨਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ ਆਖਿਓਸੁਣਭਾਈਬਾਲ
ਇਹੁਸਉਦਾਮੇਛੁਤਿਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਨਾਨਕਕਾਲੁਮੇਰਉਤੇਰੰਜਹੋਵੇਗਾ॥ ਤੁਜਾਣਤਾਨਾਨਕਕਹਿ
ਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਹਿਸਉਦਾਖਰਾਹੈ॥ ਇਸਦਾਤੇਟਾਨਾਹੀਸਰੋਦਾਧਾਹੈ॥ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੁਜਾਣਾ॥ ਤਾਨਾਨਕ
ਵੀਰਹੁਪੰਝੇਲੈਕਰਿਬਾਲੇਪਾਸਹੁਮਹੀਤਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਮਹੀਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਗਾਰੇਕਾਮਨਾਹੀ॥ ਅਰਤ
ਕਉਬਾਪਨੈਦੀਏਹੈ॥ ਬੈਪਾਰਕੇਤਈ॥ ਤੁਜੇਫਕੀਰਾਕਉਦੇਤਾਹੈਤੇਕਿਆਸਮਝਿਆਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਹੁ
ਮਹੀਤਜੀ॥ ਮੇਨੁਪਿਤਾਕਹਿਆਹੈਜੋਖਰਾਸਉਦਾਕਰੇ॥ ਸੋਏਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ॥ ਹੋਰਸਉਦਾਖੋਟਾਹੈ॥ ੩੦॥ ਤਾਮਹੀਤਕਹਿ
ਆਸੁਣਰੇਬਾਲਕੇ॥ ਤੇਰਾਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤੁਹਤਾਕਉਣਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ॥ ਨਉਮੇਰਾਨਾਨਕਨਿ
ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ ਕਾਲੁਖੜੀਦਾਪੁਤਹਾ॥ ਓਸਮਹੀਤਕਹਿਆਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਕਿਆ॥ ਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਖੜੀਕਬੋਟਾਕਿਆ
ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਮਹੀਤਾ॥ ਹਮਦੁਆਪੁਰਜੁਗਕੇਬਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੀਭਰਤਕਰੀਥੀ॥ ਪਰਬਾਛੁਨਾਹਾ

ਕਉ ਬਿਆਪੀ ਥੀ। ਹਮਰ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਜਨਮ ਨੀ ਚਘਰਿ ਥਾ। ਤਬ ਹਮਰ ਜਨਮ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਥਾ। ਉਸ ਬਛ ਨ ਦਾਸ ਤੇ
 ਹਮ ਕਉ ਠਿ ਰਿ ਜਨਮ ਹੁਆ। ਖੜੀ ਕੇ ਪਰਿ। ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਥੋ। ਅਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾ ਠਿ ਰਿਮਹਿ ਤਕਰਿਅ ਰੇ ਬਾ
 ਲ ਕੇ ਤੁਕਿ ਛੁਮਾਂਗਾ। ਤਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਕਿਆ ਅੰਗ ਉਏ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਂਗ ਤਾ ਹੋ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਾਂਗਤ
 ਤਾ ਠਿ ਰਿਮਹਿ ਤਕਰਿਅ ਰੇ ਬਾ ਲ ਕੇ ਤੁਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਅ ਹੋ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਕਾ
 ਕੁਰਾ। ਏਹੁ ਰੁਪੈ ਆਪਣੀ ਗਾਠਿ ਬਾਂਧਾ ਕੇ। ਇਨ ਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿਆਉ। ਅਤੀਤ ਖਾਵੈ ਰੋਕ ਹਮ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਨਨਕ
 ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਸਹਿ ਰਵਿ ਚਿਆਇਅੰ। ਆਇ ਕਰਿ ਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰ। ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਭੁੰਡੇ ਲੀਤੇ। ਲੈ ਕਰਿ ਆਇ
 ਮਹਿ ਤਕੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤਾ ਮਹਿ ਤਕੇ ਲਿਆ। ਏਨ ਨਕ ਤੁਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੀ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਿਅ
 ਸਾਤ ਬਰਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਹੋ। ਅਬ ਤੁਜਾ ਹਿ। ਤਾ ਨਨਕ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰਿ ਉਠ ਚਲਿਅੰ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਿ ਤਨੁਇ
 ਕਸ ਅਤੀਤ ਪੁਛਿਅੰ। ਜੀਤੁ। ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਅੰ। ਉਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਥੀ। ਤਾਂ ਮਹਿ ਤਕਰਿਅ
 ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹੁ ਤੇ ਆਪੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇ ਦਾਸ ਤੇ ਆਇਅੰ। ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਬੀ ਕਰਾਵਈ।
 ਹੋ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣ ਬਾ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜੁਗਮਾਰੇ ਬੂਤੇ ਤੇ ਲੀਅਨ ਜਾਤ ਬਾਂ। ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹੋਸੇ ਵਿਦਦ
 ਈ। ਤਾ ਨਨਕ ਉਠ ਕਰ ਜਾ ਕੇ ਹਾਂਦੁਹੁ ਉਪਰਿ ਆਇਅੰ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ।

ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਨਾਨਕ ਮੇਰਿ ਛੁਖਾਏ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੰਗੇ ਮੇਰਿ ਹਿਰੁ ਪੰਥੇ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁ
ਲੇ ਵਿਉ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ। ਤੁਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁ ਜਾਣੁ। ਜੇ ਨਾਹੀ ਤੁਲਾ ਤਾਂ ਤੁ ਜਾਣੁ। ਜੇ ਹੁਤ ਅਲਹੁ ਹੈ ਤੇ ਹਾਂ ਮੇ ਅਲਹੁ
ਆਹਾ ਕਾਲੁ ਜਾਣੁ ਤੁ ਜਾਣੁ। ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਨੰਦ ਹਿਅੰ। ਬਾਲੇ ਪਰਿ ਆਇਦ ਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਨੁਪ ਧਰਹੈ ਈ। ਜੇ ਬਾਲਾ ਨ
ਫੁਰਾਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇਅੰ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਆਇਅੰ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿ ਆਇਅੰ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨੁ ਸਦਿ
ਓਸ। ਬਾਲਾ ਪਰੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਅੰ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛਿਅੰ। ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੁਪੰਥੇ ਕਿਥੈ ਹੈ।
ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਟੀਹੁ ਰੁਪੰਥੇ ਜਾਇ ਅੰਗੀ ਫਰੀਹ ਨੁਪ ਦਾ ਓਸ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਅੰਦੇ ਮੇ ਜੇ ਤੈ ਨਾ ਲਿਭੇ ਜਿ
ਅਸੀਂ ਜੇ ਇਸੇ ਵਸਤੇ ਭੇਜਿ ਅਸੀਂ ਜੇ ਫਰੀਹ ਨੁਪ ਦਾਇਅੰਦੇ। ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਕਾਲੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਨੁਪ ਰਾਸ
ਉਦਾ ਅਖਿਆਸੀ। ਜੇ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰੇ। ਓਸ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਓਸੁ ਅਖਿਆਸੇ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਪਰਾਸ ਉਦਾ
ਕਰਣ ਹੈ। ਓਸ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਤੁਭੁ ਦੈ ਕੀ ਕੁਕੁ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਮੇ ਨੁ ਦਸਿਤਾ ਸਹੀ। ਓਹੁ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਬਾਲ
ਲੈ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਨੁ ਪੁਲਿਦਿ ਚਿਅਾਇਅੰ। ਆਇ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਪ ਕਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ। ਅੰਦੇ ਟੀ
ਹੁ ਰੁਪੰਥੇ ਕਿਥੈ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਨਕ ਅੰਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਰਾਸਾ ਪਾਇ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਇਤਾ। ਚੇਸ ਜੇ ਹਥ ਦੇਖੀ
ਗਲਤੇ ਅਤੇ ਦਇਤਾ ਚੇਖ ਪੇ ਹਥ ਦੇਸ ਜੀ ਗਲਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇਸਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਦੀਅੰ ਰੂ ਨਿਕਲਿ ਪਈਅੰ। ਪਰ ਨਾਨ

ਕੋਥੇ ਲਿਓਨਾਗੀ ਗਲ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈਗਏ ਇਕਸਾਮਾਦ ਮੀਰਾ ਬਿਬੁਲਾ ਰਖੇ ਜਾਇ ਕਹਿਅੰਗੀ ਜੀਰਾਇ ਜੀ ਕਾਲੁ ਪਟਵ
ਗੀ ਪੁਤਰ ਨੂਤਾ ਛੀ ਮਾਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀ ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣਾ ਕਾਲ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦਹਿ ਪਈ ਜੀਏ ਹਰਾਨਾ
ਮੇਨ ਬਖਸਾ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੂਤਾ ਇਆਸੀ ਜੇਰਾਇ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਜੇ ਚਲ ਕਾਲੁ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹਈ
ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੂਤੀ ਲੈ ਚਲਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅੰਗੀ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਇ ਸਪੁਤਰ ਮੇਨੁ ਪਟਕ ਛਿਆ ਹੈ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਤਾ ਉਸਰਾਇ
ਦੇ ਆਦਮੀ ਕਹਿਅੰਗੀ ਚਲੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਤਾਂ ਚਲਾ ਓਹ ਨਫਰ ਲੈ ਕਰਿ ਦੁਹਾਨ ਰਾਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਜੀ ਉਰਾਇ ਗਏ
ਦਿ ਚਿਥੈ ਠਾਸੀ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੂਦੇ ਖਿਕਰਿ ਰਾਇ ਦਾ ਬੈਰਾਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਆ ਰਾਇ ਉਠਾਇਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਨੂਬਰਾ
ਲੁਦਿ ਚਿਲੀ ਤੇਜਾ ਅਤੇ ਲੈ ਕਰਿ ਮਥਾਂ ਚੁਮਿਓ ਸਾਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਅੰਗੀ ਕਾਲੁ ਮੇਤ੍ਰ ਹਿਨੁ ਕਹਿਅੰਗੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂਬਰਾ
ਨਬੋਲੇ ਅਤੇ ਤੈਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂਮ ਜੇਹੀ ਮਾਰਿ ਕੀਤੀ ਨਾਤੈ ਨਮੋਰੇ ਅਖੇ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਨਾਤੈ ਨੂਦ ਯਿਦਾ ਕੁਓ ਹੋਇ
ਆ ਨਾਤੈ ਨੂਪੁਤ ਦਾ ਭੈਨਾ ਮੇਹੋ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਲੁ ਤੈਵਤਾ ਰਾਕਸ ਹੈ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੇਖ
ਰਿਲਾਇ ਕਰਾਹੀ ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਇਸਨੁ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅੰਗੀ ਵੀਹੁ ਪਯੋਇ ਤੇ ਆਗੇ ਮੇ
ਕਿਆ ਕਰਾਤਾ ਮੇਨੁ ਹੀਲ ਨੂਪ ਉਦੋਹੋ ਨਾਲਿ ਨਫਰ ਦਿਤਾ ਆਹੰਗ ਓਹੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੂਖਵ
ਇਆਇਆ ਹਈ ਰਾਇ ਬੁਲਾ ਰਨਫਰ ਨੂਪ ਛਿਆ ਨਾਨਕ ਦੀ ਹੁਰੁ ਪਯੋਇ ਕੇ ਥੇ ਪਤੇ ਬਾਲੇ ਰਾਇ ਅਗੇ ਵਰਤੀ

ਆਗੀਸੋਸਭਾਹਕੀਕਤਅਖਿਸੁਣਾਈ। ਤਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਇਚਰਤੇਹੀਮਿਭੈਨੁਕਦੇਬੁਰਾਨਹੀਅਖਿਆਂਘਰੁ ੧੨
 ਅਜੁਆਖਦਾਹਾਂਜੋਸਯਾਂਦਾਕਬਖਤਤਉਦੀਹੁਰਪੰਯਾਦੇਦਸਤੇਇਸਤਾਈਅਜੇਹੀਮਾਰਕੀਤੀ। ਜਾਹਿਵੇ
 ਉਮੇਦਾਮੰਦਰੇਦੀਹੁਰਪੰਯੇਰਾਈਪਾਸੇਅਨਕੇ। ਕਾਲੁਸਯਾਦਦੇਹਥਦੇਗਾ। ਕਿਆਕਰਜੋਮੇਰੇਘਰਿਖਾਵੇਗਾ
 ਨਹੀ। ਨਾਹੀਤਮੇਨਨਕਨੁਆਪੇਏਘਰਿਰਖਾਂਏਹੁਤੇਰੇਘਰਿਰਖਦੇਨਾਹੀ। ਅਜੁਕਲਕਿਥਾਉਸਉਪਿਦੇਦੇ
 ਅਹੇ। ਤਿਚਰਾਨੁਉਮੇਦਾਰਾਈਥੇਖਰਪਾਂਸੇਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਆਇਆਂ। ਆਇਕਰਿਰਾਇਦੇਅਗੋਰਖੇ। ਰਾਇਹ
 ਥਕਰਕਾਲੁਨੁਦੇਵਣਲਗਾਂ। ਕਾਲੁਲਦੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਜੀਹੁਰਪੰਯੇਤੀਤੇਰੇਅਤੇਮੇਤੀਤੇਰਾਅਤੇਨਨਕ
 ਕੀਤੇਰਾਮੇਰੁਤੁਰਪੰਯਾਦੇਦਸਤੇਨਹੀ। ਸੁਰਦਾਂ। ਮੇਇਸਦੇਚਲਣਨੁਸੁਰਦਾਹੇ। ਰਾਇਕਹਿਆਭਲਾਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਂਕਲੁਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਏ। ਅਤੇਜਿਚਰਨਨਕਦੇਕਦਮਇਥੇਹੈਨਿ। ਤਿਚਰਨਨਕਦੀਖਿਜਾਤਅਸੀਕਰ
 ਗੇ। ਤਉਮੇਦੇਰਾਇਦੇਦਜੀਰਕਹਿਆ। ਕਾਲੁਰਪੰਯੇਲੈਰਾਇਦਾਆਖਿਆਏਰਿਨਾਹੀ। ਰਾਇਬੁਰਾਮੰਨੀਗਾਂਥ
 ਤਾਖਾਵੇਗਾਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਕਰਿਹੈਰਨੁਹੇਇਹਹਿਆਲੋਕਤਲਵੰਡੀਦੇਖਤੀਬ੍ਰਹਮਣਜਿਤਏਹਿਦੁ
 ਤਰਕਆਹੇ। ਜਦਬੂਟਆਹੇ। ਤਿਤਏਤਿਰਸਟਲਗੇ। ਤੂਕੇਈਖਤੀਨਾਹੀਤੇਰਾਕੇਈਚੰਡਾਲਦਾਜਨਮਹੈ। ਇ
 ਕਿਤਾਅਜੇਹੀਪਤਨੁਮਾਰਕੀਤੀਆਂ। ਅਤੇਰਾਇਪਾਸੇਰਪੰਯੇਲੀਤਿਆਂ। ਤਾਂਅਗਲੇਕੁਲਕਕਾਲੁਰਾਇਪਾਸਿਅ

ਇਕ ਰਿਖੇ ਰਾਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆਂ ਅਖਿ ਭਿਜੁ ਜੀ ਗਇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਹਗਾਂ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਮਾਰਨਾਹੀ ॥ ਏਹੁ ਵੀਹ
 ਰੁਪਯੇ ਮਾਪਣੇ ਫੇਰਿ ਲੇਵੇ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਮਾਸ ਤੈਨੁ ਨਾਹੀ ਦਿਤੇ ॥ ਅਸਾਨ ਕਰਦੇ ਦੇਣਾ
 ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿਤੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਹੁਫੇ ਰੇ ਕੇ ਹੇਲਈਏ ॥ ਤਾਕਾਲੁ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਰਿਖੇ ਮਾਰੇ
 ਰੁਪਯੇ ॥ ਜੇ ਤੁਸਾਨਾਨ ਕਪਾਸੇ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਤੈਨੁ ਪਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਤਨੀ ਜਹਨ
 ਤੇ ਦੁਲਿਤ ਦੁਨੀ ਮਾਰੇ ਸਤੁ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਪਾਵਦਹੈ ॥ ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾਖਾ ਦੇ ਪੀਦੇ ਮਾਸਾ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਦਾਹਗੁਰੂ
 ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਾਨ ਕਵਰਿ ਮਾਅਠਾਰਹ ਦਾਹੋਇ ਮਾਤਾ ਚੰਤੈ ਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਮਾਰੇ ॥ ਕਛਾ
 ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਜੈਗਾ ਮੁਖਤਾ ਮਾਇ ਮਾਸੀ ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀਪੀ ॥ ਪਾਈ ਰੁਹਣ ਖੁਹਤੇ ਮਾਈ ਸੀ ॥ ਜੈਗਾ ਮਪਲ
 ਤੇ ਦੀਨ ਜਰਪਈ ਖਰੀਛੈ ਲਸੀ ॥ ਜੈਗਾ ਮਦੇਖ ਕਰਮੇ ਹਿਮਾਗਾਇਆ ॥ ਜੈਗਾ ਮਰਾਇ ਬੁਲਾਰਨੁ ਕਹਿਅੰ ॥ ਜੀ
 ਗਇ ਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕੀਸ ਦੀਹੈ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਮਾਭੁਯਾ ਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕਾਲੁ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀਹੈ ॥ ਟਿ
 ਰਿਜੈਗਾ ਮਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਪਟਵਾਰੀ ਕਉਣ ਲੋਕ ਹੋਦਹੈ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਮਾਭੁਯਾ ਜੀਏ ਹੁਖ ਤੀਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾਗੇ ਤਵੇਰੇ
 ਹੈ ਨਾ ॥ ਜੈਗਾ ਮਕਹਿ ਮਾਰਾਇ ਜੀ ਇਸਦੀ ਕਹਾਈ ॥ ਅਸਾਨਾ ਲਿਕਰਾਵਹੁ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਮਾਭੁਯਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਤੀ
 ਮਾਅਤੇ ਇਨਾ ਦੀ ਮਾਰੇ ਦੀ ਮਾਰੇ ਵਨ ਤਾਹੁ ਭਿਅੰ ॥ ਮਤੇ ਜੇਨਾ ਹੋਦੀ ਮਾਰੇ ਵਨ ਤਾ ਕਿਕੁ ਮਾਖਾ ॥ ਜੈਗਾ ਮਨਾ ਲਿ

ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੋਸ਼ੀਆਸੀ। ਪਰ ਬੁਲਾਸੀ। ਤਿਸੇ ਬੇਜੈ ਰਾਮ ਪੁਛਿਆ। ਕਿਉ ਗੁਸਾਈ ਅਸਾਡੀਆਂ ਤੇ ਵੇਈਆਂ १੩
 ਦੀਆਂ ਕਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਤਾਂ ਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆਂ। ਜੇ ਕੁਝਾਂ ਜੀ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਹੀਆਂ। ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਾਲ ਨੁਸਾਇਆਂ। ਪੁਛਿਆ ਕਾਲੁ ਜੈ ਰਾਮ ਪਲਤਾ ਖੜੀ ਜੈ ਰੈਆਂ ਲੁਧੀ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਕਿਨਾ ਹੀ ਹੋਈਆਂ। ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਅਖਿਆਰਾਇ ਜੀ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਠਿਰਿ ਰਹਿ
 ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਤੇ ਗੀ ਬੇਟੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੋਈ। ਤੁਜੈ ਰਾਮ ਨਾ ਲਿਕਹਾਈ ਕੰਗਾ ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੀਆ ਵਲੇ ਅਪੇਨ
 ਹੀਆਂ ਪਦੇ। ਅਪੇਸੇ ਅਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜਿ ਨਿਕਿਛੁ ਪਾਪੁ ਕਰਣ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਖਿਜਮਤ ਗਾਰਹਾ। ਮੇਰੀ ਜੇਰੀ
 ਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੇ ਹੀ ਮੇਲੈ ਪਰ ਹੋਵਾ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਉਹ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਤੁਤਲ ਕਕਈ ਨਾ ਕਰ
 ਜੈ ਰਾਮ ਗਾਇ ਨੁਠੇ ਰਿਬੁਲਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਕਿਆ ਖਬਰ ਕਹਾਈ। ਕੁਝ ਜੀ ਪਰਾਈਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਮੰਗਈਆਂ
 ਜਾਪਤਾ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਬਾਤਿ ਅਧੀਨ ਗੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਿਨ ਤ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਸ ਦਿਕਰਿਆ ਖੋਆਸ ਕੁਝੁ ਅਖਣ ਹੋ
 ਵੈ ਗਾਂ ਸੇ ਅਖੀ ਮੇਰੇ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਮੇਰਿਉ ਕਰਿ ਕਹਾਂ। ਤੁਸੀਰਾ ਜੇ ਲੋਕ ਹੋਸਮ ਝੁਦੇ ਖੋ। ਤਾਂ ਗਾਇ
 ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਨ ਕੋ ਬ੍ਰਾਮਣ ਤੇ ਕਹਾਵਹਾ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕੁਲ ਜੀ। ਬ੍ਰਾਮਣ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀਆ
 ਸੀ ਏ ਕਾਲੁ ਨਾ ਵਾਹਿ ਨਿਛੁ ਰਕੇ ਦਿਨ ਪਾਹੁ ਰੁਛ ਦਿਨ ਹੋ। ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਾਮਣ ਅਖਿਆ ਦੇਖਮ ਹਤ ਕਾਲੁ ਤੁਭੀ ਖੜੀ

ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਭਲਾ ਖੜੀ ਹੈ॥ ਭਲਾ ਸੀ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਕਰੇ॥ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਬਾਮਣ ਤੁਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਉਂ ਕਹਿਆ ਖੋ॥ ਬਾਮਣ ਜੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਕ
 ਲੂ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਸਾਡੇ ਮਥੇ ਤੇ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ॥ ਅਵਦੇ ਵੇ
 ਸਾਖ ਕਾ ਜੁ ਹੋਇਆ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਡੋਲੀ ਪਾ ਰਿਲੈ ਗਇਆ॥ ਪਿਛੋਂ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ
 ਕਾਲੂ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੈ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੇ॥ ਫਿਰਿ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨ ਉਥੇ ਹੀ ਸਉ ਪਛਤਾਂਗੇ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਰਾਹ ਸੀ ਸੋ ਲੀਤਾਂਗੇ॥ ਅਤੇ
 ਬਾਲੇ ਸਿਉ ਨਾ ਲਿਲੀ॥ ਤਾਲੇ ਕਰਿ ਗਇਆ॥ ਬਾਲੇ ਨਾ ਲਿਪਿਆ ਰਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਰਿ ਗਿਏ ਦਾਮੰਗਣ ਲਗਾ॥ ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ॥ ਮੇਭੇ ਜਦਾ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੇਨੂੰ ਭੇਜਾ॥ ਕਾਲੂ
 ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਆਖੇ ਗੇ ਜੇ ਮੇਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਨ
 ਆਇਆ॥ ਫਿਰਿ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਭੇਜੇ॥ ਇਸ ਬੇਮਬਹੁਤ ਰਦੀ ਹਾਂ॥ ਮੇਨੂੰ ਜਦ ਸੁਪਨਾ ਅਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਆ
 ਵਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਇਸ ਦੇ ਮੇਹੇ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਏਹੋ ਇਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਮੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹਾਂ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ
 ਆਂ ਭਲਾ ਜਾ ਰਿਖੋ ਰਾਮ ਦੇ ਗੀ ਕਦਾ॥ ਜਦ ਆਲ ਕਰਣ ਆਵਾਸੀ ਤਾਲੀ ਤੇ ਆਵੈ॥ ਮੇ ਤਾਂ ਆਖੇ ਨਾਹੀ ਆਵਣਾ॥

ਨਨਕ ਨਨਕੀ ਨੂਲੈ ਆਇਆਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਮਿਲੇ ਗਿਲੇ ॥ ਜਾਫਿ ਰਿਵੈ ਸਾਖੀ ਹੁਤਿ ਆਈ ਤਾਫਿ ਰਿਕਛੋ १੪
 ਵਲਗੀਆਂ ਜੇਹਾ ਤਲਵੇਰੀ ਆਇਆਂ ਕਛਕਰ ਕੇ ਅਮਲ ਕਰ ਕੇ ਮੁਕਲਾਵ ਲੈਤ ਘਰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਰ
 ਇਨ੍ਹਖ ਬਰਹੋਈ ॥ ਗਇ ਜੇਹਾ ਮਨੁ ਤਵ ਜਾਬੈ ਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇਹਾ ਮਰਾਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਜੇਹਾ
 ਮਰਾਇ ਨੁਹੰਬੀ ਭੀ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀਮਿ ਤੁਜਾ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਮੇਨੁ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇਨਿ ਸੀਗਾ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇ
 ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਭੁਯਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਮੁਹਦਾ ਦੁਰਬ ਚਨੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਨਨਕ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੈ ॥ ਅ
 ਜੀਏ ਹੁਆਪ ਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਨਨਕ ਨੁ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੋ ॥ ਤਾ ਜੇਹਾ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸ ਬਾਦੁ ਹੁਕਿ ਆਹੇ ਰੁਭਲਾ ਹੈ ॥ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਲੀ ਹੀ ਚਲੇ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਭੁਯਾ ਜੀ ਨਾਲਿ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਪਿਛੁ ਮਹੀ ਨਿਆ ਦੁਹੁ ਨੁ ਘਲਾਂਗੇ ॥ ਤੁਜਾ ਇਸਦੀ
 ਕਹਾਈ ਭੀ ਉਪਰੇ ਕ੍ਰਿਉ ਕਰਈ ॥ ਜੇਹਾ ਮਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਇ ਜੀ ॥ ਜੇਹਾ ਮਕਰੈ ਸੀਸੋ ਭੁਲਾ ਹੀ ਕਰਜੀ ॥ ਜੇਹਾ ਮ
 ਕਲਾਵ ਲੈ ਕਹਿਆ ਪਨੇ ਪਰਿਆਇਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗਾ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਬੈ ਨਨ
 ਕ ਕਹਿਆ ਵੀਹਾ ਦੇਹੇਇਆ ॥ ਤਾਇਕੁ ਦਿਨ ਇਕਾ ਮਤੀ ਤੁਆਇ ਬੈਠਾ ॥ ਪਰਸਹੋ ਬਾਹਰਿ ਪੁਸਪਾ ਸਿਨਕ ਮਹ
 ਜੇਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਨਨਕ ਦੇਹ ਬਿਇਕ ਗਭਵਾਸੀ ਅਤੇ ਜੇਹੋ ਬਿਛਪਾਸੀ ॥ ਅਤੀਤ ਕਹਿਆ ਤੂ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾ
 ਉਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਨਨਕ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਖੜੀ ਦੇ ਦੀ ਹੋਦਾ ਹਾਂ ॥ ਫਿਰਿ ਮਤੀਤ ਕਹਿਆ ਹਾਂ

ਕਿਸਕੇਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਨਕਕਹਿਆ ਤੁਸਤੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਹੈ। ਤਬਅਤੀਤਕਹਿਆ ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਹਮਨਿਰੰਕਾਰ
ਕੇ। ਹਮਤੁਮਮੇਰੇਦੁਕਿਆਹੈ। ਨਨਕਕਹਿਆਕੁਛਨਾ। ਛਾਪਲਾਹਿਕੇਹੈਥੇਅਤੇਗਡਿਵਾਅਤੀਤਦੇਅਗੇਰਖਿ
ਆਂ। ਅਤੀਤਕਹਿਆਹਮਕਥਿਪਹੁਚਿਆਂ। ਤੂੰਆਪਣੇਹੀਪਾਸਿਰਹਣਦੇ। ਤਨਨਕਕਹਿਆਦੇਤੁਮਖੋਖੋਖੁ
ਕਤਾਭੀਤੀਹੈਤਾਫਿਰਿਓਨਈਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੀਤਕਹਿਆਅਰੇਨਨਕਤੁਮਸਲਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਹਮਨਕਲੀਹੈ
ਨਨਕਅਪਣੇਪਰਿਆਇਆਂ। ਅਤੀਤਗਤਦਾਅਰੁਛਪਲੇਕਰਿਚਲਦਾਰਹਿਆਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਪੁਛਿਆਨਨਕ
ਨੂੰਅਵੇਗਤਦਾਅਰੁਛਪਕਿਥੇਹਈ। ਨਨਕਅਗੇਚੁਪਕਰਿਹਿਆਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਛਿਤੇਹੈਇਕਰਿਕਰਿ
ਆਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰੇਪਰਨਿਕਲਾਮੇਤੇਰਾਛੁਰਨਾਹੀ। ਮੇਰੁਓਕਤੁਓਕਰਹਿਆਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਇਆਂ।
ਰਾਇਕਾਲੂਨੁਸਾਦਿਆਂ। ਅਵੇਕਾਲੂਵਤੁਕਿਆਹੈਇਆਂ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਂ। ਕੁਜੁਹੈਇਆਂ। ਰਾਇਜੀਛਾਪਅਤੇਗ
ਤਦਾਕਿਤੇਸਾਦਿਆਇਆਂ। ਜਾਈਦਾਨਾਹੀਕਿਆਕੀਤੇਸਾ। ਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੂਨਨਕਨੂੰਜੇਰਾਅਥੇਪਲਿਦੇ
ਹੀ। ਅਥੇਤੁਭੀਖਪਦਹੈਅਤੇਓਹਭੀਰਜਰਹਦਾਹੈ। ਓਥੇਹੀਕੁਛਹੈਦੈਗਾਂਸੇਹੈਦੈਗਾਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਅਪਣੇ
ਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਨਕਨੂੰਲਿਖਿਦਿਤੀ। ਜੇਰਾਅਸਿਧੀ। ਜੇਕੁਛਲਿਖਣਾਅਗਾਂਸੇਸਭਕਿਛੁਲਿਖਿਆਅਸ
ਨਨਕਨੂੰਸਓਪਿਆਹਈ। ਜੇਕਿਛੁਤੇਰੇਪਾਸਹੈਇਆਂਦੈਸੋਛਿਲਨਾਹੀਕਰਈ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾਹਗਗਾ।

* ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਸਿਮਤੁ ॥ ੧੫੪ ॥ ਮਤੀ ਮੰਘਰਾਜ ਦੀ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈ ਰਾਮ ਪਾਸਿ ਚਲਿਆਂ ਤਲ ੨੫
 ਵੀਡੀ ਓਧੰ ਜਦੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜਾਇ ਵਰਿਆਂ ਮੰਘਰਾਜ ਦੀ ਸਤਮੀ ॥ ੧ ॥ ਕੁੰਦ ਨਾਨਕੀ ਨੁਜਾਇ ਮਿਲਿਆ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵੀ ਧ੍ਰੁਵ ਸੋਗ ਮੀ ਤੇਰਿਆ ਪੈਰਾਂ ਤੇ
 ਪਦਾਰ ਕੇ ਤੁਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਈ ॥ ਤਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁਮਾ ਦੇ ਮੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂ ਤੁਤਾ ਮੇਨੁ ਪ
 ਰਮੇ ਸੁਰਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਪਾਸਿ ਨਾਹੀ ॥ ਬੇਬੇ ਪੀਰਾਇ ਦਿਤਾ ਲਗੀ ਪੁਛਣਾ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ *
 ਬੈਠਿਆ ਜੈ ਰਾਮ ਭੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆਂ ਜਾਏ ਖੇਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਿਠਾ ਜੇ
 ਜੈ ਰਾਮ ਜੀ ਜਾਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਠ ਦੇ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇਆਂ ਜੈ ਰਾਮ ਮਹਾਸਿਆਣਾ ਜੀ ਜੈ ਰਾਮ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲਏ ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ ॥ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਓਸਾ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਨੀਏ ਹੁਮ ਪੁਠੀ ਗੀਤਿ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀਆਂ ॥ ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ
 ਗਏ ਹਮ ਤੇ ਅਸੀ ਸਲਾ ਜੀ ਜਾ ਆਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨੁਧ ਰਮੇ ਸਰਜਾ ਵਦਾਹਾਂ ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
 ਇਧੁ ਚੋਹੋ ॥ ਮੇਨ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ॥ ਤੁਸੀ ਕੋਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀ ॥ ਬੈਠੇ ਸਹਜਿ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰਾਨ ਕੋਰੇ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਨੀ ਕੁਛ ਕਿਰਤ ਹੋਵੇ ਤਾ ਭੁਲੀ ਹੈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਜੀ ਓਧ ਜੀ ਹੋਤਾ ਏਹ ॥

ਸਹੀ ਕੁਛ ਤੇਰੀ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹਾਂ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਪੈਲੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਦਫਤਰ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਦਾ
 ਵਤ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਹੈ ਜੇਰੇ ਇਸ ਦਾ ਤਲ ਦੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਲਾਂ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੇਗਾ
 ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਤੇਹਾ ਬੈਠਾ ਖਾਹਿ ਤੂੰ ਇਨਾ ਜੀ
 ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਪ ਉਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਇਨਾ ਜੀ ਜਾਲਾ ਦੀ ਲਾਇਕ ਨਾ ਹੀ ਤੁਛ ਕੀਰਦੇ ਸੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਕਿਰਤੁ ਕਰੁ ਖਾਈ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਪਾਵਿ ਤੇ ਹੋਈ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਹਲਾ ਲਕਰਿ ਖਾਣ ਭਲਾ ਹੈ ਤਾ
 ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਜਾ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇ ਤਿਵੇ ਸਹੀ ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੇਰ
 ਮਨੁ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਹਲ ਦੇ ਮਹਰਮ ਹੋ ਕਿਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਹਰਮ ਹੋ
 ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਸਕਾਈ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਗ੍ਰਿਸਤ ਨਾਲਿ ਮੇਰੇ ਹਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਇ
 ਸਾ ਮੇਰੇ ਕਿਰਤੁ ਹੋਇਆ ਦੋ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਜੇਹੇ ਹੁਕਿਰਤ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੀ ਕਹਾਈ ਭੀ ਕਰ ਜਾਂ ਸੀ
 ਤੁਝ ਤਵਲੀ ਭੀ ਨਾ ਹੋਇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰੇ ਲੋਤਾ ਸਿ
 ਆਈ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਪਰਤੁ ਸਾਨੁ ਆਖ ਛੁਡਾ ਸੀ ਜੇਰਾ ਮੇਰੇ ਪਰਸ ਦੀ ਚਉਦਸ ਨੂੰ ੧੪ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਦਿਵਾ

ਇਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਇਕ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਰੋਕ ਦਿਵਾਇਆ ਬਲੇ १੬
 ਸਿਧੂਆਖਿ ਆਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋਂ ਸੋ ਦੀਖਾ ਨਾਲੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸਾਨੁ ਦਿਦਿਆ ਦੇ ਹਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਆਂ ਜੀਵ ਦਿਅਾ ਜੀਛੁ ਤਿਚ ਲਿਓ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਤਾਂ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁ
 ਤ ਹੋ ਤੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ॥ ਮੇਭੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਂ ਕਿਉ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ
 ਸੁਥ ਕਟ ਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਏ ਹੁਕਮ ਬਕੀ ਕਰਣਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਸਾਡੀ ਕਿਰਤ ਹੋ ਸਾਈ ਕਰਾਰੇ॥ ਤੂੰ ਨਿਰੋ ਕਾਰ ਦਾਤਾ ਆਂ ਦੇਖਾ॥
 ਦਿਖਾ ਨਿਰੋ ਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਹਰੁ ਅਸਾਨਾ ਲਿਹੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਖਸੀ
 ਜੇਤੁ ਸੀ ਅਥੇ ਰੋਸੇ ਕਰਾਰਾ॥ ਮੇਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਕਿਰਤ ਕਰਣ॥ ਕਿਰਤ ਕਰ ਦਿਆ ਕਰ ਦਿਆਂ ਜਾਦੁ
 ਇਵਰੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਪਿਛੋ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੁਆਇ ਆਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਆਇ ਮਿਲਿ ਆਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠ ਦੇਹੀ
 ਕਾਲ ਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤੇ ਪਾਇ ਆਂ॥ ਲਗਾ ਪੁਛਣ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮਖਾਚੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਅੰਗੇ ਗਲ ਦਿਚਿਲੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਪੁਛ
 ਏ॥ ਪੁਤੁ ਤੈ ਨੁਦਇ ਵਰੇ ਪਲਿ ਆ ਗੁਜਰੇ ਹੋਏ॥ ਨਿ॥ ਕੀਖਾ ਦਿਓ ਕੀਖਾਧੋ॥ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਖਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ਪਰਾ ਅਸਾਥੇ ਦਮਾਹੀ ਦਿਕਦੀ ਨਾਹੀ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਲੜਣ ਲ
 ਗਾ॥ ਦਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਰਤ ਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਾਲੁ ਨਾਲਿ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਾਹੀ॥

ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤਾ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੁਖੇ ਖਟਿਆ ਹੈ
ਸੀ। ਸੋ ਮੇਨੂੰ ਦੇ ਸੀ। ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਆਗਲਾ ਕਰੇ ਜੇਹੀ ਆਕਾਲੁ ਦੀ ਆਆ ਹੀ ਆਂ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰਾ ਮਨ ਮਿਲਿ
ਆਂ। ਮਿਲਿ ਕੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤਾ ਕੁਛੁ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਦੋਹਰੇ। ਨਾ ਤੁਸਾ ਖਬਰ ਸਾਰ ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੀਤੀ।
ਨਾ ਤੁਸਾ ਕਿਥਾ ਉਕਰਾਈ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕਰਨਾ ਕੀਤਾ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕ ਬੋਲੀ। ਪਿਉ ਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਕੁਝੁ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਗਵਾਇਆ ਤਾਨਾ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਪਰਚਿਅਾ। ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਖਟਿ ਭੀ
ਰਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਰਾਈ ਦੀ ਭੀ ਟੋਲ ਹੈ। ਅਜ ਕਲਿ ਹੁਣੇ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੈ। ਕੁਝੁ ਅਸਾਡਾ ਤਾਗ
ਵਾਇਦਾਨਾ ਹੀ। ਅਸਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਿਉ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੋ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਕਰਾਈ ਤੁਹੇ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਅ
ਜਾਨੁ ਦਰਦੁ ਹੈ ਤੇਹਾ ਅਸਾ ਬੋਲੁਣ ਤੈਨੂੰ ਦਰਦੁ ਹੈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਅਨਾਨਕੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੀ
ਤਾ ਹੋਰ ਕਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਧੀ ਅਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾ ਕਿਤੇ ਭੁਲੀਥਾ ਇਖੜੀ ਦੇਖਰੇ ਦੀ ਕਰਾਈ। ਜੇਹੀ ਕੇਹੀ ਥਾਇ
ਨ ਹੋਵੇ। ਫਿਰਿ ਜੇਰਾ ਮੋਬੇਲਿ ਆਮਹ ਤਾ ਜੀ ਮਿਨ ਤਨਾ ਹੀ ਲਾਵਈ। ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਹੈ ਪਖੇ ਕੇਰੇ ਧਾਵੈ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਧੀ
ਹੋਗੀ। ਉਹ ਭੀ ਖਬਰ ਖੜੀ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਰੰਧਾ ਦਿਆ ਦਾ ਪਟ ਦੁਟ ਦੁਟ ਗੀ ਹੈਗਾ। ਪੁਨਿ ਅਰਬ ਕਰਾਈ ਕਰਦਾ
ਹੈਗਾ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਰਾਈ ਦੀ ਟੋਲ ਹੈਗੀ। ਅਗੇ ਕਰ ਤੇ ਭਾਵੈ ਗੀ ਸੋ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿਤੁ ਥਾਇ ਰਖੋ।

ਰਾਮਤੁਲੀਯੀਕਰਸੀ। ਰਾਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈਰਾਮਸਰਆਇਕੇਜੇਹੀਆਪੁਤਾਜਦਾਈਆ। ਮੇਆਖਦਾਸਾਮ॥ ੧੭
ਪੋਣੀਵਿਚਿਜੇਬੀਬੀਨਨਕੀਦਸੁਖਤਿਠਾ। ਅਖੀਠੰਢੀਅਹੋਈਆ। ਹੁਣਨਨਕਦਾਸੁਖਮੁਹਾਦਜੀਦਦ॥
ਦੇਖਾਤਮੇਰਾਮਨੁਠੰਢਹੋਵੈ॥ ਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੇ॥ ਅਤੇਮੁਸਾਬੀਬੀਨੁਭੀ
ਸਦਾਇਲੈਦੇਆਹੇ॥ ਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈਰਾਮਸੇਰਾਇਬੇਰਹਣਭਾਰੀਐ॥ ਅਤੇਉਥੇ। ਰੁਪਹੋਇਆਂਹਾਂ॥
ਤਾਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੈਦਦੀਜਾਹਗਾਐ॥ ਤੁਮੇਰਾਪਿਤਾਐ॥ ਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਅਦੇਖ
ਜੈਰਾਮਜਿਤੁਦਖਤਿਨਨਕਦੀਕੁਨਮਾਈਹੋਈ॥ ਤਿਤੁਦਖਤੁਮੇਨੁਤਰਤੁਖਬਰਕਰਣਿ॥ ਅਤੇਪੁਤਨਨਕਨੁ
ਨਜਰਵਿਚਿਰਖਣਾ। ਕੋਈਪੈਸਾਟਕਾਕਿਤੇਵਲਿਗਵਾਏਨਾਹੀ॥ ਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਆਪਿਆਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕ
ਰਨਾਕਰਾਜੈਰਾਜੀਰਹੇ॥ ਤੁਦਿਹਾਵੀਆਖਦਾਅਹੋਜੈਮਜੁਏਹੁਗਵਾਇਆਇਆ॥ ਅਜਏਹੁਗਵਾ
ਇਆਇਆ॥ ਹੁਣਤਾਂਤੇਰਾਕੁਨਾਹੀਗਵਾਇਦਾ॥ ਪਿਉਜੀਏਹੁਫਕੀਰਨੁਖਵਾਇਦਾਐ॥ ਤਾਅਸਤੁ॥
ਜੀਤੁਕੀਬਦਾਐ॥ ਜੈਸਰਕਾਰਦੇਰੁਪੀਐਪਦਨਜਾਵਨ॥ ਅਤੇਅਸੀਕਿਵੇਸਰਕਾਰਵਲੇਸਰਖਰੁਰਹੀਏ॥ ਪਰ
ਪਿਉਜੀਜਦਲੇਖਾਭਰਦੇਦਾਐਸਰਕਾਰਦਾ॥ ਤਦਕੁਨੁਵਾਧੀਨਿਕਲਦਾਐ॥ ਏਹਕੋਈਨਿਰੰਕਾਰਕਾਰੁਪ
ਐ॥ ਤੁਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਿਤਾਜੀਇਸੇਵਾਸਤੇਅਸੀਆਖਨਹੀਸੰਘਦੇ॥ ਤਾਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈ

ਰਾਮਜੇਠਿ ਰਿਲੇਖਾ ਕਰੇਗੇ ਅਤੇ ਕੁਛੁ ਦਧੇਗਾਂ ਤਾਤੁਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲਿ ਛਿ ਕਿਲੇ ਵਟਾਂ ਤਾਤੁਲਾ ਕਰੇਗੇ ॥ ੯ ॥
ਜਦੇ ਲਖ ਕਖਵਰਾ ਵਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂਸਦ ਕਰਸਾ ਮਝਵੇ ॥ ਅਤੇ ਤਸੀਤੀ ਮੈਠੀ ਬਹੁਤਾ ਆਖਦਾ ਹਾ ॥
ਜੇਰਾ ਮਆਦਾ ਮੀਰੇ ਜਕੇ ਬਾਲੇ ਨੂਸਦਾ ਇਆਂ ॥ ਜੇਰਾ ਮਕਰਿ ਅੰਤੁਈ ਬਾਲਾ ਤੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਾਸਾ ਹਜੂਰੀ ਕਾ
ਰਹੇ ॥ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਹਾ ਤੂੰ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਬਰ ਦਾ ਰੁਹਾ ॥ ਦਕਾ ਪੇਸਾ ਕਿਤੇ ਮੈਰਗੈਰ ਜਾਚ
ਗਾਗਵਾਏ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਠਿ ਰਿਕਾਲੁ ਕਰਿਆ ਪੁਤੁ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਰਹਿਆ ਦੀਸਰਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜੇਰਾ ਮਦਕਰਿਆ
ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਾਹ ਲਗਾਂ ॥ ਪਰੁ ਕਾਲੁ ਦਾ ਕਰਿਆ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲਗਾਂ ॥ ਤਮੈ ਕਾਲੁ ਨੂਕਰਿਆ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀਉਤੇ
ਗਮਾਨੁ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰਹਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਛੁ ਫੁਲੀ ਕਰਦਾ ਹੋਸੀ ॥ ਸੋ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਅਸਾ ਤੇਰਾ
ਣਿ ਖਿਉਤੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਾਲਚੁਤੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ ॥ ਅਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰ
ਹਦੇ ਆਹੇ ॥ ਸੋ ਆਪਣੇ ਕੁਲੇ ਨੂਰਹਦੇ ਆਹੇ ॥ ਅਸਾ ਨੂਨਾਨਕ ਧਰਮੇ ਸਰਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਤਾਂ ਕਾਲੁ
ਤੈਨੂੰ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੂਏਹਾ ਭੁਖ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਹੁ ਕਰੇ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਅਸੀ ਅਰੇ ਉਜਰ ਨਾਹੀ ਕਰੀਏ
ਜੇ ਕੁਛੁ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ॥ ਤਉ ਸਦਾ ਨਾਲੁ ਰਹੁ ਜੇ ਕੁਛੁ ਹਥਿਆ ਦੀ ਸੋਲੈ ਦਾ ਜਾਹਿ ॥ ਇਕ ਠਾਕਰ ਦਸ
ਹਿ ॥ ਅਸਾ ਬੇਕਰ ਹੋਵਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਛੁ ਆਖੀਐ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੈਥੋਂ ਕੁਛੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਾ ਅਇਕਰ

ਤਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮੀਨਾ ਹੀ॥ ਕੁਤੁਰੇ ਹੋ ਜੀ ਨਜਰਿ ਆਵਦੁ ੧੮
 ਹੈ॥ ਭੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਧਾ ਦੋ॥ ਜਿਤੁ ਦੁਖ ਤਕਹੁ ਈਹੋ ਈ ਤਿਤੋ ਘਰੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਬੁਧੀ ਕਾ ਜਕਰਣ ਹੈ॥ ਫਿ
 ਰਿ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੇ ਜਾਏ ਗਾਂ॥ ਆਪੇ ਸਮਝੇ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਮਧੇ ਘਰਿ ਗਇਆ॥ ਜਾਂ ਇਕ ਸਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰਿ
 ਆਤਾਂ ਨਾਨਕ ਉਤੇ ਇਕ ਸਾ ਆਦਿ॥ ਭੁਲੇ ਸਰੇ ਸਟਾ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਸਚੁ ਗਲੀ ਖਾਧੀ॥ ਸੁਣ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਲਾਭੇ ਦੀਹੋ
 ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਿਮਾਲ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਠਾਣ ਦੀ ਕੋਸੀ ਖੋਇਹੋ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਆਖਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਇਕੋ ਘਰਿ ਆ
 ਇਆ॥ ਆਇਕੋ ਨਾਨਕੀ ਨੂਰਿ ਕੰਤ ਲੈ ਬੈਠਾ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਸੁਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ॥ ਅਜੁ ਫਲਾਏ ਸਖਸਮੇਂ ਨੂ
 ਆਖਿਆ॥ ਜੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਲਾਭੇ ਦੀਹੋ॥ ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਪਠਾਣ ਦੀ ਖੋਇ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੋਨਾ ਹੀ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰਿ ਆਕਰਾ॥ ਜੇ ਕੁਛੁ ਕਹੇ ਸੋ॥ ਕਰਾਂ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ
 ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਰਾਗੇ॥ ਕਿਅ ਆਖਣਾ ਹੈ॥ ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖੇ ਚਲਣਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਤੁਸੀ ਮਸਲ ਤੇ
 ਹੋ ਸੋ ਮੇਰਾ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਤੁਸਨ ਪਰਤੀਤੁ ਅਜੇ ਤੇ ਹੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਵੇ ਜੇ
 ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇ ਹੀ ਸਿਮਾਰਦੀ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ
 ਹੈ॥ ਪਰੁ ਭੁਲਾ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਦੁਰਤੀ ਹੈ॥ ਤੁਸੀ ਏਹੀ ਕੋਰਾ॥ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਇਕ ਦਾਹੀ ਲੇਖਾ ਸਿਮਾਲੇ॥ ਜੇ

ਤਲੇਖਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਭਾਵੈ ਵਧੈ ਭਾਵੈ ਨਵਧੈ ਘਟੇ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਕਹਾਏ ਕੁਟ ਕਣ ਨਾ ਹੀ। ॥ ੩ ॥
 ਜੇਰਾ ਮਕਹਿ ਮਾ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਨਾ ਹੀ ਸੀ ਮਾਲ ਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨੁਪਰ ਤੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਕਹਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਨ ਕਰੋ ਮਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਈ ਨਾਨਕ ਨ ਸਦਾ ਇਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿ ਮਾ ਭੁਲਾ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੀ
 ਖਸੀ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਤੁਲਸਾ ਲਉ ਡੀ ਨੁਭੇ ਜ ਕੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨ ਸਦਾ ਇਸਾ। ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ
 ਗੀ ਬਿਥਿ ਕੇ ਅਸਾਨੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੈ। ਤੁਲਸਾ ਲਉ ਡੀ ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਕਿਉਂ ਤੁਲਸਾ ਅਜੁ ਤੁਰਿਉ ਮਾਈ ਹੈ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿਅ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬਹੁ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਅ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਨੁਜਾਇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੈ। ਇਸ ਦੁਸਤ ਅਈ ਹਾਂ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਚਲੁ ਤੁਲਸਾ
 ਆਵ ਦਾਹਾ। ਤੁਲਸਾ ਪਾਰਿ ਗਈ ਜਾਇ ਕਹਿਉ ਸੁ ਬਹੁ ਜੀ ਕਹਦਾ ਹੈ ਅਵ ਦਾਹਾ। ਪਿਛੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਖੁਛਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਕਿਉਂ ਸਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੇਤੇ ਸਾਇਆ ਹੋਸੀ
 ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰਾ ਜੀ ਉਠੁ ਗਾਹੀ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੀ ਚੁਗਲੀ ਖਾਂਧੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕਿਆ ਕਰਈ ਹੈ। ਤੁਰਿਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕਹਿ
 ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਪਤਾ ਸਿਮਾ ਦੰਭੁ ਡਾਲਿ ਅਈ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਪਤਾ ਸਿਮਾ ਦੰਭੁ ਡਾਲਿ ਅਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਲੀਅਡੀਜੋਕੁ ੫੩ ਸੇਭਾਤੇ ਵਿਚਿਅਹੋਸੇਸਭੇਪਵਾਇਲੀਤੇ। ਸੇਰਅਛਾਈਪਤਸੇਨਿਕਲੇ। ਲੇਕਰਿਨਾਨ ੧੮
 ਕਜੀਬੇਬੇਖਾਸਿਆਇਆ। ਅਗੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਉਠਪੜੀਹੋਈ। ਅਭਿਭਾਈਜੀਪੀੜਾਪਾਇਦਿਤਾਂਨਾਨਕ
 ਜੀਬੈਠਾਪੀੜੇਤੇ। ਮੇਭੀਨਾਲਿਅੰਗਾਬੇਬੇਜੀਮੇਨਪੀੜੀਪਾਇਦਿਤੀ। ਮੇਭੀਬੈਠਾਤਾਂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਬੇਬੇਜੀ
 ਮੇਨਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਜੀਭਾਈਜੀਕਪੁਤੇਦਿਨਹੋਏਆਹੈ। ਤਿਹਮਹਤਿਡਿਅੰਗਦੇਖਣਦੀਸਿਕਾਗੀ। ਇਸ
 ਵਾਸਤੇਸਦਿਆਂਸੀ। ਜੇਤੁਲਜਾਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲਿਆਉ। ਤਾਂਫਿਰਿਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਮੇਨਦਿਸਵਾਸ
 ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ। ਜੇਕਿਉਸਦਿਆਹਈ। ਤਿਸੇਤਰਾਆਖੁ। ਤਾਂਅਗੇਬੇਬੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਤੈਨੁਸਭੇਕੁ
 ਮਾਲੁਮਹੈ। ਅਖਿਆਜਾਦਨਾਹੀ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਮੇਅਪਣਦਿਲੇਜਣਦਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੋਉਤੇਕਿਸ
 ਚੁਗਲੀਖਾਧੀਹੈ। ਜੇਮੇਭੀਏਹੋਅੰਖਦਾਹੈ। ਜੇਮੇਬੋਲੇਖਾਲੀਜੈ। ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦਿਲਸਾਦਿਤਾ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਅ
 ਖਿਆਬੇਬੇਜੀਏਹਲੇਖੇਦੀਗਲਹੈ। ਇਥੇਸਰਮਮਲਾਹਜਾਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭੁਲ
 ਭਾਈਜੀ। ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੧੫੪੩ ॥ ਮਿਤੀਮੰਥਰਸੁਦੀ ੫ ॥ ਲੇਖਾਕੀਤਾਹਿਸਬੁਦਿਤਾਂ। ਸਹੀਨਿਆਇਹਦਾ ॥ ੧
 ੩੫ ॥ ਇਕੁਜੋਭੀਪੀਤੀਰੁਪੰਯੇਨਾਨਕਦੇਖਾਇਪੀਇਲੈਦੇਇਵਧੋ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਨੈਭੁਯੇਜੈਗਮਨੁਆਖਿਆ
 ਲਵੇਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤੇਰੇਮੁਹਸੁਰਖਹੁਹੋਏ। ਇਹਮੰਦੀਖਾਨਕਿਸੇਹੋਗਮਨੁਸਭਿਧੋ। ਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰਕਰ

ਤਾਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਪੇਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆਂ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਰੋਵਣ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਲਗੀ ਮਾਖਣ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਿ
ਲੇਖੇ ਨੁਮਾਰਿ ਪਿਛੇ ਭਾਵੈ ਰਿਖ ਰਿਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਲੇ ਖਾਪੁਰਹੈ ਇਅ॥ ਜੇ ਘਟ ਵਧਿ ਜਾਏ
ਤਾ ਕੋ ਓ ਜੀ ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਪ ਓ ਦੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਝ ਮੇਜਾਣ ਦਾ॥ ਆਹਾਂ ਕੁਝ ਨਾਹ
ਜਾਣ ਦਾ॥ ਹੁਣ ਮੇਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੁਮੇਨੂੰ ਏਹੁ ਗੁਨਾਹੁ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਮੇਰੁ ਲਾਹਾਂ ਜੇ ਮੇਰੁ ਗਲੀ ਸੁ
ਖੀ ਅਤੇ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਅ ਮੇਧਾ ਤਰਤ ਨਾਲਿ ਆਇਆ॥ ਤਾਫੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਵਤਿ ਘ
ਟੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਜਾ ਬਖਸ਼ਾ ਜੀ॥ ਰਿਖੇ ਰਿਖੇ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਕਹਿਅ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਕੋਈ ਜਾਹ ਪੀਰਹੈ॥ ਅਕੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕਿ
ਸਨਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਅਗੇ ਰਿਖੇ ਰਿਖੇ ਬਰਹੈ ਇਜਾਈ ਹੈ॥ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਭੈਣ ਭਰਵਯਾ ਦੇਵੈ ਸਿ
ਨਤ ਕਰਦੇ ਹੈਨਿ॥ ਤੁਸੀ ਕਰਤਾਰ ਵਲੋ ਦੇਖੋ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਓਤੇ ਮਿਹਰ ਕੀਚੇ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਲਾ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਕਹਿਅ ਮੇਧੇ ਫੇਰਿਅ ਨਹੀ ਜਾਦਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਧਾ ਦੇ ਰਿਅਾਂ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਬੇ ਬੇਜੀ ਨਾਨਕੀ ਅ
ਤੇ ਭੁਯਾ ਜੇ ਰਾਮ ਮੇਨੂੰ ਮਾਖਣ ਲਗੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ ਨਾਨਕ ਤਉ ਅਸਾਨੂੰ ਨਵੇ ਸਿਰੇ ਦਿਤਾ॥ ਤਾਫੇ ਗਿਇ
ਕਸ ਓਪੇਤੀ ਰੁਪੰਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਚਕਾਇ ਮਿਲੇ॥ ਅਤੇ ਸਤਾਰਾ ਸੈਰ ਪੰਯਾ ਹੋਰ ਮਿਲਿਅਾਂ॥ ਲੈ ਕਰਨਾਨਕ ਜੀ
ਮੇਟੀ ਖਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰਖਾਨੇ ਆਹੈ ਸੇ ਸਭੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਮਾਰਖਾ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਦੇਵਣ

ਲਗੇ॥ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੀ ਖੁਸੀ ਹੋਏ॥ ਕਰਣ ਲਗੇ ਜੋ ਜੋ ਸੁਹਿ ਆਖਾਂ॥ ਜੋ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੀਖਾਨਾ ਛੁਡਿਅ ०੨੦
 ਜੋ॥ ਗੁਮ ਬਹੁਤ ਦਲਗੀਰ ਹੋਏ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਨਾਵਲੋਤ ਜੀ ਮਲਗੇ ਕਰਣ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ॥
 ॥ ਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਮਤੁ॥ ੧੫੪੪॥ ਮਿਤੀ ਮੀਧਰ ਸੁਦੀ ੫॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ॥ ਮੂਲੇ ਚੋਣੇ
 ਪਾਰਿ ਹੋਈ॥ ਪਥੇ ਕੇਰ ਪਾਏ ਹੋਈ॥ ਜੋਗਾ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂ ਪਬਰਾ ਅਤੇ ਦ
 ਪਾਈ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਭੇ ਜੋ॥ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਵੇ ਤਾ ਚਉ ਕਰੁ ਖਰਚੀ ਮੇ॥ ਕਾਲੂ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਖ
 ਜੀ ਹੋਇਆ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ॥ ਜੋ ਪਬਰ ਲੈ ਗਇਆ ਸੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਹ ਖੰਡ ਨਾਲਿ ਆਪਣੀ
 ਹਥੀ ਭਰ ਕਰ ਲਗੀ ਆਖਣ॥ ਮੇਰਾ ਦਾਹ ਸੁਟੀ ਤੇਰੇ ਮੁਹੇ ਭੇ॥ ਜਿਸ ਮੇਂ ਨੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਦਪਾਈ ਦੀ ਪਬਰ ਦਿਤੀ॥
 ਗਤਿ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ ਪਰਦਾਰ ਦੇ ਦੀਆ ਦਾ ਮਾਹਾਂ॥ ਸਭੇ ਗਾਵਣ ਆਇ ਬੈਠੀਆਂ॥ ਆਖਣ ਲਗੀਆਂ ਜੋ ਕੋਈ
 ਨਾਨਕ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਵਿਚਿ ਭੁਲਾ ਜੀਉ ਪੈ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਗਮੁ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਸਿ
 ਗਲ ਕੀਤੀ ਅਸਾ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਪਣੇ ਪੋਰਿਆ ਨੂ ਮਾਝੇ ਦਪਾਈ ਭੇਜੀ॥ ਗਾਮਾ ਤ੍ਰਿਗਰ ਬੀਬੀ ਦਾ ਪਿਓ ਸੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਾ ਨੀਸੇ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਸਸੁ ਸਹੁਰਾ ਸੇ॥ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਪਬਰ ਉਨ ਨੂ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਜੋ
 ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੀਏ॥ ਚਉ ਕਰੁ ਖਰਚੀ ਮੇ॥ ਤਾਉ ਬੋਝਿ ਗਈ ਨਨੀ ਅਈ॥ ਅਤੇ ਗਾਮਾ ਨਾਨਾ ਅਤੇ

ਕਿਸਨਾ ਮਾਝੈ ਏਸੁ ਕਰਖਸੀ ਹੋਏ। ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਕਾਲੂ ਨੀਮਲੇ। ਤਿਲਵੰਡੀ ਚਿਲੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕੋਕ
 ਲੁਲਾ ਲੁਦੇ ਵੀ। ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਝੰਗੜਾ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ। ਛਿਆ ਆਦਮੀ ਤਯਾਰ ਹੋਏ। ਦਇ
 ਨਫਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲਿ ਆਯੋ। ਝੰਨਫੁ ਅਤੇ ਇਕ ਮਰਦ ਨਾਨੂ ਸੁਪਰਦਾ ਸੀ। ਚਾਰਿ ਆਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨਾਲਿ। ਦਇਗ
 ਮੇਨਾਲਿ। ਸਭੇ ਬਾਰਾ ਆਦਮੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਰਾਮੇ ਝੰਗੜਾ ਰੁਬਹੁ ਤੁਕਛ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ। ਜਦ ਚਲਣ ਲਗੇ। ਤਾਰਾਇ
 । ਬੁਲਾਰ ਪਾਸਿ ਦਿਦਾ ਹੋਵਣ ਗਏ। ਗਇ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਜਾਇਖੜਾ ਹੋਇ ਆਂਗਾਇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ। ਕਾਲੂ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮ ਦੀ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਚਉਕਰੂ ਪਰਚਣ ਜਾਂਦੇ ਆਯੋ। ਪਖੋ ਕੇਰ ਪਾਏ ਅਸਾਨ
 ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਗਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਅਗਨ ਨਕਹਈ ਪਬਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਿਸਵੈ
 ਸੁਪਾਤਿ ਓਨਾ ਕਾਲੂ ਮੇਰੇ ਰਵਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਓਹੁ ਅਗੇ ਸਾਧ ਹੈ। ਮਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲੁ ਦਿਗਾ ਰੁਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਅਤੇ
 ਗਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪ ਕੀਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੋ। ਗਇ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਕਾਲੂ ਖੁਦ
 ਇਤੇਗ ਭੁਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਕੀਮਤਾ ਸਿਲੈ ਆਵੈ ਗਾਂ। ਅਸਾਂ ਭੀ ਭਾਉ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਖਾਚੀ ਮੇਰਾ ਹੋ
 ਦਾ। ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਹਥ ਲਾਵੈ। ਅਤੇ ਜੇਗਾਂ ਮਨੁ ਮੇਰੀ ਬੀਦਗੀ ਕਰੇ। ਜਾਹਸਾਈ ਦੀ ਪਨਾਹ ਹਈ। ਕਾਲੂ ਛਕੜੇ ਤੇ ਅ
 ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਆਂ। ਪੰਜਵੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿਆ ਵੀਰਵਾਰਾ ਆਇ ਪਰਮਨੈ ਦਪਲ ਤੇ ਦੇਖਿ ਵੇ

ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਮਿਲ ਨਲ ਗੀਆਂ। ਨਨ ਕਜੀ ਨਖ ਬਰੇਈ ਜੋ ਮਊ ਪਿਉ ਮਾਂ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਚ ਚ ਨਨ ਨੀ ਮਾਮ ੨੧
 ਅਤੇ ਮਰਦ ਨ ਭੁਭੇਟਾ ਭੀ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਨਨ ਕਜੀ ਜੁਣ ਦੇ ਗੀ ਉਠ ਦਉ ਰਿਅਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਇਆਂ ਕਲ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆਂ। ਨਨ ਕਜੀ ਅਖਿਆਂ ਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀਤ ਤਾਂ ਜੇ ਸਿਨਿ। ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆਂ
 ਤੁਭਲਾ ਯਾਦ ਦੇ ਦਾਇਓ। ਰਾਇ ਤੇਰਾ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆਂ ਅਖਿਆਂ ਸੀ। ਅਸਾਨੁ ਦਿਸ ਰਿਗਾਇਆਂ ਸੀ। ਠਿਰਿ
 ਨਨ ਜੀ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਮਾਂ ਇਮਹੁ ਚੁੰਮਿਆਂ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਠਿਰਿ ਨਨ ਕਜੀ
 ਨਨ ਨੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਚ ਚੇਲਾ ਲੂਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਲਾਲੂ ਚਲਾ ਦਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਖਿਓ ਸੁਪੁਤ ਤੁਅਸਾਨੁ ਕਲ ਏਥੇ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ। ਠਿਰਿ ਨਨ ਕਜੀ ਨਨੇ ਕਮੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨਨੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਲੈ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚਿਛੁ ਤੇ ਨਾਹੀ। ਜਾ ਰਾਮਾ ਦੇ ਥੇਤਾਂ ਮੰਗਤਾਂ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਨਨੀ ਭਿਰਾਈਆਂ ਅਖਿਆਂ ਛੁਡ ਇਸਨੁ ਗਲ ਵਿਚੋ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਭਿਰਾਈ ਨਾ ਅਖਿਆਂ ਜਾਮੇਰੀ
 ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗਲ ਵਿਚੋ ਛੁਡਾਂਗਾਂ। ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੇ ਨੁਅਖਿਆਂ ਤੇਰੀ ਸਿਕ ਬਿਉਰ ਰਿਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ
 ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਅਖਿਆਂ ਮੇਰੀ ਹਥ ਧਯੇ ਨਨ ਕਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਟੁਰਾਸਟਾਗਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਭਿਰਾਈ
 ਅਖਿਆਂ ਦਰਸਟਾ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਅਖਿਆਂ ਕੋਈ ਮੰਗਤ ਭੀ ਹੋਵੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਨਨ ਕੀ ਅਖਿਆਂ ਜਾਰਿਤਲ

ਲਸਕੋਈ ਮੀਗਤੈ ਜੈ ਨੀਤਾਂ ਸਦਿ ਲੈ ਆਉ। ਤੁਲਸਾਂਗਈ ਸੰਗਤਿ ਆਂ ਨ ਸਦ ਕੈ ਲੈ ਆਈ। ਤਨ ਨ ਕੀ ਆਖਿ
 ਆਂ ਨ ਨ ਜੀਵੀ ਹਰੁ ਪੰਥੇ ਰੋਕਵਾਰੇਗੇ। ਕੇਟ ਕੇਵਾਰੇਗੇ। ਤਾਂ ਰਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਬੇਟੀ ਤੁਮ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਨਾਨਕੀ ਆ
 ਖਿ ਆਂ ਨਾਨਕੀ ਟਕੇ ਮੀਗਾਉ। ਰਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਨੇ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਹਰੁ ਪਯਾਦੈ ਟਕੇ ਲੈ ਆਉ। ਭਿਰੰਈ ਆ
 ਖਿ ਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਦਸ ਰੁਪਯਾਦੈ ਮੇਰੀ ਭੀ ਲਿ ਆਉ। ਪੰਜ ਰੁਪਯਾਦੈ ਕਿਸਨੇ ਆਖਿ ਓਪਲਿਓ ਪਾਏ। ਪੈਤੀ ਆਂ ਰੁਪ
 ਯਾਦੈ ਟਕੇ ਆਏ। ਵੀਹਾਦੈ ਟਕੇ ਰਮੇ ਆਖਿ ਵਾਰੇਗੇ। ਦਸਾਦੈ ਨਾਨੀ ਪੰਜਾਦੈ ਆਮੇਟ ਕੇਵਾਰੇਗੇ। ਸੀਮਤਾ ੧੫੪
 ੪ ਸਿਤੀ ਮਧਰ ਸਦੀ ਸਤ ਮੀ। ਵੀਹਵਾਰਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ। ਭੁਲੇ ਮਹੁਰਤ ਵਿਨ ਦੀ ਚਾਗਾ ਕਉ
 ਟਕਉ ਟਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਜੈ ਰਾਮਾ। ਹੋਰ ਨ ਟਰਚਾ ਕਰਾ ਅਰੇ ਨਿਧ
 ਬਾਮਣੁ ਭੇਜਿ ਆਂ ਗਇ ਆਖਿ ਕੇ ਰਧਾਵੇ। ਪਖੈ ਰਧਾਵੇ ਦਾ ਪੈਤਰਾ ਹਿਤਾ ਰਿਧਾਵਾ ਸੀ। ਤਿਸਦਾ ਮੁਲਾ ਚੈਣ
 ਪਟਵਾਰੀ ਸੀ। ਜਾਇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਮੁਲੇ ਨੁਪਬਰ ਕੀਤੀ। ਮਹਤ ਮੁਲਾ ਸੁਖੀ ਹੋਗਾ ਮਹਤ ਮੁਲੇ ਆਖਿ ਆ
 ਨਾ ਸਕਾਰੁ ਪਾਯਾ ਜੀ। ਆਉ ਜੀ ਕਿਥੋ ਆਇਓ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਾ ਆਇ ਆਂ ਹਾਂ ਮਲੇ
 ਕਹਿ ਆਂ ਪਾਯਾ ਕਿਓ ਕਹਿ ਆਵਣ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਉ ਭੇਜੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ
 ਭੇਜਿ ਆਹੈ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਂ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤਲਵੀ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਆਇ ਆਹੈ। ਚਉ

ਕਰੁਖਰਚਦਵਾਸਤੇ। ਜੇਗਮਕਹਿਆਂਹਤੇਮੂਲੇਨੁਖਬਰਕਰਿਆਉ। ਮੇ। ਇਸਦਾਸਤੇਆਇਆਂਹਾਂਮੂਲੇ ੨੨
 ਆਖਿਆਂਅੰਦਨਮੇਰੇਸਿਰਮਥੇਤੇਅੰਦਨ। ਅੰਇਤਦਾਰਦਸਾ। ਨੁਪਹਰਦਿਨਚਰੇਜਾਇਦਰੋ। ਅਗੇਮ
 ਲੇਸਾਨੁਕਰਿਗਖਿਆਂਸੀ। ਜਾਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਅੰਪਣਹਬੇਚਉਕਰੁਖਰਚਿਆਂਦਧਾਈਲੈਦੇ
 ਇਜੇਕੁਛੁਗਹਰਉਸਸੀਸੇਸਭਾਹੋਈ। ਦੁਹਾਂਦਲੋ। ਤਾਂਕਲੁਦੇਦੀਕਹਿਆਂਪਰਮਾਨੰਦਕੁਯਾਂਜੀਤਸੀ
 ਸਾਹਾਂਮੰਗੋ। ਪਰਮਾਨੰਦਸਿਆਣਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦਮੂਲੇਨੁਇਕੰਤਲੈਥੈਠਾਂ। ਥੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਹੀਕੀਤੀ।
 ਦੇਖੋ। ਹਤਾਜੀਨੀਗਰਭੀਜਾਨਹੈ। ਅਤੇਲਰੁਕੀਭੀਦੁਗੀਸੁਖੀਦੀਹੈ। ਸਾਂਹਭੀਦੇਹੈ। ਵਿਦੀਤਲਦੰਡੀਓਅ
 ਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਸ਼ੰਗਰਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਇਓਓਅਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਲੇਅੰਗੇਜਬਾਬਦਿਤਾਂ। ਕੁਯਾਂਜੀਤਸੀਖਾਤ
 ਗਜਾਕੋਰੇ। ਇਕਦਰਾਂਅਸਾਨੁਮੁਹਲਤਦੇਹੈ। ਫਿਰਿਗਛਾਸਾਹਾਂਤੁਸਾਨੁਸੁਦਾਇਗਿਣਾਇਕੇਲਿਖਿਕੁਜਾਹੈ
 ਭਲੀਤਾਂਤੁਨਾਲਿਇਜਤਪਤਿਨਾਲਿਸਲਤਾਨਪੁਰਿਆਇਦਰੋ। ਦਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀਆਂਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀਸਗੀਕਈਆਸਦਿਕੇਗਾਂਦਣਬਹਾਂਈਆਂ। ਚਉਥੇਰਿਨਵਿਦਾਹੋਦਣਲਗੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਰੁਮੇ
 ਆਖਿਆਂਨਾਨਕਜੀਕੁਛੁਅੰਪਣੀਦਧਾਈਦੇਗ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਕੀਲੈਦਾਹੈ। ਅਜਾਂਤੇਰੇ
 ਨਾਲਿਕੀਸੁਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਂਜੀਮੇਨੁਕਈਭਲੀਵਸਤੁਦੇਹੈ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਭਲੀਵਸਤੁਲੈਦਾ

ਹੈ ਪਰ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਤੇਰੀ ਜੋ ਇ ਜਾਸੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇ ਹਿਗਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਿਕਿ
 ਉਹੋ ਵਾਗਾਂ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀਂ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ। ਟਕੇ ਪੈਸੇ ਕਪੜੇ ਉਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋ ਦੇਹੋ। ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਲੀਗਲਿਜਾਣ ਦੇ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਨਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕਈ ਭੁਲੀ ਗਲ ਜਾਣ ਦੇਹੋ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਸਾਈਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਜਾਨ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਰਦ ਗੁਣ ਦਿਤਾ। ਇਹੁ ਅਸਾਨੁ ਲੈ ਵੀਦਾ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਠਖੈ ਹੋਇ ਕੇਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਗਲੈ ਚੋਲਣ ਲਾਹਿ ਦਿਤਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਅਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਇਕ ਅਸਾਤੁ ਦੁਚਰਨ ਮੰਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਨੀ ਅੰਤੁ ਦੇ
 ਦੀਅੰਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਤਉ ਹੋਰ ਬੇ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗਲ ਮੰਨੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾ
 ਤੀ ਸਾਗਵਿਚ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਸਇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਤਨਾ ਦੀ ਸਾਗਵਿਚਿ ਹੋਗਾ।
 ਤਾਫਿ ਰਿਸਭੇ ਪਰਾਨੁ ਦਿਦਾ ਹੋਏ। ਮੀਲਿ ਗਿਲਿ ਸੁਖ ਸਾਦਨਾ ਲਿਖਾਏ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਓ
 ਹਾ ਜੇ ਕਦੀ ਮਦੀ ਹੋ ਜੀ। ਕਈ ਆਵੈ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੁਡੇ ਨਹੀ। ਲੇਕਾਵਿਚਿ ਗਲਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਵਨ।
 ਜੇ ਨਨਕ ਅਜੁ ਕਲ ਨਸਦਾ ਹੈ। ਆਇ ਨਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁਸਾਇਨ। ਨਨਕੀ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁਸਾ ਆਖੈ ਦੇਖੇ
 ਮਤ ਲੋਕ ਦੇ ਆਖੇ ਭਰਮ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਅੰਦਰ ਗਣ ਤੀਖਾਏ। ਪਰ ਬਾਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਦਿ

ਨਨਕਸੀਅਪੇਹੀਆਂਖਿਆਜੈਗਮਨੁਜੀਜਾਜੀਹਿਸਾਬਸਰਕਾਰਦਿਵਈਮੇਜੀਜਾਜੀ
 ਬਹੁਤਦਿਨਹੋਏਹੈਨਾਤਾਂਜੈਗਮਨਬਾਬਪੁਸਅਰਜਰੀਤੀ।ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਮੇਦੀਕਹਦਾਹੈ।ਜੈ
 ਨਬਾਬਹਿਸਾਬਲਦੇਤਾਂਭਲਾਂਹੋਏ।ਤਾਂਨਬਾਬਕਰਿਆਂਜੈਗਮਬਲਾਇਆਂਪੈਸਲੇਮੇਦੀਕਉ।ਜੈਗਮ
 ਪੇਬਾਮਣਨੁਭੇਜਕੇਬੁਲਾਇਲੀਤਾਂ।ਨਨਕਸੀਨੁਦਹੀਲੈਆਉ।ਹਿਸਾਬਦੇਹਾ।ਨਨਕਦਹੀਲੈਕਰਖ
 ਸੀਹੋਇਕਰਿਚਲਿਆਂ।ਨਬਾਬਦੇਕੰਨਲੇਕਅਗੇਤੁਰਦੇਸੇ।ਜੈਨਬਾਬਸਲਾਮਤਮੇਦੀਪੈਸੇਲੁ
 ਦਦਾਹੈ।ਜਾਂਨਨਕਦਹੀਲੈਕਰਿਆਇਆਂ।ਅੰਦਿਨਬਾਬਨੁਸਲਾਮੁਰੀਤਾਂਨਬਾਬਕਰਿਆਂਅਰੇ
 ਮੇਦੀਤੇਗੰਨਾਉਕਿਆਂਹੈ।ਨਨਕਕਰਿਆਂਮੇਰਾਨਾਉਨਨਕਨਿਰਕਾਰੀਹੈ।ਤਨਬਾਬਕਰਿਆਂ
 ਅਰੇਜੈਗਮਮੇਤੋਕੁਛਨਾਸਮਝਿਆਂਮੇਦੀਨੇਕਿਆਂਕਰਿਆਂ।ਫਿਰਿਜੈਗਮਫਾਰਸੀਦਿਚਿ
 ਨਬਾਬਦੀਨਿਸਾਕੀਤੀ।ਤੁਮਕਹਤੇਹੋਬੇਚੁਨਬੇਚਹੁਨਾ।ਬੇਸੁਹਬੇਨਮੁਨਾ।ਉਸਸਿਫਤਕੀਜੈਬਾ
 ਤਿਹੋਤਿਸਕਾਮੇਬੀਦਾਹੈ।ਨਬਾਬਹਿਸਿਆਂਹਮਕਰਕਰਿਆਂਜੈਗਮਮੇਦੀਬਿਆਰਿਆਂਹੈ।ਜੈਗਮਕਰਿ
 ਆਨਹੀਬਿਆਰਿਆਂ।ਨਬਾਬਕਰਿਆਂਅਬੋਮੇਸਮਝਿਆਂਜੈਬਿਆਰੀਮੇਗੰਤੋਮੇਸੀਬਾਤਿਸਮਝੀ
 ਮੇਗੀ।ਨਬਾਬਕਰਿਆਂਨਨਕਮੇਸਫਿਆਂਹੈਜੈਮੇਰੇਪੈਸੇਤੁਲੁਟਾਦਤਾਹੈ।ਤੁਜਾਣਮੇਦਉਦਲਤਪਾਲੇ

ਦੀਯੋ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਫਕੀਰਾਂ ਕਾ ਨਿਕ
 ਲੋ॥ ਖੁਸੀਆਂ ਦੇ ਤਉ ਦੀਜੀਐ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜੇਰਾ ਮੇ ਦੀ ਕਿਸਰ ਉਸਥੇ ਲਤਾ ਹੈ॥ ਜੇਰਾ ਅਕਹਿ
 ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇ ਦੀ ਸਚਾ ਹੈ॥ ਮੇ ਦੀ ਖਤਾ ਦੇ ਦੁਨਾਹੀ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਬੁਲਾਵੇ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇਨ ਵੀ
 ਸਿ ਦੇ ਕਉ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇਨ ਵੀ ਸਿ ਦੇ ਅਇਸਲਾਮ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ॥ ਨਾਨਕ
 ਪਾਸ ਤੇ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ॥ ਤਬੁ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਕਹਿਆਂ ਬੁਲਾਵੇ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ॥ ਤਾਂ ਲਗੇ ਹਿਸਾਬੁ ਕ
 ਰਣ॥ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਤੀ ਹਿਸਾਬੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇਨ ਵੀ ਸਿ ਦੇ ਬਹੁਤਾ ਮੜਾ ਦਈਅਖ
 ਣੀਆਂ॥ ਪਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਅਤੇ ਸਚੁ ਨਾਲਿ ਚਲੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਕੈਸੇ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦੁ
 ਪੇ ਨਿਕਲੇ॥ ਜੇਰਾ ਮਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ॥ ਅਇ ਜੇਰਾ ਮਨ ਬਾਬੁ ਨੂਮ ਜਗਾ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉਰੇ
 ਜੇਰਾ ਮਾ॥ ਹਿਸਾਬੁ ਹੁਆਂ॥ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਆਂ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਹੁਆਂ॥ ਅਰੇ ਕਿਉਰੇ ਹੁਆਂ॥ ਜੇਰਾ ਮਕ
 ਹਿਆਂ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਕਉ ਬੁਲਾਈ ਹੈ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਕਉ ਬੁਲਾ
 ਵੇ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਇਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇਆ ਇਨ ਬਾਬ ਨੂਮ ਜਗਾ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ
 ਦੇ ਗਾਇ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਕਹਿਆਂ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਆਂ ਹੈ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿ

ਆਕਿਉਕਰਿਗੁਮਾਨਬਾਬਸਲਮਤਤੀਨਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਨਾਨਕਕੇਜਾਫਾਉਠੇਹੈ। ਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿ
ਆਂਅਰੇਗਮਾਰੇਯਾਂਉਸਕੇ। ਜਾਦੇਗਾਇਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਮਤਨਾਨਕਕੇਦੇਸਰਕਾਰਮੇਰਹੇ। ਨਬਾਬਕ
ਹਿਆਂਅਰੇਲੋਕੋਤਕਹਤੇਬੇਜੇਨਾਨਕਪੇਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ। ਜੈਗਾਅਮਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਮਤਿਲੋਕ
ਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤਕਹਤੇਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਭੁਵਾਨੀਦਾਸਪਜਾਨਚੀਕਉਬਲਾਵੇ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਪਜਾ
ਨਚੀਆਇਸਲਾਮੁਕੀਤਾਂ। ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਅਰੇਭੁਵਾਨੀਦਾਸਨਾਨਕਕੇਪੇਸੇਅੰਦਤੇਹੈਅਬੀਅਦਾ
ਕਰੇ। ਅਰੁਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਅਉਰਦੇਹੈ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਅੰਬਹੁਤਖੁਬ। ਨਬਾਬਸਲਮਤਿ।
ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤਿਨਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਪਿਛਲੇਦਿਤੇ। ਅਤੇਤਿਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਂਚੋਰੁਦਿਤਾਂ। ਨਾਨਕਜੀ
ਲੋਕੇਬੈਲੀਆਂਪਾਰਿਆਂਇਆਂ। ਤਿਨਾਂਦਿਚੋਕੁਛਹਦਿਲੈਗਇਆਂ। ਬਹੁਤੇਬੇਬੀਜੀਪਾਸਿਰਖੇ।
ਜੈਗਾਮੁਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਖੁਸੀਹੋਇਕੇਧਾਰਿਆਂਇਵਹਿਆਂ। ਅੰਗਨਾਨਕੀਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉ
ਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਸਾਬੁਹੋਇਆਂ। ਜੈਗਾਮਕਹਿਅੰਸੁਇਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀ। ਮੇਅਜਬੁਹੋਰਨ
ਹਾਂ। ਜੈਨਾਨਕਸਰੀਹਣਪੇਸੇਲੁਟਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਹਿਸਾਬੁਹੋਦਾਹੈਤਾਂਹੋਥੇਵਾਧਾਂਹੋਦਾਹੈ। ਤਾਂਨਾਨਕੀਕ
ਹਿਆਂਜੀਅਜੁਕਿਆਂਵਾਧਾਨੀਕਲਿਆਹੈ। ਜੈਗਾਮਕਹਿਅੰਤੈਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਵਾਧਾਨੀਕਲਿਆਂ।

ਪਾਂਦਿਅੰਪੀਦਿਅੰਲੁਟਾਵਦਿਅੰਤਾਂਨਕੀਕਹਿਅੰਜੀਇਸਪਾਸੇਗਇਬੁਲਾਰਦਰਸਾਣਹੈ॥ਤਿਤ
ਨਹੋਰੁਕੋਈਨਦਰਸਾਣੈਗਾ॥ਜੈਗੰਮਕਹਿਅੰਪਰਸੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀ॥ਗਇਕਿਤਨਕੁਦਰਸਾਣਹੈ
ਇਸਥੇਬਹੁਤੁਲੇਕਦਰਸਾਣਨਗੇ॥ਤਾਂਨਕੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਈਜੈਗੰਮਦੇਕਹਣਨਾਲਿ॥ਬੈਲਹੁ
ਤੁਈਵਾਹਗੰਗ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਸਿਮਤ ੧੫੪੫॥ਅਹਾਂਰੁਸਦੀਸਤਮੀ॥ਸਾਹਲਿ
ਖਿਆਆਇਅੰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਪਰਿਦਧਈਕੀਤੋ॥ਅਤੇਨਿਧੇਬਾਸਦੇਹੁਬਚਿਰੀਲੇਖਿਤੇਜੀ॥
ਕੁਗੁਨਾਲਿਛਿਕੁਕੇ॥ਅਤੇਪਤਾਂਸੇਅਤੇਲਾਇਚੀਦਾਣੇਅਤੇਪੰਜਰੁਪੰਯੇਰੋਕਤਲਵੰਡੀਕਾਲਦੇ
ਪਰਿਭੇਜਦਿਤੇ॥ਕਾਲਦੇਪਰਿਅੰਨੀਦਸੰਗਲਚਾਰਲਗੇਹੋਵੇ॥ਕਾਲਅਪਣੇਸਾਹਰੇਅੰਦਮੀਭਿਜਿਦਿ
ਤਾਅਤੇਉਥੇਭੀਵਧਾਈਹੋਈ॥ਲਗੇਤੁਜੀਅੰਦੈਰੁਣਾਅੰਪਈਜਾਹਗੰਗਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਿਕਾਲੁਗਾਇ
ਅੰਗਾਰਾਇਜੀ॥ਮਾਰਖਾਗਾਇਕਹਿਅੰਕਾਲੁਕੇਹੀ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਨਾਨਕਤੁਸਰੇਗੁਲਾਮਦਾਸ
ਹਾਲਿਖਿਆਆਇਅੰਗੈ॥ਗਾਇਜੀਕਹਿਅੰਕਾਲੁਨਾਨਕਜੀਨੁਵਤਿਅਸਤਾਂਗੁਲਾਮਨਮਾਂਖੇ॥
ਫਿਰਿਅਸੀਰੀਜਿਹੋਵਾਂਗੇ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਅਸਾਨੁਅਦਬੁਲੇਵੀਦਾਹੈ॥ਭੁਲਾਕਾਲੁਹੋਰਗਲ
ਅਦਬਦੀਅਥੇਵੀਅਨਾਹੀ॥ਭੁਲਾਜੀਏਹੁਗੁਨਾਹਮਾਨੁਬਖਸੇ॥ਅਸੀਕੁਲੇਹੰਜੀ॥ਭੁਲਕ

ਲੁਜਾ ਰਿਖੁ ਦਾਇਬੁ ਸੇਰਾਗ ਜਾ ਰਿਤੇਰੀ ਮੁਰਾ ਦਹਾਂ ਸਲੁ ਹੋਵੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਸਲਾਂ ਮੁਅੰਧੋ। ਸਾਂਹੇ ਉਧ ੨੫
 ਰਿਕਉ ਏਕਉ ਏਕ ਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਪਰਸਰਾਮਾ ਨੰਦ ਲਾਲ ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ। ਟਿਰੀ ਦੰ ਜਗਤ ਰਾਇ। ਲਾਲ
 ਨੰਦਾ। ਜਗਲੀ ਤਮਲਾ। ਜਟਾਮਲਾ। ਜਿਤੋ ਏਵੇ ਦੀਆਂ ਹੇ ਸਭੇ ਤਯਾ ਰੋਇ ਰਹੇ। ਜਾਂ ਭਾਵੇ ਦੀ ਸਿਰਾ ਦਿ ਚਰੀ
 ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਤਲਵੀ ਡੀਓ ਚਲੇ। ਸਾਂਹਿ ਉਠ ਨਾਨਕਾ ਮਾਇਆ ਮਾਮਾਂ ਕਿਸਨਾ ਮਾਂਹਿ ਮਾਂਗਾ ਮਾਇ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਹੁਚੇ। ਮਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਾਂਹੇ ਦਿ ਚਿਰ ਹੋ। ਤਾ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਚਲੇ। ਜਾਇ ਸਾਂਹੇ ਉਪਰਿ ਧਰੇ ਹੋਏ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਪਿਉ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨੁਪਰਿ
 ਭੋਜਿ ਮਾਂਗ ਨਿਪਾ ਜਾਇ ਕੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪਰ ਕਰਾ ਜੇਵੇ ਦੀਆਂ ਦੀ ਜੇਵੇ ਮਾਂਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੁਸਾਂ ਲੁ ਮੁਹੋਵੈ। ਮੁਲੇ
 ਚੋਣੇ ਨੁਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਪਰ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਜਾਇ ਕੀਤੇ ਸਾ। ਮਾਧਿ ਚਿਸ ਜਿਜਮਾਨ ਸੁਖੀ ਰਹਾ।
 ਮੁਲੇ ਕਰਿ ਮਾਂਧਾ ਪਾਨ ਮਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇ ਕਰਿ ਮਾਂਜੀ ਜੇਵੇ ਮਾਇ ਬਾਗ ਦਿ ਚਿਉਤੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੁਪਰ ਕਰਾ
 ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਮੇਨੁ ਭੋਜਿ ਮਾਂਹੇ ਭੁਯੇ ਜੈਰਾਮ। ਜਾਇ ਮਹਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪਰ ਕਰਿ ਮਾਂਉ। ਮੁਲੇ ਕਰਿ ਮਾਂਭੁਲਾਂ ਜੀ
 ਨਿਧੇ ਜਾਂਇ ਪਰ ਦਿਤੀ। ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਮਾਪੇ ਏਭਿਰ ਉਭਾਈ ਇਕਠ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਰਿਤੇ ਰਿਧਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਜਾ
 ਇਖਰੁ ਹੋਇ ਮਾਂਗਲ ਗਾਂਧ ਏਕ ਉਪਰੀ ਜੀ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਸੀਵਾ ਮਾਂਈ ਹੈ। ਰਿਤੇ ਰਿਧਾ ਦੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਧਤ

ਅਜਿਤਾਮਾਂ ਮੁਲੇ ਨਾਂ ਲਿਜਾਹਿ। ਜੇ ਕੁਛ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧੇ ਸੋ ਸਰਬਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਧਿਕੀ ਨਲੇ ਹੋਵੇ।
 ਮੁਲੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਵਡੀ ਹੈ। ਨਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੀ ਹੋਵੇ। ਗਾਂਗੁਲਾਂ ਚਉਪਰੀ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਹੁਕਮੁ ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਤੁ
 ਸਹੀ ਹੈ। ਮੁਲੇ ਭੁਲੇ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਪਰਿਛੇ ਕੇ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਰਸ ਨੁਲੇ ਚੀ। ਅਤੇ ਜੀ ਭੁਨ ਖੇ ਕਦੇ ਦੇ। ਅਸਤਾਂ ਅ
 ਖੜੇ ਹੋਏ। ਮੇਸਟ ਦਾਸਾਂ ਜੇ ਕਾਲ ਦੇ ਦੀ ਭਟੀਆਂ ਦਾ ਪਟਵਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁੱਝ ਬੈਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਭੀ ਜੀ
 ਭੁਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੇ ਹੋਭਲੇ ਅੰਦਾਸੀ ਵਿਚਿ ਮਾਖੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਰ ਭੁਲਾਂ ਜੇ ਗਮ ਭਲੇ ਅੰਦਾਸੀ
 ਵਿਚਿ ਮਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਭੁਲਾਂ ਅਪਣੀ ਵੇਲੇ ਅਦ ਬੁਕਰਣਾਂ। ਮੁਲੇ ਅਧਿਕ ਮੁਲਾਂ ਚਉਪਰੀ ਜੀ। ਤੁਸੀਂ ਅ
 ਸਾਡੀ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀ ਹੋ। ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸਾਡੀ ਓਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ। ਭੁਲਾਂ ਮੁਲਾਂ ਜਾਂਹਿ ਅਗਲੇ
 ਮੁਲੇ ਪੰਚ ਜੇ ਕੁਛ ਚਿ ਭੁਲੀ ਬਟੇ ਹੋਗੀ ਤੇਜੀ। ਅਜਿਤਾਂ ਰਿਪਾਵ ਨਾਲਿ ਜੀ। ਭੁਲਾਂ ਅਦਰੁ ਭੁਲੀ ਤਾਂਗ
 ਤੀ ਜੇ ਵਚੜੀ ਭੁਲੇ ਵਾਜੇ ਗਾਜੇ ਨਾਲਿ। ਅੰਦਰਿ ਜਾਂਇ ਵੇਹੋ। ਅੰਦਰੁ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਂ ਕੀਤਾਂ। ਸਵਾਂ ਪਹੁਰਗਤਿ
 ਗਈ ਤਾਂਲਾਂ ਵਹੋਈ ਅੰਗ ਤਾਂਲਾਂ ਮੁਖਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀ ਏਹ ਜੇ ਗਲਾਂ ਮੇ ਅਖਦਾਂ ਹਾਂ ਸੇ ਅੰਧੇ ਅਖੀ ਡਿਰੀ ਅੰ
 ਹਾਂ ਜਰਦੀ ਅੰਗਲਾਂ ਡਿਰੀ ਅੰ ਅਖਦਾਂ ਹਾਂ ਸੇ ਅਖੀ ਅੰਗਲਾਂ ਨਹੀ ਅੰ ਅਖਦਾਂ ਤੁਰੁਰੁ ਅੰ ਗਦ ਜੀ ਬਾਜੀ ਅੰ
 ਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕਰਿ ਰੰਗਾ ਵਿਚਿ ਬੈਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਲਾਂ ਵੇਲੇ ਲੋਹੇ ਇਅਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਭੁਈ

ਬਾਲ ਤੁਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹੇ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਨ ਨੂੰ ਜੀ ਦਾ ਗੁਣ ਪਰਚੁ ਆਹਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਹਾ ॥ ੩੦ ॥ ੨੬
 ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਕੁਲਾਂ ਰਸ ਰਹਿ ਆਂ। ਕੈ ਦਿਨ ਜੇ ਵਰਹੀ। ਚਉਥੇ
 ਦਿਨੁ ਦਿਦਾ ਹੋਈ। ਡੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਂ। ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਆਖੇ ਜੇ ਨੀ ਗਰਦ ਹੁਟੀ ਆਪਣੇ ਘਰ
 ਚਲਣਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਇਥੇ ਹੀ ਗਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਜੇ ਗਰਦੀ ਆਖੇ ਜੇ ਇਥੇ ਹੀ ਗਰਦ
 ਰਿਉ ਜੇ ਮੇਰੀ ਧਨੇ ਦਾ ਕੀ ਮੁਠੀ ਹੈ। ਪਿਛੇ ਕਉਣ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਕਾਲੂ ਆਖੇ। ਪੁਤ ਨਾਨਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਭੀ ਉਡੀਕ
 ਦਾਣ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾਂ ਆਂ। ਇਥੇ ਆਂ। ਮੁਲੇ ਸੁਣ ਕਰਿ
 ਆਖਿ ਆਂ। ਜੇ ਕੁਛ ਹੀ ਗਰਦ ਏਥੇ ਹੀ ਗਰਦਾ। ਤਲਵੰਡੀ ਭੇਜੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਤ ਹੋਣੀ ਤੇਰੀ। ਦਿਨ ਹੋਇ ਆਤ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਿ ਆਂ। ਮੁਲਾਂ ਚੰਦ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਨੀ ਗਰਦੀ ਮਾਉ ਭੀ ਸਿਕ ਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾ
 ਵਨਾ। ਫਿਰਿ ਆਂ। ਇਕੋ ਇਥੇ ਹੀ ਗਰਦ ਕੇ। ਕਿਰਤੀ ਮੇਰੀ ਧਨੇ ਦੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਏਨਾਂ ਦਾਰਹਿ ਆਂ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ
 ਬਣਦੇ। ਬਣਦੀ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜੇ ਡੋਲੀ ਪਾਉਲੇ ਜਾਵਨਾ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ। ਜੀਵ
 ਜਿਤ ਨੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਥੇ ਆਂ। ਸੀ। ਆਂ। ਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ ਲੈ ਗਏ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਮੇਰੇ
 ਰਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖਿ ਆਂ। ਦਿਓ ਆਂ। ਤੇਰੀ ਕੀ ਮੁਚਲਾਂ ਦੇ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ

ਮੇਤਾਂ ਜਟਹਾਂ ਮੇਥੇ ਕਿਥੇ ਕੀ ਮਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕੀ ਮਕਰਤ ਭਰ
ਲਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਦਿਚਿਖੇ ਰਹੋ। ਇਕ ਮਾਹੀ ਨੇ ਨੁਅਸੀ ਜਰੂਰ ਆਵੀਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਚਲਾਵੇ।
ਮੇਅੰਖਿਆਂ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਸੋ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਸਭੇ ਤਲਵੀ ਭੀ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨੁਓ
ਥੇ ਦੀਖਰਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਦੇਖਾ ਤਲਵੀ ਭੀ ਦਿਚਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਚੋਜ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂ ਕਰਿਹੈ ਇਵਰਤੀ
ਫੇਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੀ ਭੀ ਓਅਇਸੁਲਤਾਂ ਨਪੁਰਿਵੇ। ਅੰਏ ਨਾਨਕੀ ਭੇਟ ਨੁਅਤੇ ਭਯੋ ਜੋਰ
ਮਨੁ ਮਿਲੇ। ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਭੀ ਆਇ ਨਿਨਾਈ ਦੀਪੇ ਗੀਪਈ। ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਖਿਆਂ ਠੰਢੀ ਠਰੀ ਹੋਵੈ
ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਦਮਥਾਂ ਚੋ ਮਿਓਜਾ। ਗਲ ਨਾਲਿ ਲਾਇ ਕੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਬੈਠੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ
ਦੀਖਨੇ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਪੇਕੇ ਗਈ। ਮੂਲਾ ਅੰਏ ਕੇਲੇ ਗਇਆਂ ਅੰਏ ਪਰਿਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਦੀਖਨੇ ਆਇ ਕਰਲਗੇ ਕੀ ਮਚਲਾਵੇ। ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਕਿਆ ਅੰਏ ਜੋ ਮੂਲਾ ਮਿਲਿਆ।
ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀਆਂ ਹੀ ਸੋਚਈ ਜਾਵੇ। ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਹੁ ਬੇਨਕਰੇ। ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਗੁ
ਸੇਹੁ ਇਕੇ ਛਿਤੀ ਹੋਵੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਸਨੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਨਾ ਹੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਨੁ ਮਹਲਾਵੈ ਨਾ ਹੀ। ਅਗੀ ਨਾਦ
ਇਮਾਹੀ ਨੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਨਾ ਪਰਵੇ ਨਾ ਹੀ। ਜਦ ਮੂਲਾ ਪੀਨੁ ਮਿਲਣਾ ਮਾਵੈ ਤਾਂ ਪੀਨੁ ਲੇਨੁ ਅੰਏ ਪਿਉ

ਜੀਤਉਮੈਨੁਰਿਖੇਦਿਤਾਂਇਹੁਤਾਲੇਕਨੁਪਦਾਇਦਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਪਰਦੀਪੀਰਕਾਈਨਾਹੀਕਰਦਾਂਮੁਲੇ ੨੭
 ਜੈਰਾਮਸੁਆਂਦੈ॥ ਅਇਕਰਖਉਰੁਕਰੇ॥ ਅਤੇਮਾਂਇਕਰਮਾਂਧੋ॥ ਤੁਸਾਂਮੈਨੁਅਤੇਮੇਰੀਪੀਨੁਪਾਇਬੋਹਿ
 ਅੰਮਾਂਤਨਾਨਕਨੁਮਾਧੇਅੰਦੇਤੁਰਿਖੇਪਦਾਹੋਇਆਂਅੰਮਾਂਹੈ॥ ਮੇਰੀਜਿੰਦਨੁਲਿਖਿਆਂਅੰਮਾਂਹੈ॥ ਗੁਰੁਨਲਕ
 ਜੀਅਗੇਬੋਲੇਨਾਂਹੈ॥ ਉਹੁਖੁਖਿਖੁਖਿਉਨੁਜਾਂਦੈ॥ ਅਤੇਮਾਂਤਾਂਚੇਈਦਾਂਨਾਂਉਸੁਲਖਦੀਆਂਗਾਂਗੁਰੁਜੀ
 ਦੇਜਪਾਗਿਆਈ॥ ਇਸਦਾਸਤੋਮਾਂਤਾਂਚੇਈਸਦੀਦੀਆਂਹੈ॥ ਨਿਤਾਂਪਰਤਖਉਰੁਕਰਨਾ॥ ਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇ
 ਇਕਸੁਕਰਜਾਂਦਨਾ॥ ਅਤੇਚੰਦੋਰਾਂਈਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੀਸਸੁਦਾਂਨਾਂਉਆਂਗਾਂ॥ ਚੰਦੋਰਾਂਈਆਈਪੀਪ
 ਸਿਆਪੀਮਾਂਉਅਗੇਰੀਨੀਚੰਦੋਰਾਂਈਬਹੁਤਗਾਸਧਾਧਾਂਗਾਸਾਂਧਾਇਕੇਬੋਬੋਨਾਨਕੀਨੁਲਗੀਲੜਨਾ॥ ਅ
 ਖਣਲਗੀਕਿਉਜੀਤੁਸਾਂਅਜੇਹੀਆਂਹੁਕਮਤਾਂਲਗੇਕਰਨਾ॥ ਤੁਸਾਂਨੁਪਰਮੇਸਰਦਾਂਭਉਨਾਹੀ॥ ਤ੍ਰਿਭਿਰਉਨੁ
 ਨਹੀਸਮਝਾਵਦੀ॥ ਭਰਜਾਈਨੁਨੀਹੇਕਰਿਗਿਣਦੀ॥ ਨਾਤੁਭਰਜਾਈਦੀਖਬਰਲੈਦੀਹੈ॥ ਨਾਂਭਣਦਯ
 ਜਾਲੇਨੁਸਮਝਾਵਦਾਂਹੈ॥ ਤੁਸਾਂਤੇਜੀਵਿਚਿਕਿਅੰਮਾਂਈਹੈ॥ ਸੇਤੁਸੀਆਧੋ॥ ਤਾਂਬੋਬੋਨਾਨਕੀਆਂਖਿ
 ਅੰਮਾਂਜਇਮਾਸੀਭਿਰਉਨੁਮੈਜੈਸਮਝਾਵਾਂਸੇਕਿਅੰਮਾਂਸਮਝਾਂਵਾਂ॥ ਭਿਰਉਮੇਰਾਂਚੇਰੁਨਾਹੀਯਾਰੁਨਾਹੀ
 ਜੁਅੰਰੀਨਾਹੀ॥ ਕੋਈਬਰਕੀਮਨਾਹੀਕਰਦਾਂਇਹੁਦਾਨੁਪੁੰਨੀਗੇਭੁਖੇਨੁਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਅੰਧਈਕਮ

ਈ ਵਿਚੋਂ ਕਾਵੇ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਉਠਾ ਭੇਦ ਦੇ ਬੰਦ ਜਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਪੀਨੀ ਗੀ ਭੁਖੀ ਰਹਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਚੀਰੇ ਭ
 ਲੇਖਾ ਦਿਅਾਂ ਪੀ ਦਿਅਾਂ ਅਸਾਨੁ ਖੁਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਜਾਂਣਾ ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਹੁਸੁਆਂ ਵਨਾ ਹੀ ਦਿਦਾ ਜੋ
 ਅਸੀ ਇਸ ਮਹੇ ਤੁਸਾਨੁ ਕੁਝੁ ਅੰਖੀ ਏ ਗਾਹੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂਗਾ ਹੋ ॥ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂ ਕਪੜਾਂ ॥
 ਅੰਨ ਦੀ ਸੋ ਭੁਖ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਅਸਤ ਅਸਤ ਕਰ ਦੀਹਾ ॥ ਭਾਭੀ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਹੇ ਨਾ ਉਕਦੇ ਜਾ ਦਿ
 ਅੰਨ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੁ ਅਨ ਕਬਨ ਕਥੁਆਰ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਵ
 ਸੁਹੇ ॥ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਖੁਸੀ ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਕੁਝੁ ਨਾ ਹੀ ਅੰਖਦੇ ॥ ਹਾਲ ਸੇਹਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਚੈ ਦੇ ਗਾਂ ਦੀ ਚੁਪ ਕਰਿ
 ਰਹੀ ॥ ਅੰਖ ਸਕੇ ਕੁਝੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਸਗੋਂ ਅੰਦਰੋਂ ਇਕੇ ਉਠਿ ਗਈ ॥ ਪੀਪਾਂ ਸਿਅੰਈ ॥ ਅੰਦਿ ਕਰਿ ਅੰਖ
 ਓਜਾ ਬੇਟੀ ਸਲਖਈ ਤੇਰੀ ਨਿਨਾਣ ਤਾਂ ਮੇਨੁ ਹਥ ਬਹੁਤ ਜਗੀ ॥ ਦਾਂ ਕਰਿ ਛੋਡਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇਨੁ ਜਬਾਬ ਕੋਈ ਨ
 ਆਇ ਅੰਮਾਂ ਦੇ ਖਬੇ ਟੀ ਭੁਭੀ ਕੁਇ ਨਿ ਵਿਚਲਿ ਅੰਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਸਲਖਈ ਅੰਖਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇ ਕੁਝੁ ਭੁਖੀ
 ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ ਨੀ ਗੀ ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ ॥ ਗਾਹੇ ਕਪੜੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੁਸਭੇ ਕੁਝੁ ਹੈ ॥ ਬੇਟੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝੁ ਹੈ
 ਤਾਂ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੁ ਖੁਆਰ ਕਿਉ ਬਦਨਾ ਉਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਅਰੋਮਾਂ ਤਾਂ ਚੈਈ ਅੰਖਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇ ਕਿ
 ਆ ਕਰਾਂ ਮੇਨੁ ਮਹਿਨਾ ਪੀਲਾਇਦਾ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਧੇ ਮਹਿ ਬੋਲਦਾਂ ਨਾ ਹੀ ॥ ਮੇਰਿ ਆ ਕਰਾਂ ਕਿਸਾ

ਗੇਅਾਂਖਾਂਤਾਂਚੈਦੋਰਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਪਾਸਿਅਾਂਈਆਇਕਰਿਅਾਂਖਣਲਗੀ।ਬੇਟੀਨਨਕੀਮੇਸੁਲ
 ਖਈਤੇਗੀਤਰਜਈਨੁਬਹੁਤੁਸਮਝਾਇਆਹੈ।ਅਗੇਅਾਂਖਣਲਗੀਅਾਂਸੀ।ਭੁਖੀਨਿਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ।ਮੇ
 ਨੁਗਹਣੇਕਪੜੇਬਹੁਤੁਹੈਨਗੇ।ਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇਮਹਿਬੋਲਦਾਨਾਹੀ।ਮੇਨੁਮਹਿਲਾਵਦਾਨਾਹੀ।ਮੇਕਿਅਾਂ
 ਕਰਾਂ।ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਅਾਂਖਾਂਮਾਸੀਚੈਦੋਰਾਂਈ।ਭੁਭੀਦੀਤਰਾਂਖਰੀਕਰਦੀਹੈ।ਬੇਕਦੀ।ਭੀਸਦਿਕੇਭੇ
 ਜਦੀਹਾਂ।ਤਾਂਭੀਅਾਂਵਦੀਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਜੇਕਦੀਜੀਦਿਚਿਅਾਂਵਦੀਹੈਸੁਤਾਂਅਾਂਵਦੀਹੈ।ਜੇਅਾਂਵਦੀਹੈਤਾਂਕੇ
 ਹੀਅਾਂਵਦੀਹੈਲੋਹੀਲਾਂਖੀਅਾਂਵਦੀਹੈ।ਤਾਂਮੇਏਹਜੀਦਿਚਿਨਾਹੀਕਰਦੀ।ਜੇਏਹੇਮੇਬੋਛੋਟੀਹੈ।ਮੇਅਖ
 ਦੀਹਾਂਜੇਮੇਗੀਤਰਜਈਹੈ।ਹਥੇਮੇਜੀਉਜੀਉਪਈਕਰਦੀਹਾਂ।ਕਿਵੇਗਜੀਰਹੇ।ਅਤੇਕਿਉਜੇਅਸਾ
 ਰੋਦੀਪਾਇਆਦੀਹੈ।ਅਤੇਕੁਲਿਅਾਂਖਦੀਪੀਪੈ।ਭੁਲਾਅਾਂਧੇਸਿਅਾਂਈਹੈਦੈਗੀ।ਅਸਾਂਕਿਸੇਨਮਿ
 ਤਨਾਹੀਲਾਵਈ।ਅਸਾਨਕੋਈਗੰਢਨਾਂਹੀਅਾਂਇਲਗਾਂ।ਤਾਂਚੈਦੋਰਾਂਈਕਰਿਅਾਂਭੁਲਾਂਬੇਟੀਨਨਕੀਕੇ
 ਮੀਤਾਂਕਿਸੇਗਲਦੀਨਾਂਹੀ।ਪਰਤੁਅਾਂਧੇਹੀਜਾਣੁ।ਤਾਂਦਾਂਦਰਤਖੁਭੀਲੋਹੀਏਨਾਂ।ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀ
 ਅਾਂਖਾਂਭੁਲਾਂਮਾਸੀਤੁਭੀਸਚੀਹੈ।ਅਤੇਭੀਸਚੀਹੈ।ਪਰਮੇਸਰੁਭੁਲਾਂਕਰਸੀ।ਤੁਪੀਦਾਂਦਿਲ
 ਸਾਭੀਕਰਾਅਤੇਸਮਝਾਇਭੀ।ਅਤੇਅਾਂਖਜੇਬੇਟੀਉਸਦੇਅਾਂਧੇਦਿਚਿਚਲਿਅਾਂਕਰਾਨਿਵੇਤਪ

ਕਰੁ ਸਕਤੀ ਛਡਿ ਗਏ ਮਾਸੀ ਤੁਝ ਏਦੀ ਹੋ ਸੇਜੋ ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਮੇਨ ਨ ਕਰੀ ਨ
ਭਿਰਾਉ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੀ। ਨਨ ਕਰੀ ਨੁ ਮੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਤੁਸਤ ਪਰਤੀ ਤਿਕਰਿ ਜਾਣੇ।
ਇਸ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ। ਮਾਸੀ ਨਨ ਕਰ ਪਸੇ ਪੈ ਤੁਰਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਅੰਧ ਏਦੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨ
ਹੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਨ ਕਰ ਕੀਰਦੇ ਸੁਹੈ। ਭੁਲ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੁਹੁ ਏਤਾ ਜਾਹਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ਦੈ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੁ
ਜਾਈ ਨੁ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾਂਗੀ। ਚੰਦੋਰਾਈ ਅੰਧ ਏ ਪਾਰਿ ਗਈ। ਇਕੁ ਦਿਨ ਨਨ ਕਰ ਜੀ ਜੋਰ ਅ
ਨੁ ਮਿਲਣ ਮਾਇਆ ਸੀ। ਬੇਬੇ ਨਨ ਕੀ ਨੁ ਭੀ ਮਾਇ ਮਿਲਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨ ਕੀ ਜੀ ਅੰਧਿ ਮਾਂ ਭੁੰਝੀ ਜੀ
ਅਜੁ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਸਾ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇ ਮਾਂ ਹੈ। ਤੁਸ ਮਾਸਾ ਨਦਰ ਸਨੁ ਦਿਤਾ ਗਾਰੁ ਨ
ਨਨ ਕੀ ਅੰਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗਲਾਂ ਸੁਹਾਂ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨ ਕੀ ਟਿਠਿ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਏਹ ਗਲ
ਤੁਕਿ ਸੇਹੋਰ ਸਨੁ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਕਰਾ ਮੇਨੁ ਤੁਏਹੁ ਗਲ ਨ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਕਰਾ ਤਾਂ ਨਨ ਕੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਡੀ ਹੋ। ਬੇਬੇ ਨਨ ਕੀ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭੁੰਝੀ ਜੀ ਦਿਨ ਦਿ ਚਿ ਵਡੀ ਹਾਂ ਪਰ ਕਰ ਮਾਂ ਦਿ ਚਿ ਵ
ਡੀ ਨਾ ਹੀ। ਵਡੀ ਮੇਰੇ ਕਰ ਮਾਂ ਦਿ ਚਿ ਵਡੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਨਨ ਕੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸ ਚੀ ਹੋ। ਪਰ ਏਹੁ ਪ
ਰਮੇਸਰੁ ਤੁਧੇ ਨੁ ਬੁਝਾਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨ ਕੀ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ

ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਸੇ ਸੁਰਸੇ ਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਗਿਆ ਜਾਂਤੀ ਮੇਰਾਂ ਇਕ ਆਖਿਆ ਮੀਨੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਨਕ ਜੀਖ
ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਝ ਆਖੇਗੀ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈਂਗੀ ਅਤੇ ਮੇ
ਰਾਂ ਤੇ ਗਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾਕੁ ਭੈਣ ਭਿਰਾਂ ਉਦਾਂ ਆਂਗਾਂ ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾਂ ਤਦ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕੀਰੀ ਆਂਗਾਂ ਤੇਰਾ ਭਾਉ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਗਾਂ ਆਖੁ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸ ਮਹੀ ਆਖੇਗੀ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀ
ਬਹੁਤ ਸਗਮਿ ਦੇ ਹੋਏ ਆਂਗੇ ਤੂੰ ਭਾਈ ਨੂ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਦੇ ਦਿਵਾਂ ਭੁਲੇ ਭਿਰਾਂ ਵਾਂ ਦੀ ਆਖੀ ਅੰਗ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ
ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਂਗੀ ਨੀ ਅਤੇ ਉਨ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਾ ਪੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਗਮਿ ਦੇ ਹੋਵੀ ਦਾ ਹੋ ਤੂੰ ਸਾਂਧੁ ਹੋ
ਖੋਣ ਜੀ ਅਵਿਚਿ ਵੀ ਚਾਂਦੇ ਪਾ ਤੂੰ ਅਸਾਡਾਂ ਆਖਿਆ ਮੀਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿ
ਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀਰ ਹਈ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉ ਵਿਰਵੀਰ ਹੋ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਪਰਦਾਂ ਦਿਤਾਂ ਹਾਂ ਸਰ ਹੈ ਪਰ ਇ
ਕੁਮੁਹ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭ ਨਾਂ ਗਲਾਂ ਬੇਦਤ ਹੈ ਭਾਵੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਤੀ
ਮਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਏਹਾਂ ਗਲ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤਬ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੀ ਤੇ
ਕਰਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖ ਦੀ ਹੈ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਗਾਂ ਗੁਣ ਤੁਝੇ ਹਗਲੁ ਛੇ ਰਿਦੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਏਹ ਗਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦ ਦੇ ਪਾਂ ਆਪਣੀ ਕੁਛ ਰੁਪਿਡਾਂ ਵਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭ

ਲਾਬੇਬੇਜੀਜੇਕੁਛੁਤੀਮੰਗਦੀਹੈਸੋਭੀਹੋਸੀ॥ਆਖਕਰਚਲਦਾਰਹਿਅੰ॥ਅੰਖਿਅੰਮੰਨਿਓਜੁਲਰੇ
ਘਰਵਾਸੁਕਰਣਾਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾਹਰਾਗੁ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਮੋਦੀਖਾਨਕ
ਮਾਂਦੇ॥ਅਤੇਸਭਕਿਸੇਨਰਾਂਜੀਰਖੇ॥ਅੰਪਣੇਘਰਭੀਅੰਦੁਣਜਾਂਦੁਣਲਗਾਂ॥ਬੇਬੇਜੀਭੀਜਇਕੇਬ
ਹੁਤਰਾਂਜੀਹੋਈ॥ਜਾਂਦੁਰਿਅੰਬਤੀਆਦੀਉਮਰਸੈਸਾਰੀਸੁਝੋਈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਪਰਿਇ
ਕੁਪੁਤ੍ਰਜਨਮਿਅੰ॥ਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦੇਦਾਨਾਂਉਸਿਰੀਚੇਦੁਰਖਿਅੰ॥ਜਾਂਸਿਰੀਚੇਦੁਰਿਅੰਸਾਹਿਅੰ
ਤ੍ਰਿਹਾਂਦਾਂਹੋਇਅੰ॥ਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦਾਂਪੇਟਦਿਚਿਸੀ॥ਗੁਰੁਜੀਮੋਦੀਖਾਂਨੇਬੈਠੇ
ਜੇਇਕੁਦਿਨਇਕਰੋਗਾਬੈਦਲੇਕਅੰਇਦਿਖਾਂਈਦਿਤੀ॥ਤੋਰਕੀਜਾਂਮੇਦਿਚਿ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਬੋਲਿਅੰ॥ਕਹਿਓਸੁਅੰਮੀਜੀਬੈਠਾ॥ਤਾਂਓਹੁਰੋਬਿੰਦਲੇਕਬੈਠੁਗਾਇਅੰ॥ਬੈਠਕੈਓਹੁਰੋਬਿੰਦ
ਲੇਕਬੋਲਿਅੰ॥ਏਬੈਦੇਖਦਾਂਇਦੇਤੈਨੁਕਿਅੰਦੇਦਨਹੈ॥ਤਾਂਅਰੋਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮੀਅੰਮੇ
ਨੁਵੇਦਨਕਾਈਨਾਹੀ॥ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦਲੇਕਕਹਿਅੰਤੇਰਾਂਰੰਗਜਰਦਕਿਓਹੈ॥ਫੇਰਿਨਾਨਕਜੀਅ
ਰੋਅਰਜਕੀਤੀ॥ਮੀਅੰਜੀਅਸੀਖਤੀਦਾਂਜਨਮਅੰਹੋਨਾਂਤਿਅੰਬਾਖੁਖਾਂਦੇਨਾਂਹੀ॥ਚਾਂਬਧਹਰ
ਬੈਠਿਅੰਗੁਜਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨੀ॥ਜਾਂਦੁਇਖਤੀਅੰਦਿਨੁਰਹਦਾਂਹੈਤਾਂਨਾਏਕੇਕੁਛੁਮੁਹਿਪਈਦਾਹੈ॥

ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਲੇ ਕਉ ਪਦੇ ਸੁਦਿ ਤਾਂ ਮਾਂ ਖਿਓ ਸੁਤੁੰ ਈ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਤਾਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਾਂ ਜਰਹੈ ॥ ੩੦ ॥
 ਤੂੰ ਵਡੀ ਦੇਲਾਂ ਉਠਿ ਦਿਅੰਗੀ ਦੇਈ ਵਡੀ ਮਾਂ ਰਿਕਾਰਿ ਕਿਛੁ ਖਿਓ ਗੁਰੂ ਕਚੇ ਦੇ ਸੁਹਯਾ ਦੇ ਗਾਂ ॥ ੩੦ ॥
 ਤੇਰਾ ਕਉ ਲਹਰਿ ਮਾਂ ਰਹੇ ਗਾਂਗਾ ਕੁਮਲਾਂ ਦੇ ਗਾਂਗੀ ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਏਹਾਂ ਟਕ ਪਕਰੀ ਜਾਂ ਮਧੀ ਨੇਹਿ
 ਇਗ ਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਜੇ ਨਾ ਵਣ ਨੂ ਦੇਈ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂਗਾ ਵਹਿਕੇ ਵਡੀ ਮਾਂਗੀ ॥ ਤਿਉ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਗ ਇ
 ਮਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਚਿਤੁੰ ਪੈ ਗਈ ਜੇ ਨਾ ਨਕ ਦੇਈ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਮਾਂਗੇ ਦੇਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ
 ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ ਕੋਈ ਅਖੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈ ਸੇਧੇ ਇਗ ਇਮਾਂਗਾ ਫਰੀਰਾਂ ਨੁਖਵਾਇ ਦਾਂਗੀ ॥ ਏਹਾਂ ਭੀ ਤੇਰੇ
 ਇਰਗੀ ॥ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤਾਂ ਸੇਰੁ ਪਇਅ ਜੇ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨੁਕਤ ਨਾਲ ਗਾਂ ਪਛਤੀ
 ਹੋਇਅਾਂਗਾ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਨੁਖਵਰੇਈ ॥ ਜੇਰਾਂ ਮਨੁ ਪਕਰਿ ਮੰਗਾਂ ਇਮਾਂਗਾ ਮਾਂ ਖਿਓ ਜੇ ਨਨਕ ਤੇਰਾ
 ਸਾਲਾਂ ਮੇਦੀ ਬਾਂਤੁ ਪੈਸਿ ਓਕ ਜਬਾਬ ਕਰੁ ॥ ਤਾਂ ਜੇਰਾਂ ਮਾਂ ਇਮਾਂਗਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿ ਮਾਂ ਖਿਓ ਜੇ ਨਨਕ ਜੀ
 ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਾ ਦੇਹੈ ॥ ਚਲ ਕਰਿ ਮਿਸਾਬ ਦੇਹੈ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕੇ ਨਾਂ ਲਿਹੈ ॥ ਜਾਇ ਕੇ
 ਹਿਸਾਬ ਦਿਤਾਂ ॥ ਸਤ ਸੈਸ ਠਹੁੰ ਯੇ ਨਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਾਂਕੀ ਵਧੋ ॥ ਖਬਰ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਨੂੰ ਹੋਈ ॥ ਸਤ ਸੈਸ ਠ
 ਹੁੰ ਯੇ ਨਨਕ ਦੇ ਦੇਣ ਨਿਕਲੇ ਸਰਕਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਹਿਮਾਂ ਮਰੇ ਨਨਕ ਤੇ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠਾ ਅਪ

ਨਹਿ ਸਬਾਵੈ ਸੋਚੁ ਕਾਇਲੈ ॥ ਅਰੇ ਮੇਰੀ ਧਨੇ ਦਾਂ ਕੀ ਮੁਚਲਾਂਇ ॥ ਤਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕਹਿ ਆਖਾਂ ਜੀ ॥ ਏ
ਹਥੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ॥ ਏਹਥੇ ਸੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੋ ॥ ਏਹਥੇ ਸੇ ਫਕੀਰਾਂ ਕੇ ਖਲਵੈ ॥ ਨ ਕਰਫਾਰ ਕਰੇਇ ਆਖਰ
ਵਿਓ ਨਹੀ ॥ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹਿ ਆਖਾ ਮੁਲਾਂ ਸਹੁਰਾਂ ਜਲ ਕੇ ਅੰਗੀ ਆਰਹੇਇ ਗਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਤੀਸਰੇ ॥
ਯੇਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰਿ ਲਖਾ ਮੀਦਾਂ ਸੁਸਾਰਿ ਬੁਝਾਂਦਾਂ ਉਪਨਾਮੁਲਾਂ ਚੇਣਾਂ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਦਸੇ ਕੁਸੀ ॥ ਮੁ
ਲਾਂ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਪਾਂਸੁ ਜਾਇ ਰੰਨਾ ਦੇ ਪੋਜੀ ਨਾਨਕ ਨਕੁ ਛੁਕਾਰ ਕਰਦਾਹੈ ॥ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਪਾਂਸੁ ਜਾਇ ਆਹਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕ
ਹਿ ਆਚਲ ਦੇਖਾ ਮੁਲਾਂ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ ॥ ਮਲੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ਓਹੁ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤ ਬੈਠਾਂ ਚਹਦਾਂਹੈ ॥
ਮੁਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਮੇ ਦੇ ਆਏ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਪਾਂਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੇ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚਿ ਬੈਠੇ ਆਹੈ ॥ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰ
ਤਿਤ ਕਹਿ ਆਖਾ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਰੋਗਾਂ ਕਿਥੇ ਆਖਦਾਂਇ ਆਹਣੀ ॥ ਕਿਥੇ ਆਖੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾਂਹੈ ॥ ਚਲਕੇ
ਕਿਛੁ ਕਿਰਤ ਕਰਾ ॥ ਗਤਿ ਬਸੰਤ ਦੀ ਆਹੀ ਪੁਰਾਣੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਰਾਂਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਇਆ ॥ ॥ ਗਾਂਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾਂ १ ॥ ਗਾਂਗ ਬਾਣ ਨਗਰੀ ਕਾਂਚੀ ਦੁਸਟਾਂ ਨਾ ਲਿਖਿ ਆਹੈ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁ
ਇ ਬਾਂਧੀ ਅਹਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਤਿਤ ਬੀ ਚੋਰੇ ॥ ॥ ਸੁਮਾਮੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਤੁਮ ਦੇਹਿ ਮਤੀ ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਖਾਵਹੁ ਪ੍ਰ

ਨਪਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਮਨੁਬਾਲਕੁਹੈਰਾਂਜਾਂਹੈ॥ਕਾਮਕਰੋਧਲੋਭੁਮੋਹਹੋਕਾਰੁਪੰਜੇਦੁ ੩੧
 ਸਵਹੈਨਾਦੁਇਮਈਅਖੀਆਂਹੈਨਿ॥ਦੁਇਬਾਪਾਂਸਰਦੁਦਹੈਨਾ॥ਸੁਣਕਰਦੇਖਕਰਭੁਟਕਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਟੇ
 ਰਾਂਮੂਲਾਂਸੁਹਰਾਂਬੋਲਿਆਂਜੇਏਹਅਗਲਗੀਆਂ॥ਜੀਆਂਤਾਂਟਬਰਦਥਾਂਇਕੇਬਿਜਾਇਹੋਇਨਠਾ॥ਤਾਂ
 ਏਹਨਾਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਆਂਦੁਜੀਘਉੜੀਆਂਖੀ॥ਭੁਤਰਮਾਗਨਬਨਾਸਪਤਿਮਉਲੀਸਾਗਰਧੀ
 ਪਾਇਆਂਚਿਦੁਸੁਰਜਦੁਇਘਟਹੀਭੁਤਰਿਮੇਸਾਂਗਿਆਨੁਨਪਾਂਇਆਂ॥੨॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਅੰ
 ਤਰਿਅਗਨਿਜੇਹੈਸੋਤਿਸਨਾਂਹੈ॥ਬਨਾਂਸਪਤਿਜੇਹੈਸੋਧੁਤਪੀਆਂਜੇਹੁਪਨਰੁਜਗਾਰਾ॥ਕੁਛੁਮਜਿਆਸੋ
 ਗੁਰਸਾਮਾਂਪੰਡਤਤੁਸੀਹੋ॥ਚਿਦਸੁਰਜਦਾਂਚਾਂਦਨਾਂਹੈ॥ਨਾਂਭੁਕਦਲਦਿਚਿਹੈ॥ਉਹੁਚਾਂਦਨਾਂਤਾਂਜਾਗੇਜਾਂਗੁ
 ਰਪੁਰਾਮਿਲੇ॥ਤਾਂਅੰਧੀਆਰਾਂਜਾਂਦੈ॥ਤਾਂਗਿਆਨੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਦੈ॥ਤਾਂਸਾਂਮਾਂਪੰਡਤੁਬੋਲਿਆਂਜੇਨਾਨਕੀ
 ਪਰਹੀਦਿਚਿਗਾਸਿਮਾਰਿਅਤੇਕਿਰਤੁਕਰਾ॥ਰਾਂਸਭਨਾਂਦੀਸਾਰਕਰਦਾਹੈ॥ਤਾਂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਆਂ॥ਘਉੜੀਆਂਖੀਤੀਜੀ॥ਰਾਮਰਵੈਤਾਂਜਾਈਮੇਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇਇ॥ਤਾਂਕੇਲਖਣਜਾਈਮੇਇ
 ਕੁਖਿਮਾਂਧਨਸੀਗਰੇਇ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਰਾਮਸਭਨਾਂਦੀਸਾਰਦਿਚਿਹੈ॥ਪਰਕਿਰਪਾਰਿਸੇਉਪਰਹੈ
 ਜਿਸਤੁਪੇਅਤੇਪੀਰਜਹੈ॥ਜਿਸਨੁਏਹੁਬਖਸਿਅਹੈਸਾ॥ਤਾਂਮੂਲਬੋਲਿਆਂਅਜੀਏਹੁਸਿਰਵੀਹੋਇਆ

ਹੋ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਮਾ ਪ੍ਰਤਿਤੁ ਬੋਲਿ ਅੰਨ ਨ ਕਰੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਮੰਨੀ ਦਾ
 ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨ ਕਰੀ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਅੰ॥ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਅੰਖੀ॥ ਕਹਿ ਅੰਸ ਨ ਹਿਨਾ ਅੰਖਿਆਂ ਮਾਨ
 ਹਿਤਿ ਸਹੀ ਸੇਤੀ ਦਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਤਿ ਨ ਕਰਦਾ ਸਨ ਦਾਸਾ॥ ਖਿਨੁ ਤੇਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ॥ ੪॥ ੧॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪਰ
 ਮਾਰਥਾ॥ ਏਹ ਸਨਾਂ ਜੋ ਹੋਸੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੈ ਦੇ ਦਿ ਚਿਨਾ ਹੀ॥ ਉਸ ਤੋਂ ਤਿਨੈ ਦਿਅ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਧਾਜ ਅਖਾਂ ਜਜ
 ਦ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਫਿਰਾਂ ਮਿਠਾਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ॥ ਅਠਪਹਰ ਏਸ ਨਾਂ ਲਿਵਾਸਾਂ ਹੋ॥ ਸਾਮਾ ਪ੍ਰਤਿਤੁ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰਵਾਨ
 ਹੋਵੇ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਸਨਾਂ ਬਿਖਿਆਂ ਰਸ ਨਾਂ ਲੇਹਣੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭੁਈ ਦਾ ਹਰਾਹੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਮ
 ਲਾਂ ਚੈਣਾਂ ਨਬਾ ਬਾਸਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੋਇ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਦਉਲਤ ਖਾਂ ਲੈ ਦੀ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਅਰੇ ਜਾਰਖਾਂ ਇਹ
 ਕਉਣੁ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਕਿਸ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਮੂਲੇ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਜੀ ਮੇਨ ਨ ਕਰੇ ਦੀ ਕਾਂਸ ਸੁਗਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ
 ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੋ॥ ਯਾਰਖਾਂ ਨੇ ਨਬਾ ਬਾਸਿ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਏਹ ਨਾਨਕ ਮੇ ਦੀ ਕਾਂਸ
 ਸਗਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੋ॥ ਨਬਾ ਬਕਹਿ ਅੰ॥ ਯਾਰਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲਿਅੰ ਉ॥ ਯਾਰ
 ਖਾ ਮੂਲੇ ਕਉ ਨਜੀ ਕਲੈ ਗਾਇ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਮੂਲੇ ਨੁਪੁ ਫਿਰਿ ਅੰ॥ ਕਿਉਰੇ ਤੈ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੋ॥ ਮੂਲੇ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ॥ ਨਬਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਸਤ ਸੈਸਠ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕ

ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਨਾਨਕਤੇਪਛਤੀਨਹੀਖਾਇਆਂਉਸਕੇਤਾਈਕੋਈਅਉਲੀਆਉਮਾਲਿਅੰਗੀਉ
 ਹੁਖਬਰਦਰਹੈ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਨਬਾਲਾਵੇਅਜੈਰਾਮਬਲਾਇਆਂਜੈਰਾਮਅੰਇਸਲਾਮਕੀਤਾ
 ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਕਿਆਂਕਰੀਐ।ਜੈਰਾਮਤੋਨਾਨਕਕੋਪੋਜੈਰਾਬਏਨਾਹੀ।ਨਨਕਕਹਿਆਜੈਛਕੀ
 ਰਾਂਕਉਖਲਾਵੇ।ਅਰਉਸਕਾਸਸਰਉਸੀਕੋਉਪਰਿਠਿਰਿਆਂਦੀਹੈ।ਮਲਾਂਨਕਹਿਆਂਜੈਨਾਨਕਖਬਰ
 ਦਾਰਹੈ।ਕਹੁਜੈਤੁਕਹੈਜੈਕਰੀਐ।ਜੈਰਾਮਨਾਨਕਪਾਂਸੋਬਹੁਤੁਤੁਰਦਾਂਅੰਗਾਂਜੈਰਾਮਚਪਕਹਿਰਹਿਆਂ
 ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਜੈਰਾਮਤੈਜਬਾਬਕਉਨਾਹੀਦੇਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਬਾਬਸਤਕੁ
 ਛੁਜਾਮਸੁਦੇਹੈ।ਮੇਰਿਆਂਜਬਾਬਕਉਦੇਵਉ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਜੈਰਾਮਹਕਕਬੀਲੇਦਾਂਤੀਹੈ।ਜੈਰਾਮਕਹਿ
 ਆਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਾਨਕਭੀਹਾਂਜਰਹੈ।ਕਹੀਦਰਨਹੀਗਇਆਂ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਨਾਨਕਕਉਬੁ
 ਲਾਵੇ।ਨਾਨਕਕਉਆਂਦਮੀਬੁਲਾਵੇਗਇਆਂ।ਨਾਨਕਆਂਦੇਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਠਿਰਿਆਂਇਆਂ।ਅਖ
 ਏਲਗਾਂਜੀਵਹੁਆਂਦਤਾਂਨਾਂਹੀ।ਨਬਾਬਦਉਲਤਖਾਂਗਾਸਾਂਖਾਂਪਾਂ।ਕਹਿਆਂਜਾਂਇਕੋਪਕਹਿਲਿਅੰਦੇ
 ਆਂਦਮੀਆਂਜਾਂਇਕਹਿਆਂਦੇਨਾਂਨਕਨਬਾਬਬਹੁਤੁਗਿਲਾਂਦੀਦੁਹੈਇਆਂਹੈ।ਨਾਨਕਜੀਉਠਖਰ੍ਹੋਇ
 ਆਂ।ਆਂਇਨਬਾਬਪਾਂਸਖਰ੍ਹੋਇਆਂਸਲਾਮੁਨਕੀਤੈਸੁ।ਨਬਾਬਗਾਸਾਂਖਾਂਇਕੋਕਹਿਆਂ।ਅਰੇਨਾਨਕ

ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਬਾ। ਤਬ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਨਬਾ ਬਜਬ ਤੇਰਾਂ ਚਾਕਰ ਬਾਂਤ ਬਤੇਰੇ ਪਾਂਸਿਆ ਦੁਤਾਂਬਾਂ ਅੰ ੩੩
 ਬਤੇਰਾਂ ਚਾਕਰ ਨਾਂਹੀ। ਅਬ ਖੁਦਾ ਇਕੇ ਚਕਰ ਹੁਏ ਹੋ। ਤਬ ਨਬਾ ਬਕਹਿਆ ਜੀਤ ਮਾਮੇ ਸੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਤਿਹ ਮਾਂ ਰੇਸ
 ਬਿਚਲ ਕਰ ਨਿਵਾਜ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਕ ਰੇ ਜੇ। ਤਬ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀਭਲੀ ਬਾਂਤਾਂ ਨਲੇ ਨਬਾ ਬੁਨਲੇ
 ਕਜੀ। ਨਲੇ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਕਿਤੇ ਨੇਕ ਗਿਣੀਏ। ਜਾਂ ਇਹ ਮੇਸੀਤ ਦਿਚ ਪੜੇ ਹੋਏ। ਜਿਤ ਨੇ ਲੋਕ ਮ
 ਸੀਤ ਦਿਚਿਅ ਹੋ ਸਰੁ ਅੰ ਪਈ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਅੰ ਪਣ ਲਗਾਂ ਜੇ ਨਾਂ ਨ ਕਮ ਜੁਏ ਸਪਲੇ ਤੇ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਤ
 ਨੇ ਹੋ ਦੁਮਹਾਂ ਜਨਮਾਂ ਹੋ। ਸਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰ ਦਿਚਿਅ ਸਰੁ ਨਾਂ ਦਿਚਿਤੰਡ ਪੇਗਈ ਜੇਰਾਂ ਮਖਰਾਂ ਦਿਚਗੀ ਹੋਏ ਇਕ
 ਰਖ ਰਿਜਾਇ ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕੀਏ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਖਾਂਦ ਦੁਮ ਜੁਦ ਲਗੀ ਰੁਬ ਹੁਤ ਹੈ। ੩੦
 ਨਾਂ ਨ ਕੀਜੀ ਓਠਿ ਖਰੀ ਹੋਈ। ਅੰ ਪਿਓ ਸੁਜੀ ਮਜ਼ ਕਿਆ ਦੁਸਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਸੇ ਦਿਲਗੀਰ ਕਿਉਂ
 ਏਹੋ। ਜੇਰਾਂ ਮਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਲੋਕ। ਤੇਰੇ ਭਿਰਾਂ ਉਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਿਆ ਕੀਤਾਂ ਹੈ। ਨਬਾ ਬੁਨਲਿ
 ਜੇ ਮੇਸੀਤ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰਣ ਗਈਅਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਦਿਚਿ ਹੋ ਦੁਮ ਸਲਮਾਨਾਂ ਦਿਚਿਤੰਡ ਪਈ ਹੈ।
 ਜੇ ਅਜਨਾਂ ਨ ਕੁਤਰ ਕੁਹੇ ਇਅਾਂ ਮੇ ਕਿਆ ਨ ਦਲਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕੀਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜੀਤ
 ਸੀ ਉਠ ਕਰ ਕਸੇਈ ਜੇਵੇ। ਤੁਸੀ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦਲੋ ਪੈ ਖਾਂ ਨ ਕਰੇ। ਅਚਿਤ ਹੋਵਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੇ ਮੇਰਾਂ ਭਿਰਾਂ ਉਠੇ

ਜੇਤਾ ਦੇ ਦਾਹਿਅਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਲ ਕੋਈ ਬਰੀ ਨਜਰ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਠ ਕੇ ਭੁਜੀ ਅਨੰਦ ਨਾਹਿ
ਗੋਈ ਜੇਵੇਂ। ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰ ਦੇਆਰੇ ਜੇ ਸੇਰੁਪ ਇਆਂ ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨਜੇਰਾਂ ਮਜਸਲਾਂ ਇੰਝ
ਤਿਆਰੀ। ਉਏ ਨਿਧਾਂ ਬਾਮਣ ਤੀਆਂ ਇਪਹੁਚਿਆਂ। ਆਇ ਨਿਧੇ ਜੇਰਾਂ ਮਨੁ ਦਧਾਈ ਦਿਤੀ। ਜਿਨਾਮਾਂ ਨ
ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆਂ ਹੈ। ਵਿਸਵਾਂ ਸੁਨਹੀ ਕਰਣਾਂ। ਨਿਧੇ ਪਾਸੇ ਜੇਰਾਂ ਮਨੁ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛ ਦਲਗਾਮਾ
ਖੁਨਿਧਾਂ ਮਿਸਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ। ਨਿਧੇ ਆਂਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਮੀਦਰਨਾਂ ਹਾਂ। ਪਹੁਮੇਤੁ ਰਕ ਦੇ
ਮੁਹੇ ਸੁਇਆਂ ਹੈ। ਜੇਨ ਬਾਂਬ ਨਿਵਾਂ ਜਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਖਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਹਿਆਂ। ਨਥਾ ਬਾਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ ਮ
ਕਾਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨੂਕ ਹੋਇ ਲਗਾਮਾ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਤੁਨਿਵਾਂ ਜਕਰਨੇ ਆਇਆਂ ਬਾਂਤੋ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ ਉਨਕੀ
ਤੀ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਿ ਸਾਸਿ ਉਨਿਵਾਂ ਜਕਰਤਾਂ। ਤਬ ਨਥਾ ਬਕਰਿਆਂ ਤੋਹ ਸੋ ਨਿਵਾਂ
ਕਰਤਾਂ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੋਰੇ ਪਾਰਘੇ ਰੇਖਰੀ ਦੇਣ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂਘੇ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ
ਜੇਕਰਾਂ। ਤਬ ਦਊਲਤ ਖਾਂ ਕਹਿਆ ਮਰੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਇਤਨਾ ਖੁਭ ਬੋਲਤਾ ਹੈ। ਮੇਤੋਈ ਹਾਂ ਹੀ ਖਰ੍ਹ
ਹੋ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਖਾਂ ਜੀ। ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਈ ਹਾਂ ਖਰ੍ਹੀ ਥੀ। ਅਰੁ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰੇ ਦਲਾਂ
ਥਾਂ ਜੇ ਰੰਧਾਰ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂਤਾਂ ਕਾਂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖੇ ਨਥਾਂ ਬਸਲ ਮਤਿ। ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਤਨਾ ਖੁਭ ਬੋਲ

ਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿਆਂਕਾਂਜੀਨਾਨਕਸਚੁਕਹਤਾਂਹੈ॥ ਮੇਸਿਜਦੇਕੇਦਖਤਮੇਰਾਜੀਉਕੈਧਾਰਘੋਹਿਮਾਕੇ ੨੪
ਵਾਸਤੇਗਇਆਂਥਾਂਗਠਿਰਿਕਾਜੀਉਗਲੀਕੀਤੀ॥ ਸੁਣਖਾਂਜੀਹਮੇਤੇਨਾਬੋਗਏ॥ ਹਮਸੇਤੀਨਿਵਾਂਜਕ
ਹਤਾਂਗਠਿਰਿਨਬਾਬਕਹਿਆਂਨਾਨਕਤੈਕਾਂਜੀਸਾਥਿਕਰਤਾਂ॥ ਤਾਂਠਿਰਿਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਨਬਾਂਬਜੀ॥
ਕਾਂਜੀਤੋਦਛੇਰੇਕੋਸਾਂਭੁਣਘਰਿਗਇਆਂਥਾਂ॥ ਅਤੁਦਛੇਰਾਂਖਾਂਤੇਦਿਚਿਖਉਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਦੁਹਨੁਪਰਤੀ
ਤਮਾਈ॥ ਭੁਯਾਂਜੀਇਉਮੇਸੁਇਕਰਮਾਂਇਆਂਹਾਂ॥ ਠਿਰਿਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਬੋਲੀ॥ ਮਿਸਰਿਨਾਨਕਭਈ
ਕਿਖੈਛੋਡਿਓ॥ ਨਿਧੋਕਹਿਆਂਜਿਜਾਨਮੇਉਥੇਹੀਛੋਡਿਅਇਆਂਹਾਂ॥ ਜੈਰਾਂਮੁਨਿਧੋਨੇਲਰੁਣਲਗਾਂ॥ ਅ
ਵੇਤੁਉਥੇਹੀਖਰ੍ਹਾਂਹੈਵੇਆਂਹਾਂ॥ ਨਾਨਕਨਿਕਲੇਆਂਹਾਂਤਤੂੰਮਿਲਕੇਆਵੇਆਂਹਾਂ॥ ਤਾਂਨਿਧੋਕਹਿਆਂਜੀਉਹੁ
ਤਾਂਮਸੀਤਦਿਚਿਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇਜਿਤਨੇਲੋਕਮਾਂਹੇਤਿਤਨੇਪਰਾਨੁਠਿਰਿਗਏ॥ ਓਹਤਮੈਨੁਨਜਰਨਮਾ
ਇਆਂ॥ ਕਿਅਾਂਜਾਂਪੈਰਿਧਰਗਇਆਂ॥ ਤਾਂਨਾਨਕੀਜੀਜੈਰਾਂਮਦੀਨਿਸਾਂਕੀਤੀ॥ ਆਂਖਣਲੱਗੀਜੀਤੁਸੀ
ਗਿਣਤੀਕਾਈਨਾਕੋਰੇ॥ ਨਾਨਕਜੀਹੁਣੁਆਂਧੇਆਂਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਿਚਰਾਂਨੁਨਾਨਕਜੀਜੈਰਾਂਮਦੇਅੰਦਰਿਅੰ
ਇਦਰਿਅਾਂ॥ ਤੁਲਸਾਂਲਉਡੀਹੇਠੋਕੁਕੀਭਾਈਜੀਆਇਆਂਹੈਬਹੁਜੀ॥ ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਇਕਥੀ
ਚਾਰਹੋਥੈਨੀ॥ ਕਿਉਜੀਮੇਆਂਖਿਆਂਸੀ॥ ਜੋਭਾਈਨਾਨਕਭਛੇਦਾਂਹਿਮਾਂਇਤੀਹੈ॥ ਨਾਨਕਜੀਦਲੋਕ

ਈਨਹੀਦੇਖਸਕਦਾ। ਜੇਹਾਂਸੁਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਲਗਾਂਆਂਪਣਬਹੁਜੀਤੁਸਾਂਨੁਏਹੋਜੇਹੀਪਰਤੀ
 ਤੁਆਂਈਹੈ। ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਨੁਲਗਾਂਪੁਛਣਾ। ਤਾਂਈਨਾਨਕਜੀਆਂਪੈਰਿਉਕਰਗਜਕਰਹੋਇਆਂ।
 ਅਸਾਂਤਾਂਬਹੁਤਤਉਖਲਾਂਕੀਤਾਂ। ਤੁਸੀਆਂਪਈਕਹੋ। ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਜੀਜਾਂਜੀਜੋਕਛੁਹੋਈਸੋਹੋਇ
 ਵਰਤੀ। ਤਾਂਫਿਰਜੇਹਾਂਸਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਜੀਜੇਕੋਈਆਸਾਨੁਪੁਛੇਤਾਂਅਸੀਕਿਆਂਕਹੀਐ। ਲੋਕਾਂਦੀਅ
 ਫਾਂਹੀਕਛੁਨਾਂਹੀ। ਤੁਸਾਂਤੇਮੁਹੋਸੁਈਏਜਾਂਖਰੀਖੋ। ਤਬਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਜੀਜਾਂਜੀਦਉਲਤਖਾਂਨਿ
 ਵਾਜਲਗਾਂਕਰਣਾ। ਅਤੇਕਾਂਜੀਲਗਾਂਕਰਣਾ। ਅਸੀਪਾਂਸਿਖਹੋਹੋਇਰਹੇ। ਨਬਾਬਾਨਿਵਾਜਕਰਿਮੁਕਾ
 ਤਾਂਅਸਾਨੁਲਗਾਂਆਂਪਣਾ। ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਨਿਵਾਂਜਕਰਣੇਆਇਆਂਥਾਂ। ਤੈਤੇਨਿਵਾਜਕੀਤੀਓਨਾਹੀ
 ਅਸਾਂਕਹਿਆਂਥਾਂਠੇਕੇਜੀਮੀਪਰਿਦਿਲਉਤੇਅਸਮਨਾਘੋਹੋਕੰਧਾਰਧਰੀਦਕਰਦਉਲਤਖਾਂਪਠ
 ਣਾ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਮੇਤਾਂਸਮਾਇਆਂਕਛੁਨਾਂਹੀ। ਤੈਕਿਆਂਕਹਿਆਂਹੈ। ਫਿਰਿਅਸਾਂਕਹਿਆਂਤੈਤਾਂਘੋ
 ਹੋਖਰੀਦਣਕੰਧਾਰਕਉਗਾਇਆਂਅਸਾਂਨਿਵਾਂਜਕਿਸਨਾਂਲਿਕਰਈਆਂਹੀ। ਤਾਂਕਾਂਜੀਕਹਿਆਂਦੇਖੋ
 ਖਾਂਜੀਹਿੰਦੂਰਿਤਨਾਂਸੁਠਬੋਲਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਖਾਂਕਹਿਆਂਕਾਂਜੀਹਿੰਦੂਸਚਾਂਹੈ। ਨਿਸਦਖਤਹਮਸਿਜਦੇਕਉ
 ਗਏਥੋ। ਉਸਦਖਤਹਮਾਰਾਂਦਿਲਘੋਹੋਇਆਂਕਉਕੰਧਾਰਗਾਇਆਂਥਾਂ। ਤਾਂਫਿਰਿਕਾਂਜੀਕਹਿਆਂਜੀ

ਤੁਸਤੋਪੋਹਿਅੰਕਉਗਏਬੇਹਮਤੋਕਹੀਨਗਏਬੇਹਮਸਿਉਕਰਤਾਂਤਾਂਠਿਰਿਅਸਾਂਕਹਿਅੰਕਾਜੀਨੂ॥ ੩੪
 ਕਾਂਜੀਜੁਮੇਮਸੀਤੁਗਇਆਂਅੰਕੁਣਖਟਿਅੰਖਾਤੁ॥ਸਿਜਦਾਕੀਤੇਜਿਮੀਸੋਰੂਹਵਛੇਰੇਸਾਂਥਾ॥ਤਾਂਠਿਰਿਨ
 ਥਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਨਕਯਹਕਿਅੰਕਹਿਅੰਨਾਂਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਅੰਖਾਂਜੀਕਾਜੀਦੀਘੋਰੀਸੁਈਹੈ॥ਅਤੇਵਛੇ
 ਰਾਂਜਇਆਂਹੈਸਾ॥ਅਤੇਵੇਰੇਵੇਚਿਖਾਤਾਹੈ॥ਕਾਜੀਜਿਮੀਤੇਸਿਜਦਾਕੀਤਾਹੈ॥ਅਤੇਰੂਹਕਾਂਜੀਦਾਵਛੇਰੇ
 ਵਿਚਿਜਾਂਇਰਹਿਅੰਹੈ॥ਅਤੁਟੇਏਵਿਚਿਵਛੇਰਾਂਪੈਮਰਦਾਂਹੋਵੈ॥ਹਮੇਏਹਕਹਿਅੰਪੈਖਾਂਜੀ॥ਤਾਂਦਉਲਤ
 ਖਾਂਹਸਕੇਕਹੇਲਗਾ॥ਕਿਉਕਾਜੀਨਾਨਕਕਿਅੰਕਹਤਾਂਹੈ॥ਸਚੁਕਹੀਓ॥ਤਾਂਕਾਜੀਕਹੇਲਾਂਗਾਖਾਂਨਜੀ
 ਅੰਸੀਹੀਬਾਤਹੈ॥ਤਾਂਨਥਾਂਬਕਹਿਅੰਕਾਂਜੀ॥ਨਾਂਨਕੋਤੇਕਾਮਲਫਕੀਰੂਹਾਂ॥ਅਬਏਸਸਿਉਹਰਫਕੋਈਨਹੀ
 ਚਲਤਾਂ॥ਠਿਰਿਨਥਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਨਕਤੇਰੇਪੈਸੋਤੇਹਮੇਰਾਖਣਨਾਹੀ॥ਅਤੇਤੇਰਾਂਸਸੁਰਾਂਠਿਰਿਅੰਦੀਹੁਆਂ
 ਹੈ॥ਜੇਫਕੀਰਾਂਕੋਨਦੇਹੋ॥ਕਹੁਅਬਪੈਸੇਕਿਸਕਉਦੇਵੋ॥ਤਾਂਅਸਾਨਥਾਂਬਨੁਕਹਿਅੰਮੈਤੇਤੁਮਕਉਕਹਿਚੁ
 ਕਿਆਹੋ॥ਅੰਗੇਤੂਜਾਣੁ॥ਤਾਂਨਥਾਂਬਕਹਿਅੰਸੁਣਨਾਨਕਾਮਾਂਧੇਪੈਸੇਤੇਰੇਕਖੀਲੇਕਉਦੇਤੇਹੈ॥ਅਰੁਅਧੇ
 ਅੰਪਣੇਹਥਕਰਫਕੀਰਾਂਕਉਦੇਹੁ॥ਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਅੰਅਸੀਕੁਝਨਹੀਜਾਣਦੇਤੂਜਾਣੁ॥ਏਹਗਲਾਮਸੀਕਰ
 ਆਏਅੰਗੇ॥ਜੀਜਾਂਜੀਅੰਗੇਤੁਸਤੋਦਿਲਕੁੰਦੈਕੁਲੀਲਗੇਕੁੰਦੈਬੁਰੀਲਗੇ॥ਤਾਂਜੈਰਾਂਮਕਹਿਅੰਜੀਤੁਸਥਾਂ

ਹੋਈ ਸੋ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨਨਕੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਂਗੀ ਪਤੀ ਜਦਾਂ। ਉਠ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ
 ਅੰਖਿ ਅੰਬੁਜੀ ਤੂੰ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਤੇ ਨੂਰੀ ਏ ਸੇਵਾ ਕੁਝ ਅਸਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਏ ਵੇਰ
 ਰਾਇ ਚਿਅ ਹੋ। ਪੰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੰਨ ਨਨਕ ਜੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਰੀ ਪੰਨ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ
 ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਜੋ ਅਸੀ ਭੀ ਪੰਨ ਅਹੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਂਡਾ ਸਿਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਜੋ ਰਾਮ ਭੀ ਅਤੇ ਨਨਕ ਜੀ ਭੀ
 ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੀ। ਰਸੋਈ ਜੇ ਵਕਰ ਬੈਠੇ ਅਹੋ ਜੋ ਮੁਲਾਂ ਅੰਦ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲੇ ਚੰਦੋਰਾਂ ਬੀ ਭੀ ਅਈ
 ਅਗੇ ਮੁਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਮਾਧੀ ਤਿਤੁ ਦੇਵੇ ਝਗੜਾ ਗਏ ਅਹੋ। ਹੁਣ ਚੰਦੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਈ। ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਜਾ। ਤਿ
 ਸੋ ਜੇ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਡਿਠਾ ਸੋ ਕਰੁ ਕੀ। ਜਿਉ ਵਿਜੁ ਲੀ ਕਰੁ ਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਖ ਏ ਲਗੀ ਸੁਣਿ ਤੇਵੇ ਨਨਕ ਦੇ
 ਜੋ ਗਲ ਨੇ ਵੀ ਵਾਹੁ ਕਰਦਾ ਅੰਗਾਂ। ਜੇਟ ਬਰਦਾਸ਼ ਇਕੋ ਛੁਰਨ ਠਾ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਅਾਂ। ਰਾਂ
 ਗੁਮ ਰੁਦਿ ਚਿਮਹਲਾ। ੧। ਸਾਤ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਪਿਤੁ ਕਮਾਇਅਾਂ। ਤਿਨਿ ਕਰਤੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਅਾਂ। ਲਿ
 ਖੁਨ ਭੀ ਜੋ ਤਿਵ ਡਿਅਾਂ ਈ। ਮਿਲਿਅਾਇਅਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਂ ਈ। ੧। ਮੁਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰਸਾਹਿ ਮਾਣਾ। ਉਠ ਚ
 ਲਣਾ ਖਸਮੇ ਭਾਂਡਾਂ। ੧। ਰਹਾਂ ਉ। ਤਿਸਾਂ ਦਸਹ ਜਸੁ ਖੁਹੋਈ। ਪਰ ਛੁਰਨਾਂ ਰਹੇ ਨਕੋਈ। ਕਿਛੁ ਖਾਂਜੋ ਕਿ
 ਛੁ ਪਰ ਜਾਈ ਮੈ। ਜੇਬਾਂ ਹੁਰਿ ਦੁਨੀਆਂ ਈ ਮੈ। ੨। ਸਜਕਾਇਅਾਂ ਪਟੀ ਛਾਂਏ। ਫੁਰਮਾਂਏ ਸਬਹੁ ਤ

ਚਲਾਏ। ਯੇਸੇ ਜਸੁ ਖਾਲੀ ਸੇਵੈ। ਹਥੀ ਪਉਦੀ ਕਾਰੇ ਰੇਵੈ। ॥ ੩ ॥ ਘਰੁ ਘੁੰਮਿ ਏਵਾਈ ਭਾਈ। ਪਾਪ ਪਸਰਤ ਰਹੈ ॥ ੩੬ ॥
 ਜਾਈ। ਭਉ ਬੇਨਾਂ ਜੀਉ ਚਰਾਉ। ਕਹੁ ਨ ਨ ਕਦੇ ਦੇ ਕਾਹੁ। ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਚੰਦ ਗਈ ਭੀ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਹੀ। ਠਿਰਿ
 ਮੁਲਾਂ ਅਪਈ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸ ਕੁ ਛੁਡਾ ਮਾਂਗਾਂ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਦਰਿ ਅੰਪਉਇ ਅੰ
 ਪੈ ਜਾਵਾਂ ਅੰਗਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਜਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਲਤਾਂ ਪੁਰ ਨਿਕ
 ਲਿਖਹੁ ਹੋਇ ਅੰਗਾਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹੇ ਪਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਚੰਦ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅ
 ਤੇ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਦੇ ਵੇ ਨਾਹੀ। ਪਉਦੇ ਲਉ ਦੇ ਸੁਗਰੁ ਬਹੁ ਤੇਗਾਂ ਹੋਇ ਅੰਗਾਂ ਸੀਤ ਸਲਾਂ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ
 ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਲਾਂ ਮਾਂਸੀ। ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਰਹੇ। ਭਾਉ ਨੁ ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸ ਕੁ ਤੁਸੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਕਿਛੁ
 ਮਾਇ ਅੰਦੀ ਗਲ ਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਭਾਉ ਤੇਗਾਂ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਖਸਾਇਲਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸਰਨਾਲ ਅਸਾ
 ਕੇ ਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਹੋ। ਚੰਦ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਅੰਪਈ ਪੀਨੁ ਅਤੇ ਦੋਹ ਤੇਰੇ ਨੁਲੈ ਗਇਆ। ਠਿਰਿ ਕਿਤਨਿ
 ਅੰਕੁ ਦਿਨਾਂ ਨੂ। ਤਲਵੰਡੀ ਅਹੁ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਭੇ ਜਿਅੰਗਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਣ ਨੂ। ਭੁਜੇ ਜਿਅੰਸੀ। ਜੇ
 ਜਾਂਹ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਅੰਉ। ਮੇਉਤ ਦੀ ਜੇ ਹੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜੇ ਨਾਂ ਨਕ ਛਕੀ ਹੋਇ ਅੰਗਾਂ।
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਇ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪਾਰਿ ਪਹੁਚਿਅੰਗਾਂ ਅੰਦੇ ਸਹਰਦਿ ਚਿਸੁਇਅੰ ਜੇ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠੇ।

ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆਂ ਆਇਨਾ ਨਕੀ ਪਾਸੇ ਖਬਰ ਲੀਤੀ। ਲਗਾਂ ਆਖ ਬਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀਏਹੁ
 ਕਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿਆਂ ਆਂਗਾਂ ਜੇਜਾਂ ਹੁਨ ਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਲਿਆਂ ਉ। ਨਨਕੀ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹਾਂ ਖਬਰ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਬਰ ਲੈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ
 ਜਾਹਾ ਜੇ ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾਂ ਸੇ ਪਿਓ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰੀਥੀ ਨੁਲੈ ਜਾਂਇ ਦੇਵੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਇਨਾ
 ਕੁਜੀਨ ਮਿਲਿਆ ਆਂ ਪਿਓ ਸੁਜਿ ਜਮਾਂ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਚੰਗੇ ਆਂ ਭੁਲਿਆਂ ਕਿਰਤ ਕਾਰ ਛੁਡਿ ਕੇ ਸਿ
 ਰਤੇ ਅੰਗੇ ਛੁਬੀ ਨਿਕੈ ਠੇ। ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਆਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਤਾਰਦਾਂ ਗੁਣ ਦਿਤਾਂ ਸੀ। ਸੋ ਅਜ
 ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਤੈਨੁ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਹੁ ਏਹੁ ਨੂਭੀ ਕਦੇ ਸੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਪਿਅੰਜੀ ਕਹੁ ਆਖ ਮੇਨਾ ਤਾਂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਆਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਚਲਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਪਿਅੰਜੀ ਕਿਧਰਿ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਹੁਨ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਧਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਅਜੀ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿ
 ਆਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰੀਥੀ ਉਡੀਕਦਾ ਏਹੋ ਸਨਿ। ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਚਲਾ ਮੇਰਿ
 ਆਂ ਕਰਾਂ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਅਸ ਕਲਬ ਏ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਲਭੁ ਪਨੰਗ ਹਈ
 ਅਤੇ ਜੁਧ ਤੇ ਗਮੰਗੇ ਤਾਂ ਜਾਂਹਿ ਤਲਵੰਡੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਅਉਖਾਂ ਹੋਇਆਂ ਹੁ

ਇਸੇ ਰਿਖੇ ਜਾਂਦਾ ਹੁਇ ਮਨੁ ਤੈ ਜੇਹਾ ਸੈ ਸਾਂ ਰਤੇ ਕਈ ਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਂ ਵਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਨਜੀ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮਰ ੩੭
 ਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਭਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਵ ਜਾਂਈ ਤਾਂ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਆਂ ਧਿ ਆਂ
 ਸਾਂ ਤੈ ਨੁ ਤਾਂ ਰਵਾ ਗਾਇ ਤਾਂ ਸੀ ਸੈ ਰਿਖੇ ਪਾਤਿ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਵੇਚਨਾ ਹੀ ਧਿ ਆਂ ਜੀ
 ਖੋਰ ਧਿ ਆਂ ਹੈ ਤਿਥਾਈ ਪਾਇ ਆਂ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਂਈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾ
 ਸਿਰ ਬਾਬੁ ਨਾ ਹਾਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਿ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿ ਆਂ ਇ ਆਂ
 ਆਂ ਇ ਕਰ ਕੇਈ ਛਾਂ ਛੀ ਲਗਾ ਦੇ ਲਣਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਹਿ ਕੁ ਮੇਟਾਂ ਹਿ ਕਸ ਪਠਾਣੈ ਬੈਠਾਂ ਗਾਂ ਵਦਾ ਹੈ ਮਤਿ ਸ
 ਏਲਾਂ ਰਬਾਂ ਬਹੁ ਬਿਦੁ ਜਾਂਇ ਦਾਂ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਉਸਨੁ ਦੁਆਇ ਸਲਾ ਮੁਦਿ ਤੇ ਸਾਂ ^{ਅਗੇ} ਤਿਚ ਰਨੁ ਪਠਾਣੈ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ
 ਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਉਸਨੁ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਚਲੁ ਤਾਂ ਈ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਆਂ ਇ ਕੁ ਬੈਦਾਂ ਪਦਾਂ ਇ ਦਾਂ ਤੈ ਨਾ ਸਦਦਾਂ
 ਹੈ ਉਹ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆਂ ਚਾਂ ਹਦਿ ਚਿ ਆਂ ਇ ਆਂ ਤਾਂ ਲਗਾਂ ਪੁਛਣਾ ਆਂ ਖੁਭਾਂ ਈ ਤੈ ਕਉਣੁ
 ਹੋਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮੇ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ ਫਿ ਰਿਉ ਸੁਪੁਛਾਂ ਭਾਂ ਈ ਤੈ ਰਿਖੇ ਹੈ ਤੇਰਾਂ ਨਾ ਉਕਿ ਆਂ ਹੈ
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਮਤਿ ਦੁਤਨੁ ਗਾਂ ਇ ਕੋਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਲਵੀ ਡੀ ਹੈ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਨਾਲਿ ਉਸਨੁ ਲੈ ਕਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਆਂ ਇ ਆਂ ਆਂ ਇ ਬੈਠਾਂ ਉਸਨੁ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਉਸ ਭਾਈ ਦਜਾਇ ਰਬ

ਬੁਧਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਹੋਈ ਅੰਗੀ ਜਾਂ ਉਸਤੁਮੇਟੇ ਤਾਰਵਜਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਅਖੀਖੋਲੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਅੰਦੋ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੇ ਵਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਜੀਦਾ ਹੁਕਮ ਮੀਨਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਲਗਾਵਜਾਂ ਵਣ ਮਰਦਾਨੇ ਅਜੇਹੀ ਤਾਰਵਜਾਈ ਜੇਜੀ ਗੱਲੇ ਦੇ
ਜਨਾਵਰ ਮਿਰਗ ਬੇਸੁਧੇ ਹੋਇ ਕੇਛਹਿਧਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁਰੀ ਝਿਆਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅ
ਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇਆਂ ਅੰਖਣ ਲਗਾਜੇ ਮੇ ਤਾਂ ਵਜਾਇ ਨਾਹ ਜਾਂ ਵਣਾਏ ਹੁਮੇਨੁਮ
ਜਰੈ ਬੀਛੁਤੁ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਛਾਫੀ ਹੈਰਾਨੁ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਮੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਛਾਫੀ ਡਿਠੇ ਮਾਹੇ ਪਰ
ਏਹੁ ਗਾਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
ਹਿਆਂ ਜੀਵਾਹੁ ਵਾਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਰਕਸਲਾ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਅੰਖਣ ਲਗਾ ਮੇ ਤੇਨੁਖਦਾਂ ਇਅਲੇਹੀ ਜ
ਣਦਾਂ ਹਾਂ ਜੇਤੁ ਫੁਰਮਾਵੈ ਜੇਈਹ ਉਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕੋਈ ਰਬਾ ਬਲੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਤੇ ਬੁਰਾਲਈ ਮੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾ ਬੁਰਮਤੇ
ਫਰਗਮੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਜਾਂ ਸਭੇ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਰਬਾ ਬੁਰੀ ਮਿਲੇ ਤ
ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨੀਆਂ ਸਮਾਲੁ ਤਾਂ ਕਰਣ ਬੁਲਾਂ ਨਾਹੀ ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵ

ਦੀ ਹੈ। ਜਾਹਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ। ਆਖ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਕੁਸੁ ਆਲੁ ਕੀ ਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖ ਜੇ ਨਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ॥ ੩੮ ॥
 ਆਖ ਜੇ ਮੰਨਿ ਚਿਤ੍ਰ ਤਾਂ ਆਖੇ। ਜੇ ਇਕ ਰਬਾ ਬੁਲੇ ਦੇ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਠ ਪਰ ਹੋਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਛਾਂ ਛੀ ਕਹਿ ਆਂ
 ਜੀਏ ਹੁਰ ਬਾਂਬੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਰਿਹਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ। ਭਾਈ ਛਾਂ ਛੀ ਅਸ ਨੁਪ ਹੁਚਿ ਆਂ ਤੈ ਦਿਤਾ।
 ਪਰੇ ਹੁ ਅਸ ਤੇ ਕੀ ਮਦਾਂ ਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸਿ ਜਾਂ ਇਕ ਰੁ ਹੋਇ ਆਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਂ ਨ ਕੀ ਜੀ ਖਾਢਿ
 ਆਕਿ ਉਠਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਰਿਪਰੇ ਆਇ ਆਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ। ਮੈਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਸ ਤੇ
 ਪਾਸਿ ਭੇਜਿ ਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਂ। ਭਾਈ ਜੀ ਰਾਂ ਜੀ ਤੁ ਹੈ ਕਿਉਂ ਅਜੁ ਪਰ ਸੇ ਸਰੁ ਆਸ ਤੇ ਉਤੇ ਬਹੁ
 ਤੀ ਮਰਦਾਂ ਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਸ ਨੁ ਭਾਈ ਜੀ ਆਂ ਦਿ ਕੀ ਤ ਹੈ। ਆਖਿ ਕਿਉਂ ਭੇਜਿ ਆਂ। ਰਿ ਆਂ ਆਖਿ ਆਂ। ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਨੁ ਪੀੜੀ ਪਾਂ ਦਿ ਦਿਤੀ। ਲਗੀ ਪੁਛਣ। ਆਖੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ। ਰਿਕੁਸ ਆਲੁ ਕੀ ਤ।
 ਹੈ ਜਾ ਆਖਿ ਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖੇ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਆਖੇ। ਤਬ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਂ ਪੀਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਗੇ।
 ਜੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕੁਸ ਆਲੁ ਕੀ ਤ। ਆਖ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰੁ ਆਖੁ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ। ਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ। ਰਿਕੁ
 ਬਾਬੁ ਜਿ ਤਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿ ਤਨੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇਹਿ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਂ। ਰਿਕੁ ਰਿਕੁ ਆਖਿ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਤੁ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੁ ਆਖੇ। ਮੈਨੁ ਆਪਣੁ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਹਿ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕ

ਕੁਜੀਪਸਾਗੁਰੂਜੀਬੇਬੇਜੀਆਂਖਦੀਹੈ। ਇਕਕਿਆਂਸਉਆਂਖੇਤਸੇਉਲੇਦੇਵਾਂਪਰਮੇਨੁਆਖ
ਣਾਂਮੁਹਦਿਖਾਂਇਜਾਦੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਚਲੁਭਾਈਮਰਦਨਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦਾਆਖਿ
ਆਛੇਰਿਆਂਨਹੀਜਾਂਦਾਂਨਨਕੀਪਿਛਲੇਜਨਮਭੂਮਿਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮਾਂਹੀ। ਅਤੇਤਦਭੂਮਿਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀ
ਵਾਂਬਹੁਤਕਰਦੀਆਂਹੀ। ਚਲੁਭਾਈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕੀਅਤੇਮਰਦਨਾਂਭੂਮਿਦੇਵੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀ
ਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਅਰੋਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪੀਰਾਦਿਛਾਂਦਿਤੁਆਮਤੇਪੀਰੀਮਰਦਨੇਨੁਪਾਇਦਿਤੀ। ਦੋਵੇ
ਬੈਠੇ। ਬੈਠਕਰਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਕਿਛੁਆਂਖੀਐ। ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ
ਜੇਤਸਾਂਮੁਹੇਆਂਖੇਮੇਨੁਸੇਈਕਬੂਲਹੈ। ਪਰਹਿਕਮਸਾਤਾਂਆਂਖਿਆਂਮੰਨੇ। ਤਾਂਅਗੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰ
ਖਿਆਂਭੁਲਾਂਬੇਬੇਜੀਜੇਤਸੀਆਂਖੇਗੇਸੇਮੰਨਾਂਗਾਂ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ। ਤੁਸੀਫੁਰ
ਮਾਂਇਸਕਰਿਆਂਕਰੋਨਿਸੀਰਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਮੇਰੇਖਾਂਸਹੀਰਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀ
ਆਸੀਤੁਸਾਂਡੇਪਾਂਸਿਹੀਹਾਂ। ਜਿਤਵੇਲੇਤੁਸੀਯਾਂਦਿਕਰੋਗੇ। ਤਿਤਵੇਲੇਹਾਂਜਰਹੀਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੇਬੇਨਾਨ
ਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਮਰਦਨਾਂਤੁਸੀਜਾਇਕਰਖੁਸਕਰੋ। ਜੇਕੁਝ। ਲੁਲਗੇਸੇਮੇਰੇਖਾਂਸੇਲੈਜਾਂਦੋ।
ਮਰਦਾਂਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਂਗੁਰੂਜੀਕੇਹਾਂਕਹੋਦੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪੁਛੁਭਾਈਮ

ਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਜੀ ਧਾਸੋ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਮਾਂ ਬੇਤੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਲੈ ਆਉ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਮਰ
 ਦਾਨ ਜੇਹੇ ਹੋ ਰੀ ਧੁਸੀ ਮਾਵੈ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਲੈ ਆਉ ਮੁਲ ਦਾ ਸਰਫ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਧਰੇ ਬੇਬੇ ਰਾ ਲੈ ਆਉ
 ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾ ਰ ਜਾਂਦੀ ਜੀ ਮਰਦਾਨ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਰਸੇਈ ਜੇਹੇ ਜਾਗਾ ਮਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਭੀ ਸਦਿ ਲੈ ਆਉ ਮਰਦਾਨ ਮੇ ਨੂ ਸਦਾ
 ਇ ਮਾਂ ਮਾਂ ਇ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਮੇ ਨੂ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜਿ ਜਮਾਨ ਤੇ ਨੂ ਨਾਨਕੀ ਮਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਦਾ ਦੀ ਹੋ ਮੇ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਨੂ ਮਤੇ ਤੇ ਨੂ
 ਮਤੇ ਮੇ ਨੂ ਤੇ ਨੂ ਇ ਸਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿ ਮਾਂ ਹੋ ਸਾਗਰ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨ ਮੇ ਤਾਂ ਚਲਿ ਮਾਂ ਸਾਧ ਰਨਾ ਪਰ
 ਭਲਾ ਚਲਾ ਮਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੀ ਜੇਹੇ ਹੋ ਦੇ ਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ
 ਰੁਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਜਸ ਇ ਕੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛੁਹਿ ਪਾਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ
 ਤਿ ਮਾਂ ਵੇ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੀ ਤਾਂ ਸੀ ਜੇਹੇ ਹੋਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥ ਜੇਹੇ
 ਮਤੇ ਧੁਸੀ ਮੰਗੀ ਮਾਂ ਨੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮਾਂ ਸਨੁ ਧੁਸੀ ਹੋਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਾਂ ਤੇ
 ਮਾਂ ਸੀ ਪਰਾਨੁ ਜਾਂ ਦੇਹਾ ਮਾਂ ਸਨੁ ਧੁਸੀ ਮਿਲੇ॥

ਕਿਉਰੀਜੋਦੇਹੋ। ਤਾਂਅਰੋਮੈਅਰਦਸਕੀਤੀ। ਗੁਰੂਜੀਅਸਾਂਤਾਂਕਿਆਂਦਿਤਹੈ। ਜੇਅਸੀਤਸਾਂਤੋਰ
ਜੋਦੀਏ। ਅਸੀਤਸਾਂਤੋਪਸੋਜੋਗਮੀਗਿਆਲੋਰਦੇਅਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮੀਗਭਾਈ
ਲਾਂਜੋਮੀਰੋਸੋਕਰਤਾਰਪਸੋਦਿਵਾਈਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੈਆਂਖਿਆਂਜੋਗੁਰੂਜੀਮੈਏਹੋਮੀਗਦਾਂਗਾਂਜੋ
ਕਰਤਾਰਚਿਤਿਆਂਦੈ। ਅਤੇਤੇਹੀਚਾਂਲੀਦੇਖਿਕਰਿਜੀਉਤੁਰਮੇਨਾਹੀ। ਸੈਸਾਰਕੋਈਕੁਹਾਂਖ
ਦਾਹੈਕੋਈਕੁਹਾਂਖਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਬਾਲਾਂਤਸਾਂਨਕਰਤਾਰਅੰਤੋਲੁਰਖੇ
ਗਾਂਸੈਸਾਰਪਇਆਂਪ੍ਰਖਮਾਗੇ। ਸੈਸਾਰਸਗਦੀਨਿਆਂਈਹੋ। ਜੀਮੈਖੁਸੀਲੀਤੀਗੁਰੂਜੀਪ
ਸੋਅਪਰਾਂਨੁਦਿਦਾਂਹੋਇਆਂ। ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀ। ਕਾਲੂਨੁਅਤੇਅੰਬੀਬੀਨੁਅਛੇਸਨੇਹੋਦੇਤੇਮ
ਮੈਸਨੇਹੋਲੈਕਰਤਲਵੇਡੀਨੁਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਮਰਦਨੇਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਬਾਂਬਨੁਕੇਜਿਆਂ। ਤਾਂ
ਬੇਬੇਨਨਕੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਮਰਦਨਾਂਜਿਤਨੇਤੋਮਿਲੈ। ਤਿਤਨੇਤੋਹਛਾਂਲਿਆਂਦੈ। ਜੋਮੇਰਾਂਤਾਂਈ
ਜੀਮੈਤੇਖੁਸੀਹੋਦੈ। ਜੋਕੁਛਮੁਲੁਲਗੇਸੋਆਂਇਲਏ। ਮਰਦਨੇਉਠਕੇਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਲਗਾਂਮਿਰਾਂਸੀਆਂਦੇਪਰਦੇਲਣਲਗਾਂ। ਜਿਥੇ
ਜਾਏਤਿਥੇਮਿਰਾਂਸੀਅਗੇਏਹੋਆਂਖਨਜੋਆਂਇਆਂਹਈਕੁਰਾਂਹੀਆਂਦਾਂਤੁਮ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਕੋਈ

०४०
 ਮਾਂਦਰਦੇਵੈ ਨਾਂਗੀ। ਕਿਤਨੇਦਿ ਨੁਮਰਦਾਨਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਰਹਿਮਾਂ। ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿਅ
 ਇਅਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ
 ਮਲੁਮ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਨਿਸੀਰਾ ਅੰਧਈਗ
 ਲ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਗਾਵਿ ਚਿਆਂਏ। ਅੰਦੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਅੰਧਿਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਬਿਆਂ
 ਕੀ ਬਕਰਾ ਅੰਧਿਓ ਜੁਜੀ। ਸੈਸਾਰ ਅੰਧਦਾਂ ਹੈ ਅੰਧਿਆਂ ਹਈ ਕੁਰਾਂ ਹੀ ਦਾਂਤੁ ਮੁ। ਅਹਿਗ ਲਿਲੋ ਕਮਾਂਖਦੇ
 ਹੈ ਨਿ। ਤੁਮ ਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਢੇਦਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਅੰਧਿਆਂ ਹੈ ਕੋਈ ਰਗਾਂ ਹੈ ਇਅਾਂ ਲਿਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਿਸਾਰੁਏਵੇ ਫੁਖਮਾਂ ਰਦਾਂ ਹੈ। ਸਿਸਾਰੁ ਸਕੇ ਕੁਜੁ ਪਾਇ ਕੇਤੁ ਹਿਵ ਲਿਆਂਦ
 ਜੀ। ਤੁਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਢੇ ਲਿਲਿਆਂ ਉ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਮਨੁ ਕੋਈ ਮਿਰਾਂਸੀਆ ਦਰਦੇਦਾਂ ਨਾਂਗੀ
 ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੇਰਾਂ ਅੰਧਿਆਂ ਮਨਸੀ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਕੁਝੁ ਅੰਧੋ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੀਗਲਦੇ ਅੰਗਗਿਰਾਂ ਉਜਟਾਂਦਾਂ ਹਈ। ਦੁਹਾਂ ਨਦੀਅਾਂ ਦੇਵਿ ਚਿ। ਇਕੁਰ
 ਬਾਬੀ ਉਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹਈ। ਨਾਂਉ ਉਸਦਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਹਿੰਦੂ ਜਦਦੇ ਹੈਈ। ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਜਦੀਦਾਂ ਹਈ। ਤੁਓ
 ਬੇਜਾਇ ਕੇਉ ਸਬੰਧੀ। ਜੇਨਾਂ ਦੇਸੀਆ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾਂ ਨਾਂਉਲਈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭਲਾਂਗੁਰੂ ਜੀ।

ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਕੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਜਾਨਿ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੋ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਲੇ ਹੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂ ਸੋ ਲੈ ਜਾਂਹਿ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਮਾਂ ਇਅ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤ ਨਾਂ ਸਹਰ ਜੀ ਮਿਟੋ ਲਿਖ
 ਕਾਂ॥ ਨਹ ਬਨ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਗੁਣ ਦੁਹਿ ਭੇਜ ਦਾ ਹੈ ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੁ ਤਉ ਪਾਂ ਸਿ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਨ ਕੀ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਖਿ ਸੋ ਦੇਵਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤੁ ਰੁਪ
 ਯੇ ਦੇਹਾਂ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤੁ ਰੁਪ ਯੇ ਕਰੁ ਕੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇਹ ਬਦਿ ਤੋ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਲੈ
 ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜਾਂਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਝੁਬ ਜਾਂਹਿ॥ ਅਤੇ ਝੁਬ ਮਾਂ ਉ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਤ੍ਰਿਗੁ ਦਿ ਨਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਹੁ ਚਿਅਾਂ॥ ਜਾਇ ਕੇ ਲਗਾਂ ਟੋਲਣਾ॥ ਇਥੇ ਫਿਰਿ ਦਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰੀ ਰਬਾਬੀ
 ਕਿਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਾਹੀ॥ ਦੁਇ ਦਿ ਨਾਂ ਦੁਹਾਂ ਰਹਿਅਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਕਪ ਇਅਾਂ॥ ਮ
 ਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਏਥੇ ਤਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਮੇਰਿ ਸਬੈ ਖੁਛਾਂ॥ ਕਿਸ ਬੇਛੁਛਾਂ॥ ਅਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ
 ਲਗਾਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰਣਾ॥ ਮੇਰਿ ਅੰਕਰਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁ ਤਉ ਦਾਂ ਸੁਹੇਇਅਾਂ ਲਗਾਂ ਚਲਣਾ॥ ਬੇ
 ਲਹੁ ਭਾਂਈ ਦਾਂ ਹਰਾਹੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫਿਰਿ ਕਰਵੈ ਦੁਹੇਇ ਕੇ ਇਕੁ

ਰਖਤਹੇਨਿਬੈਠਾਂਅੰਇਤਾਂਤੀਜੇਦਿਨੁਫਿਰਦਾਂਰਬਾਂਬੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਇਸਿਲਿਅੰਅੰਇਕਰਿ ੪੧
ਲਗਾਂਅੰਖਣਾਪੁਛਿਓਸਾਕਿਓਭਾਈਤੀਕਿਸਨੁਟੇਲਦਾਂਹੈਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਕਦੇਖੈਰ
ਬਾਬੀਰਹਦਾਂਹੈਫਿਰਦਾਂਅਤੇਫੇਰੁਸਦੀਦਾਂਹੈਫਿਰਦੇਕਹਿਅੰਤੋਰਾਂਨਾਉਕਿਅੰਹੈਤਿਹੋਦਾ
ਕਉਣੁਹੈਤੋਨੁਭੇਜਿਅੰਕਿਸਹੈਅਤੇਤੋਰਾਂਵਤਨੁਕਉਣੁਹੈਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਮੋਰਾਂਵਤ
ਨੁਗੰਇਭੋਏਭੁਟੀਦੀਤਲਵੰਡੀਹੈਨਾਉਮਰਦਾਂਨਾਹੈਭੁਜਿਅੰਨਾਂਨਕਵੇਦੀਫਕੀਗਾਹੁਰ
ਮਰਬਾਬਲੈਣਦਾਂਅੰਏਹਾਂਫਿਰਦੇਅੰਖਿਅੰਫਿਰਦਾਂਫੇਰੁਹਦੇਹਾਂਅਤੇਤੁਹਨੁਨਕਵੇਦੀਮ
ਹੀਥੇਪਾਲਿਅੰਹੈਅਤੇਰਬਾਬੁਭੀਮਿਥੇਹੀਹੈਅਤੇਨਨਕਵੇਦੀਮੇਰਚੋਰਕਣਾਂਯਾਂਰੁਅਸਲ
ਉਹੈਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮਿਨੁਰਬਾਂਬਦੇਹਿਫਿਰਦੇਅੰਖਿਅੰਸੁਇਸਰਦਾਂਨਾਂਲੈਰਬਾਂਬੁ
ਨਜਾਂਈਅੰਫਿਰਦਾਂਰਬਾਂਬਕਿਥੋਲੈਅੰਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇਜੋਰਬਾਂਕੁਦਰੁ
ਤੀਹੈਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਮੁਲਕੋਹੈਫਿਰਦੇਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਏਸਰਬਾਂਬਦਾਂਮੁਲਤੈਥੋਨਾਂ
ਹੈਅਤੇਏਸਦਾਂਮੁਲਅਸਲੈਣੁਤੀਨਾਂਹੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਹੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀਭਾਂਈਇਹਕਉਣੁਹੈ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਰਹਿਨਜਕਿਅੰਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਸਦਾਂਮੁਲਤਸਾਲੈਣਕਉਣੁਨਾਹੀਫਿਰ

ਦੇ ਅਖਿਆਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਝਾਸਾ ਨੁਕਦਰਤੀ ਹਥ ਅੰਇਆਂ ਹੈਂ ਅਵਾਂ ਜਇਸਦੀ ਏ ਹਰ
ਕਲਦੀ ਹੈਂ ਜੋ ਫਿਰਦਾਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਝੇ ਹਰਸ ਅਰੋਵ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਇਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਖੜੀ ਪੇ
ਦੇ ਹੋ ਸੀਅਾਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਝਿਸਦੇ ਅਰੋਵ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਤਿਉਸ ਅਰੋਵ ਜਾਂ ਵੇਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏ ਸਦਮ
ਲੁਲੈਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਪਰੁ ਤਾਂ ਏ ਚਲਦੇ ਖਾਂ ਓਹੋ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੋ ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ
ਆਂ ਜੀ ਚਲੋ ਪਰੁ ਜੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਇਕਵਾਰੀ ਵਜਾਇ ਦੇ ਖਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਅਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਹੋ
ਰਸ ਅਰੋ ਹੁਕਮੁ ਨਾ ਹੀਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਜੇ ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੇਜਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜਾਇ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਰ
ਬ ਬਹੁ ਹਥ ਲੈ ਕਰ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆਂ ਥਾਂ ਟੁਬਣਾਂ ਇਕੇ ਤਾਂ ਰਵਜਾਈ ਤਾਂ ਅਵਾਂ ਜਨਿਕਲਿਆ ਦਿ
ਚੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਪੀਨਗੀ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ
ਅਵਾਂ ਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਹੋਇ ਕਰਿਆਂ ਅਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰਦਾਂ ਪ੍ਰਬ ਚਲੁ ਫਿ
ਰਦਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਾਸਿਆਂ ਇਨਿਕਲੇ ਰਬਾ ਬਾ ਅਰੋਰ
ਖਿਆਂ ਦੁਹਾਂ ਮਥਾਂ ਦੇ ਕਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚਿਰੁਲਾਇਓ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿ
ਆਂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਕਦਰਤੀ ਹਥ ਅੰਇਆਂ ਹੈਂ ਕਈ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਤੂੰ ਭਗਤੁ ਹੈਂ

ਕੇਓਨਿਰਕਾਰਹੈ॥ ਅਸੀਤਵਤੇਹੈਗਨੁਹਾਂ॥ ਜਿਥੇਤਉਮਨੁਭਿਜਿਅੰਤਿਥੇਤਮੇਜਾਂਇਕੇਦੁਫਰਹਿਅੰ ੪੨
 ਦਸੇਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਤੀਸਰੇਦਿਨਮੇਚਲਣਤੇਹੋਇਆ॥ ਤਾਂਏਹਸਾਂਧਅੰਇਮਿਲਿਅੰਏਸਮਾਧੇ
 ਪੁਛਿਅੰ॥ ਪੁਛਿਕੇਹਕੀਕਤਲੀਤੀਓਜਾ॥ ਤਾਂਰਬਾਬਕਿਤੇਵਲੋਕਦਿਓਜਾ॥ ਹੋਹਕੀਕਤਏਸੇ
 ਪਾਂਸੋਲਵੇ॥ ਬੋਲੋਹੁਭਾਂਈਦਾਹਰਾਗੁ॥ ॥ ਸਾਂਧੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਦਿਰੰਦੇਨੁਪੁਛਿਅੰ
 ਕਿਉਭਾਈਤੂੰਕਉਣੁਹੈ॥ ਤਾਂਫਿਰੰਦੇਕਹਿਅੰਜੀ॥ ਕਿਉਜੀਉਹੁਦਿਨਹੈਤੇਨੁਦਿਸਰਿਗਾਇਅੰਪਰੰ
 ਨਨਾਥਤੇਲੀਦੇਘਰਿਇਕਠੇਹੋਏਅੰਹੋ॥ ਦੋਵੇਅਸੀਭਿਰਾਂਉਅੰਹੋ॥ ਅਤੇਤੀਜੀਅਸਾਡੀਭੈਣਅੰ
 ਹੀ॥ ਅਸੀਦੋਵੈਨਿਰਕਾਰਹੀਜਪਦੇਅੰਹੋ॥ ਅਤੇਭੈਣਅਸਾਡੀਸੇਵਾਂਕਰਦੀਅੰਹੀ॥ ਅਤੇਤਉਇ
 ਕਦਿਨੁਅੰਧਿਅੰਦੇਖੁਭਾਂਈਅਸਾਡੀਚਘਰਿਜਨਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਅਸਾਨੁਖਡੀਕ੍ਰਿਯਾਦਾ
 ਦਰਦੇਦੇਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਰਤਅਸਾਡੀਪੂਰੀਹੋਈਅੰਹੀ॥ ਤਾਂਮੇਤੁਹਨੁਅੰਧਿਅੰਭਾਈਤੁਸਚੁ
 ਅੰਧਦਾਂਹੈ॥ ਏਹੁਪਗਮੇਸਰਕਿਅੰਕੀਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਅਸਾਡੀਭੈਣਅੰਧਿਅੰਭਾਈਫਿਕਰਨਾਕ
 ਰੇ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਜੀਫਿਰੰਦੇਨੁਪੁਛਿਅੰ॥ ਅੰਧੁਭਾਂਈਤਦਾਂਤੇਰਾਂਓਕਿਅੰਜੀ॥ ਤਾਂਫਿਰੰਦੇ
 ਅੰਧਿਅੰਜੀਭੈਣਦਾਂਨਾਂਉਸਦਰੀਅੰਹਾਂ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਂਨਾਂਉਸਦਰਅੰਹਾਂ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਂਨਾਂਉਪਰੇ

ਮਾਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇ ਕਉ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੈ ਮਿਲਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੁਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਏਹੁ
ਰਬਾ ਬੁਝੈ ਨੁਕਿ ਬੋਹਿ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ ਤੁਜਾਂ ਏਹੁ
ਨਾਹੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਸਿਵਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਿਉ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਤੁਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਸੇਵਾਂ ਸਤਾਂ ਦਸੀ
ਮੇਰੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਵਾਂਸ ਤੇ
ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏਹਾਂ ਮਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਪੁਛਿ
ਕਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਦੀ ਕਾਂਈ ਰਹੀ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇ ਨੁਪੁਛਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿ
ਰ ਦਾਂ ਤੂੰ ਰਬਾ ਬੁਝੀ ਪਬਰ ਦੇਹੀ। ਤੈਨੁਕਿ ਬੋਹਿ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਦੇ ਪੁਜੀ। ਜ
ਚੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁ ਜਾਂ ਇਦਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਜੇ ਤੇ ਉਤਮ ਜਨਮ ਮਾਂ ਹੈ। ਸੇ ਸੇ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ।
ਅਤੇ ਪਿਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਪੁਛ ਦਾਂ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ ਨੁਪੁਛ ਦਾਂ ਵਿਚਿ ਰਹਿ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਾਂਹੀ। ਤਿਸ
ਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸਾਂ ਦੇ ਨੁਪੁਛ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਹਰ ਤੇ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤਿਹੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਜਾਂ ਕਾ ਵਿਚਿ ਤ
ਰ ਦੇ ਹੋਏ ਭਗਤ ਕਰ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਝੀ ਪਬਰ ਮਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਭਗਤ ਕਰ ਦੇ ਮਾਂ

ਹੇਅਤੇਮੇਭੀਭਗਤਕਰਦਾਅੰਗਾਂਅਤੇਰਬਾਬਦਜਾਵਦਾਅੰਗਾਂਤਾਰਾਭੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ ੪੩
 ਭਾਈਫਿਰਦਾਂਤਦਭੀਇਕਠੇਰਹਦੇਅੰਗੇਅਤੇਪੁਣਭੀਇਕਠੇਰਹੀਐਤਾਂਫੇਰਿਫਿਰਦੇਕ
 ਹਿਅੰਜੀਹੁਣਅਸਾਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮਨਾਂਧੀਅਤੇਤੈਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮੁਐ
 ਏਹੁਰਬਾਬੁਤਸਾਡੀਅਸਾਨਤਅੰਗਾਂਤੁਸਾਨੁਪਹੁਚਾਂਇਦੇਵਣਾਅੰਗਾਂਤੁਸੀਅਪਈਅਮ ੧੨
 ਨਤਲਦੇਫਿਰਦਾਂਕਬਾਬਦੇਕਹਿਦਿਦਾਂਹੋਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਪਣਲਗਾਂਜੀਗੁਰੂਜੀ
 ਜੇਅੰਪੇਤਾਂਮੇਅੰਗੇਤੈਫੀਦਿਦਾਂਕਹਿਅੰਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਜਾਂਹਮਰਦਾਂਨਾਂਕਹਿ
 ਅੰਓਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਹਮਪਤੈਫੀਨਾਂਲਿਗਇਅੰਮਰਦਾਂਨੇਦੇਖਿਦਿਅੰਧੀਛਲਹੋਇਗ
 ਇਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਪੇਤਾਂਮੇਅੰਥਾਭੀਨਾਂਹੀਹੋਇਅੰਮੇਨੁਜਾਂਕੁਕਿਛੁਨਜਰਅੰਦਦਾਹੋ
 ਏਹੁਕਿਅੰਹੋਇਅੰਹੋਰਨੁਹੋਇਰਹਿਅੰਹੋਰਨੁਹੋਇਕੇਗੁਰੂਨਕਜੀਧਾਸਿਅੰਇਅੰ
 ਗੁਰੂਨਕਮਰਦਾਂਨੇਨਹਸਕਰਪੁਛਣਲਗਾਂਅੰਥਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਬੈਤੈਫੀਦਿਦਾਂਕਰਅੰਇ
 ਓਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਓਹੁਤੈਮੇਬੋਛਲਹੋਇਗਇਅੰਮੇਨੁਰਿਸਅੰਦੋਣਰਹਿਗਇਅੰ
 ਤਗੁਰੂਨਕਜੀਅਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਓਹੁਇਨਾਂਗਲਾਂਬੋਧਕਫਿਰਦੇਹੈਨਾਅਸਾਂਹੀਨੁਕ

ਰਤਾਂ ਰਜਾਂ ਹਰ ਕਰਣਾ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਹ ਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬਦਸ਼
 ਇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਚਬਾਂ ਬਹੁ ਲੀਤਾਂ ਲਗਾਂ ਬਾਟੁ ਬਣਾਂ ਵਣਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨਾਂ ਮਾਂ ਪੇਰੀ ਬਣ ਜਾਂ ਸੀ ਪ੍ਰਬੋਧੇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕੁਮਾਰੀ ਨਿਮਾਂ ਮਾਂ ਪੇਰੀ ਬਾਟੁ ਬਣਿ ਗਇਆ॥
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਲਗਾਂ ਤਾਂ ਰਬ ਜਾਂ ਵਣਾਂ॥ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਏਹਾਂ ਮਦਾ ਜਨਿ ਕਲੀ॥ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਬੀਦਾਂ ਤੇਰਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਂ ਧੀਲ ਗਿਗਈ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਏਹੀ
 ਦੇਹੀ ਹੋਇ ਗਇਆਂ॥ ਦੁਇਰਾ ਤੀ ਅਤੇ ਦੁਇਰਿ ਨ ਸਮਾਂ ਪਲ ਗੀਰਹੀ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬ
 ਬੁਛੁਰੁ ਦਿਤਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਹੁ ਖਲ ਗੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ
 ਜੀਉ ਭੁਟਕਿਆ॥ ਅਤੇ ਛੁਰੁ ਤੀ ਸਕੇਰਾ॥ ਏਹੀ ਦਿਚਿ ਦੀ ਚਾਰੁ ਕਰੋ॥ ਕਦੇ ਜਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰਿ
 ਦਾਂ ਲਵਾਂ॥ ਜਾਂ ਤੀ ਸਗਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲ ਕਾਂ ਲਾਹੀਆਂ॥ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ॥ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਆ ਪਬਰਹਈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਦੁਖ ਭੂਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਤੀ ਤਾਂ ਦੁਰਿ ਨਾਂ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਤਾਂ ਓਹੋ ਹੋਇ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਾਸੀ॥ ਅਸਾਂ ਭੀ ਕਚੀ
 ਮਤਾ॥ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰਿ ਬੋਲੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਪਾਂ ਸਏਹੋ

ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ। ਜੇ ਤਾਂ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਰਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ। ਇਕੇ ਤਾਂ ਅੰਧ ਜੇ ਹਾਂ ਕਰਾ। ਇਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਇਲਾਂ ਜੁ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕ ਰਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ। ਏਹ ਦੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਤਾ ਰਪਾਂ ਸਿਰੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ ਜੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਹੀ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੀ ਕਟਈ। ਅਗੇ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹਾ। ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ ਰਿਅੰ ਮਰੀ
 ਹਉ ਜਾਂਦਾ ਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕ ਰਿਅੰ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਥੇ ਬੈ ਜੀ ਨੁ ਸਉ ਪ ਜਾਂਹਾ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬੁਲੈ ਕ
 ਰਿਬੇ ਬੈ ਨ ਨ ਕੀ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ। ਇਅੰ ਬੈ ਬੈ ਨ ਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਰੁ ਪਇਅੰ ਬੈ ਬੈ ਲਗੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਪੁਛਣਾ।
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁ ਕਿਤਨੇ ਤੋਂ ਹੋਇਅੰ। ਅਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨੇ ਮਾਇਓ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਕਿਥੈ ਛੁਡਿਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ ਰਿਅੰ ਬੈ ਬੈ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਸਾਧੁ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਕਾਈ ਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੈ ਦੇ ਅਸਾਂ ਨੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀ ਨ ਨ ਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸੋ ਦਿਦਾ ਲੈਅ
 ਏਅੰ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਸਾਨੁ ਦਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕ ਰਿਅੰ ਪੈ ਸੁਜੁ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਥੇ ਬੈ ਜੀ ਨੁ ਸਉ
 ਪ ਜਾਂਹਾ। ਤਾਂ ਬੈ ਬੈ ਨ ਨ ਕੀ ਜੀ ਦਾ ਬੈ ਰਾਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਅੰ ਸੋ ਕਿਥੈ ਓਥੈ ਮੇਏ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਲਸਾਂ ਲਉਡੀ
 ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਂ ਅੰਧੇ। ਅਤੇ ਅਖੀ ਪ੍ਰਫੇ। ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੋਹੁ ਦਿਅੰ ਪ੍ਰਗਇਅੰ। ਭਈਅੰ ਜੇ ਰਾਂ ਮਾਂ

ਇਆਂ ਜੈਰਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਹੋਇ ਗਾਇਆਂ ਲਗਾਂ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ ਨੀ ਤੁਲਸਾਂ ਅ
ਜੁਬ ਹੁਇ ਤਨਾਂ ਦੁਨੁ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈਂ ਕਿਆਂ ਹੈਂ ਤੁਲਸਾਂ ਕਹਿਆਂ ਠਾਂ ਕਰ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੈਰਾਂ ਗੁਰਦੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਬਹੁ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਹੁਕਮ
ਬੀਬਾ ਹਰਨਾਂ ਹੀ ਜਿਸ ਵਜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਸੁਰਤ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਿਤੇ
ਖਵਿਚਿਆਂ ਦੋ ਜੋ ਸੁਰਤ ਦੇ ਸੋ ਅਸੀ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੈਂ ਸਿਤੇ ਖਵਿਚਿ
ਆਂ ਹੀ ਤੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹੈ ਗਾਂ ਕੁਈ ਪਰਚਿਆਂ ਰਹੈ ਗਾਂ ਸੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ ਓਹੁ ਉਦਾਂ ਸੁਹੇਇ ਜਾਂ ਵੈ ਗਾਂ ਜੈਰਾਂ ਮਬੋਲਿਆਂ ਬਹੁ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਟਕੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਓਪਦੇ ਸਦੇ ਸੋ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਪੇ ਹੀ ਭਟਕਣ ਲਗੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਤੇ ਹੀ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿਅਾਂ ਨਾਂ ਕਰ ਅਪੇ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਉਤੇ ਖਤਰਾਂ ਨਾਂ ਕੋਰੋ
ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹਦਾਂ ਹੋ ਤਿਉ ਰਖੋ ਅਸੀ ਬਹੁ ਤਰਾਂ ਜੀ ਆਹੋ ਨਾਂ ਕੀ ਜੀ
ਬੋਲੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਕਹੋ ਜੈਰਾਂ ਮਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁਕਿਉ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿ
ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਰੇਨਾਂ ਲਿਉ ਸਦਾਂ ਬਹੁ ਤੁਪਿਆਂ ਰਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆਂ ਕੁਯਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆਂ ਕਰਾਂ ਉ

ਸਤਾਈਆਸਾਧਿਲਗਾਈਹੈ। ਤਾਂਖਲਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੇਕਿਸੇਸਹਰਦਿਚਿਹੈਵੈਤਾਂਖਤਰਾਂਨਹੈਦੈ। ਉ
ਜਾਂਕੁਦਿਚਿਖਤਰਾਂਹਦਹੈ। ਜੇਰਾਂਮਕਹਿਅੰਰੋਟੀਕਪਰੇਦੇਦੁਸਤੇਕਪਦਾਂਹੈਦੈ। ਤਾਂਰੋਟੀਕਪ
ਰਾਂਇਥੇਮਜੁਦਹੈ। ਅਤੇਕੁਲਾਂਕੋਈਦਿਨਨਨਕਸੀਨਲੁਗਮਚਾਨਕਰੁਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲਿ
ਨਜਗਿਅੰਦਦੀਹੈ। ਜੇਨਾਨਕਸੀਨਲਿਖਹੁਚਕਉਦੁਸਕਦਾਂਹੈ। ਪਰਕੁਲਾਂਜਿਚਰੁਆਪਦੇਲੇ
ਕੁਝਹੋਇਆਂਦੈ। ਤਿਚਕੁਕੁਕੁਕਦਾਂਨਾਂਨਕੀਅਤੇਜੇਰਾਂਮਦੁਹਾਂਮਰਦਾਂਨੇਨੁਆਂਖਿਆਂਕੁਲ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਜੇਤਾਂਇਸਸਹਰਦਿਚਿਹੈਗੈ। ਤਾਂਦੁਇਦਖਤਰਾਂਜੇਈਜੇਦਜਾਂਦੈ। ਅਤੇਜੇਕੁਈਦੁੰਰ
ਤੇਜਾਂਗਤਾਂਖਰਚੀਰੋਕਲੈਜਾਂਦੈ। ਇਤਗਲਮਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿ
ਆਂਕੁਲਾਂਕੁਲਾਂਜੀਜੇਤੁਸੀਆਂਖੋਗੇਜੇਈਕਰਾਂਗਾਂ। ਅਤੇਨਾਨਕੀਭੀਖੁਸੀਹੋਈ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਤੀ
ਰਖਿਆਂ। ਅਤੇਪਰਸਾਂਦਖਦਾਂਇਆਂ। ਜਾਂਕੁਲਕੁਰੋਇਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਕੁਲਾਂਜੀਮੇਜ
ਦਾਂਹਾਂ। ਜੇਰਾਂਮਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਗੋਈਜੇਦਜਾਂਹਾਂ। ਅਤੇਕੁਝਖਰਚਲੈਜਾਂਹਾਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਅ
ਕੁਲਾਂਜੀ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਜੇਈਜਿਵਾਂਈ। ਅਤੇਜੇਰਾਂਮਆਂਖੋਗਲਦਾਂਜੇਹਾਂਬੁਚਕੋਦਿਚੋਕਛਕੋ
ਮਰਦਾਂਨੇਦੇਗਲਪਾਂਇਆਂ। ਅਤੇਆਂਖਿਓਸਬਹੁਜੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਕੁਝਖਰਚੀਭੀਦੇਵੈ। ਤਾਂ

ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇਤੁ ਜੀਆਂ ਖੋਜੇ ਦੇਵਾਂ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਅ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਂਡੀ ਦਿਲ ਵਿਚਿ
ਆਵਦੀ ਹੋ ਜੇ ਦੇਵਾਂ ਮੇ ਬਹੁਤਰ ਜੀ ਹਾਂ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਹਥ ਦਿਤੇ ॥ ਅ
ਤੇ ਮਾਂ ਖਿਓ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖੋਜੇ ਮੇ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਵੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਪਾਇ
ਅਮਤੇ ਵੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਲੈ ਕਰਨ ਨ ਕੱਜੀ ਪਾਂ ਸਿਅ ਏ ਮਾਂ ਮਾਂ ਇਕ ਰਾਖਾ ਦੇ ਕਿਓ ਜਾਗੁ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰਬਾ ਪੁਟੇ ਹਿ ਕਿਓ ਲਿਅ ਏ ਓ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਹਿਅ ਜੀ ਬੇ ਬੇ
ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗਾ ਕੀਤਾ ॥ ਭੁਯਾ ਜੇਰਾ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਓ ਸਮੇਰਾ ਦਿਲਾਂ ਸਾਂ ਕੀਤਾ ॥ ਮੇ ਨੁਆਂ ਖਲ
ਗੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਜਾਂ ਹਨਾ ਹੀ ॥ ਮੇ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਭੁਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੇਰਾ ਮਾਂ ਖਲ
ਜੇ ਨ੍ਹਾਂ ਏ ਮਾਂ ਮਾਂ ਅਤੇ ਵੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਖਰਚੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮਾਂ ਖਲ ਗੇ ਜਿਚਰੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ
ਹੋ ॥ ਦੇਵਖਤ ਪਰਸਾਦ ਜੇ ਦੇਵਾਂ ॥ ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਖਰਚੀ ਮਾਂ ਖਲ ਪਾਂ ਸਿਰਖੇ ॥ ਅਤੇ ਬੇ ਬੇ ਜੀ
ਕਹਿਅ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਲ ਜੇ ਮੇ ਨੁਆਂ ਖਲ ਦਰਸਨ ਦੇਵਾਂ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਏ ਹੁਕਿਅ ਕੀਤੇ ਅੰਤੁ ਮਹੇ ਇਗਾਇ ਓ ॥ ਮਗੇ ਹੀ ਉਨ ਨੁ ਸਿਰੀ ਚੇ ਦੁਪਾਲ ਦਾ ਪਇਅ ਜੀ ॥
ਏ ਹੁਤੁ ਕਿਅ ਕਰਮਾ ਏ ਓ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਉਨ ਮੇ ਨੁਆਂ ਪੇ ਹੀ ਖਸ

ਹੋਇਕਰਦਿਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਂਹਮਰਦਾਨਾਏਹਰੁਪੰਥੇਫੇਰਿਦੇਆਉ। ਅਤੇ
 ਜੋਕੁੰਤੈਨਾਸਥਾਂਹੁਯੋ। ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਨਜਰਕਰਤਾਰਭਿਪਰਰਖੀਅੰਬਦੇਦੀਆਂਸਾਦਿਚਿਅ
 ਓਗਣਬੰਡੁਹੈ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਆਂਸਾਦਿਚਿਸੀਤੋਖੁਹੋਦਾਂਹੈ। ਜਾਂਹਫੇਰਦੇਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖਿਆਂਜੀਤੂਭੀਚਲੁਫੇਰਦੇਹਾ। ਅਤੇਬੇਬੇਜੀਨੂਦਰਸਨੁਦੇਹਿ। ਏਤਣਾਂਤੇਰੇਦਰਸਨਨੁਤ
 ਰਫਦੀਹੈ। ਤਿਏਤਾਂਚਿਤਕਰੋਰੁਨਾਕਰਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਂਖਿਆਂਤੁਲਾਂਤੁੰਈਮਰਦਾਨਾਂਤੇਰੇ
 ਆਂਖਿਆਂਫੇਰਦਾਨਾਂਹੀ। ਅਸਾਂਤੇਰੇਨਾਂਲਿਕੀਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਬੇਬੇਨਨਕੀਪਾਂਸਿਲੇ
 ਆਇਆਂ। ਤੁਲਸਾਂਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਮਾਂਦਦਾਂਤਿਠਾਂ। ਦਓਵਚਲੀ। ਜਾਂਏਕੇਆਂਖਣਲਗੀ।
 ਬਹੁਜੀਤਸਾਂਤਾਂਤੁੰਈਜੀਆਂਇਆਂਹੈ। ਬੇਬੇਆਂਖਿਆਂਤੂਭੀਹੈ। ਤੁਲਸਾਂਕਹਿਆਂਬਹੁਜੀਮੇਰੀਮ
 ਜਾਲਹੈ। ਮੇਤਸਾਂਤੇਅਗੇਸ਼ੂਰੁਬੋਲਾਂ। ਤਿਚਰਾਨੁਆਂਇਉਪਰਿਚਰੇ। ਵੇਵੇਗੁਰੂਨਾਨਕਭੀਅਤੇਮਰ
 ਦਾਨਾਂਭੀ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਦਾਮਥਾਦੁ
 ਹਾਂਹਥਾਂਤੇਲੀਤਾਂ। ਆਂਖਣਲਗਾਂਬੇਬੇਜੀਮੇਏਸੇਵਾਂਸਤੇਤੇਰੇਪਾਂਸਨਾਹੀਆਂਦਦਾਂਜੇਤੂਪੈਰਾਂਨੁਦਓਰੁਦੀ
 ਹੈ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀਹੈ। ਮੇਰਾਂਤੇਰਾਂਤੇਤੇਦੁਆਖੁਰਸਨਬੀਧੁਹੋਦਾਂਆਂਇਆਂਹੈ। ਅਤੇਹੁਣਕਾਲਿ

ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ ਤੂ ਹੈ। ਏਹੁ ਅਸਾਡੁ ਵਡਾ ਅਉਗੁਣੁ ਹੋਇ। ਜੇਤੂ
ਅਸਾਡੇ ਪੈਰਾਨੁ ਵਉ ਰੁਦੀ ਹੈ। ਤੂ ਏਹੈ ਜਾਣੁ ਜੇ ਮੇਸਰੁ ਅਖ ਦਾਹਾ ਤੁ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਖਿਅ
ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਜਿਉ ਤੁਸੀਰਾ ਜੀ ਹੋਵੇਗੇ ਮੇਤਿ ਦੇ ਕਰਾਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਮੇਨ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਕਰੋ।
ਤਾਂਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਸ ਵਖਤੁ ਤੁਸੀ ਯਾਦਿ ਕਰੋਗੇ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਅ
ਹੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ। ਲਿਆਉ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਪਯੇ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ
ਬੋਲੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਏਸ ਤਾਮੰਗਨਾ ਹੀ। ਅਸਾ ਅਪੇ ਹੀ ਦਿਤੇ ਆਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਅਖਿਅ ਬੇਬੇ
ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸ ਸਭਿ ਪਛਤੋ। ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਈ। ਅਤੇ ਵਡੀ ਹੋ। ਵਰਿਅ
ਦਾ ਅਖਿਅ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੁਣ ਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋਵੇਗੇ ਜੇ ਭਿਰ
ਉ ਜਾਣ ਦੀ ਹੋ। ਮੇਭਿਰਾਉ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ। ਮੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਣ ਦੀ ਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਅਖਿਅ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਮਹਾ ਅਖ ਦਾਹੀ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਤੁਸੀ ਲੈਹਾ। ਅਤੇ ਇਕੁ ਅਸਾਡੁ ਵਡ
ਨਾਮੰਨੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਅਖਿਅ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਖਿਅ। ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸੰਗਾ ਅਪੋ। ਮਲਾ ਜਾਕੇ
ਈਨਾ ਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਗੇ ਪਿਛੇ ਆਵੇ। ਅਸੀ ਹੋ

ਵੀਭਾਂਵੇ ਨਹੀਂ ਵੀਏ। ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਲੀ ਨਾਹੀ ਛੁਡਣਾ। ਤੁੰਡੀ ਵੇਦੀਆਂ ਦੀ ਅੰਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾਏ
 ਸਨਾਂ ਲਿਵਚਨੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾ ਖੁਸੀ ਕਰਾ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਸੀਂ ਗਏ ਸੁਮ ਦੇ ਹੀ ਭਲੇ
 ਆਂਹੇ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਆਂਖ ਆਂਖੀ ਜੇ ਤੁਏ ਥੋਡੇ ਰਿਹਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੁੰਮਿ ਨੁ ਵਡਾ ਧਿਰਿ ਦਾ ਸਹੈ। ਅਤੇ
 ਭਾਵੈ ਕਦੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁੰਮਿ। ਓਦਰ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦੁਰਿ ਜਾਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਰਿ ਜਾ
 ਵਾਗੀ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਇ ਹੋਵੇ ਗੀ ਸੇ ਕਰੇ ਗੇ। ਮੇਰਾ ਦੁਸੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਤ ਰਜਾ ਆਂ ਧੋ। ਜਿਤ ਦੇ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਆਂ ਦਿ ਕਰੇ ਗੇ ਤਿਤੁ ਦੇ ਲੇ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
 ਆਂ ਇਹਾਂ ਜਰੂ ਹੋਵਾ ਗਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ। ਭੁਲਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ। ਅਸਾਂ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਚਲੇ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂ ਧੋ। ਅਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਆਂ ਜੀ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ। ਗਧਿ ਅਨਾਂਹੀ ਬਣਦਾ। ਰੁਪੀਯੇ ਦੇ ਕਰਿ
 ਦੇਵੇ ਵਿਦਿ ਆਂ ਹੋਇ ਗਏ। ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਰਿਨਿ ਕਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਛਿ ਆਂ। ਅਖੁ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਕੀਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅਰਦਾਨੇ ਆਂ ਧੋ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਿਆਂ ਜਾਣਾ। ਮਗਾਂ ਤੇ ਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਧ
 ਰਿਜਾਏ ਤਿਧ ਰਿਚਲਾ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਂਧ ਲਾਲੇ ਤਿਖਾਣੇ
 ਏ ਮਨਾਂ ਵਧ ਦੇ ਪਰਗਏ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰ ਦੇ ਜਾਂ ਵੀਏ ਗਾ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ

॥ ॥ सांखी होर चली ॥ ॥ तं सुलतं न पुरे चले ॥ स तं दितं देवि चिलाले देय रिं अं दिव
हो ॥ अगे कुटीलाले किले बैठां पद दं मां गंगा देये तं इक तयं जे गं ॥ अते गल जे दये
सा ॥ अते इक डुमेटं नं लि जे सा ॥ लाले अगे ठिठ पदं जे दि ॥ मां गुरु न न क मां धि मां बैठुं
टीलाले किर डुकरु ॥ कुटीलाले बैठुं करु पुं छट ल गं ॥ जी मे म ह र म नं गी ॥ तु सी मां प दं मां
पुजां ग र क र ॥ तं गुरु न न क क रि मां कुटीलाले असी प र दे सी मां गं ॥ ठि रि कुटीलाले बैलि
मां जी प र दे सी तं स बुं सी सां ग र ॥ प र तु सी म ली मां छे डि दे ग ॥ तु सी कुले ले क न ज रि मां द दे
गं ॥ जि उ दी ति डि मां थं ॥ तं गुरु न न क क रि मां कुटीलाले तु जं द दं गं ॥ जे क टी म जं द
उ दै तं मां थि मे ॥ जं द दे बु ड दे नु रि मां मां थि मे ॥ तं ठि रि कुटीलाले बैलि मां जी क र त र
दी क र त र गी जं द ॥ प र जी जे न न क त पं सां य प र ग दि मां गं ॥ मे डि ठं तं नं गी ॥ प र ठि उं ती मे न न
ज र मां द दं गं ॥ तं गुरु न न क जी क रि मां कुटीलाले ठि रि पु छ दं कि उं गं ॥ तं ठि रि कुटील
ले क रि मां जी म सां डी क ची म त गं ॥ असी रि मां जं द दे सां ॥ तं ठि र गुरु न न क क रि मां ए र
ची म त दं ले नं गी ॥ मां थि दे ॥ ठि रि कुटीलाले पु छि मां जी तु सां डं नं उं रि मां गं ॥ तं म र दं

ਨਾਂਬੋਲਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਇਸਦਾਂਉਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਤੋਰਨਾਂਉਕਿਅੰ
 ਹੈ॥ਮੇਰਾਂਉਮਰਦਨਾਂਮਿਰਾਂਸੀਹੈ॥ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਤੁਅੰਧਣਾਂਉਕਿਉਨਹੋਏ
 ਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਸਰਦਾਂਨੇਦਸਿਅੰਕਿਉ॥ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀ
 ਅੰਧਣਾਂਉਦਸਿਅੰਕੋਈਧਾਂਧੁਤਾਂਹੀਹੋਦਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਅੰਹਸਿਕਰਿਅੰਧਿਉਸਤ੍ਰਾਈ
 ਲਲੇਮੇਰਾਂਉਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤਾਂਤ੍ਰਾਈਲਲੇਪਰਾਂਤੋਦਹਿਪਾਇਅੰਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ
 ਤ੍ਰਾਈਲਲੇਜੀਅਸਾਂਤਾਂਤ੍ਰਾਈਲਲੇਹੋਥਚਨੁਅੰਹਾਂਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅਗੇਛੇਰਦੀਨਾ
 ਹੀ॥ਅੰਦਰਦੀਅੰਦਰੋਰਥਈ॥ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਕਹਿਅੰਜੀਤੁਸੀਕਿਉਹਸੇ॥
 ਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਕਿਵੇਛੁਪੇਭੀਰਹੀਏ॥ਏਹਗਲਛੁਪੀਨਾਂਹੀਗਹਦੀ
 ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਰਜਾਂਇਤੁਜਾਂਡੀ॥ਅਸੀਕਿਅੰਅੰਧੀਮੇ॥ਏਹਗਲਕਰਿਕੇਭਾਈ
 ਲਲੇਗੋਈਦੇਅੰਹਰੋਇਅੰਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਗੁਰੂਜੀਨੁਪੁਛਿਅੰਏਹਤ੍ਰਾਈਲ
 ਲੇਪਰਾਂਤਨੁਪਰਥਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਸਰਦਾਂਨਾਂਏਹਅੰਤੋਓਹਅੰਤੋਅਸੀਤੁਸੀਕਿ
 ਤਨੇਜਗਾਇਕਠੇਹੋਏਅੰਹੋ॥ਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਏਅਸਾਂਤਾਂਸੁਇਅੰਹੋਪੁਰਨਪੁ

ਰਖਵਤਜਨਮਨਾਹੀਅਵਦੋਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਅਵਤਾਂਗਦੀਪੁਜਾ
ਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਸੋਭਾਂਵੇਕੇਹਾਂਭੁਗਤੁਹੋਵੈਤਾਂਠਿਰਿਜਨਮਅਵਦਾਂਹੈ।ਅਤੇਜੇਨਿਰਗੁਣੀਭੀਹੋਵੈ
ਅਤੇਬਾਂਛਾਂਕਾਂਈਉਠੇਪਰਮੇਸਰਬਿਨਾਂਤਾਂਭੀਜਨਮ।ਲਿਅਵਦੀਹੈ।ਅਤੇਜੇਹਿਕਨਿਰੰਕਾਰਹੀ
ਬਾਂਛਨਾਂਸਮਾਂਵਦੀਹੈ।ਨਿਰੰਕਾਰੀਜੇਹੈਨਿਨਿਰੰਕਾਰਹੀਦੀਬਾਂਛਨਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਉਨਾਂਅਤੇਨਿ
ਰੰਕਾਰਦਿਚਿਕ੍ਰੇਦੁਕਛੁਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅਵਤਾਂਗਦਾਂਸਿਮਰਨੁਕਰੇਅਤੇਬਾਂਛਨਾਂਕਾਂਈਨਾਂਕਰੇ।
ਤਾਂਭੀਚਉਰਾਂਸੀਭੁਰੇਗਾਂ।ਮਰਦਾਨਾਂਏਹਵਚਨੁਸਤਿਪਰਤੀਤਿਕਰਜਾਣੇ।ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
ਆਂਸਤਿਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਕਹਿਦੇਹੋਸੋਸਚੁਕਰਦੇਹੋ।ਤਿਚਰੁਤੋਵੀਭਾਈਲਾਲੇਗਜੇਈਤ
ਯਾਰੁਕਰਕੇਸਦਣਆਂਇਆਂ।ਚਲੇਗੁਰੂਜੀਪਰਸਾਦੁਤਯਾਰੁਹੋਇਆਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਇਥੇਹੀਲੇਆਂਉ।ਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਸਾਂਡੇਗਲਜੀ
ਦੂਹੈਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ।ਭਾਈਲਾਲੇਜਿਤਨੀਧਰਤੀਤਿਤਨਾਂਚਉਕਾਂਹੈ।ਭਾਈ
ਲਾਲੇਪਰਸਾਦੁਮੇਗੇਆਂ।ਹਿਰਖਿਆਂ।ਜਾਂਮਰਦਾਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇ।ਜੇਲਹਤੁਰੇਦੀਆਂ
ਰੋਟੀਆਂ।ਅਤੇਸਰਦੇਸਾਂਗਦੀਪਿਨੀ।ਮਰਦਾਨੇਦੇਜੀਦਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਂਦੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਨਕਅੰਤਰਜਾਮੀਆਹਾਂਤਾਰਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂਮਰਦਾਨਾਂਅੰਖਿ ੪੮
 ਆਂਸੁਖਜੀਤਾਰਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਧਾਂਦੇਗਾਂਤਾਂਜਾਏਗਾਂਤਾਂਮਰਦਾਨੇਟਕੁਭੈਨਕਰ
 ਮੁਹਿਧਾਂਇਆਂਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਂਸੁੰਦੁਆਂਇਆਂਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਦੇਹਥਬਰਾ
 ਪਰਸਾਂਦਦੀਕੇਹਾਂਕਹੈਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਕੇਹੁਤਾਂਸੁੰਦਲਿਵੇਲਾਂਦਾਂਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਤੁਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈਤਉਪਰਸਾਂਦਵਲਦੇਖਣਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
 ਆਂਭਾਂਈਲਾਲੇਕੋਈਅੰਮ੍ਰਿਤਜੇਅੰਖੀਦਾਂਹੈਜੇਇਸਪ੍ਰਸਾਦਿਵਿਚਿਤਉਪਾਇਆਂਹੈਤਾਂਭਾਂ
 ਈਲਾਲੇਮਧਾਂਟੇਕਿਆਂਅੰਖਿਓਸੁਜੀਅਜੁਤੈਮਨੁਨਿਹਾਂਲੁਕੀਤਾਂਅਤੇਮੇਰੇਜਨਮਜਨਮਦੀ
 ਮੇਲੁਲਾਂਹੀਆਂਭਾਂਈਲਾਲੇਜੀਏਉਕਹਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਮੇਨਿਹਾਂਲੁਹੋਇਆਂਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਅੰਖੁਮਰਦਾਨਾਂਹੁਣਕਿਧਰਚਲਦਾਂਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਂਜੀਜਿਧ
 ਰਤਹਾਂਡੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਾਂਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਅੰਖੇਸੋਕਰੀਏਮਰਦਾਨੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਮੇਨਾਂਹੀਅੰਖਿਸਕਦਾਂਪਰਜੀਏਸੁਧਰਤੀਅਸਾਤਾਂਨਿਦਬਹੁਤਹੋਦਾਂਹੈਤਾਂਗੁਰਨਾ
 ਨਕਕਹਿਆਂਦੇਖੁਮਰਦਾਨਾਂਤਿਨਦਿਨਅਸੀਭਾਂਈਲਾਲੇਦੇਖਰਿਰਹੇਆਂਹੈਅਤੇਮਨੁਸੁ

ਪ੍ਰਸੰਨਗਰਿਆਂਗੋ। ਹੁਇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਬੋਇ ਦਾਲੀਚੇ ਅਤੇ ਏਥੇ ਦੁਖਣ ਦੁਖਾਉਣਾ ਪਉਦਾ ਹੈ
 ਅਸੀਂ ਫਕੀਰਾਂਗੋ। ਅਸਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਜਨ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ ਹੋਵੇ। ਰੰਗ।
 ਤਿਥੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਰਹਤ ਲੇਵੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅੰਗਾ ਜਿਸ ਗਲੀ
 ਕਚੇ ਅੰਗੇ ਨਿਕਲ ਦੇ ਅੰਗੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਅੰਧ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਅੰਧੇ ਨੀ ਕਰਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ
 ਤੂੰ ਜੀ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੇ ਅਸਾਂ ਪਰ ਭਾਂਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਅੰਧਿਅੰਗ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇ ਨਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਾ ਦੇ। ਅਸਾਂ ਪੁਸੀ ਕਰੁ। ਅਸੀਂ ਹੁਇ ਰਮ ਦੇ
 ਮਦੇਖਲੀ ਏਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆਂ ਕੀ ਪਈ। ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚਿ ਅਵਗਿਆਂ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਪਾਂਸੀ
 ਸਾਰੁ ਦੁਖ ਦਾਂ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਗੀ ਤੁਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਂਤਿ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸੀ ਕੋਈ ਕਿ
 ਅੰਦੁਖੇ ਗਾਂ। ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਕਾਈ ਸਾਂ ਪੁਰਖੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਸਾਂ ਪੁਰਖ ਮੇਸਰ ਨਾਂ ਲਿਕੇ ਸੀ ਤੇ
 ਸਾਂ ਪਾਂ ਨਾਂ ਲਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇ ਸਚੁ ਅੰਧ ਦਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸੀ
 ਰੁਖਿ ਕਰਾਂ ਲੁਪ ਹੈ। ਅੰਧਿਅੰਗੀ ਭਾਵ ਦੀ ਅੰਕਰ ਦਾਂ ਹੈ। ਮਨ ਦੀ ਅੰਭਾਈ ਅੰਮਨ ਦਾਂ

ਈ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਗੁਰ ਨਾਂ ਕਜੀ ਇਕੁ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆਂ। ਓ ਠ ਚਲਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਛਾਰਗ ਇਆਂ
 ਸਿਰਿ ਪਤਿ। ਬੈਠ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬੈਠਾਂ ਸਬਰੁ ਪਤਿ। ਜੇ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬਰੁ ਬਰੁ ਕਰੇ ਬਹੁਤੁ।
 ਦੁਪਕਰਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਇਤ ਪਤਿ ਨਾਂਗੀ ਮਤਿ। ਕਾਂਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿਥੇ ਕਢਾਂ ਝੁਥਿ। ਇਥੇ ਉਥੇ
 ਨਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਖੇ ਪਤਿ। ਤਾਂਈ ਲਾਲੇ ਸੀਸਾਰ ਪਾਂਸ ਕਰਤਾਂ ਰਹੀ ਰਖੇ ਤਾਂ ਰਹੀਏ। ਹੁਣਿ ਤੁਅਸਾ
 ਵਿਦਿਆਂ ਦੇ ਹਿ। ਤਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਅਏ ਰੋ ਕਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਂ ਨ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿ
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਅਖਿਅਾਂ ਤਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੇਰਾਂ ਰੋਟਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਪਰੁ ਅਸਾਂ ਬੋ ਕਈ ਦੁਖੇ ਗਾਂ। ਅਸੀ ਜਾਂਣ ਦੇਅਾਂ
 ਹੇ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ ਚਿਤੁ ਤੁਓ ਦਸੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਗੁਰੁ ਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਹਿਕਸ ਹੀ ਨਾਂ ਇਥੇ ਰਹੇ।
 ਜਿਉ ਤਿਉ ਟਿਕੇ। ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਲਾਲੇ ਦਾਂ ਬੁਝੀ ਅੰਖੀ ਅੰਮੀਨੀ ਮੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਭੁਲਾਂ ਰੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਲਾਲੇ ਪਾਂਸਿ ਟਿਕੇ। ਜਾਂਦੁ ਇਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮਹੀ ਨਾਂ ਟਿਕੇ ਹੈ। ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਰੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਓਠਿ ਰਿਅਾਂਵਾਂ। ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤ ਉਅਸਾਂ ਤੁਪਾਂ ਸਰਹਣਾਂ ਹੈ। ਤੁਕਿਥੇ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅਾਂ
 ਜੀ ਮੈ ਤਬੋ ਹਿਅਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿਅਾਂ ਜਾਂਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਝੁਬਾਂ

ਇਜਾਂਵੀ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੋਂ ਦਿਵਾਂ ਲੈ ਕਰ ਤਲਵੰਡੀਆਂ ਇਆਂ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਚਾਂ ਲੀਖ ਕਰੀ॥ ਜੋ ਦਿਨੇ ਜੀ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਰਾਂਤੀਆਂ ਇਲਾਂ ਲੇ ਪਾਂ ਸਿਰਾਜ
ਰਾਨਕ ਰੋ॥ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਅੰਗੇ॥ ਬੋਲ ਗੁਰੂ ਭਾਂਈ ਵਾਂ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਤਾਂ ਇਕ ਮਲਕ ਕੁਰਾਂਗੇ ਖਹੇ ਰੁਖ ਤੀ ਸਗੀਬ ਦਾਂ ਸੀ॥ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਅੰਗਾਂ ਚਾਰੇ ਦਰ
ਨਿਓ ਦੇ ਸੋ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਓ ਦਾਂ ਦੇ ਦਾਂ ਫਿਰ ਦਾਂ ਸੀ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਜਰ ਪਾਇ ਗਏ॥ ਤਾਂ
ਬਾਂ ਮਣ ਅੰਖਿਆਂ ਤਪਾਂ ਨਿਓ ਵਾਂ ਹਈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਮਿਸਰਾਂ ਕੇ ਹਾਂ ਨਿਓ ਦਾਂ ਹੈ॥
ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਬਾਂ ਮਣ ਅੰਖਿਆਂ ਤਪਾਂ ਮਲਕ ਕੁਰਾਂਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਓ ਦੇ
ਹੈਨ॥ ਤੂੰ ਭੀ ਆਂਦੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਣ ਪਾਂ ਪਾਂ ਅਸੀਫ ਕੀਰਾ ਅੰਗੇ॥ ਅਸੀ ਕਿਨਾਂ ਦਿ
ਚਾਂ ਅੰਗੇ॥ ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਕਹਿ ਆਂ ਤੂੰ ਅੰਗੇ ਹੀ ਕੁਰਾਂ ਹੀ ਕੁਰੀ ਦਾਂ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਦਿ ਚਿਨਾ
ਦੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮਲਕ ਰੀਜ ਹੋ ਵੀ ਗਾਂ॥ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਂ ਗਇਆ
ਭਾਂਈ ਲਾਂ ਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਜਰਾਨ ਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਮਲਕ ਪਾਂ ਸਿਬਾਂ ਮਣ ਚੁਗਲੀ ਪਾਂ ਪੀ॥ ਅਤੇ ਬਾਂ ਮਣ
ਦਸ ਟੀਭੀ ਕਰਦਾਂ ਅੰਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਮਲਕ ਕੁਰਾਂਗੇ ਅੰਗਾਂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਤਸਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ

ਵਿਚਿਨਾਮਾਂਇਆਂ ਤਮਲਕਬਾਮਣਨੁਪੁਛਿਅੰਧਾਧਾਂਤਉਨਿਉਦਾਂਧਾਇਆਂਅੰਗਾਂਬਾਮਣਕਰਿ ५१
 ਅੰਜੀਮੈਬਹੁਤਤਰੀਦਕੀਤੀਅੰਧੀਮਲਕਬਾਮਣਨੁਕਹਿਅੰਜਾਂਹਿਉਸਤਾਂਈਸਾਦਿਲਿਅੰ
 ਓਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਦੇਧਰਿਅੰਇਆਂਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਨੁਪੁਛਿਅੰਏਥੇਨਨਕਤਪਾਂਹੈ॥
 ਤਾਂਭਾਈਲਲੇਦੇਮਹੋਨਿਕਲਿਅੰਹੈਜੀਅੰਹੈ॥ਤਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਲਲੇਭੇਜਦੇਗਾਬਾਹਗਾਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਅੰਪੇਬਾਹਰਿਅੰਇਆਂਅੰਇਕਰਅੰਧਿਉਸਕਿਉਧਾਂਧਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਤੁਹਨੁਮਲ
 ਕਸਦਦਾਂਹੈ॥ਤੰਮਲਕਪਾਂਸਿਚਲੁ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਅੰਧਿਅੰਧਾਂਧਾਂਮੇਰਾਂਮਲਕਨਾਲਿਕਿਅੰਕੀਮਹੈ
 ਤਾਂਬਾਮਣਮਲਕਪਾਂਸਿਦੁਜੀਚੁਗਲੀਖਾਂਧੀ॥ਦੇਖੋਮਲਕਜੀਇਕਤਾਂਧਰੀਦਾਂਧੁਤ੍ਰੈ॥ਅਤੇਸੁਦ੍ਰਦੇਧ
 ਰਿਜੁਠਕਰਦਾਂਹੈ॥ਤੀਜੇਤੁਸਾਂਡੇਸਦੇਅੰਵਦਾਂਨਾਂਧੀ॥ਤਾਂਮਲਕਭਾਗੇਗੁਸੇਹੋਇਕੇਬਾਮਣਨੁਅੰਧਿ
 ਅੰਧਾਂਜਾਂਇਕੇਪਕਹਿਲਿਅੰਓਬਾਮਣਜਾਇਤਾਬੀਅੰਕੀਤਾਂਚਲੁਨਾਨਕਤਪਾਂਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇ
 ਅੰਹੈ॥ਚਲੁਤਪਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਦਿਲੁਵਿਚਿਗੁਜਗੀ॥ਉਠਚਲੋ॥ਧਿਛੇਭਾਂਈਲਲੇਲਗਾਂ
 ਗਇਆਂਅਗੇਗੁਰਨਾਨਕਨੁਬਾਮਣਲੇਗਇਆਂਜਾਂਇਥੈਠਾਂਪੀਜੇਬਾਮਣਅੰਦਰਿਜਾਂਇਮਲਕ
 ਨੁਅੰਧਿਅੰਮਲਕਜੀਨਨਕਤਪਾਂਅੰਇਆਂਹੈ॥ਮਲਕਕਹਿਅੰਧੰਜਾਂਤਪੇਨੁਅੰਦਰਿਲਿਅੰਓ॥

ਪੰਜੇ ਬਾਂਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਸਦਿ ਮਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ
 ਕਰਿਆਂ ਖਿਆਂ ਮਲਕ ਕਰਿ ਉਸਦਿ ਮਾਂਗੈ ਮਨੁ ਮਲਕ ਕਰਿਆਂ ਕਿਉ ਤਪਾਂਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚਿ
 ਕਿਉ ਨ ਆਇਓ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰਾਂ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਂ ਉਗਰੀ।
 ਤਾਂ ਮਲਕ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕਰਿਆਂ ਖਿਆਂ ਕਿਉ ਜੀ ਤਪਾਂਤੈ ਉਰਖਾਂ ਉਣਾਂ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੂਨ ਉਰਖਣ
 ਅਤੇ ਸੁਦ੍ਰਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਿਖਾਂ ਵਣਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹਿ ਨਿਕਲਿਆਂ। ਸੁਖ ਮਲਕ ਕੁਤੁਹੁ
 ਪਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਮਲਕ ਆਖਿਆਂ ਅਵੇ ਪੰਜਾਂ ਇਸਤ ਪੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਪਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਿਛਿ ਫਿਰਿ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਟੁਕੁਲਿਆਂ ਉ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ
 ਲੇਦ ਉਤਰ ਕਰਿ ਪਰਿਆਂ ਇਆਂ ਪਰਿਆਂ ਇਕ ਰਿਖੀ ਰੋਟੀ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਲੈ ਗਇਆਂ। ਉਧਰੇ ਪੰ
 ਜਾਂ ਬਾਂਸੁ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹਰੇ ਚੀਆਂ ਲੈਆਂ ਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜੇ ਹਥਿ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲੀਤੀ
 ਅਤੇ ਪਰੇ ਹਥਿ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹਾਂ ਉਗੀਆਂ ਲੀਤੀਆਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਦੀਆਂ ਵੇਦੇ ਹਥ ਪਕਰਿ ਕੇ ਝਪਕੇ
 ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਕੋ ਨੇ ਦੁਪੁਸਿ ਮੇ। ਅਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹਾਂ ਉਗੀਆਂ ਵਿਚੇ ਲੋਹੀ ਮੇ। ਜਿਤ ਨੀ ਮਜਲਸ
 ਬੈਠੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਤ ਨੀ ਬਿਸਮਾਂ ਦੋਹੇ ਇਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਮਲਕ ਆਂਦਰੀਆਂ ਵੇਲੇ

ੴ ਸ੍ਰਗਮ ਤੇਜੁ ਕੀਤਾ ਹਈ ॥ ਏਹ ਰੋਟੀ ਸੁਦ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹਈ ॥ ਸ੍ਰਗਮ ਤੇਜੁ ਤੁਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ॥ ੪੨
 ਦੰਗਈ ਨਿਤ ਪਰਤਾ ॥ ਮਲਕ ਦਾ ਚਲੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਮਨ ਵਿਚਿ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਧਾਂਦੈ ਗੁਸਾ ॥ ਪਰਸਰਸਿ
 ਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਅਤੇ ਖਾਂ
 ਪਠਾਂ ॥ ਮਗੇ ਬਹੁਤੁ ॥ ਸਾਂਝਾ ਮਾਂਗਾ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਬਹੁਤੁ ॥ ਖੀਆਂ ਗਾਂਗਾ ॥ ਦਾਰੁ ਬਹੁਤੁ ॥
 ਰਹੇ ਆਂ ॥ ਗਲਗਾਂਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਅਤੇ ਖਾਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਨੁਕਾਰਿਆਂ ॥ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਂ ॥
 ਮੇਰਾਂ ਬੇਟਾਂ ॥ ਜੁਆਨ ਚੰਗਾ ਹੋਵਾਂ ॥ ਨਾਹੀ ॥ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਂ ਧੀ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਨੁਆਂ ਖਿਓ ਸੁਆਖਾਂ ॥
 ਕੋਈ ਕਾਂ ਮਲਕ ਫਕੀਰ ਪਕੜੇ ॥ ਜੇ ਤੁਆਂ ਬੇਟਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ॥ ਕਹਿਓ ਆਂ ॥ ਮੇਲਕ ਮੇਰੇ
 ਆਂ ॥ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਜੇ ਕਾਂ ਮਲਕ ਉਏ ॥ ਮਰਨਾਂ ਕਾਂ ਮਲਕ ਉਏ ॥ ਤਾਂ ਮਲਕ ਕਹਿਓ ਆਂ ॥ ਖਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਫਕੀਰ ॥
 ਹਾਂ ਕੇ ਪਕੜੇ ਜਤਨਾਂ ਕੋ ॥ ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਾਂ ਮਲਕ ਨਿਕਲੇ ਗਾਂ ॥ ਉਸ ਪਠਾਂ ਕੀ ਕੰਬਖਤੀ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਹੁਕਮੁ
 ਕੀਤਾ ਜੇ ਫਕੀਰਾਂ ਕੇ ਪਕੜੇ ॥ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੇ ॥ ਵਿਚੇ ਠਿਗਿਰਿ ਆਂ ॥ ਗੁਰਨਾਂ ਨਜੀਬੀ ਪ
 ਕੜੇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਪਰਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸਿਖ ਨਹੋਈ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀਬ ਪਾ
 ਬੈਠਾਂ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਬੈਠਾਂ ॥ ਗਦਿ ਚਿ ਆਇਆ ॥ ਜਾਂਗੁ ਨ ਕਰੇ ਦੇਖੇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬੈਠਾਂ ॥

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹਕਿਮਾਂ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਤਿ ਲੰਗਵਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇ ਸੀਮਾ ਦੇਖ ਸਮਕੀ ਬਾਈ ਤੇ
 ਸਦਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨੁਵੇਲੇ ਲਾਲੇ। ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਲੇ ਕਾਬਲੇ ਪਾਇਆ ਜੇਰੀ ਮੀਰੇ ਦਾ ਨੁਵੇਲੇ ਲਾਲੇ। ਸਗਮ
 ਪਰਮ ਦੁਇਛ ਪਿਖਰੁ ਤੇ ਕੂੜੁ ਛਿਰੇ ਪਰਧਾਨ ਨੁਵੇਲੇ ਲਾਲੇ। ਕਾਦੀਆਂ ਬਾਂਸ ਏਕੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ
 ਪਰੈ ਸੈ ਤਾਂ ਨੁਵੇਲੇ ਲਾਲੇ॥੧॥ ਫੇਰ ਰੁਝੇ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦੁਕੀ ਤਾਂ ਗਾਗਾਤਿ ਲੰਗਵਿ ਚਿਸ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਂਹਿ ਬਕੇ ਗਾਣ ਨਾਨਕੁ ਅੰਧੇ ਸਾਂਧੁਰੀ ਵਿਚਿ ਅੰਧੇ ਸਾਂਧੁ
 ਲਾਂ। ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਰਿਗਰਦਾਈ ਬੈਠਨੁ ਦੇਖੇ ਵਖਾਇ ਕੇਲਾਂ। ਸਚਨੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਸਚ ਤਪਾਵਸ ਸਚ
 ਰੂਪਿ ਅੰਧੇ ਕਰੇ ਗਾਮ ਸੇਲਾਂ। ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਕਟ ਕਟ ਕੇ ਹੋ ਸੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾਮ ਲਸੀ ਬੋਲਾਂ। ਅੰ
 ਦਨ ਅਠਤਰੇ ਜਾਨ ਸਤਨੁ ਦੇ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਾ ਸਾਂਹਿ ਕਾਚੇ ਲਾਂ। ਸਚ ਕੀ ਬਾਈ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਚ
 ਜੁਣਾਂ ਇਸੀ ਸਚੁ ਕੀ ਦੇ ਲਾਂ॥੨॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲ ਏਤੀ ਜੁਲਮੀ ਕਰੇ ਗਾ॥੩॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਤਿ ਲੰਗਵਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖੁਰਾਂ ਸਾਨਖ ਸਮਾਨ ਕੀ ਤਾਂ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ
 ਨਤੁ ਕਾਇਆ ਅੰਧੇ ਦੇ ਸੁਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾਂ ਜਮ ਕਹਿ ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ ਏਤੀ ਸਾਂਹਿ ਪਈ ਕਰਲਾ

੬ ਤੈ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆਂ॥੧॥ ਕਰਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਨਾਕਾਂ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾਂ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਨ ਰੋਸਨ ਹੋਈ ੫੩
 ੧ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਸਕਤਾਂ ਸੀ ਹਮਾਰੇ ਪੰਦਰੇ ਖਸਮੇ ਸਾਂਪੁ ਰਸਾਂਈ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜ ਵਿਗੇਏ ਕੁਤੀ ਮਇਆਂ ਸਾਰ
 ਨ ਕਾਂਈ॥ ਆਖੇ ਜੋ ਕਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਖੇ ਦੇਖ ਤੇ ਗਿਵਰਿ ਮਾਂਈ॥੨॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਉਧਰਾਂ ਏਵਡਾਂ ਸਾਂਦ ਕਰੇ
 ਮਨ ਭਾਂਣਾ॥ ਖਸਮੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਾਂ ਆਵੇ ਜੇ ਤੇ ਦੁਰਗੇ ਦਾਂਣੇ॥ ਅਗਮ ਰਜੀ ਵੇਤਾਂ ਕਿਛੁ ਪਾਂਣੇ ਨਾਂ ਨ ਕਨਾਂ ਮਦਖ
 ਣੇ॥੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਖੇ ਕਰਤਾਂ ਆਣ ਜਾਵਿ ਚਿਬਹਾਂ ਨਾਂ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਹੁ ਰਮੁ ਖਿਕਾਰ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸ
 ਹਸਲਤਾਂ ਨਾਂ॥੪॥ ਇਥੇ ਤਾਂ ਏਹ ਵਰਤੀ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਲਵੀ ਡੀਜੁਈ ਮੇ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤਲਵੀ ਡੀਮੇ
 ਗਇਆਂ ਆਹਾਂ॥ ਪਿਛੇ ਗਇਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿਆ ਸੀ॥ ਆਖਦਾ ਸੀ
 ਅਵੇ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਹਿ ਮੇਰਾਂ ਪੁਤਰੀ ਗਾਭਲਾਂ ਘਟਦਾਂ ਕਮਾਵਦਾਂ ਗਵਾਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਖਿਆ ਮਹਤਾਂ ਕਾ
 ਲੁ ਤੂੰ ਪੀਜਦਾਂਈ ਨੂਜਾਂ ਇਧੁ ਛਾਮੇ॥ ਨੂਕੁ ਝਨਾਂ ਆਖਾ ਹੋਥੇ ਅਸਾਂ ਆਪਈ ਕਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ
 ਵਾਈ ਹੈ॥ ਫੇਰਿ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗਇਆਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਜਾਂ ਇਕਾਲੁ ਨੂਕੁ ਲਿਆਣ ਦਿਤਾਂ॥ ਕਾਲੁ ਕ
 ਰਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇਹ ਨਾਂ ਨ ਕਦੀ ਆਗਲਾਂ ਖਬਰਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਤੁਜੀ ਗਿਣ
 ਤੀ ਕਈ ਨਾਂ ਕਰੇ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਤੇ ਰੇਖਾ ਰਿਚੈ ਦੁਸ਼ਰਜੁ ਅਕੇਰਾ॥ ਕਿਸਨ ਅਵਤਾਰੁ ਲੀਤਾਂ ਹੈ॥ ਮਹਿਤਾ ਜੀ

2 ਤਸੀਅਨੰਦਮੰਗਲਗਾਵਹੁਤਾਕਾਲੁਕਹਿਅੰਸੁਦੇਹੋਲੋਕੋਨਾਨਕਮੇਰਾਨਾਉਡੋਬਿਅੰਗਾਏਹੁ
 ਬਿਅੰਲਡੁਆਖਦਾਹੋਤੇਰੇਘਰਿਚੰਦਸੁਰਜਪੈਦੇਹੋਇਅੰਗਾਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅੰਜਿਜਮਾਨਤੋ
 ਏਹਾਖਬਰਹੈ। ਖਬਰਰਾਂਇਬੁਲਾਰਨਹੋਈਜੋਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਜੀਪਾਸੇਆਇਅੰਗਾਰਾਂਇਬ
 ਲਾਰਾਮਾਂਦਮੀਭੇਜਿਅੰਮਰਦਾਨੇਨੁਸਦਾਂਇਅੰਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਕੁਲਾਂਣਦਿਤਾਂਗਰਾਂਇਅੰ
 ਧਿਅੰਅੰਧਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਦੀਅੰਧਬਰਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅੰਲਵੇਰਾਂਇਜੀਨਾਨਕਦੀ
 ਅੰਗਲਾਂਨਾਨਕਪਾਂਤਿਸਾਂਹਾਂਦਾਂਧਤਿਸਾਂਗਾਨਾਨਕਪੀਰਾਂਦਾਂਪੀਰਾਨਾਨਕਫਕੀਰਾਂਸਿਰਿ
 ਫਕੀਰਾਂਗਾਂਇਜੀਨਾਨਕਦੇਤੁਲੁਅਜਕੋਈਨਾਂਹੀ। ਨਾਨਕਦੇਉਪਗਇਕੁਖਦਾਂਇਹੈ। ਨਾਨ
 ਕਜੀਨੁਖਦਾਂਇਦੁਡਾਂਮਗਾਂਤਬਾਂਦਿਤਾਂਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਨੁਗਾਇਕਹਿਅੰਮਰਦਾਨਾਂਤੈਸਚੁਅੰ
 ਖਦਾਂਹੈ। ਨਾਨਕਅੰਸਾਂਹੀਪਰਵਾਨਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਂਅਸੀਂਬਿਰਧੋਹੋਏਅੰਗੇ। ਤੈਕਿਵੇਨਾਨਕਜੀ
 ਨੁਇਥੇਭੀਲਿਅਵੈ। ਅਸੀਉਸਦਾਂਦੀਦਾਂਰਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਓਸਦਾਂਦੀ
 ਦਾਂਰਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਓਹੁਅਸਾਡੇਹੁਬੁਨਾਂਹੀ। ਅਸੀਉਸਦੇਹੁਬਅੰਗੇ।
 ਅਤੇਅੰਧਈਵਲੋਤਕਸੀਰਨਾਂਕਰਸੀਏ। ਰਾਂਇਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਨਾਂਏਹਚੰਗਾਮਾਂਈਅਸੰ

ਨਾਲਿ ਕਰਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੋਰ ਕੀ ਮੁਕੋਰੀ ਆਖਿ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਿਰੇ ੫੪
 ਨਾਲਿ ਬਾਂਲਾਂ ਸੀਧੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਮੇਨੁ ਸੁਦਿਆ ਆਖਿ ਖੁਲਗਾ ਜੁ ਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ ਜੰ ੧
 ਗਾ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮਾ ਤੋੜੀ ਲੈ ਆਖਿ ਆਖਿ ਤੇ ਜੇ ਨਾਮਾ ਵੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਆਖਿ ਜੀ ਕਰੀ ਆਖਿ ਤੇ ਆਖਿ
 ਏ ਜੋ ਗਾਂਇ ਆਖਿ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਮੇਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਗਾ ਵਾਂਸ ਤੇ ਖੁਦਾਂ ਇਦੇ ਤਾਂ ਮਾਂ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭੁਲਾਂ
 ਜੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਭੇਜ ਦੇ ਹੈ ਆਖਿ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾਂ ਸਤੇ ਸਤਵਾਂ ਗੀ ਜਾਂਈ ਮੇਂ ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਆਖਿ
 ਆਖਿ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਖੁਦਾਂ ਇ ਤੇ ਗਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਭੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਭੀ ਆਖਿ ਦੇ
 ਵੇਏ ਮਨਾਂ ਵਾਂਇ ਆਖੇ ਭਾਈ ਲਾਂ ਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਆਖਿ ਵੇਰੇ ਆਖਿ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਸਥਾਂ ਟੇਕਿ ਆ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਂ ਨੁਕਰਤਾਂ ਰਚਿ ਤਿਅਵੇਂ ਖੁਲਗੇ ਕਿਉ ਭਾ
 ਈ ਸੁਖ ਹੈ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੇ ਆਖੇ ਤੁਸਾਂ ਆਖਿ ਆਖਿ ਗਾਂਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖ ਲੇ ਹੈ ਨਿ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
 ਇ ਬੁਲਾਰ ਭਈ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾਂ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਚਾਂਹ ਰਖ ਦਾ ਹੈ ਗਾਂਇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਹੈ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਵਾਂਸ ਤੇ ਖ
 ਦਾਂਇ ਦੇ ਮੇਨੁ ਦੀ ਦਾਰ ਦੇ ਗਿ ਤੁਸੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤਈ ਦੇ ਹੋ ਦਰਸਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਂਈ ਬ
 ਲਾਂ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਹੈ ਦੁਖ ਏ ਮਊਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮਾ ਆਖਿ ਆਖਿ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਉਥੇ ਰਹਣਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਜੀ

ਅਤੇ ਗਇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਦੇ ਹਿਮੇਰੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੇ ਪ
ਰਣੇ ਮਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਗਾਂਇ ਜੀ ਦਾਂ ਭਾਂਗ ਮਾਂਸਾਂ
ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ। ਚਲੇ ਲਾਂਹਿਆ ਵੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਨਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੁਲਾਂ
ਲਾਲੇ ਮਾਂਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਂਦੇ ਮਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਹੀਨਾ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਹੋਵ
ਣ ਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੁਲਾਂ ਲਾਲੇ ਮਾਂਜਪ੍ਰੀ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੋਨ। ਫੇਰਿ ਪੰਜ ਦਿਨ ਮਾਂ
ਇਰਹੀ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੇ ਹਥਾਂ ਲਾਂ ਸੰਪੁਰਿ ਥਰੇ ਮਾਂਇ ਪਇਆ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ਲਾ
ਲੇ ਨ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਦੁਲਾਂ ਲਾਲੇ ਤੁਧੇ ਦਾਂ ਭਾਂਗ ਗਾਂਇ ਭੀਖ ਗਾਂਖੀ ਮਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂ
ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਤਾਂ ਦੁਆ ਨਾਲਿ ਜੇ ਰੁਕੁ ਪੁਨਾਂ ਹੀ ਚਲਦਾਂ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਦਿਵਲੀ ਤੀ। ਬੈਲ ਹੁਭਾਂਈ ਦਹ
ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਂਸੀ ਦੇ ਵੇਚਲੇ ਮੇਰੇ ਦਾਂਦਾਂ। ਸਤਵੇ ਦਿਨ
ਮਾਂਇ ਤਲਵੰਡੀ ਵੇਰੇ। ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਜੀ ਨਿਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੇ ਬਾਲਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁਲੇ ਮਾਂਏ
ਕਲ ਮਾਂਤੇ ਲਾਲ ਮਾਂਤੇ ਮਾਂਬੀ ਬੀ। ਤੇ ਇਕ ਰੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨਨਕਾ ਮਾਂਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਤ
ਮਾਂਇ ਮਾਂਗੇ। ਪੁਰਿ ਥੇ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਂਗ ਸੰਪੁ ਦੇ ਪੁਰ ਤੇ ਮਾਂਇ ਮਾਂਗੇ। ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਂਗ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸੀ।

ਏੜੇਏਇਕਠੇਹੋਇਕੇਗਏ। ਜਾਂਦੇਖਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਰੂਪੁਰਿਆਦੇਖਨ। ਜੋਸਿਰਉਤੇਗਜਾਂਦੁਹਾਦੰ ੫੫
ਅੰਗਛਾਂਹੈ। ਅਤੇਇਕਚਾਂਦਰਤੇਹਿਐ। ਇਕਚਾਂਦਰਉਪਰਿਹੈ। ਹੋਰਹਿਕਾਮੀਗੋਛਾਂਹਥਹੈਗਜਤੁਛ
ਕਦਾਂ। ਅਤੇਇਕਅੰਗਛਾਂਤੇਰੁਭੀਪੈ। ਤਾਂਕਾਲੁਏਹਰੂਪੁਦੇਖਿਕਰਿਕਉਦੀਲਹੋਇਗਇਆਂ। ਤਾਂਲਾ
ਲੂਦੇਦੀਸਿਆਂਦਾਂਸੀਪਰਕਾਲੁਥੈਛੋਟਾਂਸੀ। ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਕਾਲੁ। ਅਸੀਂਦੇਵੇਸਿਉਚਅਦੇ
ਦੀਦੇਪੁਤ੍ਰਅੰਗੇ। ਅਤੇਇਕਸੇਬਨਾਰਸੀਦੇਪੇਟੇਅੰਗੇ। ਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀਸਰਮ। ਇਕਾਂਹੈ। ਤੂੰਇਸਤਈ
ਗੰਇਤੋਰੀਲੈਚਲਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿਹਿਮਾਂਤਾਂਲਾਲੁਕਹਿਮਾਂ। ਪੁਤਨਾਨਕਮੇਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਗਾਂ।
ਅਤੇਮੇਂਦਿਚਿਅਤੇਤੋਂਦਿਚਿਥੋਹਿਅੰਦਰਿਅੰਦਾਫਰਕਹੈ। ਕੁਲਾਂਤੂੰਕੋਈਕਾਲੁਦੇਲੇਨਦੇਖਾਅੰਮਾਂਬੀ
ਬੀਦੇਲੇਅਤੇਮੇਰੀਦੇਲੇਦੇਖਾਅੰਪਉਮਤੇਚਾਂਚੇਦਿਚਿਫਰਕਕੁਝਨਾਹੀ। ਤੂੰਪਰਿਚਲਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਅੰਖਿਅੰਜੀਅਸਾਂਹਿਕਪਰਮਾਲਿਅੰਹੈ। ਬਹੁਤੇਪਰਛਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਅੰਸਾਬੀਬੀਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਈ।
ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਅੰਪੁਤਨਾਨਕਤੂੰਜਾਧਹੈ। ਅਤੇਜਾਧਾਨੁਦਇਆਂਲੋਰੀਦੀਹੈ। ਕੁਲਾਂਏਹਤੇਰੀਅੰਉ
ਹੈ। ਅਤੇਮੇਂਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਗਾਂ। ਅਤੇਕੁੰਈਕਾਲੁਪਿਤਾਂਹੈ। ਦੇਖਮੇਰਾਂਭਿਰਾਂਉਸਗੀਕਹੈ। ਮੇਂਇਸਅੰਗੇਹੁਤਨਾਹੀ
ਕਛਜਕਦਾਂ। ਕਿਉਂਜੋਮੇਂਬੋਦਤਾਂਹੈਮੇਰਾਂਪਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੰਗਰਾਂਅਕਲੀਦਿਚਿਸਬਦੈ

ਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ १॥ ਖਿਸਾਂ ਮਾਰੀ ਮਾਤਾਂ ਕਹੀ ਮੇਸੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਾਰਾਂ ਪਤਾਂ ਸਤੁ ਮਾਰਾਂ ਚਾਂ ਚਾਂ ਕਹੀ ਮੇਸੀ
 ਸੁਸੀ ਗਿ ਮਨੁ ਮਾਂ ਜਿਤਾਂ ॥ १॥ ਸੁਣਿ ਕਾਲੁ ਗੁਣ ਮੇਸਾਂ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੀਧਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਹੀ ਮੇ
 ਕੇਸਾਂ ॥ १॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਭਾਂਉ ਭਾਂਈ ਸੀ ਗਿ ਹਮਾਂ ਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤ ਸੇਸਾਂ ਚਾਂ ਧੀਆਂ ਧੀਆਂ ਰੀਧੀ ਰਜ ਬਨੀ ਮੇ
 ਜੇ ਸੀ ਗਿ ਹਮਾਂ ਚਾਂ ॥ २॥ ਸਾਂਤਿ ਹਮਾਂ ਰੇ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਮਤਿ ਹਮਾਂ ਰੀ ਚੇਲੀ ॥ ਏਹੁ ਕੁਟਿ ਬੁਹਮਾਂ ਰਾਂ ਕਹੀ
 ਮੇਸਾਂ ਸਸਾਂ ਸਹਮ ਖੇਲੀ ॥ ३॥ ਏਕੰ ਕਾਰੁ ਹਮਾਂ ਧਾਂ ਵਦੁ ਜਿਸ ਹਮ ਬਣਤ ਬਣਾਂ ਏਉ ਸਕਉ ਤਿਸ ਹਮ
 ਅਵਰ ਕਉ ਲਾਂਗੇ ਨਾਂ ਨ ਕਸੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ४॥ ਪਤਾਂ ਫੇਰਿ ਲਾਂ ਲੁਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਬੋਰਹਿ
 ਮਾਂ ਪਰੁ ਇਸਤਾਂ ਏਹਿ ਕਵਰੀ ਗਾਇ ਪਾਂ ਸਿਲੈ ਚਲੀ ਮੇ ॥ ਤੇਰਾਂ ਅਰੁ ਮਨੁ ਭੀ ਨਾਂ ਰਹੈ ॥ ਭੁਲਾਂ ਪੁਤਨਾਂ
 ਨ ਕਰਾਂ ਇਪਾਂ ਸਿਤਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚੇਲੀ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੇ
 ਠਾਂ ਮਾਂ ਪਰਦੇ ਹਵਤੀ ਆਂ ਗੀ ॥ ਜਿਉਰਾਇ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਨੂਤਿ ਠਾਂ ਤਾਂ ਉਠਣ ਲਗਾਂ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ
 ਜਾਇ ਆਂ ਗੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੀਮਾਂ ਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਂ ਇਏ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਰਾਂ ਇਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀਵ
 ਤਾਂ ਜਲ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਮੇਤ੍ਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਣ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ਤੇ ਨੁਸਦਾਇ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤੁਝੀ ਮੇਨੁ ਮਾਂ ਰਿਆਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਰਾਂ ਇਜੀ ਤੁਸੀ ਵਡੇ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਨ ਫਰਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗਾਂ ਇਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀਤੀ

ਨੂਬਖਸਾਅਤੇਕਰਤਾਰਪਾਸੇਬਖਸਾਇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਗਾਇਜੀਤੁਸੀਧੁਰਦੇਬਖਸੇਹੋਏ
 ਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੇਉਤੇਤੁਸੀਕੁਝਅੰਧਈਮਿਹਰਕਰੋਗਾਅੰਧਈਵੇਲੇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕ
 ਹਿਅੰਗਾਇਜੀਜਿਥੇਅਸੀਤਿਥੇਤੁਸੀਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੀਪੁਰੀਤਾਂਪਦੈਜਾਂਤੁਪੈਰਅੰਧ
 ਮੇਰੇਸਿਰਤੇਰਖੋਤਾਂਗਾਇਬਹੁਤਅਪੀਨਹੋਇਅੰਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਮੰਜੀਉਤੇਬੈਠਾਂਗਾਇਪੈਰਉ
 ਤੇਸਿਰਰਖਿਆਅਤੇਬਹੁਤਅੰਧਦਿਲਬਿਗਸਿਆਅਤੇਰਾਜੀਹੋਇਅੰਤਾਂਫਿਰਗਾਇਅੰਧ
 ਅੰਮਦੇਉਮੇਦਾਂਸੁਧੇਬਾਂਮਣਨੁਸਦਲਿਆਉਤੁਰਤੁਰੇਗਾਅਜੁਮੇਨੁਖਦਾਂਇਮਿਲਿਆਉਮੇਦਾਂ
 ਸੁਧੇਬਾਂਮਣਨੁਸਦਲੇਅੰਇਅੰਸੁਧੇਅੰਇਅਸੀਰਵਾਂਦੁਦਿਤਾਂਅੰਧਿਓਸੁਰਾਂਇਜੀਸੁਖੀਰੋਗਾਰ
 ਇਕਹਿਅੰਸਧਾਂਅੰਧਪਰਦੇਕੁੰਡੇਲਿਆਉਅਤੇਰਸਈਕਰੁਗਾਅਤੇਤਪੇਨੁਮੇਰੇਹਜੁਰਜਿਵਾਇ
 ਤਾਂਗਾਇਪੁਛਿਆੰਤਪਾਜੀਰਸਈਕਿਆਜੇਵੇਹੋਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਜੇਕਰਤਾਰਥੇ
 ਜਦਾਪੈਜੇਵੇਦੇਅੰਗੇਤਾਤਪਾਮੇਹੋਰਸਦਾਂਸਤੇਪੁਛਿਆਉਜੇਅੰਧੇਅਤੇਧਾਵੇਤਾਂਬਕਰਾਂਸਦਰਈ
 ਐਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਉਥੇਫੁਰਗਾਇਸਦੀਜਾਂਇਨਾਂਹੀਜੇਕੁਝਅੰਧਈਬਾਸਿਥੇ
 ਜੇਸੇਹਛਾਹੈਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਮਦੇਉਮੇਦਾਂਬਕਰਾਂਝਬਸਉਰਾਂਇਤੁਰਤੁਰੇਗਾਸੁਧਾਂਬਾਂਮਣਨੁਕੁੰਡੇ
 ਆਇਅੰਗੇਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤੁਲਾਂਸਧਾਂਪਹਲੇਕੁਝਮਿਠਾਂਕਰਲੇਅਤੇਪਿਛੇਸਲੁਣਾਂਧਾਸਨਾਤਾਂਗੁ
 ਸੁਧੇਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਕੁੰਡੇਲੇਅੰਇਅੰਗੇ

ਰੁਨਨਕਸਬਦਬੋਲਿਅੰ॥ ॥ ਰੰਗਮਾਰੁਦਿਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਮਿਠਾਂਮਰਮਸਲੁਣੰਜਿਸਮੁਖਟਾਖ
 ਰਾਧਿਅੰਨਾ॥ ਮੇਸਾਂਬੋਜਨੁਜੋਜਨੁਅਚਦੈਸੋਮਾਂਟਸਪਰਧਾਨੁ॥ ੧॥ ਰਾਂਇਜੀਬੋਜਨੁਮੇਸਾਂਕਰੀਮੇ॥
 ਉਰਸਗਲਪਰਹਰੀਮੇ॥ ੨॥ ਰਾਂਉਸੇਵਾਂਮਗਨਲਗਾਂਸਚਸੇਤੀਜਿਸਖਾਂਧੋਤਿਪਤਾਂਵੇ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਬਿਰਖਫਲਿਅੰਸਟਡਾਲੀਸੋਫਲਚੁਗਚੁਗਾਖਾਂਵੇ॥ ੨॥ ਮੀਮਿਤਫਲਰਸਨਾਂਮਧਨੀਕਾਂ
 ਸੋਪਾਂਵੇਜਿਸਦੇਵੇ॥ ਸਫਲਿਓਦਰਸਨਅਕਾਲਮੂਰਤਿਹੈਤਾਂਕੈਰਿਦੈਸਾਮਾਂਵੇ॥ ੩॥ ਕਰੁਨਨਕਸ
 ਧਰਮਾਂਦੀਏਕਾਂਰਗਸਲੀਅੰ॥ ਅਦਰਸਮਾਂਦਸਭੁਫੀਕੇਲਾਂਗੇਜਬਸਚੁਨਾਂਮੁਖਿਦੀ
 ਅੰ॥ ੪॥ ॥ ਤਾਂਫਿਰਿਗਾਇਕਾਲੁਨਪਾਛਿਅੰਕਿਉਕਾਲੁਕਿਉ॥ ਤਾਂਲਲੁਕਾਲੁਨੁਕਹਿਅੰਤਾਂ
 ਤੇਰਾਂਕੇਮਨਾਂਹੀਬੋਲਣਦਾਂ॥ ਤਾਂਮੀਸਾਂਬੀਬੀਘ੍ਰੰਡਕਫੀਗਾਂਇਦੇਧੰਗਤੇਫਹਿਪਈ॥ ਅਜੀਗਾਇਜੀ
 ਅਸਾਤੀਹੋਰਜਾਂਗਗਾਂਕਾਈਨਾਂਹੀ॥ ਗਾਇਜਾਜਿਉਜਾਂਦੇਤਿਉਨਾਨਕਨੁਰਖੋ॥ ਅਪੰਏਪਾਂਸਿਹੀਰ
 ਖੋ॥ ਤਾਂਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਮਾਂਉਤੁਸਾਂਤੀਬਹੁਤੁਬਿਲਲੁਖਕਰਦੀਹੈ॥ ਅਤੇਅਸੀਤੁਸਾਂਨਮਾਂ
 ਧਿਨਾਂਹੀਸਕਦੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਤੁਸੀਨਿਸੀਗੁਅੰਧੋ॥ ਜੇਤੁਸਾਂਆਖਣਹੋਵੇ॥
 ਤਾਂਗਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਅਤੇਧੋਤੀਕਰੇ॥ ਤੁਸਾਂਤੁਮਗੇਕਾਂਮੇਲਾਂਇਦੇਦੇਆਏ॥
 ਅਤੇਨਾਂਹਾਂਲਾਂਨਾਂਪਤਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਬਦਬੋਲਿਅੰ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਮਨੁਹਾਂਲੀਕਰ

49
 ਈ ਕਿਰਸਾਈ ਸਗਮ ਪਾਈ ਤਨੁ ਖੇਤਾ ਨਾਮੁ ਧੀ ਜਸੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਗਾ ਕੁਖ ਗਰੀਬੀ ਦੇਸਾ। ਭਾਂਉ ਕਰਗਾ ਕਰਿਸੀ
 ਮਾਸੀ ਜੇ ਘਰ ਭਾਂਗਾ ਠ ਦੇਖਾ। १॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਂਝਿ ਨ ਹੋਇ। ਇਨ ਮਾਇਆਂ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਮਾਂਦਿ ਰਲ
 ਬੁਝੈ ਕੋਇ। १॥ ਤਾਲੁ ਲੁਆਂ ਧਿਆ ਜੀ ਹਟਾ ਅਥੇ ਤਾਂ ਹਟੀ ਬਹੋ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਧੀ। ਹਾਣ ਹਟ ਕਰਿ ਮਾਂ ਰਜਾਂ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਦੁਖਾ। ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਭਾਂਤੁ ਸਾਲ ਤਿਸ ਵਿਚਿ ਤਿਸ
 ਰਖਾ। ਸੀਤਾਂ ਸੇਤੀ ਦੁਣੁ ਸੁਕ ਰਿਲੈ ਲਾਂਗਮ ਨਿਹਸਾ। २॥ ਤੇ ਠੇਰਿ ਕਾਲੁ ਗਇ ਬੇਅਖਵਾਂਇ ਮਾਂਗਾਇ
 ਜੀ ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਮਨੁ ਠਿਰਾਣ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈਰਿ ਮਾਂਦੀ ਸਭਿ ਦਾਂਗਰੀ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉ
 ਝੀ ਮਾਂ ਧੀ। ਸੁਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭਿ ਦਾਂਗਰੀ ਸਤ ਪੈਰੇ ਲੈ ਚਲਾ। ਖਰਚੁ ਬੰਨ੍ਹ ਚੀਰਿ ਮਾਂਦੀ ਮਾਂ ਮਨ ਤਨ ਜ
 ਏ ਕਲਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਦੇਸਿ ਜਾਂਇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਲਹੈ ਮਹਲਾ। ३॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਮਾਂ ਮਾਂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ
 ਕਰਾ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਮਾਂ ਧੀ। ਲਾਂਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਂਕਰੀ ਸੀਨ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੀ
 ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਦੀ ਮਾਂ ਕਰਿ ਪਾਂਦੀ ਤਾਂ ਕੋ ਅਥੇ ਪੈਨਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਰਾ ਪਤ੍ਰ ਚਰੀ ਚਵ ਗਣਵੀਨਾ। ४॥ १॥ ਤ
 ਠੇਰਿ ਗਇ ਕਰਿ ਮਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਕੁਝ ਫੁਰਮਾਂਇ ਸਕੇ। ਮਾਸੀ ਕਬੂਲੁ ਪਵੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰ
 ਗ ਸਾਰੀ ਗਇ ਚਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ। ਮਹਲਾ १॥ ਹਿਕ ਫੁਰਮਾਂਇ ਸਮਾਂ ਧੀ ਮੇਜੇ ਸੰਨੇ ਸਾਈ। ਜਿਸ ਤੇ ਜ

ਰਨਚਲਈ ਕਰਿ ਜੋਗੁ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਸਾਂਸਾਂ ਰਿਬੁਰਾਂ ਇਜੀ ਕਿਸੇ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਹਾਂਉ ਹਿਕਮਾਤਿ ਹੁਕਮੁ ਨਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ॥ ਸੇਖਮਸਾਂ ਇਕ ਸਿਧਸਾਂ ਧਸਤੁ ਲਿਖੀ
ਮੇਲੇਖੇ ॥ ੨ ॥ ਦਸਮੁ ਉਤਾਂ ਗੀਅਾਂ ਇਮਾਂ ਜਗੁ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਂ ਇਮਾਂ ਪਮਾਂ ਤਕਾਲ ਪਰਤੀ ਪਏਕ
ਛੁਗਾਂ ਬਿਨਮਾਇ ਮਾਂ ॥ ੩ ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਜੋਧੇ ਮਹਾਸੁਰੇ ॥ ਕਹਨਾਨ ਕਸਕੁ ਦੇਖਿ ਮਾਂ ਪ
ਰਤੀ ਕੇਧਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗਇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਲੀਗਰ ਚਲਾਂ ਵੇ ॥ ਏਧੁ ਹਤੁ ਹਾਂ ਤੇ
ਤਲਕ ਕਰਿ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ॥ ਨਾਹ ਲਾਂ ਨਾਂ ਪਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਫੇਰੀ ਰਨੁ ਖਵਾਂ ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਗਾਰਨਾਂ ਨਕਰ
ਗਮਾਂਸਾਂ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਲੀਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਂ ਇਦਾਂ ਦੁਸਰ ਲੀਗਰ ਨਹੀ
ਦੁਸਰ ਲੀਗਰ ਨਾਂ ਚਲੇ ਬਿਰਜਗੁ ਨਾਂ ਰਹਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਗਾਂ ਇਬਲਾਂ ਰਸੁ ਦਿਬੈ ਨਤੀ ਇਕ ਮਹਜੁ
ਮਾਂ ਗੀ ॥ ਧਾਂ ਲਕਸ ਚਾਏ ਕਰੇ ਜਿਨ ਖਲਕਸ ਵਾਂ ਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਦਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਿਰਹੀ ਮੁਹੈ ਸਭ ਖਲ
ਕਸ ਵਾਂ ਗਾਂ ਦੇਵਨ ਕਉ ਮਾਂ ਪੈਸੀ ਸਗਲਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਂ ਲੇ ॥ ੨ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਪਨੁ ਦੀਆਂ ਦੀਨੇ
ਗਸਤੁ ਗਾਂ ਮਾਂ ਪੈ ਕਛੁ ਨਹੈ ਵਈ ਕੀਨੇ ਜੋਗਾਂ ॥ ੩ ॥ ਸਕੁ ਨਾਂ ਕੇ ਸਿਰਿ ਏਕ ਹੋ ਸਿਸਾਂ ਪਬੀ ਚਾਂ ਰੇ
ਨਾਂ ਨਕ ਮੀਗਤਾਂ ਸਕੁ ਕਦਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰ ਜਣਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਗਾਂ ਇਮਾਂ ਧਿਆਮਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਜੋਤਸਾਂ ਗੀਖਸੀ

ਅੰਦੋਸੋਕਰੋ॥ ਕਿਤਨੇਕੁਦਿ ਨਗੁਜਚੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੋਚ 4੮
 ਲੀਏ॥ ਤਾਂਅਸਾਂਅੰਖਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਰਜਾਂਇਤੁਸਾਂਤੀਹੋਵੈਸੋਕਰੀਐ॥ ॥ ਸਿਮਤੁ॥ ੨੫॥੫੨॥ਸਿਮ
 ਤੀਪੋਹਬਦੀ॥ ਵੀਰਦਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਤੀਓਲਗੇਚਲਣਾਤਾਰਾਂਇਨੁਖਬਰਹੋਈ
 ਨਨਕਤਪਾਂਫੇਰਚਲੇ॥ ਭਕਾਲੁਲਾਲੁਜਾਂਇਰਾਂਇਪਾਂਸਿਰੁਨੇ॥ ਤਾਰਾਂਇਉਮੇਦੇਨੁਭੇਜਿਆਂਨਾਨਕ
 ਤਪੇਨੁਜਾਂਇਕਹਿਮੇਰੀਤਜੀਮਕਰਈ॥ ਅਤੇਕਹਣ ਜੀਮੇਨੁਦਰਸਨਦੇਜਾਂਵੇ॥ ਉਮੇਦਾਨਫਰ
 ਰਾਇਜੀਦਾਂਸੀ॥ ਜਾਂਇਨਾਨਕਜੀਨੁਕਹਿਆਂ॥ ਤਪਾਂਜੀਰਾਂਇਜੀਕਹਿਆਂ॥ ਜੈ॥ ਅਤੇਬੋਨਤੀਕੀਤੀ
 ਜੈ॥ ਜੀਮੇਨੁਦਰਸਨਦੇਦਣਾਂਉਮੇਦੇਦੇਸਾਂਧੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਠਖੜੋਹੋਏ॥ ਅਇਰਾਂਇਜੀਨੁ
 ਦੁਆਂਇਆਂਖੀ॥ ਤਾਰਾਂਇਜੀਆਂਖਿਆਂਤਪਾਂਜੀਮੇਨੁਗੁਜਤਾਂਕੀਮਾਂਫਕਰਈ॥ ਤਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਂਗਾਂਇਜੀਤੁਸੀਦਰਗਾਹੇਮਾਂਫੇ॥ ਰਾਂਇਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਤੁਸੀਕਰੋਕੁਝਨਾਂਹੀ॥ ਤੁਸੀ
 ਇਥੇਹੀਰਹੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਗਾਂਇਜੀਅਸਾਂਡੇਹਥਿਕੁਝਨਾਂਹੀਜੈਅਸੀਇਥੇਰਹੀਏ
 ਜਿਥੇਰਖੇਤਿਥਾਂਓਰਹੀਐਰੋ॥ ਤਾਰਾਂਇਜੀਬਹੁਤੁਜਤਨਕੀਤੇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਉਥੋਹੋਇਆਂ
 ਖਲਾਸਾ॥ ਤਾਰਾਂਇਤਿਠਾਂਜੋਰਹੇਦਾਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਰਾਂਇਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਕਾਈਫਰਮਾਇਸਕ

ਗੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਗ ਇਜੀਅਸਾਂਡੀ ਫੁਰਮਾਇਸਾਇਕੋ ਝਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ
ਅਸਨੁ ਰਜਾਂਇ ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਗਾਇਬੋਲਿਅੰ ਰਜਾਂਇ ਤੁਸਾਂਡੀ ਲੋਰੀ ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿ
ਛਲੀ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀਅੰ ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਾਂ ਵਟਗਾਏਅੰ ਹੋ। ਜਾਂਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਕਿਅੰ ਦੇ ਖਨ ਜੋ ਖੁ
ਹਵਾਂ ਹਵਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂ ਵਚਨ ਹੋਇਅੰ ਜੋਇ ਥੋਟੇ ਭਾਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਏਹ ਗਲ ਰਾਂਇ ਬੁਲਾਂ ਰਸਈ। ਰਾਂਇ ਖਬਰ ਦਾਰੁਅੰ ਗਾਂਗਾਇਅੰ ਖਿਅੰ ਤਪੇਜੀ ਦੇਅੰ ਹੋ
ਟੇਭੇ ਦਾਂ ਅਵਾਂ ਜੁਨਿਕਲਿਅੰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਂਲੁ ਹੋਏ। ਇਥੋਟੇ ਭਾਪਟੇ ਤਪੇਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਉਦਾਂ।
ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਭੀ ਨਾਂ ਲੇਖ ਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ। ਤੇਏ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਵਤ ਅਏ। ਭਾਂਈ ਲਾ
ਲੇਬ ਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਅੰ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਮੇਨਿਹਾਂਲੁ ਹੋਇਅੰ। ਮਨੁ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ।
ਤਾਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਲੀ ਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਫੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਲੀਮੀ ਉਡਾ ਗੀਲੀ ਤੀ। ਧਰਤੀ ਛਾਂਕੇ ਬੀਗਾਂ ਲੇ ਦੀ ਗਏ। ਉਥੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਦਇਦਿ
ਨੁਕ ਝਨ ਪਹੁਚਿਅੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀ ਹੋਇਰਹਿਅੰ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਭੁਖਾਂ ਮਰਦਾਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੇ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰਾਂ ਕੋਈ ਇਲਾਂ ਜੁਕਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ

ਨਕਜੀਦੇਖੇਤਾਏਹਮਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇਇਸਸਾਇਸਨਾਲਿਕੀਮਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿ
ਉਮਰਦਾਨਾਕਿਆਖਬਰਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰੁਖਾਹਾਂ॥ ਮੇਰੁਬੁਖਪਾਇਗਈਕਲੇਜੇਨਾ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹਜੇਖਖਰੀਆਹੈ॥ ਨਿਤਨੀਆਂਖਾਂਹਿਸੀਘੋਤਿਤਨੀਆਂਖਾਂ
ਹਿ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਮੇਰੁਮਕਖਵਾਂਇਦਾਂਹੈ॥ ਤੂੰਮੇਰੁਮਸਕਰੀਆਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰ
ਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੇਰੇਨੁਮਸਕਰੀਆਨਾਹੀਕਰਦਾਂ॥ ਤੂੰਨਿਤਨੀਆਂਖਾਂਇਸੀਘੋਤਿਤਨੀ
ਆਂਖਾਂਹਿ॥ ਅਤੇਹੋਰੁਪਲੇਨਬੀਨੇ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਲਗਾਤੇਰਿਤੇਰਿਖਾਵਣਾ॥ ਜਿਉਜਿਉਖਾਵੈਤਿਉ
ਤਿਉਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦੁਆਵੈ॥ ਛੇਤਿਸਕੇਨਾਹੀ॥ ਕਿਤਨੀਆਂਕੁਖਾਂਵੈ॥ ਅਤੇਬਹੁਤੁਪੇਟੁਗੁਰਿਆ
ਆਹਾਲਾਚੀ॥ ਸੁਆਦੁਜੇਲਹੈ॥ ਸੁਅਛਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾ॥ ਤੇਰੁਕੇਰੀਛੁਡੀਬੀਨਲੀਤੀਓਜਾ॥ ਅਗੇ
ਲੇਭੁਲਕਜਾਂਬੁਖਲਗੀਤਾਂਚੁਪਾਂਤਿ॥ ਮਾਕਛਕੇਖਾਂਵਣਲਗਾਂ॥ ਜਿਉਖਾਪੀਆਂਤਿਉਇਕਘਰੀ
ਨਾਂ॥ ਜਗੀਜੇਲਗਾਂਹਥਪੇਰਮਾਰਣਾ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਮੇਮਰਦ
ਹਾਂ॥ ਤੂੰਹਸਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਂਮੇਰਾਤੈਰੁਆਖਿਆਜੀਜੇਪਲੇਨਬੀਨੇ
ਕਿਉਤਉਬੀਨਲੀਤੀਆਂ॥ ਅਤੇਜੇਤੈਖਾਦਾਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਮੇਰੁਪੁਛਿਕੇਖਾਂਦਾਆਂ॥ ਓਥੇਹਿਕੁਬੂਟਾਅਕਦਾ

ਆਂਗਾਂ ਭਿਸਨਾਂ ਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਣੇ ਹਥੇ ਤੇ ਕਰਕਧ ਪਤ੍ਰੀਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖਵਾਂਦੀਆਂ ਮਰ
ਦਾਨਾਂ ਪਾਂਦਣ ਨਾਲਿ ਉਠ ਬੈਠਾਂ ਮਰਗੇ ਮੈਨ ਕਾਰੁ ਦੇਸ ਵਿਚਿ ਆਇ ਪਏ ਭਿਖੇ ਮਰਿਦਾਨੇ ਮਾਂਖਿ
ਆਂਜੀ ਏਹ ਸਹਰਤਾਂ ਹਛਾਂ ਹੋ। ਜੇ ਕਰਹਤਾਂ ਏਥੇ ਮੈ ਕੁਛੁ ਖਾਂਇਆਂ ਵਾਂਗੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਏਹ ਸਹਰਤੇ ਰੇਦੁ ਰੁਦਾਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਦੀਆਂ ਵਦੀ ਹੋ
ਉਥੇ ਮਾਂਖਦਾਂ ਹੋ ਜਾਹਨਾਂ ਹੀ। ਉਜੜ ਵਿਚਿ ਲੀਤੀ ਫਿਰਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆਂ ਜਾਹ
ਭਾਈ ਤੂ ਜਾਂਦਾ ਬੈਲ ਹੁਭਾਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ॥ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜਾਂ ਇਵਸ
ਦੀ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂ ਮਰਗੇ ਚਾਰੰਨਾਂ ਆਪਣੀ ਬੈਲੀ ਵਿਚਿ ਪਈਆਂ ਹਸਦੀਆਂ ਮਾਂਗੀਆਂ
ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਡਿਠੇ ਤੇ ਤਾਲ ਗੀਆਂ ਮਾਂਖਾ ਵਿਚਿ ਵੇਡੀਆਂ ਪਾਂਦਣਾ ਉਹ ਆਖੇ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ ਭਿ
ਹੁਆਂ ਪੈ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ। ਹਿਕਰੰਨ ਜੋ ਪਈ ਸੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਂਗਾਂ ਪਾਂਇ ਗਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੁ
ਤਰਾਂ ਕਰਿ ਬਹਾਲਿ ਮਾਂਜਾਂ ਇਕੁ ਪਹਰੁ ਗੁਜਰਿ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਮੈ ਪੁਛਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਗਇਆਂ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਆਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆਂ ਹਸਿ ਕਰਿ ਮਾਂਖਿ ਭਿਖਚ
ਲੁਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੀਏ। ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਥੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁ

ਰੂਨ ਨਕਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਛੜਾ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਖਿਆਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ
 ਤੁਸੀਂ ਮਨਾਂ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹ ਮੰਨੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੇਚਲੇ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਲੈਣ ਦੇ ਦਸਤੋ। ਮਰੇ ਜਾਂ ਇਕਰ ਦੇ ਖੀਮੇ ਤਾਂ ਕਿਸ ਦੇ ਖੀਮੇ। ਜੇ ਮਰ
 ਦਾਂ ਨਾਂ ਛੜਾ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਜੇ ਓਹ ਰੰਨਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਅੰਗੀਆਂ ਸੋਚ ਮਲ ਮਾਂਗੀਆਂ। ਅਸਾਨ ਦੇ ਖਿ
 ਕੇ। ਜਿਉਂ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅੰਗੇ ਤਿਉਂ ਹਿਕਰੰਨ ਜੋ ਪਈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਗਲ ਪਾਂਗਾਂ ਪਤਣ ਲਗੀ। ਸੋ ਛੜੀ ਹੋ
 ਇਗਈ। ਅਤੇ ਹਿਕਰੰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਲ ਪਤਣ ਲਗੀ। ਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ
 ਡਿਠ ਨਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਖਿਆਂ ਡਿਠਾ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਦਿਖਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ
 ਖਿਆਂ ਹਿਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਗਾਂ ਤੋੜ ਲਾਂਗਾਂ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਪਾਂ ਇਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਮਰਦ
 ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਗਾਂ ਤੋੜੀਆਂ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਦਮੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਕਿਉਂ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਉਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭੁਸ ਜੀ ਭੁਲੀਆਂ ਬਲਾਂ ਈਆਂ ਦੇ ਦਿਚਿਅਸਾਨੁਲੀ ਤੇ ਫਿਰ
 ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁਮਾਂ ਪੇਆਇਓ ਬੈਠਾਂ। ਅਸਾਂ ਤੋਂ ਨਮਨੇ ਕੀਤਾਂ ਸੀ
 ਜੇ ਤੁਨਾਂ ਜਾਂਹਿ। ਉਰੰਨਾਂ ਦੇ ਖਸਮ ਮਾਂਏ। ਮਾਂ ਇਕਰ ਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਛੜੀਆਂ ਕੁਤੀਆਂ ਹੈਨ। ਉਨਾਂ ਰੰਨ

ਦੇਖਸਾਮਾਤਿਠਾਜੇਏਹਕੋਈਕਲਾਂਵਾਂਨਪੈਨਾਓਹੁਦੁਹਾਂਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਧਏ। ਤਾਂਮੇਅੰਧਿਅੰ
 ਰਾਈਉਥੇਹੀਤਿਗੇ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਗੁਰੂਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਧਏ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਰੰਨਾਂਮਾਦਮੀ
 ਹੋਈਆਂਬੋਲਹੁਰਾਈਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਕਾਓਹੁਦੇਸਥੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਅਗੇਚਲੇ॥ ਅਗੇਸਿਧਲਾਈਪਦੇਸਹਰਿਰਾਂਜੇਸਿਦਨਾਭਕੀਨਗਰੀਰੂਛਮਹੀਨੇਵਿਚਿਗਏ
 ਉਥੋਂਦਾਂਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭੁਆਂਹਾਂ। ਕੇਹਾਂਅੰਗਾਂ। ਜੇਕੋਈਪੁਤਮੰਗਤਾਂਪੁਤਦੇਦਾਂ। ਜੇਕੋਈਸੀਹੀ
 ਗੇਤਾਂਮੀਹੁਦੇਦਾਂ। ਕਲਾਂਵਾਂਨਅੰਗਾਂ। ਜਾਂਗੁਰੂਜੀਉਥੇਜਾਇਥੈਰੇਤਾਂਕਲਾਂਉਸਦੀਹਿਰਿਗਏ
 ਜੇਕੋਈਕੁਲੁਮੰਗੇਜੇਹੋਵੈਕੁਲੁਨਾਹੀ। ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਬਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਇਆਂ। ਅਤੇਨਗਰਦੇਲੋਂ
 ਕੁਭੀਬਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਏ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਭੁਕਹਿ। ਅੰਧੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰ
 ਮਯਹਰਿ। ਅੰਗੁਆਂਕਿਨੇਹਾਂਗੀਨਗਰੀਮਹਿਪਾਂਪੁਕੀਆਂ। ਤਾਂਪਰਸਰਮਦਜੀਰਕਹਿ
 ਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀ। ਪਾਂਪੁਤਾਂਕਿਨੇਨਾਂਹੀਕੀਆਂ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿ। ਆਰੇਯਹਿਰਿ। ਅੰਗੁਆਂ। ਤਾਂਪਰਸ
 ਰਮਦਜੀਰਕਹਿ। ਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਗੀਨਗਰੀਮੇਇਕੁਮਤੀਤੁਆਇਆਂ। ਅਰੁਉਸਕੋਸਾਥਿ
 ਦਇਚੇਲੇਹੈ। ਯਹਕਿਛੁਹੁਆਂ। ਰਾਂਜੇਕਹਿ। ਅਰੇਪਰਸਰਮਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਤਾਂ

ਪਰਸਰਾਮੁ ਹਛੇ ਭੇਜਨ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਚਲਿਆਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਂਖਿਆਂ ਕਿਆਂ ਜੋ ਭਾਈ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਅਹੁ ਭੇਜਨੁ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਸਿਉ
 ਨ ਭੁਭੇਜਿਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਰੁਦਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ १ ॥ ਰਸ ਕਜ ਸਮ
 ਦ ਅਨੇਕ ਹੈ ਬਿਖਫਲ ਮੀਠੇ ਚਾਂਝਾ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਅਪਣੀ ਤਾਂ ਕੋ ਰਖੇ ਆਪੁ ॥ ੨ ॥ ਪਰਸਰਾਮੁ ਭੁਭੇ
 ਨ ਫੇਰਿ ਲੈ ਗਇਆਂ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਨ ਪਰਸਰਾਮੁ ਆਖਿਆਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹੁ ਭੇਜਨੁ ਧਾਤਾਂ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹਿਆਂ ਅਗੇ ਪਰਸਰਾਮੁ ਓਹੁ ਕਿਸ ਗਲ ਕਥੈ ਪਾਗੀ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥
 ਜੇਹੁ ਕਮਰੇ ਦੇ ਤਾਂ ਅਪਣੁ ਰਾਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਈਏ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਭੁਲੀ ਬਾਂਤਿ ਹੈ ॥
 ਰਸਰਾਮੁ ਅਪਣੁ ਰਾਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆਂ ॥ ਆਇ ਕੇ ਅਗੇ ਪਈਆਂ ਜੋਈਆਂ ਕੇ ਸੇਵਾ ਪਾਗੀ ਪਰ
 ਸਰਾਮੁ ਸਦ ਬਾਂਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਏਹ ਬਿਖੁ ਭ
 ਗੀਆਂ ਰੀਝ ਲਾਧਰੀਆਂ ਧੰਡ ਲਵਾਂਹਿ ॥ ਸੀ ਦਰ ਭੁਧੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਦੇ ਤੀ ਜਨ ਮੁਹਿ ਗਾਂਹਿ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰਿ ਪਰਸਰਾਮੁ ਰਾਜੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਇ ਕਹਿਆਂ ਅਪਣੁ ਰਾਂਝੀ ਨਾਲੀ ਤੀਆਂ ਨਾਂ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀਆਂ ॥
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਸੀਤ ਕਾਂਲਾਂ ਹੈ ॥ ਭੁਲੇ ਬਸਤਰ ਲੈ ਜਾਂਹੁ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਹਛੇ ਬਸਤਰ

ਲੈਗਇਆਂ॥ ਮਾਂਇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਂਖੀ॥ ਕਾਇਆਕਪੜੁਕੁ
 ਰਹੈਇਨਕਉਦੇਖੁਨਭੁਲਾ॥ ਸੁਇਨਾਰੁਪਾਂਮਾਲਪਨੁਏਈਨਕਕੇਮੁਲਾ॥ ੩॥ ਤਾਂਪਰਸਰਾਂਮਕ
 ਹਿਆਜੀਤੁਮਾਂਪਣਾਂਪਰੋਜਨੁਕਰੋ॥ ਤੁਮਰਾਂਪਰੋਜਨੁਕਿਆਰੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀ
 ਆਖੀ॥ ਮਾਂਪਣਾਂਹੁਕਮਨਿਦਾਰਿਤੁਮਜਮਤਿਸੁਰੀਬਾਂਤਿ॥ ਭਾਂਣਾਂਮੀਨਿਕਰਤਾਂਕਟਾਂਤਾਂਹਿਰ
 ਦੇਉਪਜੀਸਾਂਤਿ॥ ੪॥ ਤਾਂਪਰਸਰਾਂਮਰਾਂਜੇਪਾਂਸਿਜਾਂਇਕਹਿਆਂ॥ ਰਾਂਜਾਂਜੀਓਹੁਕਛੁਹੋਕਥ
 ਚਨੁਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਪਰਸਰਾਂਮਕੈਸੇਬਚਨਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਂਮਕਹਿਆਂ
 ਰਾਂਜਾਂਜੀਤੁਮਾਰੀਮਜਮਤਕਾਂਨਿਦਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਰਾਂਜਾਂਮਹਾਂਖਬਰਦਾਗੁ॥ ਰਾਂਜਾਂਮਾਂਪਹੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਇਆਂ॥ ਰਾਂਜੇਮਾਂਇਕਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਰਖਜੇਹਿਖਹੁਹੋਇਆਂ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਂਖੀ॥ ਸੁਇਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭਤੁਮਤਬੁਧਤੇਰੀਰਾਂਸਾ॥ ਨਨ
 ਕਪੜਦਾਂਦੁਰਿਕਰਿਹੋਵੈਦਾਂਸਨਦਾਂਸਾ॥ ੫॥ ੧॥ ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨਾਂਤੇਛ
 ਹਿਪਇਆਂ॥ ਮਾਂਪਣਲਗਾਂਜੀਮੇਨੁਕਿਰਤਾਰਬੁਕਰੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਭਤੇਬਹੁ
 ਤੁਖਸੀਹੋਏ॥ ਏਹਕੀਕਤਸੁਣਕਰਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਨੁਰੰਗਚਹਿਗਇਆਂ॥ ਗੁਰੂਮੰਗਦ

ਜੀਸਤਾਂਈਪਹਗਇਕਰਿਗਾਹੀਰਹੇ॥ਮੈਸੀਲਾਂਲੀਚਰੀਕੋਈਉਸਲਾਂਲੀਨੂਸਹੀਨਾਂਕਰਿਸਿਧੇ
ਜਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਮੀਗਦਜੀਅਖੀਧੋਲੀਆਂਦੇਹਦਿਚਿਅੰਏ॥ਤਾਂਅੰਧਿਅੰਅੰਧਭਾਈਬਾਲਾਂ
ਤਾਂਫੇਰਿਭਾਈਬਾਲਾਂਲਗਾਂਲਿਖਾਂਦੁਣਾਤਾਂਚਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭੁਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੂਮੀਦਗਾਂਦਿਚਿ
ਲੈਗਇਆਂ॥ਤਾਂਲਗਾਂਪੁਛਣਜੀਤੁਸਾਰਾਂਨਾਂਉਰਿਅੰਧੈ॥ਤੁਮਜੇਗੀਪੁਰਖਯੋਗਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਗਾਂਗਾਮਾਰੂਦਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਅੰਧਲਾਂ॥ਜੇਗੀਜੁਗਤਿਨਾਂਮਨਿਗਾਂਇ
ਲਤਾਕੇਮੈਲੁਨਰਾਤੀ॥ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਂਬਸਦਾਸਤਸੀਰੀਜਨਮਮਰਨਗਤਿਬੀਤੀ॥੧॥ਗੁਜਾਈ
ਤੇਰਾਂਕਉਨਨਾਂਮੁਕੈਸੇਜਾਂਤੀ॥ਜਬਘਟਭੀਤਰਾਮਹਲਬਲਾਂਏਪੁਛੇਬਾਂਤਨਿਰੀਤੀ॥੨॥ਗੁ
ਰੂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਬ੍ਰਹਮਾਣੰਧੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਬ੍ਰਹਮਾਣ
ਸੇਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰਪੁਜੇਗਰਿਗਾਣਪਾਤੀ॥ਏਕੋਰਾਂਏਕੋਨਾਗਾਇਣਸਰਬਮਏਕੋਜੋਤੀ॥੩॥
ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਪੜੀਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਅਹਿਧਾਇ
ਛਾਂਬਾਂਜਿਹਬਾਂਜਿਹਬਾਂਤੀਤੀਤੋਲਉਨਾਮਅਜਾਂਚੀ॥ਸਿਰਿਸਾਂਗਾਂਸਿਰਿਸਾਂਰਿਬੁਏਕੋਵਣਜਰੇਬ
ਹੁਕਾਤੀ॥੪॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਗੋਰਖਯੋਗਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਤੋਗਦੀਪਉ

ਵੀਅੰਖੀ। ਧਰਪਰਧਰਨਗਗਨਪਰਗੋਰਪਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੁਪੁਨਿਵਾਸੀ। ਅੰਤਰਬਾ
 ਹਰਿਏਕੋਜਾਇਤਾਨਕਕੁਇਆਂਉਦਾਸੀ॥੪॥੧॥ ਤਾਂਗਜਾਂਸਿਉਨਾਕੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਸਿ
 ਖੁਰੇਇਆਂ। ਲਗਾਂਨਿਰੰਕਾਰਜਪਣਾ॥ ਅਤੇਆਂਪੋਣਨਗਾਰਦੇਲੋਕਾਂਨਲਗਾਂਜਪਾਂਦਣ॥ ਤਿਥੇ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪ੍ਰਾਂਣਸਿਗਲੀਉਚਰੀ॥ ਇਕਜਉਤੇਰਹਧਿਆਂਇਬੋਲੇ॥ ਦੁਇਦਰੇਅਤੇ
 ਪੰਜਮਹੀਨੇਗਜੇਸਿਉਨਾਕੁਪਾਂਸਿਰਹੇ॥ ਜਚਲਣਲਗੇਤਾਂਗਜੇਸਿਉਨਾਕੁਕਹਿਆਂਗੁਰੁ
 ਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਸਿਉਨਾਕੁਅਸਾਜਗੁਰੁਜਾਂਦਣਾਹੈ॥ ਰ
 ਜੇਸਿਉਨਾਕੁਅਥਾਂਟੇਕਿਅੰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਤੈਨੂੰਕਰਤਾਂਗਚਿਤਾਅ
 ਵੇ। ਰਾਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਆਂਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੁਜੀ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਫਿਰਿਥੇ
 ਕਦਿਲਾਂਉਤਰਾਂਜੇਅਸਰਾਪਨਾਂਹਦੀਆਂਹੀ॥ ਉਸਦਿਲਾਇਤਨੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਚਲੇ॥
 ਰਾਂਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਕੇ॥ ਅਸਰਾਪਨਾਂਹਨੁਚਲੇ॥ ਜਿਥੇਪ੍ਰੰਤੋਵਾਂਗੀਦੀਮੀਜੀਹੈ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇ
 ਪੁਇਚਿਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦਿਟਰਬੈਠਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੀਤਾਰਉਤੇਬਹੁਤਰੀਝੁਆਂਹੀ॥
 ਮਰਦਾਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਅਰੇਨਾਂਹੀਜਾਂਦਾਂ॥ ਮੈਨੁਦਿਦਾਂਦੇਗਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂ

ਰਦਾਨਾਂ ਅਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚਿ ਬਲਾਈ ਪੈਨਿ। ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਨਾਲਿ ਚਲਾ ਅਰਦਾਨਾਂ ਰਹੇਨ
ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਰਦਾਨਾਂ ਰਹਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਅੰਧੇ ਲਗਦੇ
ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਅੰਧਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆਂ ਅਰਦਾਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਈ ਤੂੰ ਸਮਾ
ਲਾ। ਅਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਜੇ ਕੋਈ ਭੁੱਤ ਲਗਾ ਸੋ ਮੰਨੇ ਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਅੰਧੇ ਰਹੇ ਬਹੁ ਤੇ ਬਾਂਗਾਂ ਅਰਦਾਨੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘੋਸੇ ਦਿਵਾਂ ਲੀਤੀ। ਅਰਦਾਨਾਂ ਗਾਇਆਂ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਪੁਛਿਆ
ਕਾਈ ਬਾਲਾਂ ਰਿਆਂ ਕਰੀਐ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇਸਾਂ ਵੇਸੇ
ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰੇ ਦਿਚਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿਆਂ। ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਹੀਂ। ਜਾਂ ਦਇ
ਪਹਰ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ। ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਂਕਸ ਨੇ ਪਕੜਿਆ
ਹੈ। ਅਤੇ ਕੜ੍ਹਾ ਹੋ ਦਿਚਿ ਤਲ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਤਲ ਏਦੇ ਹੁਆ
ਦੜਦੇ ਹੁ। ਜੇ ਅੰਧੇ ਲਗੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਿਆਂ ਕਰੋ। ਤੁਸਾਂ ਡਾਢੇ ਚੁਨੁ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਘੋਸੇ ਜਾਂ
ਦਾਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਜੇ ਅਵਾਂ ਜੁਕੀ ਤਾਂ ਸੀ। ਜੇ ਬਲਾਈ ਪੈਨੀ। ਸੇ ਤਾਂ ਬਲਾਈ ਮਿਲੀ ਚਾਹੀਐ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਪਏ ਹੋਏ। ਅੰਧੇ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲੀਤੇ ਦੀ ਸਗਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਅ
ਤੇ ਅਸਾਂ ਡੇਕੀ ਅਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਨੁ ਪੁਛਿਆਂ। ਜੀ ਕੋ ਡੀਕ ਦੂਰਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕਾਅੰਖਿਆਨਵਾਕੋਹਾਂਤੇਹੈ। ਤਾਂਮੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਅਸਾਜਾਂਦਿਆਨੁਤਾਂਖਾਂਇ
ਲੈਸੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਮੇਰਾਂਹਥਪਕਹਿਆ। ਇਕਪਲਕਥਹੁਤਹੋਦੀਹੈਜਾਂਧੇਨਾਂਹੀਜੇਇਥੇ
ਜੇਕਿਉਥੇਜੇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆ। ਹਸਕਰਲਗਾਂਪਛਣਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਸ੍ਰੀ
ਦਾਂਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਏਹਜੇਕਰਹਾਂਤਪਦਾਂਹਈਸੋਮਰ
ਦਾਂਨੇਦੇਤਲਣਦੇਵਾਂਸਤੇਤਪਦਾਂਹਈ। ਜੇਰਾਂਕਸਤਲਕਰਖਾਂਦੇਗਾਂ। ਪਰਅਸੀਛਪਰਹੀਐ।
ਤਾਂਮੈਗੁਰੂਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਜੇਹੇਆਏਤੇਹੇਨਾਂਅਏ। ਜੇਤਲਕੇਖਾਂਇਲਵੇਗਾਂਤਾਂਹਥਕਿ
ਆਂਆਵਸੀ। ਕੁਛਕਰਣਾਂਹੈਤਾਂਕਰੀਐ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਦੇਖੁਭਾਈਬਾਂ
ਲਾਂਕਰਤਾਂਰਦੇਰੀਗਤਮਾਂਸੋ। ਕਰਤਾਂਗਰਿਆਂਕਰਦਾਂਹੈ। ਜਿਉਮਰਦਾਨਾਂਖੜਾਂਆਂਹਾਂਤਿਉ
ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਾਂਕਸਕਰਾਂਹੋਇਚਿਪਤਿਆਗਸੇਨਾਂਲਿ। ਕਰਾਂਹਾਂਅਜੇਹਾਂਠੰਦਾਂਹੋਇਗਇਆ
ਜਿਉਪੋਹਦਾਂਕਕਰੁਜੀਮਦਾਂਹੈ। ਰਾਂਕਸਹੈਰਾਂਨੁਹੋਇਗਇਆ। ਹੇਠਾਂਮਗਨਬੁਝਿਗਈ।
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਦਾਪਾਨਦਿਖਾਂਈਦਿਤੀ। ਤਾਂਰਾਂਕਸਬੋਲਿਆਂਅਰੇਤੂੰਸਚਅਖਾਤੀ
ਕਉਣਹੈਜੋਤੇਰੇਆਏਮੇਰਾਂਕਰਾਂਹਾਂਠੰਦਾਂਸੀਤਲੁਹੋਇਗਇਆਹੈ। ਸਚਅਖਾਤੀਕਉਣਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਕਰਿਆਖਿਆਕੋਰਾਂਰਾਂਕਸਇਸਤਾਂਈਕਿਉਨਾਂਹੀਖਾਂਦਾਂਕਿਉਗਖਿ

ਅੰਗਣੀ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਕ ਸਬੋ ਲਿਆ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਕਿ ਉਕਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਕਿ ਪਰ ਪੈ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਤੂੰ ੬੪
 ਚੁਆਖਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬ ਦੁਬੋ ਲਿਆ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧॥ ਗੁਰਾਂ ਚੁਕਾਂ ਭ
 ਗ ਕੋ ਹੋਏ ਨਿਹਕਰ ਮਾਂ॥ ਭੈ ਜਲ ਤੇ ਕੰਧੀ ਚੜ੍ਹੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨੇਧ ਮਾਂ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਂ ਮੇਰਾਂ ਮਾਂ ਵਣ ਜਾਣ
 ਰਹਿਆ॥ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹ ਬੁਝਿ ਗਇਆ ਗੁਰ ਸੀਤਲ ਨਾਂ ਮੁਦੀਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਮਾਂ ਤਾਂ ਟੂਟਾ ਭਰ
 ਮ ਕਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਦੇ ਕੀਆਂ ਪਰ ਗਾਂ ਸੁ॥ ਬੇੜੀ ਕਾਂ ਟੀਪ ਗੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਵੀਂ ਦਿਖਲਾਂ ਸੁ॥ ੨॥ ਜਬ
 ਕਾਂ ਸਾਂਧੂ ਸੀ ਗੁਰੁ ਇਆਂ ਤਬ ਛੋੜਿ ਗਏ ਨਿਗਹਾਂ ਗ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕ ਤਿਸ ਤੇ ਛੂਟੀ ਕੁਹਾਂ ਕਰੇ
 ਕਟਵਾਂ ਗ॥ ੩॥ ਸਚ ਥਾਂ ਨ ਸਚੁ ਬੈਸ ਕਾਂ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ॥ ਸਚੁ ਧੁੰਜੀ ਸਚੁ ਦਧਰ ਨਾਨਕ
 ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਪਰੁ ਪਾਂਇਆ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਕੋ ਰਾਂ ਰਾਂ ਕੁ ਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈ ਗਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆ॥
 ਉਠੇ ਨਾਹੀ॥ ਮਾਂ ਖੇਜੀ ਮਿਦੁ ਪਾਂ ਪਕੀਤੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਮੇਨੂ ਬਖਸੀ ਮੇਜੀ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਬਖਸੀ ਮੇਜੀ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੋਡਾਂ ਤੇ ਗਾਂ ਗਾ ਦਾਂ ਸੁ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਰਬਾਂ ਬੀ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਤਾਂ ਈ ਮੇਨੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਤੇ
 ਗੀ ਗਾ ਤਿਹੋ ਵੈ ਗੀ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਰੇ ਰਾਂ ਕੁ ਸਾ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਏ ਹੁਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਮਾਂ ਪ
 ਸੋਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹ ਸਿਆਂ ਹ ਸਿਕਰਿਆਂ ਪਿਓ ਸੁਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾਂ॥ ਤਾਂ

ਮੇਰਾ ਰੂਨ ਨ ਕਰ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ॥ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨ ਤੇਰੀ ਤੂਹੇ ਜਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤੇ ਨੁਆਖਿਆ ॥
 ਅਖੁ ਭਾਈ ਕੋ ਭਾਂਕੀਆਂ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਤੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕੁਝ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਾਂਦੁ
 ਲਿਆਵਾਂ ॥ ਤੁਸੀ ਅਚੇਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਕੋ ਭਾਂਕੁ ਮਰਦਾਨੇ
 ਦੇਖਾਂ ਵਣ ਨੁਲੈ ਅੰਊ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਖਾਂ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤਿ ਅੰਦਿ ਨਾਂਦਾਂ ॥ ਕੋ ਭਾਂਕਾਂ ਕਸ ਜੀ ਗਲ ਨੁਦ
 ਉਡਿਅਾਂ ਜਾਂਦਿ ਕਰਿ ਮੇਸੇ ਮੇਵੇ ਲੈਅੰ ॥ ਜੋ ਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਅੰਦਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਜਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਅੰਊ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਾਂਹਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ
 ਜੀ ਮੇਸੁ ਕੁਝ ਖਾਂਧਾਂ ਹੈ ॥ ਮੇਨੁ ਤੁਸੀ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ॥ ਜੀ ਮੇਤੁ ਸਾਤੁ ਅਖਿਆ ਨਾਂ ਹੀ ਨਿਆਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤੁ ਰਾਂਜੀਆਂ ਹੋ ॥ ਤੁਮ ਸਾਂ ਤੇ ਖੁਸਰ
 ਹੁਮੇਵਾਂ ਪਾਂਹਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾਂ ਬਾਂਟਾਂ ਮੇਨੁ ਅੰਦਦਾ ਹੈ ਤੇਹਾਂ ਮੇਨੁ ਭੀ ਦੇਹੁ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਬਾਂਟੇ ਕਰੁ ॥ ਤੇ ਬਖਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਕੀ ਤੇ ॥
 ਹਿਕੁ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਦਿ ਤੇਨੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਖਿਲੀ ਤਾਂ ॥ ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਿਤਾਂ ॥ ਅਸਾਨੁ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਅੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਰਸਾਂਦੁ ਖਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਲਗੇ ਖਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ ॥

ਨਨਕਜੀਆਂਪੋਏਅਰੋਦਾਪ੍ਰਸਾਦਕੋਤੋਰਾਂਕਸਨੁਦਿਤਾਂਕੋਤੋਮਰੋਨਾਂਹਨਿਸਨਾਂਕੀਤੀਕੋਭੋਲੈ
ਦੇਹੀਮਹਾਦਿਚਿਪਾਂਇਲੀਤਾਂਕੋਤੋਮਹਿਪਰਸਾਂਦੁਪਾਇਦਿਆਨਾਲਾਕੋਭੋਦੇਕਪਾਂਟਖੁਲਿਗਏ
ਕੋਭੋਦਾਹੋਰਸਰੂਪਹੋਇਗਾਇਆਤਾਂਮੇਤੋਮਰਦਾਨਾਦੇਖੀਏਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੀਮੈਜੋਮਜਰੋਬੀ
ਫੁਤਲੈਗਾਇਆਤਾਂਮੇਹਥਜੇਕੋਜੋਗੁਰੂਜੀਏਹਕਿਆਂਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਮ
ਕੁਈਬਾਂਲਾਂਦੇਖੁਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਂਸੋਤਮੇਫੇਰਿਗੁਰੂਜੀਥੋਪੁਛਿਅੰਜੀਅਸਾਂਨੂਤਾਂਵਤ੍ਰਾ
ਗਨਲਗਾਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਕੁਈਬਾਂਲਾਂਅਸਾਂਨੂਜੇਕਰਤਾਂਰੁਇਸੁਪਰਤੀਅੰ
ਦਾਂਹੋਜੋਏਨਾਂਹੀਦੇਵਾਸਤੇਲਿਆਇਆਹੈ। ਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਂਸੇਦੇਖਦਾਂਜਾਂਗਾਤਾਂਮੇਅਖ
ਆਂਗੁਰੂਜੀਭੁਲਾਂਜੀਜੇਕਛੁਕਰਤਾਰਦਿਖਾਵੈਜੇਦੇਖਦਾਂਗਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਤਦਿਨਕੋ
ਤੋਰਾਂਧਸਪਾਂਸਰਹੋ। ਸਤਵੇਦਿਨਚਲਦੇਹੋਏਮੰਜੀਤੇਬਹਾਇਕੇਵਿਦਾਂਹੋਏ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾ
ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਉਥੋਬਿਸੀਭਰਪੁਰਨੂਚਲੇ॥ ਇਸਵਿਲਾਂਇਤੋਥੇਮਰੋਮੈ
ਤਾਂਲੀਆਂਦਿਨਾਂਦਾਂਗਾਂਹਮਾਂਗਾਂਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਇਕਦਿਨਮਰਦਾਂਨੇਨੂਡਾਂਛੀਭੁਖਲਗੀ। ਤਾਂਮਰ
ਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਤਾਂਤੁਰਨਾਂਹੀਸੀਖਦਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲੁਮਰਦਾਨਾਂਮਰੋਵ
ਡਾਸਹੁਆਵਦਾਹੈ। ਉਥੇਤੀਪ੍ਰਯੋਗਾਂਸੇਕਰੀਏਰੋ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਭੁਖਾਂਗਾਂਚਲਨਾਹੀ

ਸੀਧਵਾਂ ਜਿਉ ਤਿਉ ਦਿਲਾਇ ਦਿਲਾਇ ਦੇਸ ਸੇਸ ਸਹਰਾ ਅੰਇਅੰ ਨ ਜਗ ਕੋਹ ਤਿਉ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮਰਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਰੂ ਨ ਜਗਿਅੰ ਵਦਾਹਈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ
ਜੀ ਪਲੇਤ ਕੁਝ ਨਾਂਹੀ ॥ ਸਹਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਗਿਰਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਸਾਨੂ ਨ ਜਗ ਅੰ ਵਦਾਹੈ ॥
ਮੇਨੂ ਤਾਂ ਸਹਰ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਨ ਜਗ ਅੰ ਵਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਮੁਰਦੇ ਨ ਲੈ ਜਾਂਸੋ ॥ ਜੇ ਕੁਝ ਹਥ ਪ
ਲੇ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਹੋਵੈ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਸਹਰ ਅੰ ਵੈ ਗਾਂ ਕੁਝ ਲੈ ਖਾਂਈ ਮੇਗਾਂ ॥ ਨਾਂ ਕੁਝ ਪਲੇ ਹੋਵੈ
ਨ ਸਹਰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਮਾਂ ਕੇਨਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰ ਨਾਂ ਲਿਰੇ ਤਫਰਲੀ ॥ ਵਿਚੋਲ ਲੁਨਿ ਕਲਿਅੰ
ਇਅੰ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਨੁ ਚਾਇਲੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ ਜੀ ਮੇਇ ਸਪਥਰਨੁ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਪਲੇ ਬੀਨਣ ਨੂ ਛੁਛਾਹੈ ॥ ਜੇ ਲੈ ਕਰਿ ਇਸਨੁ ਪਲੇ ਬੀਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿ ਅੰ ਜੀ ਪਲੇ ਬਧੇ ਭੁਖ ਨਾਂਹੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ਪੇਟ ਪਾਏ ਬਾਂਝਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾਂ ਉਹ
ਸਹਰ ਨ ਜਗਿਅੰ ਵਦਾਹੈ ॥ ਉਥੇ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਮਲੁ ਮੁਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥
ਤਿਹੁ ਕੋਹਾਂ ਤੇ ਸਹਰੂ ਨ ਜਗ ਅੰਇਅੰ ਜੀ ॥ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਛਿਤਾਂ ਹੋਇ ਗਇਅੰ ॥ ਸੇਸ ਸਹਰ
ਦੇਰੇ ॥ ਇਰੇ ਜਾਂਇ ਪੁਰ ਚੋ ॥ ਸਹਰ ਦੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ ਜੀ ਕੁਝ ਅੰਧੇ ॥ ਸੇਕ
ਰੀ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਸ ਸਹਰਦਾਨਾਂ ਉਜਾਣਾਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ

ਮਾਂਜੀਮੇਕਿਆਜਾਂਦਾ। ਕੁਛਖਾਵਣਦੇਹਗਾਂਕਿਨਾਂਦੇਹਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੀਤਰਜਾਮੀਅੰਗ ੬੬
 ਮਾਂਧਿਓਸਮਰਦਨਾਂਇਸਸਹਰਦਾਂਨਾਉਥਿਸੀਬੁਰਪੁਰਹਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਨਾਉਤਵੈਕੁ
 ਪ੍ਰੇਰਵੈ। ਮੇਨੁਬੁਧਖਾਇਗਈਪੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਂ। ਹਸਕਰਿਆਂਧਿਅਮਾਂਜਾਹਮਰਦਾਨਾਂਜਦ
 ਹਰੀਟੇਲੇਏਹਲਾਲਵੇਚਿਲਿਆਂਉ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਅੰਧੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਜੋਕੋਈਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਅੰਧੀਗਾਂਸੇਮੇਨੁਅੰਧਿਆਂਧੀ। ਮਰਦਾਨੇਹਿਕਸਜਥਿ
 ਰਗੀਨੁਲਾਲੁਦਿਖਾਇਆਂ। ਉਸਜਵਾਰੀਅੰਧਿਆਂਭਾਈਇਸਕੇਤੀਨੇਪੇਸੇਮੁਲਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਈ
 ਚਰਕੀਤਾਂ। ਲਾਲਦਾਂਮੁਲਬਹੁਤੁਅੰਧਦੇਪੈਨਿ। ਮੇਪੁਛੁਅੰਦਾਂ। ਅਇਸਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਲ
 ਲਦੇਤਿਨਪੇਸੇਮਿਲਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅਮਾਂਮਰਦਾਨਾਂਵਡੇਜਵਾਰੀਧਾਂਸਿਲੈਜਾ
 ਗਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਮੇਤਾਂਵਡਾਮਤੇਛੋਟਾਂਜਾਂਦਦਾਂਨਾਂਹੀ। ਤੁਸੀਮੇਨੁਦਸੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਜਥਿਹਰੀਦਾਨਾਉਸਾਲਸਗਾਂਇਹਈ। ਮਰਦਾਨਾਂਵਤਜਾਂਇਕੇਪੁਛੁਲਗ
 ਯਾਰੇਸਾਲਸਗਾਂਇਜਥਿਹਰੀਦਾਂਦੁਕਾਨਕੇਪਹੁਰੈ। ਲੋਕਾਂਦਸਿਆਂਭਾਈਓਹਅਧਏਘਰੇਹੋਦੇ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਂਉਸਦਾਨਾਂਉਘਰਪੁਛੁਕਰਗਇਆਂਜਾਂਇਸਦਾਂਜਕੀਤੋਜਾਮੀਟਰੇਜਵਾਰੀਆਪ

ਏਂਗਲਾਂਮੁਭੇਜਿਆਂਗਲਾਮੁਪੁਛਿਆਂਤ੍ਰਿਕਉਣਭਾਈ॥ਗਲਾਮਕਹਿਆਜੀਕੋਈਬੀਏ
ਸਾਂਹਿਬਦਹੈ॥ਕਹਦਾਂਹੈਕੁਪੁਸਉਦਾਂਦੇਚਣਹੈ॥ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਪਣਗਲਾਮਨਕਹਿਆ
ਉਸੇਮੰਦਰਿਲਿਆਉ॥ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮੰਦਰਲੈਗਇਆਂਲਗਪੁਛਣਕਹੁਭਾਈ॥ਕਿਅੰ
ਸਉਦਾਂਹਈ॥ਕਿਅੰਸਉਦਾਂਕਹਿਣਮਾਂਇਆਂਹੈ॥ਮਰਦਾਂਨੇਕਢਕੇਲਾਲਜਉਹਰੀਦੇਹਥਦਿ
ਤਾਂਜਉਹਰੀਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇਜੋਇਸਲਾਲਉਪਰੁਲਿਖਿਆਂਹੈ॥ਜੋਕੋਈਏਹਲਾਲ
ਲਿਆਂਦੈਤਿਸਨੁਜਉਰੁਪੀਆਂਸਿਹਮਾਂਈਦੇਵਈ॥ਮੁਲਵਗਈ॥ਖਾਵਦਵੇਚੇਭਾਵੇਨਵੇਚੇ॥
ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪੀਆਂਗਿਣਕੇਮਰਦਾਂਨੇਦੇਹਥੁਰਿਤੇ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਪੁਛਣਲਗਾਂਮਾਂਖੁ
ਭਾਈਇਸਦਾਂਮਲਾ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਮੇਖਾਂਵਦਪਾਂਸੇਪੁਛਿਆਂਦਾਂ॥ਜਉਹਰੀਲ
ਲਾਮਾਂਪਣਪਾਂਸਿਰਖਿਆਂਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮਾਂਖਿਆਂਜਾਂਹੁਭਾਈਪੁਛਿਆਂਉ॥ਮਰਦਾਂਨੇਸ
ਉਰੁਪੀਆਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਮਰੇਆਂਇਰਖਿਆਂ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨੇ
ਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਂਜੀਉਨਾਂਦਿਤਾਂਮੇਲੈਆਇਆਂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾ
ਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਜਾਂਹਿਕੇਪੁਛਿਆਂਉ॥ਏਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ਮੁਲਜੋਕੇਹਾਂਹੈ॥

ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਫੇਰਿਆਂ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਨੁਪਾਛਿ ਮਾਂ॥ ਜੀਧਾਂ ਵਦੁ ਮਾਂ ਧਦਾ
 ਹੈ॥ ਏਹ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕੇਹਾਂ ਹਿਤਾਂ ਹੈ॥ ਇਸ ਲਾਲ ਦਾਂ ਮੁਲ ਦਿਤਾਂ ਹੈ॥ ਉਸ ਜਉਹਰੀ ਅੰਧਿਆਂ
 ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਕੋ ਈਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੈ ਭਾਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਂਵੇ ਨਵੇ ਚੇ॥ ਉਸ
 ਤਾਂ ਈਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ॥ ਤੇਹਾਂ ਲਾਲ ਮਾਂ ਨਤ ਪਇਆ ਹੈ॥ ਧਾਂ ਵਦੁ ਬੈਸੁਲੁ ਪੁਛਿਆ॥
 ਉਸ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀਨੁ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਜਉਹਰੀ ਇਉਂ ਧਦਾ ਹੈ॥ ਜੇਇ
 ਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਕੋ ਈਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੈ ਦੇਵਣਾ॥ ਤਿਸ ਨੁਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ॥
 ਭਾਂਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਂਵੇ ਨਵੇ ਚੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਵਣਾ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਂ ਜੀ ਮਿਕਿਆ ਜਾਂਵਣਾ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੁਹਨੇ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ॥
 ਹਾਂ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਵਣਾ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮੇਰੇ ਨੁਇਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ॥ ਏਹ ਲਾਲ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਂਠੀ
 ਹੈ॥ ਉਹੁ ਜਉਹਰੀ ਤਿਨੁ ਪੈਸੇ ਦੇਵਾਂ ਹਾਂ॥ ਉਸਦੀ ਉਹਾਂ ਨ ਜਰਮਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਉਹਰੀ ਸ
 ਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾ ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਲੀਤੇ॥ ਏਹੁ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਲਾਲ ਹਈ॥ ਭਾ

ਵੇਦੇਚਭਾਂਵੇਨਵੇਚਾਜੇਭੁਖਨੰਗਕਬੁਲਕਰਈਹਈ। ਤਾਂਨਵੇਚਾਨਹੀਤਾਂਵੇਚਲੈ। ਮਰਦਾਂਨਾਸ
 ਮਝਗਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਸਉਰੁਪੰਯਾਂਉਸਦਾਂਫੇਰਿਦੇਆਂਉ। ਆਂਪਣਲਾਂਲੁਲੈਆਂਉ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਭਲਾਂਜੀ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਜਉਹਰੀਪਾਂਸਿਗਇਆਂ। ਜਾਂਇਕਰਮਾਂਪਣਲਗਾਂਸਾਂਹਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅ
 ਪਣਲੇਵਉਅੰਗੁਲਾਲੁਮਸਾਂਡਾਫੇਰਿਦੇਗੁ। ਖਾਂਵਦਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਖਿਆਂਭਲਾਂ
 ਭਾਈਲੈਆਂਪਣਲਾਂਲੁ। ਅਤਿਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜਉਹਰੀਦੇਅਗੇਰਖਿਆਂ। ਆਂਖਿਓਜੁਸਹ
 ਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅਪਣਾਗਿਣਲੇਵੇ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਆਂ। ਮਰੇਭਾਈਇਜਲਾਂਲਪਰੁਲਿ
 ਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲੁਲਿਅੰਦੈ। ਤਿਸਕਉਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਈ। ਹਮਆਂਪਣਪਰ
 ਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਇਹਰੁਪੰਯੇਤੁਆਰੇਹੈਹਮਾਂਰੇਨਾਂਹੀ। ਭਾਂਵੇਤੂੰਵੇਚਨਵੇਚਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਲਾਲੁਨਲੇ
 ਰੁਪੰਯੇਦੇਵੇਵਸਤੁਆਂਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੀਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਏਹਰੁਪੰਯੇਕਿਉਲੈਆਂਇਓ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਰੁਪੰਯੇਮੇਦੇਰਹਿਆਂਓਹੁਲਏਨਾਂਹੀ।
 ਓਹੁਆਂਖੇਅਰੇਭਾਈਹਮੇਆਂਪਣਪਰਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਲਾਲਪਰਿਲਿਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲੁ

ਲਿਖਾਵੈ ਤਿਸਨੁ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣਾ ਅਬੁਏ ਹੁਰੁ ਪੰਥੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਨਾਹੀ ਮੇਰਿ ਮ॥ ੬੮
 ਕਰਾਓ ਹੁਲੈ ਵੈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਪਿਆਮਰਦਾਂ ਤੇ ਏਉ ਜਾਂਇ ਕੇ ਅੰਧੁ
 ਸਾਂਹ ਜੀ ਜੇਵੇ ਚੀਮੇ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਜੇਨਾਂ ਦੇ ਚੀਮੇ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇ ਗੋਲਈ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਮਰਦ॥
 ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਆਂ ਤੁਲਾ ਗੁਰੁ ਜੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸ ਜਉ ਹਰੀ ਬੇਸਉ ਰੁਪੰਯਾ ਫੇਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ਜਾਂਇ ਕਰ
 ਮਾਂ ਪਿਆਂ ਸਾਂਹ ਜੀ ਅਸੀਰੁ ਪੰਥੇ ਕੇ ਗੋਲਵੀਯੋ। ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈ ਏਰਾ ਅਤੇ ਜੇਨਾਂ ਦੇ ਚੀਮੇ
 ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇ ਗੋਲਵੀਯੋ। ਏਹ ਜਉ ਰੁਪੰਯਾ ਅੰਧਾ ਫੇਰਿ ਲੈ ਵੇਖਾਂ ਵਦਲੈ ਦਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਜਉ ਹਰੀ
 ਲਈ ਨਾਂਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫੇਰਿ ਲੈ ਮਾਂਇ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਖੇ ਨਾਂਹੀ। ਅਤੇ ਜਉ ਹਰੀ ਲਈ ਨਾਂ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਸਤ ਫੇਰੇ ਪਾਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਛਿਤਾਂ ਹੋਇਆ। ਛਿਤਾਂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਜਉ ਹਰੀ ਦੇ ਘਰਿ
 ਸਾਇਆਇਆ। ਜਉ ਹਰੀ ਅੰਧੇ ਜੀਉ ਦਿਚਿਦੀ ਚਾਂਰੁ ਕੀਤਾ। ਭਾਂਈ ਏਹੁ ਰੁਪੰਯੇ ਮੇਨੂ ਫੇਰਿ ਲੈ
 ਜੋਗੁ ਨਾਂਹੀ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਨਕਾਂਦ ਕਬੂਹਾ ਦਕਸੇ ਹੋ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਲਾਂ
 ਲੁਭੀ ਅਚੀਰੇ ਫਾਂਡਿਠਾਂ। ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਅੰਧਾਂ ਜੋ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਈ। ਏਤਨੀ ਮੇ
 ਰੀਉ ਮਾਰਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ੍ਹ ਤਿਠੇ ਮਾਂਗੇ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਤਿਠੀ ਨਾਂਹੀ ਲਿ
 ਖੀ। ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਦਰੁ ਤੀਲ੍ਹ ਤਿਠਾਂ ਪਰੁ ਉਸ ਪਾਵਨੁ ਕੀਤਿਠਾਂ ਚਾਂਹੀ ਮੇਰਾ। ਏਹੁ ਦੀ ਚਾਂਰੁ ਕਰਿ ਕੇ

ਉਸ ਅੰਧੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਨੁ ਕਹਿਅੰਗ ਅਧਰ ਕਾਂਤੁ ਦਓ ਮਤੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਚਹਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਉ
ਨਾਨੁ ਜਾਂਦੇ ਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦਾਂਗਾਂ ਤੁਰਤੁ ਚਲਾ ਅਧਰ ਕਾਂਗਲ ਮਜਰੇ ਬਾਂਗ ਰਿਨਿਕ
ਲਿਅੰਇਅੰਗ ਅੰਇ ਕਰਦੇ ਖੇਤਾ ਕਿਅੰ ਦੇ ਖੇ ਜੇ ਰਿਕਤ ਰੁਪੀਯੇ ਟੇਰਿ ਦੇ ਵਣ ਵਾਲਾਂ ਹੋ ਅਤੇ
ਦਇ ਜੇ ਦੇ ਹੋ ਰੁਪੀ ਨਾ ਤੇ ਏ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਅ ਅਧਰ ਕਾਂਗਲ ਮਦੇ ਖ ਕਰਿ ਦਰ ਹੀ ਬੈਠਿ ਰਹਿਅੰਗ ਅਤੇ ਮ
ਰਦਾ ਨਾ ਛਿਤਾ ਬੈਠਾ ਲਹਰਾਂ ਕਰਦਾਂ ਹੋ ਬੈਲੁ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਰੁਖ ਅਜੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸਾ ਅੰਧੇ ਦੀ ਗ
ਲ ਕਾਂਈ ਨਾ ਹੀ ਪਰਤੁਰਦਾਂ ਮੁਹੇ ਕਛੁ ਬੈਲੁ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ
ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਹੋ ਗੁਣੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅੰਗ ਜਾਂਇ ਕੁਘਰੀ ਗੁਜਰੀਤਾਂ ਸਾਲ ਸਗਾਂਇ ਜ
ਉਹ ਹੀ ਭਲੀ ਸਾਂਜਨ ਨਾਲਿਅੰਇਅੰਗ ਨਾਂਲੇ ਰੁਪੀਯੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾਂ ਨਾਲੇ ਪਕਵਾਂ ਨਾਲਿਅੰਇਅੰਗ ਬ
ਹੁਤ ਲੈਅੰਇਅੰਗ ਦੇ ਕਰਿਨ ਫੁਰਦੇ ਸਿਰਤੇ ਰੁਪੀਯੇ ਅਤੇ ਸਭਾ ਦੇ ਸਤੁਅੰਇਅੰਗੇ ਰਖੀ ਰਖ ਕੇ
ਥੇ ਜੇ ਕੇ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਅੰਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰਗ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਗਾਂ
ਇਕ ਰਿਅੰਜੀ ਏਹੁ ਸਉ ਰੁਪੀਯਾਂ ਤੁਮਾਂਗਾਂ ਹੋ ਏਹੁ ਅੰਧੇ ਲੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰਗ ਸਾਲ
ਸਗਾਂਇ ਜੀ ਜੇ ਦੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਲਈਏ ਤਾਂ ਜਉਹ ਹੀ ਕਹਿਅੰਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਤੁਮਲਾਂ ਲੋਕੇ ਓਹ
ਲਾਲ ਹੋ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਂਦ ਹੋਇ ਰਹਿਅੰਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗਾਂ ਰੁਦਿਚਿ ਸਬ

ਦੁਬੇਲਿਆਂ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ਲਾਲੇਲਾਲੁਪਾਇਆਲਾਲੇਲਾਲੁਦਿਸੀਨਿ॥ ਜਿਨਾਲੇਲੀਨੇਤਮਹਿ ੬੬
ਦੁਜਾਂਨਾਂਜਾਣਿਨਿ॥ ੧॥ ਸੁਣਸਾਲਸਤੀਜਉਹਰੀਆਪਣਾਲਾਲੁਪਛਾਂਏ॥ ਕੁੜੇਲਾਲਨਹੀਦੁਬੀਨਾਅੰ
ਪਣਾਂਸਾਂਹੁਸਿਏਏ॥ ੧॥ ਰਹਾਂਉਕਿਕਰਪਥਰਮੇਲਿਕੇਨਾਂਉਸਦਾਂਇਓਜਾਂਹੁ॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗਰਪੁ
ਰੇਅੰਪੁਰੈਮੁਲਨਬੁਝੇਰਾਂਹੁ॥ ੨॥ ਮੇਰਾਂਮੇਰਾਂਕਰਿਸਿਜਿਓਰਾਤੀਅਤੇਤੇਹੁ॥ ਕਾਂਈਜਾਂਪਨਉਪਜੀ
ਕਲਰਦੁਰਾਂਮੀਹੁ॥ ੩॥ ਸੁਣਸਾਲਸਇਕਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਰਾਂਪਤਿਜੋਇ॥ ਨਨਕਏਕਾਮਗ
ਧੀਅੰਦੁਖਨਲਾਂਗੈਕੇਇ॥ ੪॥ ੧॥ ਸਾਲਸਕਹਿਆਂਜੀਤੁਮਾਂਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਅਰੁਤਮੋਹ
ਤੇਕਉਏਹੈ॥ ਅਰੁਤਮਾਂਰਾਂਦੇਸਕਉਏਹੈ॥ ਅਕਉਹੈਰਾਂਗੀਲਗੀਹੈ॥ ਵਡੇਵਡੇਅਤੀਤਖ
ਟਟਰਸਨਦੇਖੋ॥ ਅਰੁਅਉਰਭੀਦੇਖੋ॥ ਪਰੁਤਮਾਂਰਾਂਭੇਖੁਪਾਇਆਂਨਹੀਜਾਂਤਾਂਅੰਤੇਬਿਸਮ
ਦੇਹੋਇਰਹਿਆਂਹੈ॥ ਤੁਮਾਂਆਪਣਾਂਮੁਬਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂ॥ ਸੁਣਸਾਲਸਨਾਂਉ
ਹਾਂਰਾਂਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ ਹੋਤੇਨਿਰੰਕਾਰਕੇ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੇਹੈ॥ ਅਰੁਭੇਖਭੀਹਾਂਰਾਂ
ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ ਤਾਂਸਾਲਸਰਾਂਇਕਹਿਆਂਤੁਮਾਂਨਿਰੰਕਾਰਕਉਜਾਂਏਤੇਹੈ॥ ਤੁਮਾਂਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿ
ਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੇਲਿਆਂ॥ ॥ ਰਾਂਗਾਂਰਾਂਗੁਵਿਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਬਿਮਲਾ

ਸ੍ਰਾਂਰਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਪਦਨਾਂਜਾਂਦਲਗੇਪਦਨਾਂਜਾਂਦਲਜਲਰਸਸੀਗਤਿਦੇਖਨਹੀਰੇ
 ੧॥ਦਾਂਦਰਾਂਤ੍ਰੀਕਬਹੂੰਨਜਾਂਨਸਰੇ।ਬੁਖੇਸਿਖਾਲਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਂਲੁਖਸਰੇ॥
 ੨॥ਰਹਾਂਓ।ਬਸਾਂਨਨਉਸਤਅਲੀਮਲਮੇਰਚਚਾਂਗਨਰੇ।ਕਉਲਕੁਮਦਨੀਦੁਰਹੁਨਉਸ
 ਸਭਾਂਏਗੇ॥੩॥ਪ੍ਰੀਤਿਤਸੀਗਿਬਸੇਜਿਹਮੁਰਖਅੰਗਮਸਾਂਸੜਸੁਏਗੇ।ਅਪਣਾਂਅੰਪ੍ਰਕਬਹੂੰ
 ਨਛਾਂਡੇਸੁਅੰਨਪੁਛਜਉਰੇ॥੪॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪ੍ਰੀਰਦੁਪਮਪਸਿਚਸਤ੍ਰੀਬਨਚਾਂਤਰਰੇ।ਅੰਪਨਾਂ
 ਅੰਪ੍ਰਤ੍ਰੀਕਬਹੂੰਨਛਾਂਡਸਪ੍ਰਸਨਪ੍ਰੀਤਿਜਿਓਰੇ॥੫॥ਏਕਪ੍ਰਾਪ੍ਰੀਤ੍ਰੀਤ੍ਰਾਂਨਾਂਮਨਜਨੀਇਕਹ
 ਰਿਹਰਿਚਰਣ੍ਰੇ।ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅੰਪ੍ਰਾਇਅੰਨਾਂਨਕਰਸਨਾਂਨਾਂਮਜਪਨੀਰੇ॥੬॥੧॥ਤਾਂਉਸਜ
 ਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਮੇਨੁਨਿਹਲੁਕਰੇਏਹੁਪ੍ਰਯੇਲੇਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਬੁਏਜ
 ਉਹਰੀਏਹੁਪ੍ਰਯੇਸੇਤੁਸਾਂਨੁਰਘੋਮਿਲੇਹੈਨਿ॥ਅਸਾਂਤ੍ਰੇਕਮਦੇਨਾਂਹੀ।ਤੁਸਾਂਨੁਜੋਹਦੇਹੈਨਿ॥
 ਅਸੀਫਕੀਰਅਤੀਤਅੰਗੇ।ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਏਹਮੇਵਾਂਅਤੇਪਕਵਾਂਨਤਾਂਅਚ
 ਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਗੀਕਾਂਰੁਕਰੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਮੁਹੋਬੇਲੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅੰਦ
 ਰੇਅੰਖੇਕਿਦੇਲੈਨਤਾਂਭਲਾਂਹੈਵੈ।ਮੇਧਰਾਂਬੁਖਾਂਹਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਰਾਂਗਮਾਂਰੁਦਿਚਿਸਬ

ਦੁਬੇਲਿਆਂ ॥ ਅਹਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਵਨ ਸੋਭੇ ਜਨ ਕਰੀ ਮੇਲ ਚੀਲੇ ਚਾਂ ਪੁਰੀ ॥ ਮਿਠਿ
 ਆਈ ਰਸ ਨਾਂ ਰਸ ਕਬ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਕਰੇ ਜਜਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿ ਉਂਟੀ ਤ੍ਰਿਸਾਲ ਸਮੇਰੇ ਸਮ ਪ੍ਰਧਰੀ ਤਾਂ ਹੋਇ
 ਨਿਬੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਂਟੀ ਮੇਵਾਂ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਰਾਂ ਕਰੀ ਮੇਸਤ ਕੇ ਬਾਂਚੇ ਜੇਹੇ ॥ ਖਾਵਣ ਪਾਇ ਅਘਾਵੈ ਸੋ
 ਈ ਜੋ ਬਿਖਤੇ ਮਨੁ ਅੰਸੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂ ਗਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਹੀ ਖਾਵਣ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ
 ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਬਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਉਤਮ ਜਨ ਸੋ ਸਾਂਖਤ ਕਰੀ ਮੇਨੀ ਚੁਨ ਗਾਂਇ ਏ ਪਾਂਵੈ ॥ ਲੇਕੁਲ ਹਰ ਤੇ ਛੁ
 ਟੇ ਤੇਈ ਸਾਂਧ ਸੀ ਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਂਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਾਇ ਹਰੇ ਗਲਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਪਨਾਂ ਗਾਂਇ ਮਾਂਨਾਂ ॥ ਨਾਨਕ
 ਉਗਤਾਂ ਸੀਰੀ ਮਿਲਾਂਇ ਆਉਂਦੇ ਪਦੁ ਠਹਰਾਂ ਨਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਾਲ ਜਗਾਂਇ ਜਉ ਹਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾਸਤੇ ॥ ਅਸਨੂ ਇਸ ਬਲਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਕਢੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਜਗਾਂਇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸਾਲ ਜਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਧ ਹੋ ॥ ਤੁਸੀ ਆਖੇ ਤਾਂ ਸਗਦੀ ਪੈਰੀ
 ਪਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਜਗਾਂਇ ਓਧਰਿ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਉਂਟੀ ਸਾਂ

ਲਸਬਾਂਇ। ਕਰਤਾਂਗਮਗੇਸਥਾਂਟੇਕੁ। ਤਾਂਸਾਲਸਜਓਹਰੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪ
 ਇਅਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਾਲਸਰਾਇਨੁਅਾਂਪਏਸਿਕੋਅੰਗੋਛਾਲਾਂਹਿਦਿਤਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ
 ਨਕਜੀਅਪਿਅਾਂਤਾਂਈਸਾਲਸਰਾਇਸਿਰਤੋਬੰਨੁ। ਸਾਲਸਰਾਇਲੈਕਰਸਿਰਤੋਬੰਨੁ। ਸਿਰਤੋਬੰ
 ਪਣਨਾਂਲਿਸਲਸਰਾਇਦੇਕਪਾਂਟਖਾਲਿਗਏ। ਸਾਲਸਦਾਂਰੀਗੁਰੂਹੋਇਗਇਅਾਂ। ਸਾਲਸਰਾਂ
 ਇਨੁਸਬਦੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਇਅਾਂ। ਸਤਿਗੁਰਦਾਂਤਾਂਨਾਂਮਕਾਂਦੀਨੇਖੋਲਿਕਪਾਂਟ। ਏਕੁਜੇਵਣਜੁ
 ਵਣਿਜਿਅਾਂਬਹੁਰਨਅਾਂਦੈਹਾਂਟ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੂਨਕਪੁਰਾਂਬਚਨਾਂਕਾਂਸੁਰਾਂ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ। ਅ
 ਗਮਨਿਗਮਦਿਖਾਂਵਤਾਂਖੋਲੇਨੇਤ੍ਰਕਪਾਂਟਅੰਨੰਤੁ। ਜਗਤਵਣਜਾਂਗਾਂਸੰਗਲਹੈਸਾਹਏਕੁਗੁਰੂ
 ਵੰਤੁ॥੨॥ ਵਣਜੁਗਮਾਂਰਾਂਸਤਿਗੁਰੂਪ੍ਰੀਤਮਾਰੀਨਾਂਮੁ। ਅੰਠਪਹਰਪੁਨਿਲਾਂਗੀਰਹੈਸੇਈਗਮਰੇ
 ਕਾਮੁ॥੩॥ ਸਾਲਸਬਿਨਦੈਬੇਨਤੀਤੂੰਜੁਣਲੇਹੁਕਰਤਾਂਗ। ਕਚੇਰੰਗਉਤਾਂਰਿਕੋਚਾਂਵਿਓਰੰਗਅਪਾਂ
 ਗ॥੪॥੧॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਅਾਂ॥ ॥ ਗੁਰੂਬਿਲਵਲਦਿਚਿਮਹਲਾਂ॥੧॥ ਗੁਰੂ
 ਕਾਸਬਦੁਨਿਧਾਨੁਹੈਮਨਮੁਖਅਾਂਦਾਂਗਉਣੁ। ਲਖਜੂਨੀਭਰਮਾਂਈਅੰਠਿਰਿਖਾਂਦੈਗਾਂਭਉਣੁ॥੧॥
 ਤੇਰਾਂਨਿਰਮਲਹੀਰਾਂਨਾਂਮਚੈਕੋਈਪਰਖੈਗਾਂਪਰਖਵਹਾਂਰੁਜੀ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ। ਬੇਦੀਅੰਤਨਜਾਂਇ

ਅੰਪਰਿ ਪੀਤਿ ਤਬੀਚਾਂਗੁ ਬੇਰਾ ਹਰਿ ਕਾਂ ਨਾਮੁ ਪੈ ਜਿ ਤੁਚ ਰਿਉ ਤਰ ਪਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ਅੰਦੁ ਪਾਇ ਸਚ ਕੇ ਦੇਖ ਦਿ ੭੧
 ਚਿਦਿ ਦਸਾ ॥ ਜਿਨ ਲੇਇ ਦੁਹਰਿ ਦੇਖੀ ਅੰਸੇ ਲੇਇ ਦੁਪਰ ਦਾਣਾ ॥ ੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਅੰਮਾਣ ਕਧਰੇ
 ਅਪਾਰਾਜੈ ਦੁਖੁ ਲਾਭੈ ਠਹੀ ਜਨਨਾਂ ਨ ਕਧਰਾਮ ਦੁਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਂ ਅਨ
 ਅਤੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਬਿਸਿ ਭੁਰ ਪੁਰ ਵਿਚਿ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਚੀ ਕੀਤੀ ॥ ਦੁਹ ਤੇ ਦੁ
 ਹਾਂ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇ ਅੰਮਾ ਅਤੇ ਅਖਿਅ ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ॥ ਜਿ ਚਰੁ ਤੂ ਜੀ ਦੇ ਤਿ ਚਰੁ ਤੇ ਗੀ
 ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਦੇ ਹਛੁਟੇ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂਗੁ ਲਾਮੁ ਬਹੋ ॥ ਹੋਰ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾ ਦੇ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸ ਦੀ ਮਾਂਗੀ ॥ ਪਰਾਮ ਸਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗੁਰੁ ਰਖਿਅਾਂ ॥ ਕਿਉ
 ਜੋ ਤੇ ਸਿਖਾਰੀ ਸੁਤ ਵਿਚਿ ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅੰਦਿ ਰਹੇ ਪੈਨ ਤੇਰੀ ਦੇ ਹਛੁ
 ਠਾਵੇ ਚਿ ॥ ਦੁਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਜੀ ਵਣਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪਹਲੇ ਤੈਨੁ ਬੈਠਾਇ ਅੰਮਾ ॥
 ਅਤੇ ਅਧਰ ਕੇ ਦੇ ਚਿਤਿ ਤਾਂ ਕਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਏਵੈ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੁ
 ਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਧੇ ਜੀ ਤੇ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਣਾ ਅੰਦਿ ਅਕੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ
 ਨਿਕਲਿਅਾਂ ॥ ਜਦ ਏਹ ਗਲ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਾ ਤਦ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਹਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਮੇ ਅੰਧ

੬੨੨
੬ ਜੀ ਵਿਚਿ ਰਿਹਾ ਤੀਯਾ ਵਾਂਗੋ ਮਾਂਧਾਂ ਦੇਖੋ ਵੇਏ ਹੁਰਮਾਦੀ ਮਾਂਗਲਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਛੁਡਦਾ ਪਰਮੁ
ਹੋਰੁ ਤੁਨ ਮਾਂਧਾਂ ਚੁਪਕਰ ਰਹਾਂ ਜਾਂਸਾਂ ਲਸਰਾਂ ਇਜਓ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਂ ਨਕੀ ਮਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਂ ਇਮਾਂ ਬੈਠਾਂ ਏ ਕੇ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀਯਾ ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ
ਨੂਚਲੇ ॥ ੧ ॥ ਬੇਲਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ ਸਾਂਧੀ
ਦੂਰੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਮਾਂਗਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਹੁਣ ਕੀਯ ਰਿਚਲਿ ਮਾਂਗੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਂ ਨਕੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਯ ਰਿਕਰਤਾਂ ਰੁਲੇ ਜਾਂ ਵੈ ਤਿਯ ਰਿਚਲਿ ਮਾਂ ਚਲਾ ॥ ਤਾਂ
ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਤੀਯਾ ਬਿਸਹਰ ਪੁਰਿ ਰਹਿ ਓਸੇ ਕੀ ਮਾਂ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੀ
ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਝੁ ਮਸਾਂ ਨੁਕਰ ਚਰਦਾਂ ਹੁਕਮ ਮਾਂਗਾਂ ਸੋ ਮਸਾਂ ਕੀਤਾਂ ਮਸਾਂ ਮਧਰ
ਕੇ ਨੁਮੰਜੀ ਬਹਾਂ ਵੇਖਾਂ ਸੀ ॥ ਚਲਾ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੁਇ ਰਹਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਹੁ
ਣ ਤਾਂ ਮੇਨੁ ਮਾਂਧਿ ਉਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਾਂ ਮੇਨਾਂ ਲੋਹੇ ਵਾਂਗੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ
ਹੁਇ ਮਾਂਸੀ ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ ਸਾਂਧੀ ਦੂਰੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਰਿਹੇ ॥ ਉਥੇ ਹਿਕੁ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਉਸਦਾਂ ਦਰਸਨੁ ਕ
ਰੀਏ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੀ ਉਥੇ ਚਲੇ ॥ ਜਾਂ ਵੇ ਜਾਂ ਵੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕੀ ਮਾਂ ਦੇਖਨਾ ਜੀ ਮਰਦ

ਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ। ਨੁਅੰਖਿਆਂਜੀਗੁਈਬਾਣ ੧੨
ਅਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਮੇਅੰਖਿਆਂਜੀਤੇਰੀਤੁਹੈਜਾਂਦੁ। ਤੇਨੁਸਕੁਕਿਛੁਨਜਗਅੰ
ਵਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ। ਛੀਤੇਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿ
ਆਂਜੀਏਡੀਮਛੀਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਪੈਤੀਕੋਹਲੀਮੀਹੈ। ਅਤੇਪੰਜਕੋ
ਹਾਂਚਓੜੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਧੀ। ਪਰਮੁਹਕੁਝਅੰਧੇਨਾਂਹੀ। ਤਿਨਦਿਨ
ਅਤੇਤਿਨਰਾਤੀਮਛੀਉਤੇਚਲੇਗਏਜਗਨਾਂਲਾ। ਜਾਂਮਛੀਦਾਂਚਿਹਰਾਂਨਜਰਿਅੰਇਆਂ। ਤਾਂ
ਰਦਾਂਨਾਂਹੈਰਾਨਹੋਇਗਏ। ਜਾਂਮਛੀਨੇਮੁਹਮਰਿਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
ਖਿਆਂਜਿਜਮਾਂਨਏਗਛੀ। ਅਸਾਂਨੁਨਿਗਲਦੀਹੈ। ਤਾਂਮੇਗੁਸੇਹੋਇਕੋਮਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਖਿਆਂਮੇਏ
ਰਦਾਂਨਾਂਅਜੇਤੈਨੁਪਰਤੀਤਨਾਜੀਆਂਵਦੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੈਰਾਨਹੋਇਗਏ। ਬਿਸਮਾਂਦਹੋਇ
ਕੇਅੰਖਿਆਂਏਨਿਰਕਾਰਤੇਰੀਕੁਦਰਤਾਤੁਪੇਨੁਬਣਆਂਵਨਾ। ਇਕਘੁੜੀਗੁਜਰੀਤਾਂਮਛੀਉਗ
ਲੀਕੀਤੀਮਛੀਏਮੁਹੇਅਨੇਕਪਰਕਾਰਦੇਕੁੰਜਨਨਿਕਲੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧੇਜੀਵਿਚਿਬਹੁਤ
ਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਂਮਛੀਨੂੰਤੈਕਉਦੁਭਾਈ। ਅਗੇਮਛਨਰਮਾਂਹਾਂਮ

ਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਮਛੁਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਜੇ ਤੂੰ ਪੈਸੇ ਈ ਅੰਖਿਆਂ ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ
ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਂਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਛੁ
ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਤੇ ਤੇਜ਼ ਗਾਇ ਚਿਤੈ ਤੇ ਅਸਾਂ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਜਨਮ
ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਮਛੁ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਮਛੁ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇ ਹੀ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਨ ਜੀ ਕੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ
ਮੇਨ ਕੀਆਂ ਅੰਖਿਆਂ ਮੇ ਤੁਸਾਂ ਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨ ਅੰਖਿਆਂ ਜਦ ਤੇ ਨੁਕੁਤ ਕੀਆਂ ਅੰਖਿਆਂ
ਅੰਗੇ। ਤੇ ਤੇ ਕਰਦਾ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਹੇਇ ਤਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਮਛੁ ਦੀ ਤਰਤ
ਨੁਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨ ਮਛੁ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਨ ਮਨੁਖ ਕਰਦਾਰ
ਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਸਿਕਰ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਅੰਖਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ
ਮਛੁ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤੇ ਗਾਂਗੁ ਉਡੀਕਦਾ ਸਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਗਾਂਗਾ ਦੇ ਗਾਂਗਾ ਹੁਣ ਤੂੰ
ਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਤੂੰ ਅੰਪਦਾ ਮੇਨ ਰਖਾ ਅੰਖਿਆਂ ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਬਚਨ ਪੁਰਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਕਿਉਂ ਤੇ

ਵਲਾਹੋਨਾਹੈ। ਕਲਤੇਰੀ ਦੇ ਹਛੁ ਦੇ ਗੀ। ਮਛੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਤਿ ਚਰਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਹੀ ਰਹੇ। ੭੩
 ਮਰਦ ਨੇ ਨੂ ਕੋ ਜਨ ਦੀ ਖੁਸਲੀ। ਨਾਲੇ ਜਿ ਦਬ ਚੀ ਦੀ ਖੁਸਲੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਰਹੇ।
 ਜਜੀ ਅਦਾਂ ਕੁਝ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਧਾਂ ਲੇ ਦੇ ਮਾਂਧਿ ਦੀ ਕਈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਮੇਰੇ ਰਾਂ ਮਾਂਧਿ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂਧਿ ਤੈ ਨ ਕਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ। ਜੇ ਤੂੰ ਬੁਰਾਂ ਮਾਂਧਿ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਧਿ
 ਪਦਾਂ ਮਾਂਧਿ ਤਾਂ ਲਿ ਮਾਂਧਿ ਦੀ ਚਾਂ ਰੁਕ ਗਿਓਂ ਭੈ ਜਾਂ ਜੇ ਭਾਈ ਏ ਹ ਪਰ ਮੇਰੇ ਦੀ ਜਾਂ ਤਿ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਰੇਤਰੀ ਜਬਾਬ ਦੇ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਗਲ ਦਿ ਚਿ ਪਲਾਂ ਪਤ ਖੜੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ
 ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ। ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਟਿਰਦਿ ਮਾਂਧਿ ਪ
 ਰ ਮਾਂਧਿ ਤੈ ਨੂ ਜਾਂ ਤੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਮਾਂਧਿ ਤੁਲੇ ਮਾਂਧਿ ਤੂੰ ਮਾਂਧਿ ਨੂ ਬਖਸ਼। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਮਰ
 ਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂਧਿ ਜੇ ਤੈ ਨੂ ਨਾਂ ਲਿਲੀ ਤਾਂ ਹੋ। ਸੇ ਮਾਂਧਿ ਤੇਰੀ ਮਾਂਧਿ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕਰਿਲੀ ਤੀ ਮਾਂਧਿ ਨਾਂ। ਤੁਸੀ
 ਮਾਂਧਿ ਤੇਰੀ ਮਾਂਧਿ ਨਾਂ ਹੋ। ਤੂੰ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸਾਂਗੀ ਰਾਂ ਤਿ ਮਛੁ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ
 ਹੋ। ਭੁਲ ਕੋ ਹੋ ਮਾਂਧਿ ਤਾਂ ਮਾਂਧਿ ਪਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਮਛੁ ਦੀ ਦੇ ਹਛੁ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ ਚਲੁ ਭਾ

ਈਮਛੁਅਸੀਭੀਅੰਇਮਿਲਹਰੇ॥ਇਤਨਾਂਵਚਨੁਅੰਧਿਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਰੇਨੁਹੋਏ॥ਬੇ
 ਲਹੁਤਾਈਵਾਂਹਰਾਗੁ॥ ॥ਸਾਂਧੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ॥ਅਰੇਸਮੰਦੁਲਹਰਾਂਦੇਵਾਂਅੰਗਤਾਂਮਰ
 ਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅਰੇਤਾਂਸਮੰਦੁਹੋਜਹਾਂਜਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ਗਾਂਹੁਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ਤ੍ਰਿਕਿਧ
 ਰਿਜਾਂਦੈਗਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਮੇਅਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਧਿਅੰਮ
 ਦੇਮਰਦਾਂਨਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂਗਲਵਿਚਿਪਲਾਘਤਖੜੇਤਾਂਅੰਗੇ॥ਵਤਕਿਅੰਹੋਇਓ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
 ਧਿਅੰਜਿਜਮਾਂਨਾਅਰੇਤਾਂਗਾਂਹੁਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਮੇਅੰਧਿਅੰਦੇਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਚੁਪਕਰਿਰਹਾ॥ਬੋਲ
 ਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਪਿਛੇਮੇਰੇਚਲੇਅੰਦੁਹਾ॥ਤਾਂਅਰੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਤੇ
 ਪਿਛੇਮੇਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਜਿਉਪਰਤੀਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੇਅੰਗੇ॥ਤਿਦੇਸਮੰਦੁਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੀ
 ਮੇ॥ਅਰਦਾਂਨਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਅੰਧਲਗਾਂਜੀਤਉਵਿਚਿਅਤੇਖੁਦਾਂਇਵਿਚਿ
 ਭੇਦਨਾਂਹੀਕੋਈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀਚੁਪਕਰਿਜਾਂਗਾ॥ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਹੁਣਮਸਾਂਨੁਡਰਕਿਸਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਅਰੇਵਡੀਬਲਾਂਇਅੰਦਦੀਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਵਤਿਅਰੇਕਿਉਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਜਰ ਇਕ ਡੰਡਾਂ ਪਾਇਆਂ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜੇ ਮੁੜ ਦੇਆਂ ਤਾਂ ਭੀ ਪਿਛੇ ਆਇਲੇ ਦੀ ਹੋ ॥ ਛਤ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਇਸ ੧੪
ਬੇਅਗੇ ਕਿਉ ਨਾਂ ਚਲੀਐ ॥ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਤੀ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਅਗੇ ਦੇਖ ਨਤ
ਕਲ ਅੰਦ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਡੰਡਾਂ ਉਠਾਇਲੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਚਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਡੰਡਾਂ ਆਪਣੇ ਹਥਿ ਲੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬ
ਲਾਮਾਂ ॥ ਵਡੇ ਦੇਵ ਅਤੇ ਬਿਕਰਲ ਸਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਆਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵਲ ਦਉੜੀ ॥
ਜਿਉ ਨਜੀਕ ਆਈ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਡੰਡਾਂ ਦਿਤਾ ॥ ਸੋ ਕੁਕ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਪਿਛੇ
ਛੇ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਕਲ ਨਾਲਿ ਪਬਰਦਾ
ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਨਾਲਿ ਖੇਡੀਐ ॥ ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਲਿ
ਤਾਂਈ ਕਿਆ ਆਪਣੇ ਹੋ ॥ ਕਲ ਚਾਂਦੁ ਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰ ਦੀ ਟਿਰ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਸੈ ਸਾਰ ਉਪਰੁ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰ ਹੋ ॥ ਕੇਅਸਾਂ ਉਪਰਿ ਭੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ
ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿ ਆਂ ਸੀ ਸਾਰ ਉਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਪਾਸ ਕਿਉ ਆਈ ॥
ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਤੁਸੀ ਪੁਛੇ

ਸਦਕਰਿਗਤਾਂਨਾਂਰਦਗੁਸਾਂਈਕਲਨੂਜਦਿਅਾਂਕਲਅਰੇਅਾਂਇਖਰੀਹੋਈਤਾ

ਰਦਗੁਸਾਂਈਕਰਿਅਾਂਕਲਮਾਤਾਂਤੈਨੂਤਾਂਸਾਂਪਤੇਅਾਂਵਦਦਹੁਕਮਨਾਂਗੀਤੁਇਥੇਕਿਉ
ਅਾਂਈਓਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਹਿਕਤਾਂਅਾਂਪਛਟੇਹਿਕੇਲੋਕਾਂਨੂਛਟੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂਤਾਂਹੋਵੈਗਾਂਸੋਸਭੇਛਟੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਦੇਦਕੁਨੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਵਾਲ
ਪਟੇਗਾਂਹੁਦੁਤੇਰਾਂਕੀਮਕਰਛਟੇਅਾਂਹੋਪਰਤੇਰੇਕਰਮੇਨਾਰਦਗੁਸਾਂਈਅਾਂਇਪਇ
ਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਹੁਕਮਨਾਂਲਿਛਿਰਦੀਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੁਕਿ
ਸਦੇਹੁਕਮਨਾਂਲਿਛਿਰਦੀਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਨਿਰੀਕਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਂਲਿਛਿਰਦੀ
ਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਅਸੀਕਿਸਦੇਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਤੁਸੀਭੀਨਿਰੀ
ਕਾਰਦੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੈਨੂਇਥੇਅਾਂਵਦਾਂਜੋਗਨਾਂਗੀਹੋਰੁਮੈਸਾਂਰੁਬੈਰੁਪ
ਇਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਿਕਰਿਅਾਂਤੁਅਾਂਪਨੁਰਖਾਇਕੇਕੋਈਇਕਅਪਤੇਰੇਨਾਂਲਿਹੋਵੈਤਿਅ
ਨੁਰਖਾਹੋਰਸੀਸਾਂਰਨਾਂਲਿਤਉਕਿਅਾਂਪਇਅਾਂਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂ
ਤਾਂਉਪਦੇਸੁਕਮਾਵੈਗਾਂਤਿਸਉਪਾਰਿਤੇਰਾਂਜੋਰੁਨਚਲੇਗਾਂਭਾਂਵੇਕੇਹਾਂਜੋਰਤੁਕਰੇਗੀ

ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਧ ਖਾਸ ਏ ਪੈਨਾ ਤਿਨਾਂ ਰਦ ਗੁਸਾਂ ਈ ਕਹਿ ਆਂ ਸਹਿ ਕਲਮਾਂ ਤਾਂ ੧੫
 ਏ ਹੁਤ ਛਾਂ ਪੈਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ੩੦
 ਉਥੇ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰਛ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਪੰਛ ਹਰਾ ਤੀ ਏ ਵੇ ਪਉਣ ਅਗਾਂਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਟਪੁ ਦਿ
 ਰਿਸਿ ਸਹਰ ਦੇ ਸਮਾਂ ਹਾਂ ਗਤਿ ਸਦਾਂ ਗੰਜ ਸੁਧ ਗਏ ॥ ਅਗਾਂਹ ਵਡਾਂ ਗੰਜ ਕਰਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਉਸ
 ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂ ਏ ਉਤਰਿ ਆਂ ॥ ਇਕ ਦਿ ਨਗੁ ਜਰਿ ਆਂ ਦੁਜਾਂ ਦਿ ਨਗੁ ਜਰਿ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ
 ਆਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਸਹਰ ਦਿ ਚਿਜਾਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂ ਖਿਅਾਂ ਕਿਉਂ ਮਰ
 ਦਾਨਾਂ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਭੁਖਾਂ ਹਾਂ ਸਹਰ ਦਿ ਚੇਰੁ
 ਝੁਮਾਹਿ ਪਦੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ਆਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਂ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਅਾਂ
 ਖਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਆਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜਨਮ ਦਾਂ ਸਭਾਂ ਉਜਾਂਦਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਤਿ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਆਂ ਹਸਿ ਕਰ ਆਂ ਖਿਓ ਸਮਰਦਾਨਾਂ ਰਿਧ ਰਿਜਾਂ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ
 ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜਿਧਰੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਕ ਝੰਡ ਭੰਧ ਫੀਤਿ ਪਾਣ
 ਹਈ ॥ ਉਸ ਮੇ ਜਾਵੈ ਹੋਰ ਬੇਨ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ

॥ ਤਾਂ ਭੀ ਨ ਕਹਿਅ ਤਾਂ ਈ ਇਸੁ ਨ ਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਭੀ ਸਦੇ ਪਿਉ ਦਾਨ ਉਪਖ
ਰਹਈ ॥ ਤੂੰ ਏਹੁ ਜਾਂਇ ਕਰ ਅੰਧੇ ਜੋ ਕੁਈ ਪਾਂਖ ਰਬਾਂ ਦੀ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਭਾਂਬਾਂ ਦੀ ਸੋ ਕਿਥੋ
ਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀ ਮੇਜਾਂ ਦਾ ਗਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿ ਜਾਇ ਕੇਲ
ਗਾਂ ਪੁਛਣਾ ਭਾਂਬੀ ਪਾਂਖ ਰਬਾਂ ਦੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਭਾਂਬਾਂ ਦੀ ਕਿਥੋ ਰਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਕੋਹ
ਤੇਰੀ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਸਕਹਿਅ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਕਿਥੋ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ
ਕੁਈ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਦਸੁ ॥ ਓਹੁ ਅੰਧੇ ਪੁਛ ਲੈ ਗਾਂ ॥ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਉਸੁ ਤੇ ਦਾ ਪਰਦਸੁ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਅੰਖਿ ਅੰ
ਮੇਇਉਨਾਂ ਗੀ ਦਸਦਾਂ ॥ ਤੂੰ ਅਪਣਾਂ ਉਮਤੇ ਵਰਨੁ ਦਸੇ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਉਦਸਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਅੰਖਿ ਅੰ ਕੁਈ ਇਸੁ ਨ ਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਭਾਂਬੀ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮ
ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਵਰਨੁ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਭਾਂਬੀ ਤੇਰਾਂ ਵਤ ਨ ਕਉ ਦੁਹੈ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਭਾਂਬੀ ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਹਰਸੁ ਇਆ ਹੈ ॥ ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਰਗਣੇ ਵਿਚਿ
ਤਲਵੀਡੀ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਮੇਰਾਂ ਵਤ ਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਭਾਂਬੀ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਥੇ ਹਿਕੁ ਨਾਨਕ ਤ
ਪਾਂਖ ਤੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਦਾਂ ਭੀ ਤੂੰ ਮਹਰਮੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ ਹਸਕਹਿਅ ਅੰ ਖੁਭਾਂ ਭੀ ਤੂੰ ਅੰ

ਪਦਾਂ ਉਦਸੁਮੇਤਾਂ ਉਸੇ ਦੀ ਮਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਸੁ ਹਜਕਰਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਉਹ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨ ਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂਧਿ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਂਧਿ
 ਮਾਂਧਿ ਜੇ ਨਜਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਿਵਾ ਦਿਲੀ ਚੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਂਹ ਰਿਖੈ ਠਾਂਹਣੀ।
 ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਚਲੁ ਭਾਈ ਦਿਖਾਇ ਮਨੁ ਦਿਖਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ
 ਰੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦੇ ਗਾ। ਪਹੁਲੇ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗੀ ਦਸੁ। ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਂਵਾਂਗਾ।
 ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਅਪਨਾਂ ਉਮੈ ਨਦਰੁ।
 ਉਸੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਭਾਈ ਮੇਰਾਂ ਉਨਾਂ ਨਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ
 ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਮੇਰਾਂ ਉਇ ਦੂਸੈ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂਧਿ ਇਦ੍ਰਸੈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੋ ਦੇ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈ ਕਹਿ ਮਾਂਧਿ ਮਰਦਾਂ ਇਥੇ ਦਾਂਜੇ
 ਰਾਂਜਾਂ ਹੈ ਉਸਦਾਂ ਭੇਦਾਂ ਹਾਂ। ਏਹ ਗਲ ਕਦੇ ਆਹੇ ਤਿਚਰਾਂ ਨਾਂ ਇਤ੍ਰੇ ਬਾਂਛੀ ਦੇ ਪਰਿਵਰੇ। ਤੇਰੇ
 ਛੀ ਅਗੇ ਮੰਜੀ ਦੁਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਇਦ੍ਰਸੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਵੇ ਜਾਂ ਇਮਿਲੇ। ਇਦ੍ਰਸੈ ਨੂੰ ਜੇ
 ਤੇਰੇ ਛੀ ਤਿਠਾਂ ਸੋ ਉਠਖੜਾਂ ਹੋਇ ਮਾਂਧਿ ਬਹੁਤ ਅਦਬੁ ਕੀਤਾ ਸੁ। ਮੰਜੀ ਦਿਛਾਂ ਇਦ੍ਰਿ ਤੀ ਮਾਂਧਿ।

ਦੁਸੈ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਬਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬਹੁ ਇਦੁ
ਸੈ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਲੈਏ ਠਾਂ ਮੀ ਜੀ ਉਤਾ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇ ਤੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਭਾਈ ਏਹ ਭਾਈ
ਕਿ ਬਹੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦੁ ਸੈ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਏਹ ਤੇਰਾ ਪਰਪੁਛ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਮਾਂਭਾਈ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇ
ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤੇ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਮਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ। ਮਤੇ ਹੋ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ। ਮਤੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸੋ। ਤਾਂ ਟ੍ਰੇ ਤੇ ਪੁਛਿ
ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਮਾਸਾ ਨੂ ਜੋ ਪੁਛ ਦਾ ਮਾਂਭਾਈ ਮਾਸਾ ਨਾਂ ਲਿਖੈ ਕਿਆ ਕੀ ਮਾਂਭਾਈ ਮਾਸਾ
ਨੂ ਤੇ ਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਮਾਂਭਾਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਮਾਸਾ ਏਹੋ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਮੁ
ਚੈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਿ ਭੇਜਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇ ਤੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਸੀ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਜਾਂਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਕਉਣੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤੁ
ਸੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਦੇਹੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮਾਸਾ ਨੂ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਿ ਭੇਜਿ ਮਾਂਭਾਈ
ਤੁਸੀ ਉਥੋਂ ਤੇ ਹੀ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਟ੍ਰੇ ਤੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਮਾਂਭਾਈ ਜਾਂ ਮੀ ਜੀ
ਇਹੁ ਕਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਚਲੋ। ਟ੍ਰੇ ਤੇ ਮਾਧਿ ਜੀ ਦਿਚਿਦੀ ਚਾਰੁ ਕੀ ਤਾਂ ਭਾ

ਈਕੁ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਏਥੇ ਪੁਛਿਆਂ ਭਾਈ ਸਰਦਾਨ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰਿਖਾ ਹੈ। ਜੇਹਾ ਤੇ ਦਸੇ
 ਤੇਹਾ ਏਲਾ ਜੁ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਸਮਝਿਆਂ
 ਜੇ ਅਤੀ ਤੁਛ ਕੀਰ ਹੈ। ਕੁਛ ਮਛਾ ਭੇਜਨ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਸਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
 ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤ ਉਮਾਂਧਿਆ ਸੋ ਮੇਸਮਾਇਆ ਪਰ ਤੁਝ ਤੇ ਵਲਾਨਾ ਹੋਗਾ ਓਹ ਸਾਂਝ ਫਕੀਰ
 ਹੈ। ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸਿ ਖਾਲੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ।
 ਓਹ ਤਾਂ ਪੁਛਿ ਏਹਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਮੇਠੀ ਨਾਲਿ ਹੁਣ ਜਾਲ ਦਾ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਭੇਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ
 ਅੰਝੀ ਹੈ। ਕੁਲਾ ਭੇਜਨ ਤਾਂ ਖਾਈਏ। ਮੇਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਮਾਇਆ ਮਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਏਹੋ ਨੁਅੰਧਿਆ ਭਾਈ ਏਹੋ ਤਾਂ ਉਥੇ ਕੁਛ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋ ਭਲੀ ਹੀ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਪਰ ਏਹੋ
 ਦਇਫਕੀਰ ਰੁਖੇ ਖੈਰੇ ਨੀ। ਤੈ ਕੁਝ ਕਰਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੋ ਕਰਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਰਦਾਨਾ
 ਬਹੀ ਹੋ ਦਾਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਰਿਖਾ ਕੀਤਾ। ਏਹੋ ਉਥੇ ਦਾ ਮਾਂਗਾ। ਏਹੋ ਚਾਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਗਇਆ
 ਅਤੇ ਪਰਿਆਖ ਗਇਆ। ਜੇ ਕਠਲ ਬਠਲ ਦੇ ਫੁਲ ਮੇਆ ਦੇ ਸੇਸੇ ਤਸੀ ਸਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ
 ਰੇਟੀਆਂ ਪਕਾਏ। ਅਤੇ ਫੁਲ ਦਾ ਸਾਂਗਾ ਛਮਕੇ। ਇਹ ਪਰਿਆਖ ਗਇਆ ਮਾਂਧ ਬਾਗ ਨੁਚਲਿ

ਅੰਗਬਾਂਗੋਜਾਂਇਕਰਿਹਛਮੇਵੇਲੈਅੰਇਅੰਅਰੋਘਰੁਪਰਸਾਂਦਤਯਾਂਰੁਹੇਅੰਜੀਅੰਮਤੇਬਾਂਗੋ
ਦੁਲੈਅੰਇਅੰਜੀ। ਤਾਪਰਸਾਂਦੁਅੰਤੇਮੇਵਾਂਅਪਣੇਸਿਰਤੇਰਖਿਓਜਾ। ਲੈਕਰਮਰਦਾਨੇਦੇਨਾਇ
ਹੇਅੰ। ਲਗਾਂਅੰਖਣਕੁਈਮਰਦਾਂਨਾਂਚਲੁ। ਤਿਰਾਂਨਾਂਨਕਫਕੀਰੁਕਿਬੇਹੈ। ਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਂ
ਨਕੁਅੰਤੇਮੇਬੈਠੇਅੰਹੋਉਦਿਅੰਨਦਿਚਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਅੰਤੇਮੇਦਹਾਂਅੰਗੋਅੰਪਿਅੰਕੁਈ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਜੀਹਸਿਅੰਹਸਿਕਰਿਅੰਪਿਅੰਅੰਉਕੁਈਸ਼ਿ
ਡਾਸਤਿਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਪਿਛਮੇਭੀਅੰਪਿਅੰਕੁਈਜੀਸਤਿਕਰਤਾਂਗਾ। ਸ਼ਿਡੇਪਰਸਾਂਦਾਮਰੋਰ
ਪਿਅੰ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਜੀਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਏਹੁਕਿਅੰਲੈਅੰਇਅੰਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਅੰਪਿ
ਅੰਜੀਤੁਸਾਂਡੇਦਾਂਸਤੇਰਸੇਈਲਿਅੰਇਅੰਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਜੀਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਤੁਅੰ
ਸਾਂਨਕਿਅੰਜਾਂਣਦਾਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਕਰਿਅੰਜੀਤੁਸੀਤਾਂਮੇਨੁਜਾਂਣਦੇਹੈ। ਤਾਂਤੁਸਾਂਮੇਨੁਯਾਂਦਕੀਤ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਏਹੁਪਰਸਾਂਦੁਕਿਬੇਅੰਇਅੰਹਈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡਾਬੋਲਿਅੰਜੀ
ਏਹੁਪਰਸਾਂਦੁਪਰਮੇਸੁਰਗੇਜਿਅੰਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਪੁਛਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਤੁਸਚੁਅੰਖ
ਤੁਪਰਮੇਸੁਰਨੁਜਾਂਣਦਾਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਅੰਪਿਅੰਜੀਸੋਕਉਣਹੈਜੀਜੇਪਰਮੇਸੁਰਨੁਨਹੀਜਾਂਣਦਾ।

ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਗਾਂਧਰਜੀ ਜੋ ਜਾਂਤੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਜਾਣਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿ ਮ॥ ੧੮
ਪਿਆ ਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ॥ ਕੁਈ ਫਿਰੇ ਇਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਜੋ ਕੁ ਰਿਸਦਾ ਹੈ॥ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਅਤੇ ਸ
ਧਰ ਸੈਣ ਰਾਂਜੇ ਦਾ ਕੁਛ ਜਾਣਿ ਦੂਜੇ ਏਸ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਗਿਆ ਨ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਪਰ ਚਦੇ ਅੰਧੇ
ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਹਿ ਪਾਵੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਹੁ ਚਲਦੇ ਤਿਥੇ
ਆਂਹਾਂ ਜਿਥੇ ਸਾਂਧੇ ਦਾ ਅੰਹਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਜਨੁ ਹੋ ਦਾ ਅੰਹਾਂ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀਆਂ ਹਾਂ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕੁਈ ਫਿਰ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਰਾਅ ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖਰਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਕਦੇ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰੇ ਮਾਂਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੈ ਹੋ॥ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਿਉ ਕਰਦੇ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ
ਆਂ ਫਿਰਾਂ ਚਉਥਾਂ ਤੈ ਹੋ॥ ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਪਰਚਣ ਵਾਲਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਹੈ॥ ਉਸ ਤਾਂ ਈਲਿਅ०
ਦਸੀ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਈ ਅਚਈਏ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਫਿਰੇ ਬਾਂਢੀ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਬਰੇ ਬਰਿਕੀ ਤੇ॥ ਅਤੇ ਹਿ
ਕਵੈ ਤਾਂ ਜੁ ਦਾਂ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਦੇ ਵਢਲੇ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਂਧਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਂਦਾਂ॥ ਤ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਉ ਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾਂ॥ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਤੇ ਖਾਂਹਿ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਂ
ਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵੋ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖਾਂਦਾਂ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੈ ਕੁਖ ਹੈ॥

ਅਤੇ ਤੁਧਿ ਮਾਂ ਲਨਾਂ ਪਇਆਂ ਕਰੁਣਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰੁਖਾਂ ਮਰਦਾਂ ਅਹਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ
 ਇਸਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਨੁਲਿ ਮਾਂ ਉਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀ
 ਅਚ ਵੀ ਏ ਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਤੁਮਾਂ ਪਦਾਂ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ
 ਹਉ ਮਾਂ ਪਦਾਂ ਹੋ ਫੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਦੇ ਜੋ ਕਪਟ ਪਲ ਨਿਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ
 ਅਸੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ ਰਿਪਾਂ ਏ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਬਾਂਛੀ ਮਨਿ ਰਿਮਾਂ ਨਉ ਪਾਜੇ ਮਾਂ ਜੋ ਭਾਈ ਏ।
 ਤਾਂ ਸਾਂਧ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਭੁਇ ਹੋ ਗਿਅਾਂ ਨਕਰ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਸੋਈ ਮਾਂ ਨਾ ਮਾਂ ਏ। ਮਿਲਿਅਾਂ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਪੁਸੀ ਹੋ ਸੋਈ ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਤਾਂ ਮਾਂ
 ਚਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹ ਸੇ ਕੋਹ ਜੋ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ ਸੋ ਪ
 ਰਸਾਂ ਦੇ ਦੁਸਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਮਾਂ ਏ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮਿਲ ਦੇ ਦੁਸਤੇ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ
 ਬਾਂਛੀ ਉਥੇ ਉਠਿ ਮਾਂ ਉਠਿ ਕਹਿ ਮਾਂ ਇਸਾਂ ਸਹਰਦਿ ਜਿਅਾਂ ਇਕਰ ਲਗਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈਂ
 ਨੂਢੁ ਛਣਾ ਨੂਢੁ ਦਿਅਾਂ ਛੁਛ ਦਿਅਾਂ ਗਾਂਤਿ ਪਇ ਗਈ। ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਗਾਂ ਜੇ ਦੇ ਬਾਂਗ ਦਿਚਿ

ਜਾਇਕੇਲਪਾਂਇਡੇਬਾਂਢੀਕਹਿਆਂਜੀਮੈਤੈਨੂਕਦਦਾਂਢੁਢਦਾਂਢਿਰਦਾਂਹਾਂਇਦੁਸੈਣਜਨਮਦ॥੧੯॥
 ਉਤਮਾਂਹਾਂਪਰਮਪੁਤਿਪਿਆਰਦੇਵਾਸਤੇਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕਿਉਕੁਈਇਡਾਂਕਿਉ॥
 ਕਿਸਦਾਂਸਤੇ।ਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਜੀਜਿਸਦਾਂਸਤੇਅਸੀਤੁਸੀਗਿਆਂਨਧਿਆਨਕਰਦੇਸੋਜੈ
 ਓਹੁਦਾਂਸਤਾਂਅੰਇਮਿਲਿਆਂਹੈ।ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕਿਉਕੁਗਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਓਹੁਜੈ
 ਤੁਸਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਮਿਰਾਂਸੀਮੇਰੇਪਾਂਸਿਆਂਦਾਂਅਾਂਹਾਂਉਸਦਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਤਪਾਂਜੈਹੈ।ਸੋਏਹੋਗਲ॥
 ਕੁਰਦਾਂਹੈ।ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕੁਈਇਡਾਂਉਸਤਾਂਈਜਾਂਣਦਾਂਹਾਂਉਹੁਮੇਰਾਂਪੁਰਾਂਤਨਮ
 ਸਨਾਉਹੈ।ਅਸੀਤੇਓਹੁਮਿਲੇਹੋਏਅਾਂਹੈ।ਤਾਂਏਡੇਬਾਂਢੀਨੂਪੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀ।ਤਾਂਏਡੇਅਾਂਖਿਆਂ
 ਜੀਓਹੁਅਾਂਖਦੇਹੈਜੈਪਦਾਂਹਸੈਕੋਹਾਂਮਿਆਂਇਆਂਹਾਂਤੁਸਾਂਡੇਵਾਂਸਤੇ।ਅਗੇਤਾਂਇਥੇਅਾਂਇਆਂਹੀਨਹੀ
 ਅਤੇਤੁਸੀਅਾਂਖਦੇਹੈਜੈਅਸਾਡਾਪੁਰਾਂਤਨਅਸਨਾਂਉਹੈ।ਇਤਨਾਂਏਡੁਤੁਸਾਂਕਿਉਬੋਲਿਆਂ।ਤਾਂਇ
 ਦੁਸੈਣਅਾਂਖਿਆਂਕੁਈਇਡਾਂਤੈਨੂਅਾਂਪੇਖਬਰਹੋਜੀ।ਜੇਮਿਲੀਏਗੇਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਜੀਤੁਸੀਚਲੇ
 ਮੈਜੈਪਰਸਾਂਦੁਲੈਗਇਆਂਸੀ।ਸੋਉਨਾਂਮੁਹਪਾਇਆਂਨਹੀ।ਤੁਸਾਂਡੇਵਾਂਸਤੇਤੁਸੀਚਲੇਤਾਂਕੁਲਕੋਰ
 ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਵੀਚਾਰਕੀਤਾਂਜੈਅਗੇਅਸਾਂਨਕੋਈਨਾਂਹਾਂਜਾਂਣਦਾਂ।ਅਤੇਏਹਾਅਸਾਂਨੁਜਾਂਹਰ

ਕਰਦਮਾਂਇਆਂਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਵੈਡੇਨੁਕਹਿਆਂਕੁਈਵੈਡਾਂਹੁਣਤੈਜਾਂਹੁ। ਅਸੀਭਲਕੇਮਿ
ਲੀਏਗੇ। ਤਾਂਵੈਡੇਕਹਿਆਂਜੀਭੋਜਨੁਆਮਾਂਨਤਪਾਇਆਂਹੈ। ਮੁਹਿਪਾਇਦੇਨਾਂਹੀ। ਤੁਸੀਆਂਖ
ਦੇਰੋਜੋਭਲਕੇਜਾਂਵੀਏਗੇ। ਇਹਗਲਬਣਦੀਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਵੀਚਾਰਕਰਿਕੇਆਂਖਿਅ।
ਚਲੁਭਾਂਈਵੈਡਾਂ। ਛਿਅਪ੍ਰੀਕਾਂਤੁਗਜਰੁਗਈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਮਤੇਵੈਡਾਂਵਾਛੀਦੇਵੈਗੁ
ਰੁਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਦੁਹਾਂਵੀਚਾਰਕੀਤਾਂ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਵੈਡੇਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਕੁਈਵੈਡਾਂਤੈਕੁਛੁ
ਬੋਲੀਦਾਂਭੀਮਹਮਹੈ। ਜੋਕਿਆਂਬੋਲੀਬੋਲਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਵੈਡੇਆਂਖਿਆਂਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਂਗ।
ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਮਤੇਵੈਡਾਂਬਾਂਛੀਇਕੁਪਹਰਰਾਂਤਗਈਤਾਂਦੁਹਾਂਆਂਇਹੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਨੁਕਰਤਾਰਕ
ਰਤਾਂਗਆਂਇਆਂਖਿਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਹਸਿਕਹਿਆਂਖਿਆਂਆਂਉਕੁਈਸਤਿਕਰਤਾਂਗਆਂ
ਉਪੁਰਾਂਤਨਯਾਂਗ। ਤਾਂਵੈਡੇਕਹਿਆਂਜੀਤੈਅਸਾਂਨੁਹੁਣੀਮਲਿਆਂਹੈਤੈਅਸੀਕਦਦੇਪੁਰਾਂਤਨਅ।
ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਜੋਪੁਛੁਇਦ੍ਰਸੈਣਨੁ। ਤਾਂਵੈਡੇਇਦ੍ਰਸੈਣਨੁਆਂਖਿਆਂਕਿਉਜੀਸ।
ਪੁਰਿਆਆਂਖਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਂਜੀਮੈਕੁਛੁਨਾਂਹੀਜਾਂਣਦਾਂ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਆਂਖਿਆਂ
ਜੀਤੁਸੀਜੋਮੈਨੁਦਿਹੋਆਂਖਦੇਆਂਹੈ। ਜੋਨਾਂਨਕਤਪਾਂਮੈਰਪੁਰਾਂਤਨਅਸਨਉਹੈ। ਹੁਣਕਿਉਮ

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਸਰਦਾਰਾਂ ਕਾਈ ਨੀ ਸਾਂਝੀ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਈ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੨੦
 ਕਹਿਅੰ ਸੁਭ ਭਾਈ ਇਹ ਸੋਚਾ। ਏਸ ਸ਼੍ਰੇਭੇ ਨੂ ਤਾਂ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਦਾ ਰਹੇ। ਤੇ ਨੂ
 ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਈ ਖਬਰ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਮਚ ਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਮਿਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਦਾ। ਤੁਸੀ ਕੇ ਹੀ ਮਾਂ
 ਲੁਮੀ ਕਹ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਇਹ ਸੋਚਾ। ਓਹੁ ਦਿਨ ਯਾਂ ਦਿ ਕਰੁ ਜੇ ਰਾਂਜੇ
 ਜਨ ਕਹੀ ਸਨੀ ਬਾਂਧ ਤਿਸਾਂ ਗਾਉਣਾ ਇਅੰ ਸੀ। ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਹੀ ਸਨੀ ਹੀ ਸਦੀ
 ਮਾਂ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਨ ਕਰ ਤਾਂ ਰ ਭਉ ਦਲਾਇਅੰ ਅਸਾਂ ਫੂਟੀ ਸਾਂਹ ਦੀ ਭੁਰੀ। ਅਸੀ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
 ਨਜੀ ਕਿਰਹ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਰਾਂਹੁ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਨ ਕੇ ਹਾਂ ਰੁਹ।
 ਹੈ। ਅਤੇ ਰਾਂਜੇ ਛਲ ਕੀ ਤਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਕਿਅੰ ਕਰਈ ਮਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਨ ਕਰ
 ਤਾਂ ਰ ਭੁਲਾਂ ਵੇਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਅਸੀ ਕਿਅੰ ਕਰੀਏ। ਤਦ ਅਸਾਂ ਨ ਰਾਂਜੇ ਸੁਖ ਖੀ ਕਹਿਅੰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਤੁਸ।
 ਨੂ ਜਨ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਅਕਠੇ ਰਹ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਅੰ ਜਾਂ
 ਪੇਇ ਬੇ ਦੇ ਦਿਛੁੜੇ ਕਿਥੇ ਜਾਂ ਇਪਵੀਏ ਗੇ। ਫੇਰਿ ਤੇ ਰਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਰਾਂ ਮੇਲ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਕੇ ਨਾਂ ਹੋਵੈ ਗ।
 ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨ ਕਹਿਅੰ। ਦੇਖ ਭਾਂਈ ਜੀ ਭਗਤ ਅਸਾਂ ਤੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਵਿਚਿ ਦਇ

ਖਤੇਹੋਏਅਹੋਇਕਤਾਅਸੀਮੁਰਤਪੁਜਦੇਅਹੋਅਤੇਇਕਤੁਠਬੇਲਿਅਪਰਅਸ
ਦੀਚਾਰਕਰਿਤਿਠਾਜੇਰਾਜਾਜਨਕਜੀਮਨੇਕਰਦੇਅਹੋਜੇਤੁਸੀਮੁਰਤਨਾਪੁਜੇਅਸੀਪੁਜ
ਦੇਰਹੀਐਅਤੇਤੁਸਾਨਾਲਿਜੇਹੋਰਾਅਹਾਂਟਹਲਨਾਸੇਮਛੁਹੋਇਅਠੇਰਿਅਸੀਤੁਸੀਮਿਲਿਕ
ਰਿਰਾਜੇਪਾਂਸਿਖਹੋਏਅਸਾਂਅਧਿਅਰਾਜਾਜੀਏਹੁਕਿਅਹੋਇਅਪਾਅਸਾਂਤਾਂਤੇਰੇਅਖਾਂਇਅ
ਸੀਅਤੇਅਸੀਜੇਫੇਰਿਜਨਮਿਸਿਟੇਸੇਏਹਕਿਅਤੁਸਾਂਤੋਅਤਮੇਅਈਰਾਜੇਜਨਕਕਹਿਅ
ਸੁਇਭਾਂਈਮੇਤੁਸਾਂਤੁਸਚੁਦਿਵਾਂਇਅਸੀਮੇਤਾਂਤੁਨਾਹਾਂਦਿਵਾਂਇਅਤੁਸੀਮੇਰੇਅਖੇਲਗੇ
ਨਾਂਹੀਤਾਂਮੇਕਿਅਕਰਾਪਰਭਾਈਮੇਰੀਸੇਵਾਂਦਫਲਤੁਸਾਂਤੁਏਹੋਜੇਤੁਸੀਮਨੁਖਜਨੀਅਵੇ
ਗੇਤਾਂਫੇਰਿਅਸਾਂਤੁਸਾਂਮਿਲਿਕਰਿਅਧਿਅਜੀਅਸੀਜਨਮਹੀਅਵਦੇਰਹੀਏਗੇਕੇਕ
ਦੇਅਸਾਂਡੀਖਲਾਸੀਭੀਹੋਸੀਤਾਂਰਾਜੇਜਨਕਕਹਿਅਭਾਈਤੁਸਾਂਡੀਭੁਗਤਿਪੁਰਨਹੋਪਰ
ਰਹਦੇਜਨਮਭੋਗਕਰਿਤੁਸੀਕਲਜਗਦਿਚਿਓਧਰੇਗੇਤੁਸਾਂਤੁਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇਗਾਂ
ਤੁਸਾਂਤੁਇਕੋਨਿਰੀਕਾਰਹੀਦਸੇਗਾਂਹੋਰਕੀਤੇਹੋਏਨਜਾਣੇਗੇਨਾਂਹੀਅਤੇਤੁਸਾਂਨਾਲਿਲਕਿ
ਕੇਬਹੁਤਤਰਨਗੇਪਰਕਲਜਗਦਿਚਿਓਧਰੇਗੇਓਰੇਨਾਂਹੀਸੁਏਭਾਂਈਜੇਕਾਂਈਨਿਸਾਂਨੀ

ਰੁਭੀਅੰਗੇਤਾਂਰੁਭੀਦੇਵਾਂਅਤੇਜੇਇਤੇਨੀਸਾਨੀਨਿਸਾਂਹਈਆਂਤਾਂਤੁੰਜਾਂਦਾਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਕ ੮੨
ਹਿਆਂਜੀਅਰੇਬੇਲੇਨਾਂਹੀਪਰਹਿਕੁਜਬਾਬੁਤੇਮੇਨੁਦੇਹਿਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮ ੦
ਖੁਤਾਂਈਇਦ੍ਰਸੈਦਨਿਸੇਗੁਆਖੁਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਅੰਧਿਅੰਜੀਤੇਗਾਂਮਨੇਰਧੁਕਿਆਂਹੈ।ਤਾਂ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮੇਰਾਂਮਨੇਰਧੁਏਹੋਆਂਹਾਂਜੇਅਸੀਤੁਸੀਇਕਠੇਰਹੀਮੇਅਤੇਰੁ
ਗਤਕੁੀਇਕਠੀਕੀਤੀਆਂਹੀ।ਏਸਦਾਸਤੇਅਸੀਤੁਸਾਂਧਾਜੁਆਏਅੰਹੋ।ਇਕਤਾਂਤੁਸਾਂ
ਜਾਂਨਠਿਧਾਰੇ।ਇਕਤਾਂਅਸੀਤੁਸਾਂਠਿਧਾਰੀਮੇਅਸਾਂਤਾਂਤੁਸਾਂਤਾਂਏਹੋਬਚਨੁਆਂਹਾਂਏਹੋ
ਮਨੇਰਧੁਅਸਾਂਤਾਂਹਈ।ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਬੋਲਿਆਂਸਦਾਈਨਾਂਨਕਜੀਮੇਕੁੰਜਾਂਦਾਹਾਂ।
ਜੇਤੇਕੀਤੀਪੁਰਨਿਬਾਂਤਿਹੋਈਹੈ।ਜੇਕਰਦੇਹੋਤਾਂਏਰੇਬਾਂਛੀਦਾਂਕੁਏਕਰੇ।ਤਾਂਗੁਰਨਾਨ
ਕਜੀਬੋਲਿਆਂਕੁਈਇਦ੍ਰਸੈਦਅਸੀਤੇਰੇਦਾਸਤੇਭੀਆਂਏਅੰਹੋ।ਅਤੇਏਰੇਦੇਦਾਸਤੇ
ਭੀਆਂਏਅੰਹੋ।ਪਰਤੇਰੇਨਾਂਲਿਆਸਾਂਤਾਂਦਚਨੁਆਂਹਾਂ।ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਅੰਧਿਅੰਜੀਤ੍ਰਿਵ
ਚਨਾਂਦਾਂਪੁਰਹੈ।ਪਰਦਚਨੁਤਾਂਪੁਰਾਂਹੋਇਆਪਰਤੁਸੀਜੇਕੁਏਚਾਂਹਦੇਹੈ।ਸੋਅਸਾਂਤੇ
ਪੁਸਿਨਾਂਹੀਆਂਦਦਾਂਅਸਾਂਮਾਂਪਹੀਨਾਂਲਿਕ੍ਰਿਮਹੈ।ਪਸੀਟਾਅਸਾਂਨੁਪੁਸਿਨਾਂਹੀਆਂਦਦੇ

ਜੇਕੁ ਭੁਕ ਰਹੇ ਹੋ ਜੇ ਭੁਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਕ ਰਹੇ ਗਾਸੇ ਅਸਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਿਕ ਰਹੇ ਗਾਸਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਿਕ
ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨ ਪੁਰਾ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਅਗੇ ਜੇਕੁ ਭੁਤ ਸਾਂਭਾ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਥਾਂ ਇਥੇ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਅੰਧਿਅਰਾਂ ਖੁਭਾਈ ਭੁ
ਤਾਂ ਭੁਤ ਸਾਂਝੀ ਜੇਕੁ ਭੁਤ ਕਮ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਅੰਧਿਅਰਾਂ ਜੇਕੁ ਭੁਤ ਨਾ
ਕਰੀ ਅੰਧ ਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਮੀਨੇ ਤਾਂ ਭੁਤ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਆ
ਅੰਧ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਮਕਲੀ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧
ਈਧਨ ਤੇ ਬੈਸਿਤਰ ਭਾਂਗੇ ਅੰਟੀ ਕਉ ਜਲੁ ਦਹਾਇ ਜਾਤਿ ਮਾਂਗੇ ਓਧਾਰਿ ਧਰਨਿ ਤਲੇ
ਕਾਜਾ ਪਟ ਮਹਿ ਸਿਧ ਕੀ ਅੰਧਰ ਕਾਜਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਧ
ਹਰ ਅਨਤ ਕੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਭੁਤ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰਾ ਭੁਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਅ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧ ਖੁਦਿ ਤਾਂ ਈਧਣ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਹੁਤੀ ਮਾਂਗੇ ਨਿਓ ਅਤੇ ਬੈਸਿਤਰ
ਠਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਮਗਨਿ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਂਟੀ ਦੇ ਹੀ ਅੰਤਾਂ ਜੇ ਪਾਇ ਪੀਦੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਂਲ ਕਈ
ਦੇ ਹੀ ਕਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਏਸ ਤਾਈ ਪੈਰਿ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ ਕਿਉਨਾ ਹੀ ਪੈਰ ਦੀ ਜੋ ਉਸਨੁ

ਨਾਂ ਦੀ ਲਿਵਰੇ ਦੀ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨਾਂ ਮੇਸਾਂ ਹੋ ਕੁਈ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪਾ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ੮੨
 ਲਗੇ ਗਾਂ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹਦੇ ਹੋ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਬਤਿਖਾਣਾ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋਂ ਪਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ਪਹਲੇ
 ਮਾਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਧਾ ਮੇਲੁ ਕੀਨੇ ਸਾਬਣ ਸੁਧਾ ਭੇਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਉਤਰਤਾ ਫਿਰੇ ਹੋ ਨੀ ਕਉਮ
 ਨ ਹੋ ਨੀ ਹਿਰੇ ੨॥ ਤਾਂ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਏਉ ਆਖਦੇ ਤਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਗੁਪਤ
 ਗਲ ਹੋ ਮੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਗੁਪ
 ਤ ਬਿਦੇ ਹੀ ਦੀ ਸੋ ਸਗਲੇ ਸਾਂਜ ਕਰੇ ਜਗਦੀਸੇ ਸਾਂਧ ਸਿਰਾ ਤਿਮਿਲਿ ਕਰਹਿ ਬਖਿਆਨੁ
 ਸਾਂਸ ਤ੍ਰਿਸਿਰਾ ਤਿਬੇਦ ਬਖਿਆਨੁ ੩॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਮੇਤ ਕੁਝ ਨਾਂ ਸਾਹਿਬ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਬੁ ਦਿਤਾ ਏਹੁ ਦੇ ਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਇਸ ਦੇ ਹੀ
 ਦੇ ਸੁਛਾ ਮਦੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਨਾਂ ਲਿਜਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਏਹੁ ਦੇ ਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛਤ੍ਰ ਜਾਂ ਸੀ
 ਉਹੁ ਦੇ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣ ਨੁਸ਼ਟ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਜਾਤਾ ਜਨਗ ਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ
 ਏਸ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁ ਕਰਣਾਂ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਂਧ ਸਿਰਾ ਤਿਵਿਚਿ ਕਰੇ ਕੁਝ ਦੇਵੇਦ ਸਾਂਸ

੨੬ ਚਿਕਰੇ। ਪਰਸਾਧ ਸੀਗ। ਭਿਵਿ ਚੇਤੁਰਤੁਲ ਭੁਗਾ। ਅਤੇ ਸਾਂਸਤੁ ਬੇਦਾਂ ਵਿਚੋ ਬਿ
ਰਕਾਂ ਲਲ ਭੁਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਉ ਤਾਂ ਦਿਸਨਾਂ ਹੀਆਂ ਦੁਦਾਂ। ਅਤੇ ਏਹ
ਤਾਂ ਸੋਭੇ ਦਿਸਿਆਂ ਦੁਦੀ ਹੈ। ਜਿਤਨਾਂ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਤਿਤਨਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਭੁਗਦੀ ਪ
ਉਰੀਆਂ ਖੀ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨੁਕਉ ਕਹੈ। ਅਦਿਸਟਾਂ। ਅਦਿਸਟ ਦੇ ਪੁਰੁਲੀ ਸਭ ਸਿਸ
ਟਾਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੋਤ ਮਥੀ ਚਾਂਰੁ ਬੀਚਾਰੇ ਕਉ। ਨਨਕ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੈ। ੪॥ ੧॥
ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ। ਮੁਨੁ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਅਰਥਾ ਦਿਤਾ। ਸੁਣਿ ਭੁਈ ਏਨਾ ਜਿਤਨੀ ਦਿਸਾਂ ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਆਦਿਸ
ਟ ਹੈ। ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੇ ਛਪ ਛਪ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਪਿਨ ਵਿਚਿ ਕਈ ਰੰਗ ਤਮਾਂ ਸੇ ਦਿਖਾਂਦ
ਦਾਂ ਹੈ। ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਜਿਸਨੁ ਨ ਜਰਾ ਆਂਦਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸਨੁ ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਦਿਸਟ ਕਹਦਾਂ
ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਦਿ ਆਂ ਅਖੀ ਅਗੇ ਛਪ ਨਹੈ ਇਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸਨੁ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ
ਦਿਸ ਆਂਦਦਾਂ ਹੈ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ। ਜੇ ਕਈ ਅਜੇ ਹਾਂ ਸ੍ਰੋਤ ਮਥੀ ਚਾਂਰੁ ਬੀਚਾਰੇ। ਤਾਂ ਉ
ਸਦੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੈ। ੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਖੀ ਪਰਾਂ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪਾਇਆਂ। ਉਠੇ ਨਾਂ ਹੀ।

८३
 ਦੇ ਹੋ ਅੰਧੇ ਜੀ ਮੰਗੁਲਾਂ ਹਾਂ ਤੂੰ ਮੰਨੁ ਬਖਸ਼ਾ ਅਤੇ ਮੰਨੁ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਤਨੀਆਂ ਬਾਂਤਾਂ ਕੀ ਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਉਰੁ ਕੁੰਈ ਫੁੰਡ ਭਰੁ ਕੋਈ ਨਾਂ ਜੀ ਨਨ ਕਜੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਸਤੋ ਅੰਧਿਆ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਫੁੰਡ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿਅ ਫਾਂਈ ਪਹਰ ਰਾਂਤ ਗੁਜਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿਆਂ ਗਲਿਅੰ ਉਰੁ ਕੁੰਈ ਫੁੰਡ ਪਰਸਾਂਦਿ। ਤਾਂ ਫੁੰਡ ਪਰਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਅੰਧਿਆਂ ਲਗੇ
 ਜੇਦੁ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਮਤੇ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅਤੇ ਮੰਨੁ ਅਤੇ ਫੁੰਡਾਂ ਜਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਆ ਪਰਸਾਂ
 ਦੁਜੇਦਿਅੰ ਅਤੇ ਅਧਾਂ ਗਹਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਲੈ ਭੁਈ ਫੁੰਡ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਂਦੁ ਤੇ
 ਵਾ ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਲੈ ਭੁਈ ਫੁੰਡ ਉਠਾਇਲੇ। ਫੁੰਡ ਚਾਂਇਲੀ ਤਾਂ ਲੈ ਕਰਿਲ ਗਏ
 ਵਹਾ ਜਿਉ ਅਧਾਂ ਪਰਸਾਂਦਿ ਜੇਦਿਅੰ ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਉਠੇ ਫੁੰਡ ਦੇ ਕਪਾਂਟ ਖੁਲਿ ਗਏ। ਤਾਂ ਫੁੰਡਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਨੁਸਰੇ ਕੁਝੁ ਦਿਸਰਿ ਗਇਆਂ ਜਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਫੁੰਡਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਇਗਾਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਨੁਆਂ ਧਿਆਂ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ
 ਨਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁਈ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅਸਾਂ ਨੁ ਕਰਤਾਂ ਰਜੇ ਲਿਅੰ ਇਆਂ ਹੈ ਜੇ ਇਸੇ ਵਸਤੋ
 ਅਸੀ ਕਿਆਂ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਕਰਣ ਕਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕੀਤੋ ਕਿਆਂ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਖਿਆ ਜੀ
ਤੁਸਾ ਇਸ ਨੂਮੀ ਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਅੰਗਾ ਏਸ ਦੁਖ ਤਮੀ ਜੀ ਕਿ ਬੇਬਰਹੇ ਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਭਾਂਤਿ ਕਿਤ ਨੀ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਗਾਂਤਿ ਪਹੁਰੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਜਲ ਲਿਆਉ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਗੀ ਮੇ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਇੰਡੇ ਨੂਤੀ ਨਵਾਂ ਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਂ ਤਾਂ ਅਤੇ ਇੰਡੇ ਨੂਤੀ ਨਵਾਂ ਇਅਾਂ। ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਦੀ ਖੁਸਾਂਗੀ ਉਤਰੀ। ਇੰਡਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਰਿ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਇੰਡਾਂ ਕਿਉ
ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਲੁ ਮਪੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇੰਡਾਂ ਅਸ
ਤੈਨੁ ਮੀ ਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇੰਡੇ ਨੂ
ਮੀ ਜੀ ਸਉ ਪੀ। ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਗਾ ਜੇਨੁ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੇ ਇਕੁ ਤਪਾਂ ਮੇਰੇ ਨਗਰਿ ਅੰਇਆ ਹੈ।
ਤਪੇ ਇੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਨੂਮੀ ਜੀ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਏਹ ਗਲ ਗਾ ਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ
ਸੁਈ। ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਗਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਉਸਤ ਪੇਨੁ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਲਿਆਵਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
ਤੇ ਮੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਇੰਡਾਂ ਬਾਂਢੀ ਅਸੀ ਪੀ ਜੇ ਜੇ ਗਲ ਦਿ ਚਿਥੈ ਠੇ ਅੰਗੇ। =

ਜੇ

ਜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀਆਂ ਏ। ਆਇ ਕਰਿਆ ਖਲ ਰੋਜੇ ਦੀ ਹਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਉਸ ਤਪੇ ਕ
ਉ ਰਾਜੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਉਨੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਓਨੇ ਕਰਿਆ ਹ
ਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੋ। ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਭੇਜਿਆ ਹੋ। ਉਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤਪੇ ਕਉ
ਬੁਲਾਇਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਉਤ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਮਾਂ ਪਿਉ ਸਚ ਲੇ ਮਾਂ ਰਾਜੇ ਕੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰਿਆ
ਦੁਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿਆ ਬਹੁ ਇ ਦੁਸੈਂਦ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਜੀ ਉਹੁ ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ
ਉ ਜਾਣ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਮ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬੁਰੇ ਮੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਗੇ ਰਾਮਾਂ ਮਾਂ ਹੋ। ਉਸ ਕਾਂ ਬਿਘਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ
ਮੈ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰਿਆ ਦੁਤਾਂ ਹੋ। ਤੁਮ ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਰਾਜੇ ਸੁਪਰ ਸੈਂਦ ਨ ਜਾਂ ਇਸ
ਲਾਂ ਮਕੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਂਦ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਮਾਂ ਉਪੁਤ ਕਛੁ ਕਹੇ ਰਾਮਾਂ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਰਾਜ
ਜੀ ਮੈ ਕਹਿਏ ਹੀ ਮਾਂ ਇਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਕਹੁ ਪੁਤ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ
ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਪੇ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਏ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੈ ਭੇਜੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਇ
ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੋ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੈ ਸਾਇਆਂ ਹੈ ਜੇ ਫਿਰੇ ਬਾਂਝੀ ਕਉ ਪੁ
ਰਨ ਕੀਆਂ ਹੋ। ਮੈ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ ਬੁਲਾਇਆਂ ਬਾਂਝੇ ਮੈ ਉਸ ਕੋ ਦੇ ਥੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ

ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੇਥਡਾਂ ਫਰਕੁ ਹੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇ
ਬੁਰਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਜਿਸ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਸੋਈ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ
ਇਸੇ ਮੇਥਲੀ ਤਰਾਂ ਦੇਖੇ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਉਹ ਤੇ ਪੁਰਨ ਸਾਂਧ ਹੈ। ਉਸ ਅਰੁ
ਰਤਾਂ ਮੇਥਲੇ ਦੁਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਅਰੁ ਉਹ ਤੇ ਬੇਤਮਾਂ ਉਹੈ। ਤੇ ਕਿਸ ਪਰੇ ਜਨ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਮੇਥਲਾਂ ਪੁਤ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤੁ ਕਰ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਜੀਸਾਂ ਪੁਰਤੁ ਦੇਖੇ ਕੀ
ਇਹ ਤਰਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਜੇ ਜਾਂਬ ਤੇ ਸੇਧ ਰਿਬੁਲਾਂ ਈਏ। ਅਪਾਂ ਨਿਦਾਂ ਰਕਿਸਾਂ ਪੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਜਾਣੇ
ਏ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤੁ ਤੇ ਭਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੇ ਕਹੇ ਸੋਈ ਮੇ ਕਰਉ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ
ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਲੇਹ। ਭਲੇ ਮੇਵੇ ਲੇਹ। ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਗੀ ਸੇਤੀ ਮਾਂਬਾਂ ਚਰਨੇ ਪਰ ਰਾਂਧੇ।
ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਹ ਰਉਸ ਹੈ। ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕਰਮਾਂ ਦਾਂਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਂਜੇ ਓਹ
ਮੰਨ ਲੀਤੀ। ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਭਲਾਂ ਮੇਵਾਂ ਭਲੇ ਬਸਤਰਾਂ ਨਾਂਲਿ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੁਲੀ ਤਾਂ। ਅਾਂ ਇਹ
ਨਾਂ ਕਜੀ ਅਰੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਆਂ ਇਸੇ ਮੇਥਲਾਂ ਮੇਥਲਾਂ ਰਖਿਓ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ
ਬੋਲਿਆ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਕਰਮਾਂ ਵੇਤੁ ਹੈ। ਇਸ ਉਪਰ ਕਰ ਪਾ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਕਜੀ ਕੀਡਥਾ ਪੀ

ਦਿਤੀ॥ ਅਤੇ ਗਾਂਗਾ ਬਿਲਵਲ ਦਿਚਿ ਸਬ ਦੁਖੋ ਲਿਆਂ॥ ॥ ਅਹਲਾਂ॥ ੨॥ ਏਕੋ ਰਾਂਜੁ ਦੀਆਂ ਸੁਖ ੮੫
ਰਸੈ॥ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨਾਗਿ ਅਨੁਪਾਇ॥ ਅਤਿ ਨੈਨਾ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧਾਂ ਰਾਂਗੇ ਬਿਕਾਯਾ॥ ਮੇਸਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧੀ ਤੁਹਾਂ
ਰਾਂ॥ ੧॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਇਹ ਬਾਂਤੁ ਹਮਾਂ ਗੀ॥ ਏਕੋ ਰਾਂਜੁ ਦੀਆਂ ਛੁਤ੍ਧਾਰੀ॥ ੨॥ ਚਹਾਂ ਉਮਾ ਠਾਰ
ਰਾਂਜੇ ਤੁਮਾਰ ਯਤ ਕੀਨੇ॥ ਸਭੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀਨੇ॥ ਮੇਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਂਗੀ॥ ਜਬਰ
ਹਮਾਤਿ ਉਪਜੀ ਰਿਦੇ ਮੁਰਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਸਉਟਾਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ॥ ਤੀਨ ਦੀਪ ਤੁਮ ਚਰਨ ਪੁਜਾਂ ਰਾਂ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਤੇ ਉਚੇ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਤੁਮ ਨਿਰਮਲ ਸੁਖੇ॥ ੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇਹੁ ਸੀਗੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ॥
ਕਾਰਣ ਕਾਰਣ ਅੰਧੇ ਕਰਤਾਰਾਂ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆ ਲਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਸ੍ਰੀ ਮਿਟੇ ਜੀ
ਲਾਂ॥ ੪॥ ੫॥ ਰਾਂਜੇ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਨੁਸਉਟਾਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕੀਤਾਂ॥ ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਰਾਂਜੁ ਦਿਠਾਂ॥ ਅਰੇ ਅਠਾਰ
ਹਰਾਂਜੇ ਰਾਂਜੁ ਕਰਦੇ॥ ਏਥੇ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਸੁ ਦਕਾਂ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਪਰਸੈ॥ ਗਤਿ ਨ ਦੀਪਾਂ ਦਾਂ ਰਾਂ
ਜੁ ਲਗਾਂ ਕਰਣਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਂ ਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਰਾ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ॥ ਦੇਖੇ ਸੁਖ ਰ
ਸੈ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਗੀ ਸਕਰਦਾਂ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਮਤੁ ਰਾਂਜਤੇ ਜਦਿ ਚਿਅਾਂ ਇਜਾਂ ਦਾਂ ਹੋਵੈ॥
ਤ੍ਰਿਜਾਂਵੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਉਠ ਪੜ੍ਹ ਹੋਇਆ॥ ਅਤੇ ਮਾਂਧਣ ਲਗਾਂ ਜੀ ਜੇ ਮਾਂਧੇ

ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੁਭੀ ਇਸੀ ਨੁਦੇਦਾ ਹਾਮ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਂਝੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰਦਾ ਹਾਮ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕੁਦ
ਹੁਖ ਮਾਂਦ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਈ ਮਾਸਾਂ ਜੇ ਏ ਤੇ ਨਮੀ ਜੀ ਬਹਾਇ ਅੰਗੇ ਸੇ ਮੀ
ਜੀ ਮਾਸਾਂ ਡੀ ਹੋਅ ਅਤੇ ਤੇ ਨਜੇ ਇਕ ਛਤਰਾਂ ਜੁਦਿ ਤਾਂ ਹੋਅ ਸੇਰਾਂ ਜੁਭੀ ਮਾਸਾਂ ਡੀ ਤੇ ਨੁਰਾਂ ਜੁ
ਅਤੇ ਮੀ ਜੀ ਦੇਵੇ ਦਿ ਤੇ ਹੋਅ ਤੇ ਏ ਤਾਂ ਮਾਸਾਂ ਨ ਕਹਿ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਏ ਤੇ ਅਤੇ ਸਪਰਸੈ ਦੁਹਾਮ
ਬਾਏ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਇਸੀ ਖੇਡੀ ਏ ਗਾ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਹੋਵਾ ਸਤੇ ਕਰਤਾਰ
ਇਥੇ ਲਿਅਇਅੰਤੁ ਹਾਮ ਸੇ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਸਪਰਸੈ ਦੁਹਾ ਬੈਰਾਂ ਗੁਰੂ ਟਾਂ ਥੀ ਮੀ ਮੇਰਾ ਹੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਕਿਉਰਾਂ ਜਾਂ ਕਿਉ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰਤੁ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨ ਕਰੋਗੇ। ਅ
ਤੇ ਮਾਸਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਗੁਰਾਂ ਜਾਂ ਜੀ ਮਾਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
ਹੀ ਅੰਗੇ। ਮਾਸੀ ਤੁਸੀਂ ਹਿਕ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਏ ਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਈ ਨਹੀਂ ਕਰਈ। ਅ
ਨੰਦ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰਤੁ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਦਿਨ ਇਥੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਮਾਸਾਂ ਤਾਂ ਅ
ਤਾਂ ਠੀਕ ਰਹੈ। ਤਾਂ ਇਥੇ ਸੇਵਾ ਮਾਧਿਅੰਤੁ ਜੀ ਕੁਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਦੇ ਭੀ ਮਾਧਿਅੰਤੁ ਮੀ ਮੇਰਾ ਇ
ਕਸ ਹੀ ਨਾਇ ਬੇਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅੰਤੁ ਕੁਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜਾਂ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਮਾਧਿਅੰਤੁ ਭੀ ਫੇਰੇ

ਸੀਤੋ ਧੁਪ ਕਰਨਾ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿ ਗਇਆਂ ਬੈਠੇ
 ਕਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਏਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਬਰਾ ਪੁਰਿ ਜੋ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਂ ਰਾਂਜਾ ਬਹੁ ਮਏ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾਂ ਉਮਧਰ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਏਹੋ ਗਲ ਹੋ ਦੀ ਮਾਂ ਸਨਿ ਜਾਂ ਰਾਂਜਾ ਮਧਰ ਬੈਠੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡੇ ਅੰਧਿਆਂ ਸੀ ਸਿਕਾਰ
 ਖੇਡੇ ਖੇਡੇ ਜਿਧਰ ਅਸੀ ਬੈਠੇ ਅੰਧੇ ਤਿਧਰ ਅੰਧੇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੈਮਾਂ ਨੁਪਉ
 ਜਾਂ ਰੂਹਿ ਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਰਾਂਜਾ ਧਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਇਕ ਗਲ ਗੁਪੁਛਾ ਤਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇ ਹੋ ਉਜਾ ਰੂਹਿ ਚਿ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੈਲਿਆਂ ਮਾਂ ਦਮੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ ਤੁਮ ਸਹਰ ਸੰਬਾਹਰਿ
 ਕਉ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਸਹਰ ਮੇਜਾਂ ਇਕੇ ਰਿਸੀ ਕੇ ਦਮਾਂ ਰੇਜਾਂ ਇਥੈ ਠੇਕਾ ਤਾਂ
 ਰਾਂਜੇ ਪੁਛਿਅ ਤੁਮ ਅਤੀ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਤੈਨੁ ਕਿਅਾਂ ਨ ਜਗਿਆਂ ਦ ਤਾਂ ਹੋ ਤੁਮ
 ਮੇਡਿਠਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੈਲ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪ ਨਾਂ ਲਿਛਿਤ ਹੋ ਇਹ ਗਿਆਂ
 ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਰਾਂਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਅੰਧੇ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਮਾਂ ਮਰੇ ਰਾਂਝੀ ਤੁਮ
 ਮਕਿਸਨ ਗਰਸਿਓ ਅੰਧੇ ਹੋ ਤੁਮ ਚੀ ਬੈਲੀ ਸਮਝੀ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਗਮਧ

ਜਾਂਬਕੀਪਰਤੀਸਿਉਆਏਹੈ॥ਕਦੀਪੰਜਬੁਜਇਆਹੈਦੈਗਾ॥ਤਾਂਗਜੇਸਮਾਇਆਜੇਨਾਂਹੀਤਾਂ ੨੭
ਓਹੋਹੈਨਾ॥ਤਾਂਗਜੇਪਾਛਿਆਮਰਿਭਾਂਈਤੁਮੇਬਿਸਹਰਦੇਸਦੇਖਿਆਹੈ॥ਜੇਗਜੇਸਪਰਸੈਦਕਾਂਹੈ॥
ਤੁਮੇਅੰਖਿਆਰਾਂਜਾਂਜੀਉਹਾਂਹੀਸੇਆਏਹੈ॥ਤਾਂਗਜੇਨੁਮੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਂਗਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ਤੁਮਹੋਤੇ
ਕਉਦੋਹੈ॥ਤਾਂਗਜੇਕਹਿਆਜੀਹਮਅਪਣਾਉਬਤਾਂਦੋਹੈ॥ਪਰਤੁਮਾਂਪਣਨਾਉਬਤਾਂਇਆਮਰਮ
ਪਣਮਹੀਤਕਾਂਨਾਉਬਤਾਂਇਆਮਹੀਤਬੋਲਤਾਂਨਾਂਹੀ॥ਤੁਮੇਕਹਿਆਜੀਮਹੀਤਕਾਂਨਾਉਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕ
ਗੀਹੈ॥ਅਰੁਮੇਰਨਾਉਬਾਂਲਾਂਹੈ॥ਅਰੁਇਸਕਾਂਨਾਉਮਰਦਾਂਨਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗਜੇਕਹਿਆਸੁਣਤੇਭਾਂਈਬਲ
ਸਪਰਸੈਦਕਉਮਰੁਣੈਤੇਬਾਛੀਕਉਇਹੀਪਰਤਪੁਦੇਆਇਆਹੈ॥ਸਾਂਚੁਕਹੀਓ॥ਤੁਮੇਕਹਿਆ
ਜੀਇਹੀਦੇਆਇਆਹੈ॥ਪਰਤੁਮਾਂਪਣਨਾਉਬਤਾਂਦੋ॥ਅਰੁਮਾਂਪਣਬਰਨਬਤਾਂਦੋ॥ਤਾਂਗਜੇਕਹਿ
ਆਂਗਮਾਂਗਨਾਉਮਪਰਬੈਨਹੈ॥ਅਰੁਸਹਰਕਾਂਨਾਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ॥ਇਸਦਿਲਾਇਤਕੇਗਜੇਹੋਤੇਹੈ॥
ਬ੍ਰਹਮਣੁਹਮਾਂਗਦਰਨਹੈ॥ਤੁਮੇਅੰਖਿਆਂਭੁਲਾਂਗਜਾਂਜੀਮਲੁਮਹੁਆਮਤੇਜੀਏਹਦੀਪਕਉਦੁ
ਕਹੀਤਾਂਹੈ॥ਗਜੇਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਅਤੀਤਾਏਹਸਿਲਮਿਲਾਂਦੀਪੁਕਹੀਦਾਂਹੈ॥ਤੁਮੇਫੇਰਿਪੁ
ਛਿਆਰਾਂਜਾਂਜੀ॥ਈਹਾਂਕੇਤੇਚਾਂਜੇਗਜੁਕਰਤੇਹੈ॥ਤਾਂਗਜਾਂਬੋਲਿਆਸੁਣਭਾਂਈਅਤੀਤਾਈ

ਹਾਂਤੀਨਦੀਪਮਹਿਮਠਾਂਰਹਰਾਂਜੇਰਾਂਜਕਰਤੇਹੈ॥ਤਾਂਮੇਫੇਰਿਪੁਛਿਆਂਜੀਉਨ੍ਹਰਾਂਜਿਆਦਾ
 ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣਨਕਹਿਆਂਸੁਣਿਕੁਈਅਤੀਤ॥ ॥ਕਵਲਨੈਨ॥੧॥
 ਧਰਬੈਣ॥੨॥ ॥ਸਧਰਸੈਨ॥੩॥ ॥ਸੁਖਚੈਨ॥੪॥ ॥ਅਸਰਪਨਾਹ॥੫॥ ॥ਸਗਰਸੈਨ॥੬॥
 ॥ ॥ਬੀਰਸੈਨ॥੭॥ ॥ਲਾਲਨੈਨ॥੮॥ ॥ਗਇਮੈਨਿ॥੯॥ ॥ਸੁਖਸਾਂਗਰ॥੧੦॥ ॥
 ॥ ॥ਨਾਂਗਾਂਧਰਸਰਾਂ॥੧੧॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਟਕਾਂਪਟਕਾਂ॥੧੨॥ ॥ਸੁਪਸੀਭੁਲਕਾਂ॥੧੩॥ ॥
 ॥ ॥ਬੁਧਿਬਿਬੇਕਬਾਲਕਾਂ॥੧੪॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਨੈਨਜੋਤਿ॥੧੫॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਬਾਲਸਿਧਾਂ॥੧੬॥ ॥
 ॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਤੁਰਤੁਰੀਰਾਂ॥੧੭॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਗਨਰਾਂਇ॥੧੮॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮੇਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣ
 ਨੁਪੁਛਿਆਂਰਾਂਜਾਂਇਨਾਂਅਠਾਂਗਰਿਉਪਰਿਸਿਰਦਾਰੁਕਉਣੁਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਸੁਣਿਕੁ
 ਈਅਤੀਤ॥ਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰਿਕਵਲਨੈਨਹੈ॥ਤਾਂਮੇਰਾਂਜੇਨੁਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਏਹਗਲਪ੍ਰਠਕਿਉ
 ਬੋਲੀਆਂਸਭੇਗਲਾਂਸਚੁਬੋਲਿਕਰਿਏਹਾਂਗਲਪ੍ਰਠਬੋਲੀਆਂ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣਕਹਿਆਂ
 ਸੁਣਅਤੀਤਤੈਯਹਬਾਂਤੁਕਿਆਂਸਮਸ਼੍ਰੀਹੈ॥ਤਾਂਮੇਰਾਂਜੇਨੁਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰ
 ਸੁਧਰਸੈਣਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਅਤੀਤਤੈਕਿਆਂਜਾਂਦਾਹੈ॥ਤਾਂਮੇਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਮੇਜਾ

੬੩੦॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਪਰਸੈ ॥ ਨ ਸੁਭਨਾ ਦੇ ਉਪਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾ ॥ ੨੨ ॥
 ਮਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਕੇ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾ ॥ ਮਹਿਤ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕਹਿਆ ॥
 ਜਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਹਿਤ ਤੇ ਬੋਲੇ ॥ ਜਦ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ॥ ਅਤੀਤ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
 ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਜਾ ਬਲਾਇ ਜੇ ਬਲਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰਿਆ ॥ ਉਤਰ ਕਰਨ ਜੀ ਕਾ ॥
 ਇਕਰਮੇ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਇਨਕੀਲ ਮਦਾਜ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕਹਿਆ ॥ ਜੀ ਇਨਕੀਲ ਮਦਾਜ
 ਕਰਤਾ ॥ ਰਕਰਤਾ ਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਝੋਲਿਆ ॥ ਇਕਰਮੇ ਧਿਆ ॥ ਮਹਿਤ ਜੀ ਕਰਤਾ ॥ ਰਕਰਤਾ ॥ ਰਾਗੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਖੁਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਸਤਿਕਰਤਾ ॥ ਰਜੀ ਸਤਿਕਰਤਾ ॥ ਰਾਗੁ ॥ ਭਾਈ
 ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ॥ ਉਗੁਈ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਆ ॥ ਜੀ ਨਗਰੀ ਮੇਰੇ ਲੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਜਾ ॥ ਰਾਮਾ ॥ ਰਾਮਾ ॥ ਨਗਰੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਆ ॥ ਜੀ ਈਹ ਉਜਾੜ ਮੇਰੇ ਠਹਾ ॥ ਕਿਆ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਜਾ ॥ ਰਾਮਾ ॥
 ਫਕੀਰਾ ਅਤੀਤ ਮਾਂਹ ॥ ਰਾਮਾ ਕਉ ਉਜਾੜ ਹੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ॥ ਜੀ ਸਹਰਮੇ ਕੋਈ
 ਭੈਰਵ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਬਿਲਵਲ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਮ

ਹਲਾਂ॥੧॥ਏਕੁਤੰਰਨਮਕਾਂਜਿਨਸਭੁਕਿਛਦੀਆਂ।ਭੁਖਨੰਗਸਭੁਛੀਨਕੈਅਪਨਾਂਕਰਿ
 ਲੀਆਂ॥੨॥ਮੇਸਾਂਨਾਂਮਨਛਾਂਡੀਮੇਸਦਾਂਸੀਗੰਗਾਂਗੇ।ਲੇਖਾਂਕਦੀਨਪੁਛਦੀਮਨਮੀਤਪਿਅ
 ਗੇ॥੩॥ਰਹਾਂਉ।ਭੇਜਨਉਤਮਹਮਕੀਆਂਸੀਤਨਪਰਸਾਂਦਾ।ਜਲਸੀਤਲਹਿਰਦੇਪੀਅਹਿਰ
 ਦੇਮਹਿਸਾਂਤਿ॥੪॥ਬਸਤ੍ਰਯੁਮਪਛਾਂਨਿਆਕਾਂਇਆਕੇਸੀਗਾਲਖਚਉਰਸੀਏਕਹੈਗੁਏ
 ਨਿਰਭੀਗਾ॥੫॥ਨਾਂਨਕਕਹੈਰਾਂਜਿਦ੍ਰੁਸੁਣਸਭੁਫੁਰਪਸਾਂਰਾਂ।ਦਿਸਟਿਮਾਂਨਸਭੁਬਿਨਸਿਜੰ
 ੨ ਇਰਹੈਏਕਾਰਾਂ॥੬॥ਪਾਤਾਂਰਾਂਜਾਂਅਧਰਬੈਨਪੈਗਾਂਤੇਫਹਿਪਇਆਂਅਤੇਅੰਧੇਜੀਮੰਨੁਕਿਛੁ
 ਆਂਗਿਆਕਰੀਮੇ।ਜੋਮੇਸਦਾਂਕਰਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਅਧਰਬੈਨਏਹਅਸੀ
 ਤੁਸਾਂਨਕਹਦੇਆਂਗੇ।ਜੋਅਸਾਂਸਧਰਸੈਣਨੁਇਕੁਛਤ੍ਰਕਾਂਜੁਦਿਤਾਂਗੇ।ਜੋਕੋਈਮੰਨੇਗਾਂਉਸਦੰ
 ਭਲਾਹੈਦੇਗਾਂਅਤੇਜੋਕੋਈਨਾਂਮੰਨੇਗਾਂਤਾਂਉਹਜਾਣੇ॥ਅਸਾਂਅੰਧਈਵਲੇਅੰਧਛਰਣਾਂ
 ਰਾਂਜੋਅਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਉਹਅਸਾਂਤੁਪਾਂਤਿਸਾਂਗਾਹਮਉਸਕੀਰਯਤਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਂਤ੍ਰਾਈਕਰਤਾਂਗਚਿਤਿਆਂਦੋ।ਤ੍ਰਾਈਅਧਰਬੈਨਰਾਂਜਾਂਅਤੇਤ੍ਰਾਗਇਥੇਹੀਰਹਦੰ
 ਹੈ॥ਨਾਂਲਨਾਂਹੀਚਲਦਾਂ।ਤਾਂਰਾਂਜੋਅਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਅਸਾਂਤੁਸਾਂਤ੍ਰੇਵਚਨਨਾਂਲਿਕੀਮਹੈ॥

ਰਾਜਕਿਆਂਵਸਤੁਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤੁਹਦਥੀਥਾਂਹਰਿਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
ਹਿਆਰਾਂਜਾਂਸਪਰਬੈਨਹੁਣਅਸੀਰਮਦੇਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੇਸਪਰਬੈਨਬੈਨਤੀਕੀਤੀ॥ ਜੀਜਿਸਤ
ਰਾਂਅਸਾਂਨਹੁਕਮੁਹੋਵੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਅਸੀਰਾਂਜੇਸਪਰਸੇਣਨੁਮਿਲੀਮੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਅ
ਭਾਂਈਸਪਰਬੈਨ॥ ਜਿਸਤਰਾਂਅਸਾਂਤੋਅਗੇਬੈਨਤੀਕਰਦੇਹੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਸਪਰਸੇਣਅਗੇਖੜ੍ਹਾਹੈ
ਦੁਣ॥ ਤਾਂਸਪਰਬੈਨਕਹਿਆਜੀਅਸੀਤੁਸਾਥੋਭੀਬਹੁਤਕਰਿਜਾਈਮੇਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਮੇਸੀਹੀਲੇਹੀਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਨੀਮਹੀਨੇਸਪਰਬੈਨਪਾਸਿਰਹਿਆਅਗੇ
ਦਿਦਾਂਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਦਾਂਹਰਾਗੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਕਿਥਾਂਉਪਰਤੀ
ਕਿਥਾਂਉਸਮੁੰਦਈਦੇਚਲੇਗਏ॥ ਹਿਕਸਹਰਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਆਹਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਇਸਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਕੋਈਸਹਰਿਨਜਰਿਆਂਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾ
ਤੇਰਾਂਸਹਰਦਿਚਿਜੀਉਵਸਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਤੈਨੁਦਯਦਾਂਤਰਸੁਨਾਂਹੀ॥ ਸੈਤੀ
ਦਿਨਅਤੇਸੈਤੀਰਾਤੀਈਦੇਅੰਏਆਹੈ॥ ਅਤੇਹੁਣਿਸਹਰੁਆਇਆਹੈਤਾਂਮੇਰੇਦੇਦੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਗੇਮੇਆਖਿਆਜੀਮਰਦਾਂਨਾਂਸਚਾਂਹੈ॥ ਹਿਕਤਾਂਭੁਖਹੈ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਮਦਾਜੁਤ ਉਜਾਦਾਨਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜਿਜਮਾਨ ਤੈਨੁ ਤਾਂ ਗੁਰਸਵਾਂ ਰਿ
ਮਾਂ ਪਰਮੇਨੁ ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਵਾਂ ਰਿਸੀ ਪਿਓ ਜੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਉੱਚੇ
ਜੇਹਾਂ ਸਹਰੁ ਹਈ। ਜਿਥੇ ਕਰੁ ਹੇਵਿ ਚਿਤਲੀ ਦਾਂ ਮਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਪਇਅਾਂ ਕੁਰੁ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਚਲੁਤਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੈਨੁ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਦਿਖਾਈ ਮੇ। ਤਾਂ
ਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਹਉਨਾਂ ਹੀ ਦੇਖਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸਹਰ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ।
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣੇ ਕੋਹਾਂ ਦੁਹਉ ਪਰਿਅਾਂ ਹਾਂ। ਉਥੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲ ਕਰ ਪਹਾਂ ਹੀ ਦੇ
ਹੇਠਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਰਿਅਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਮਾਂ ਏਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਦੇ ਵਰੀ ਧਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤੁਹੈ। ਏਹੁ ਦੇਵਾਂ ਬੋਹੁਤ ਦ
ਡਾਂ ਰਾਜੁ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਸਤਾਰਾਂ ਲਾਖ ਦੇਵ ਇਵੇ ਸਲਾਮੀ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ
ਹਰਦਿ ਚਿਦਰੁਣ ਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏਸ ਸਹਰਦਿ ਚਿਦਰੁ
ਣਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾਂ ਸਿਕਰਥੇ ਰੁਣ ਮਾਂ ਇਮਾ
ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੈਸਾਂ ਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਖ ਕੈ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੁਭਾਈ

ਤਖਰਾਂਕਮਸਾਂਨੁਅਜੁਹਥਾਮਾਂਈਹੈ॥ਉਸਇਕਸਦੇਵਨੁਅੰਖਿਆਂਏਹੁਏਮਨੁਖਜੇਬੈਠੈਹੈਨਾਸੋਮ
ਸਾਂਡੀਖਰਾਂਕਹੈਨਾ॥ਤ੍ਰਿਨੰਨੁਪਕਹਿਲਿਆਉ॥ਏਹੁਸਿਕਰੇਮੇਨੁਬਹੁਤਮਦਤਪਿਛੈਹਥਾਮਾਂਇਆਹੈ
ਦੇਵਤੈਉਤਗੇ॥ਜਿਉਮਰਦਾਨਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਲਿਖੈਠਾਂਗਲਾਂਕਰਦਾਸੀ॥ਦੇਵਾਂਨੁਦੇਖਿਕੇਰੰਗਜਰਦ
ਹੋਇਗਇਆ॥ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਦੇਵਤਾਂਮਾਂਏ॥ਅਸੀਕਿਅੰਕਰੀਏ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
ਆਮਰਦਾਂਦੇਖੁਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਾਂਸੋ॥ਬੈਠਾਂਦੇਖਾ॥ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ਜਾਂਤੈਦੇਵ
ਨੇਕੈਆਂਏਤਾਂਅੰਧੇਹੋਇਗਏ॥ਹੋਰੁਸਕੁਕੁਝਨਜਰਿਆਂਦਨਪਰਾਸੀ॥ਤੈਨਜਰਨਾਂਦੀਏ॥ਤ੍ਰ
ਓਹਦੇਵਫਿਰਿਗਏ॥ਉਨਾਂਰਾਂਜੇਦੇਅਗੇਜਾਇਕਹਿਆਂਜੀਉਥੇਤਾਂਅਸਾਂਨੁਨਜਰਨਾਂਹੀਆਂਦੇ
ਦੇਵਲਤਕਹਿਆਂਰੇਅੰਧਿਰਜਾਂਗੁ॥ਤਾਂਤੈਦੇਵਹੋਰੁਆਏ॥ਓਹੁਭੀਅੰਧੇਹੋਇਗਏ॥ਹੋਰੁਆ
ਏ॥ਓਹੁਭੀਅੰਧੇਹੋਇਗਏ॥ਇਸੇਤਰਾਂਸਤਵਾਰੀਦੇਵਆਂਏ॥ਸੇਸਕੁਅੰਧੇਹੋਇਗਏ॥
ਤਾਂਰਾਂਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਂਅਰੇਦੇਵਦੁਤਵਜੀਰਯਹਕਿਆਂਹੋਤਹੈ॥ਜੇਜਾਂਤਾਂਹੈਸੇਅੰਧ
ਹੋਇਜਾਂਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀ॥ਇਕਾਮਰਜਕਰਤਾਂਹੋ॥ਜੇਤੁਮਸੋਏ॥ਤਾਂ
ਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਕਹੁਦੇਵਦੁਤਾਂਤਾਂਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਏਹੁਕੋਈਕਲਾਂਦਾਂਹੈਨੀਏ

ਕਮਰੇਜੀਮੇਸਲਤਮਾਂਈਹੈ। ਜੇਤੁਮਾਰੇਜੀਮੇਲਗੇਤੇਕਹੋ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਕਹੁਦੀ
ਗਾਜੇਤੇਕਹੋਗਾਂ। ਭੁਲੀਕਹੋਗਾਂ। ਤਾਂਦੀਰਕਹਿਆਂਜੀਮੇਉਨਕੀਸੇਵਾਂਕੇਨਮਿਤਜਾਂਤ
ਹੈ। ਜੇਮੇਅੰਧਾਂਨਾਂਹੁਮਾਂਤੇਤੁਮਉਨਕੀਸੇਵਾਂਕਰੀਓ। ਅਰੁਬਰਾਂਨਾਂਮਾਂਗੀਓ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਦੇਦ
ਲੁਤਕਹਿਆਂ। ਭੁਲਾਂਦੀਰਭੁਲਾਂਕਹਿਆਂ। ਤਬਦੇਦਦੁਤਦੀਰਮਾਂਪਣਾਂਮਾਂਤੁਮਾਂਸੁਪ
ਕਰਕੇਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਂਇਮਾਂਮਾਂਇਕਰਮਥਾਏਕਿਅਸਾ। ਤਾਂਦੀਰਮਾਂਪਣਜੀ
ਅਵਿਚਿਦੀਚਾਂਰੁਕੀਤਾਂ। ਭੁਲੀਮੇਤਾਂਅੰਧਾਂਨਾਂਹੁਮਾਂ। ਏਹੋਕਈਕਲਾਂਵਾਨਪੁਰਖਹੈਨਾ। ਤਾਂਦੀਰ
ਪੁਛਿਆਂਜੀ। ਤੁਮਕਿਸਨਗਰਸਿਉਮਾਂਏਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਾਮਮਰਾਂਨਗ
ਰਸਿਉਮਾਂਏਹੈ। ਤਾਂਦੀਰਪੁਛਿਆਂਜੀ। ਅਮਰਾਂਨਗਰਕਿਸਤਰਫਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਂਗਾ। ਸੁਣਦੀਰਗਾਮਮਰਾਂਨਗਰਤਰਫਾਂਤੇਨਿਅਾਂਰਾਂਹੈ। ਤਾਂਦੀਰਪੁਛਿਆਂਜੀ। ਤੁਮ
ਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਾ। ਰਾਂਨਾਂਉਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤਾਂਦੀਰ
ਪੁਛਿਆਂਜੀ। ਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਾ। ਹੋਤੇਭੁਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤ
ਦੀਰਕਹਿਆਂਜੀ। ਤੁਮਚਲੋਸਗਰਮੇ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭੁਲੀਗਾਮਤੀਤ

ਫਕੀਰ ਹੈ। ਜਗ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਵਲੂਤ ਨੂਜਾਂ ਇਥ ਬਰਕੀਤੀ। ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ੮੯
 ਤੇਰੇ ਸਹਰੇ ਮੇ ਵਡਾਂ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਪੁਰਖ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ਜੋ ਕਾ
 ਈ ਤੇਰੇ ਮਨੇ ਮਾਂ ਦੇ ਗੀਸਾਈ ਪਾਂ ਰਚਲਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂਦੇ ਕਈ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਹੈ ਨਾ ਜੋ
 ਨਾਂ ਪੁਰੀ ਹੈ ਦੇ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਨਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਵਜੀਰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂ
 ਜੇ ਮਾਂ ਪਏ ਮਨੇ ਮੇ ਸੀ ਪਾਂ ਗੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਕਹੈ। ਮੇ ਇਨ ਕੇਖਾ ਵੇ ਗਾਂ। ਮਰੇ ਮੇ ਬੀ ੯੦
 ਅੰਧਾਂ ਹੁਮਾਂ ਤਉ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰ ਉਗਾਂ। ਏਹਾਂ ਪਾਂ ਰਕਰ ਚਲੇ। ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਂ ਲੇਲ ਜਕਰ
 ਦੇਵਾਂ ਦੇ। ਜਿਤ ਨੇ ਰਾਂਜੇ ਸੇਵਾਂ ਮਾਂ ਹੋ। ਬੈਨਾਂ ਵਜੀਰ ਸਕੇ ਮੀਧੇ ਹੋ ਇਹ ਏ। ਇਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਂ
 ਖਾਰਹਿ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਕਿਉ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਕਿਮਾਂ ਖਬਰ ਹੈ। ਮਾਂ ਤਮੇ ਕੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾਂ ਖਾਂ ਸੇ ਸਾਂ ਚਹੀ ਕਹਤਾਂ ਖਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਮਬਤੁ ਮਾਰੇ ਮ
 ਨੇ ਕਿਮਾਂ ਮਾਂ ਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਬੇ ਮੇ ਸੁਜਾਂ ਖਾਂ ਹੋ ਦੇ ਤੋ ਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕਵੇ। ਤਾਂ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੇ ਸਾਂ ਚਕਰ ਤਾਂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬਾਂ ਸੁਕਰ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਵਜੀਰ ਮੇ ਸਤਿ
 ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਮੇ ਕਹੁ ਦੇਖਣ ਖਾਂ ਸੇ ਦੇਖਿ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਏਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤੂੰ ਪੁਰ

ਰਨਸਾਂਧਰੈ ਕਲਾਂਵਨੁ ਹੈ ਤੁਮਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੈ ॥ ਅਬਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥
ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿਉ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਾਮਖੀ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਤਾਂ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਜੇ
ਦੀ ਆਂ ਅਖੀ ਖੁਲਿ ਗਈ ਆਂ ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਾਂਗਾਂ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆ
ਰਾਂਜਾਂ ਤੈ ਨ ਕਰਤਾਂ ਗਚਿਤ ਆਂ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਂ ਪਣ ਕੁ ਖੁਛੁ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜ ਬੋਲਿ ਆਂ ਜੀ ਅਬਸੇ
ਰੇ ਪਾਂਸ ਤੈ ਛੁਟਾਂ ॥ ਤੁਮਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਹੇ ਆਂ ॥ ਏਥੇ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆਂ ਰਾਂਜਾਂ
ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿ ਆਂ ॥ ਤੁੰ ਵਚਨੁ ਆਂ ਹਾਂ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਆਂ ॥ ਏ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੰਦਰੇ ॥ ਚਲੇ ॥ ਅਰੁ ਗਏ ॥ ਏ ਜਨ ਕਰਉ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਹਸ ਕਹਿ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਰਾਂਜਾਂ
ਤੇ ਰਾਂਧਾਂ ਜੁ ਆਸਾਂ ਤੇ ਕੀ ਮਨਾਂਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਆਂ ਪਣ ਖਾਂ ਜੁ ਖਾਂ ਏ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ
ਕਜੀ ਉਠ ਕਹਿ ਰਾਂਜੇ ਨਾਲਿ ਚਲਿ ਆਂ ॥ ਜਾਂਸ ਹਰਦਿ ਚਿ ਆਂ ॥ ਏ ਤਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਮੰਦਰਦਿ
ਚਿਲੇ ਵਰਿ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਵਾਂਨੁ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾਂ ॥ ਅਛੇ ਮੇ ਦੇ ਚੁਣਿ ਲਿ ਆਂ ਉਬਹੁਤੇ ॥ ਤਾਂਸਤਿ
ਦੇ ਵਮੇ ਦੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ ॥ ਅਤੇ ਰੋਗਸਤਿ ਦੇ ਵਸੀਧੇ ਨੁ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ ॥ ਚਉਦਾਂ ਦੇ ਵਸਤਾਂ
ਸਮਗਰੀ ਲੇ ਆਂ ॥ ਆਂ ॥ ਇਕ ਰਿਰਾਂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਖੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਏ ਹਮੇਵ ॥

ਘਾਟੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਰਾਂਜਾਂ॥ ਅਸੀਏਹ ਮੇਵਾ ਤਾਂਘਾਂਈਏਰੋ॥ ਜਾਂਤੂੰ॥ ਅਪਣਾਪਾਜੁ
ਛੁਡੇਗਾ॥ ਤਾਂਚਾਂਜੇਕਹਿਅੰ॥ ਜੀਜੇਤੂੰਛੁਡਾਂਵੈ॥ ਗਾਂਤਾਂਛੁਡੀ॥ ਮੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥
ਰਾਂਜਾਂ॥ ਰਾਂਜੇਸੁਧਰਸੈ॥ ਨਜਾਂਣਦਾਂ॥ ਜੀ॥ ਤਾਂਚਾਂਜੇਕਹਿਅੰ॥ ਜੀਜਾਂਣਤਾਂਹੋ॥ ਉਹੁਤੇਮੇਰੀਖੁਰਾ
ਕਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਸੁਣਿਰਾਂਜੇਦੇਵਲੁਤਾ॥ ਜੇਤੂੰਉਸਤਾਂਈ॥ ਅਸਾਂਜੇਹਾਂਕਰ
ਦੇਖੇ॥ ਤਾਂਅਸੀਪਰਸਾਦੁਜੇਵੀ॥ ਮੇ॥ ਤਾਂਚਾਂਜੇਦੇਵਲੁਤਾਂਕਹਿਅੰ॥ ਜੀਤੁਮਸਤਿਕਰਿਜਾਂਣਤੁਮਾਂ
ਰਾਂਬਚਨੁਪੁਰਨੁ॥ ਹੋਇਰਹੈਗਾ॥ ਅਤੇਹਮਤੁਮਤੇਭੀ॥ ਅਧਕਕਰਿਜਾਂਣਹਿਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀਮੇਵਾਂ॥ ਅਚਰਿਅਾਂ॥ ਅਪਣਲਗੇ॥ ਭਾਈਬਾਂਲਾਂਪ੍ਰਸਾਂਦਤੁਅੰ॥ ਰਕਰਾਮਰਦਾਨਾਂਬਹੁਤ
ਦਿਨਾਂਦਾਂਭੁਖਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਚਾਂਤਤੁਛਪਹਰਗਈਅੰ॥ ਹੀ॥ ਜੇਪ੍ਰਸਾਂਦਤੁਅੰ॥ ਰਹੋਇਅੰ॥ ਤਾਂਚਾਂਜੇ
ਅਤੇਵਜੀਰੁਦਹਾਂ॥ ਥਾਟੇਕਿਅੰ॥ ਹਥਜੇਰੇਖਰੇਹੋਏ॥ ਅਤੇਅਪਣਲਗੇ॥ ਜੀਪਰਸਾਂਦਤੁ
ਯਾਂਰਹੈ॥ ਤੁਸੀਪਰਸਾਂਦਿਅੰ॥ ਇਕੇਅਚਵੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂ
ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰ॥ ਜੀਚਲੀ॥ ਮੇ॥ ਜਾਂਇਕੇਪਰਸਾਂਦਲਗੇ॥ ਜੇਦੇਵਾ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਭੀਜੇਦਿਅੰ॥
ਅਤੇਮੇਭੀਜੇਦਿਅੰ॥ ਅਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦਜੇਦੇਦੇਦੀ॥ ਸਮਾਂਪਲਗਾਰਹੀ॥ ਜਾਂਸਮਾਂਪੁਖ

ਲੀਤਾਂ ਅੰਧਾ ਜੋ ਪਰਸਾ ਦਰਹਿ ਮਾਂ ਅੰਧਾ ਸੋ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦਿਤਾ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੁਹਾਨੁ ਮਰਾਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਈ ਹੋਈ। ਦੇਵੇ ਅਸਤ ਹੋਇ ਗਏ
ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਧਾ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲ
ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੋ ਜਾਂ ਚਾਂ ਰਘੁ ਹੀ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਂ ਤਾਂ ਦੁਹਾ ਦੀ ਖਾਮਾਂ ਰੀਉ ਤਰੀ
ਪਰ ਪੁਰਨੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਮਾਂ ਖੁਦ ਜੀ ਮਸੀ ਕਪ ਕੰਨੇ ਕੀ ਕੁਛੁ
ਨਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਦੇਵ ਲੁਤ ਤੇ ਨੁਮਾਂ ਏਥੇ ਦਾਂ ਮਸੀ ਦਰੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ
ਵਜੀਰ ਤੇ ਗਾਂਟ ਹਲੁ ਮਾਂ ਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ਮਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਮਦਾਂ ਬਰਾਂ ਨਾਂ ਮੰਗਾ ਕਿਸੇ
ਜੀ ਦਾਂ ਘਾਂ ਤੁਨ ਕਰਾਂ ਤੇ ਸਿਧਾਂ ਖਾਂ ਜੀ ਖਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾ ਮਾਂ ਖਾਮਾਂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੁਤਾਂ ਕਪ ਤੇਰੇ
ਦੀ ਸਕਤ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸਿਗਤ ਕੀਤੀ। ਦੇਵੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲ
ਗੇ ਜਪੁ। ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਰੋ ਰਜਾਂ ਦੇ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਉ ਮਹੀ ਨੇ ਉ
ਥੇ ਰਹੇ। ਫੇਰਿ ਦੇਵੇ ਲੁਤ ਅਤੇ ਦੇਵੇ ਤੁਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਅਸੀ ਗਮ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿ
ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਡੇ ਪਾਂ ਸਿਹੀ ਮਾਂ ਹੇ। ਤੁਸਾਂ

ਵਡਾ ਹੋਰਨ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਪੁਕਾਰੇ ਵੇ ਤਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਅਚਾਰੀ ਮੇ ਉਥੇ ਵਿਚ
 ਲੀਤੀ ਅਗੇ ਪਰਸਨਾ ਮਸਹਰਨ ਚਲੇ ॥੧॥ ਬੋਲ ਪੁਕਾਰੀ ਵਹਗਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਉਥੇ ਅਗੇ ਪਰਸਨਾ ਮਸਹਰ ਮਹੀ ਨਿਅੰਤਿ ਹੁਦਾਰਾਂ ਹੁਮਾਂ ਹਾਂ ਸਹੀ ਨਿਅੰਤਿ ਹੁਦਿ ਚਿਜਾਇ
 ਪਹੁਚੇ ॥ ਉਥੇ ਦਾਰ ਜਾਂਤੀ ਖਨ ਤੇਣ ਅਹਾਂ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਅਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਂ ਪੁਰੀ ਵੇ
 ਮਾਂਦਾਂ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਸੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤਾਂ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਦੇ ਖੁਕੇ ਰੂਪਣਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਉ
 ਨ ਬੰਡੁ ਰਿਅਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਸੁਖ ਜੀ ॥ ਤਾਂ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਅਾਂ ਬਲਾਂ ਏਹੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ
 ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸੁਭੇਨ ਸਿਗਏ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਖੇਤਾਂ ਗਹਿਅਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਉ ਵੇਹੋ
 ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਮਾਂ ਚੀ ਕਮਾਂ ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੁਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੋਨਾ ਬੋਲ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਏਨਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਏਹੋ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਜੇ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਕੇ ਨਠਾਂ ਅਹਾਂ ਸੇ ਜੀ ਗਲ ਕਾਂ ਮੇ ਵਾਲੇ ਅੰਦਿਅਾਂ ॥

ਦੁਰੋਅਗੇ ਰਖ ਕਰ ਮਾਧਨ ਸਕਰ ਪਿਛੇ ਨਸਖ ਨ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੁ ਈਸ਼
ਲਾਂਚਾਇ ਲੈਇ। ਤਾਂ ਮੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਜੇਹਾ ਕੇਹਾ ਧਰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਮਚਦੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂਧੁ ਈਸ਼ ਲਾਂਏ ਪਰਸਾਦੁ ਪਾਇ ਤ੍ਰੈ ਗੈ। ਏਹੁ ਵੇਦ ਮਾਂਧੈ ਨਾ ਮਤੇ ਜੀ
ਮਾਜੀ ਤਕੋ ਲੇਖੁ ਤੁਰਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਥੇ ਜੰਗਲਾ ਵਿਚਿ ਹਿਕਮਾਈ ਨਾਂਹ ਹੋਏ। ਰਿਉ ਥੋਂ ਚਲੇ
ਦਰਨੁ ਪੁਰਨਾ ਬੈਲੁ ਪੁਛਾਈ ਵਾਂਹ ਗੁਰੂ। ॥ ਜਾਂਧੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ॥ ਤਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਦੀ ਸਮਾਂ ਪਿਲਗ ਜਾਂਦੈ ਤਿਥੇ ਬਹਿਰੀ ਮੇ। ਰਿਤੇ ਚਾਂਗਿ ਦਿਨ ਰਿਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ। ਰਿਤੇ ਸਤ
ਦਿਨ ਰਿਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ। ਏਹੇ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸਤਿ ਮਾਧੀ ਨੇਤੇ ਗਾਂਦਿ ਨਾਂਦਿ ਚਿਕਰਦੀ ਟਾਂਧੁ ਕ
ਦੀ ਸਮਾਂ ਦੁਇ ਚਿਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਉਹੁ ਸਹਰਨ ਜਰਮਾਂ ਵੇਲਗਾਂ ਕੋਹਾਂ ਚਹੁਤੇ
ਪਰ ਕੋਈ ਕਦਰਤੀ ਸਹਰੁ ਹੈ। ਪਰਮਾਸਾਂ ਤਿਠਾਂ ਚਹੁ ਕੋਹਾਂ ਉਤੇ। ਪਰਮਾਰਦਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਨਾਂਹੀ ਤਿ
ਠਾਂ ਤਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੀ ਕੋਈ ਸਹਰੁ ਭੀ ਮਾਂਦੁ ਜੀ। ਕੇਅਸੀ ਉਜਾਂ ਵਹੀ ਵਿ
ਚਿਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਝੁ ਕੁਝੁ ਲਗੀ ਹਈ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੀ ਜੇ ਕੁਝੁ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਮਾਂਧਿ ਨੇ ਮਰੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੀ ਹੈ। ਜੇਖ

ਈਸੇਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਓਦਰਨਾਂ ਜੀ। ਅਮਰ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਹੁਰਨ ਜਰਾਮਾਂ
ਵਦਾਂ ਹਈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੋ ਧਾਂਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਕਿ ਜੇ ਦਿਨ ਈ ਦੇ
ਜਿੰਦ ਨਿਕਲਿ ਜਾਂਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿੰਦ ਕੁੀ ਨਿਕਲ ਨੀ। ਪੈਸਾ
ਤੇ ਜੇ ਭੁਖ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰਿ ਧਾਂਇਲ ਈ। ਏਹੇ ਗੇ। ਤੂੰ ਤਰਨਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਧਿਆਰ ਜੀ ਤੇ ਸਚਾਂ ਪੈ ਤੇ ਨੁਤਾਨਾਂ। ਇਕਿ ਜੇ ਗਲ ਦੀ ਨਾਂ ਜੀ। ਅਸੀਂ ਕਿ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ। ਲਿਕਿ
ਓਕਰ ਜੀ ਵਦੇ ਫਿਰਦੇ। ਅੰਧੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਤੂੰ ਈ ਵੇ ਜਾਂ
ਜੇ ਜੀ ਵਦੇ ਫਿਰਦੇ। ਅੰਧੇ। ਸੋ ਅਸਾਨੁ ਕਰ ਤਾਂ ਰਜੀ ਵਾਂ। ਇਦਾਂ ਹੋ। ਅਰੇ। ਚਲ ਦੇ ਧਾਂਕ
ਰਤਾਂ। ਰਿਅਾਂ ਕਰਦਾਂ ਹੋ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਕੁਲਾਂ ਜੀ। ਅਸਤੇ ਅਸਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਵਿ
ਲਾਂ। ਇਦੇ ਦਿਲਾਂ। ਇਦੇ ਚਹੁ ਕੋਹਾਂ ਤੇ ਲੇਗਾਏ। ਸਹਰਦੇ ਗੇ। ਇਰੇ ਜਾਂ। ਇਥੈ ਗੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਅੰਧਿਆਰ ਹਈ। ਸਹਰਾ ਜਾਂ। ਇਕੁ ਝੁਖਾਂ। ਇਮਾਂ। ਉਮਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾਂ ਜੀ। ਮੇਧਾਂ। ਰਿਥੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੁਸਹਰੁ ਸਉ ਧਿਆਰ ਪੈ। ਤਾਂ ਵੇਰਿਥੈ ਧਾਂ। ਗਿਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ

ਜੇਕੋਈ ਚੋਰ ਕਰਿਯ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਅਰਦਾ
ਨਾਂ ਜੇਕੋਈ ਤੈਨੁ ਪਕਰੇ ਗਾਤਾਂ ਤੀਅਸਾ ਰਾਨਾਂ ਉਲਟੇ ਤੈਨੁ ਪਕਰ ਕਰਛੁ ਤੁੰਦੇ ਵੇ ਗਾਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਜਾਂਤਾਂ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੈ ਰਿਖੇ ਪੁਰਾਂ ਤਨ ਯਾਰ ਹੋਨਾ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੀ ਇਸ ਹਰ ਦਿਚਿ
ਵਹਿਅਾਂ ਜਾਂਦੇ ਖੇਤਾਂ ਰਿਆਂ ਦੇ ਖੇ ਜੇ ਸਭਾਂ ਸਦਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੈ ਰਿਖੇ ਸਦਰਨ ਹੀ ਨ
ਜਗਮਾਂਦਦਾਂ ਹੈ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਖੋਣ ਨਾਂ ਲਿਹੇ ਗਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਬੁਖਦੁਰਿ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਇਕ ਸਨੁ ਪੁਛਿਆਂ ਭਾਂਈ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ
ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰੇ ਭਾਂਈ ਤੈਕ ਹਾਂ ਸੇ ਅੰਧਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭਾਂਈ
ਮਦੁਰਿ ਸੇ ਅੰਧੇ ਹਾਂ ਪਰੁ ਜੀ ਨਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਮੈ ਨੁਦਸਾ ਤਾਂ ਉਨ ਅੰਧਿਆਂ ਤੀਅ ਪਣਾਂ ਉ
ਪ੍ਰੇਬ ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਤੀਮੈ ਨੁਨ ਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਦ
ਸਾ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਦਰਨ ਪੁਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆਂ ਭਾਂਈ
ਹਾਂ ਕਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਂ ਜੇਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆਂ ਮਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਈਹ
ਕਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਨੇ ਨਹੈ ਰਾਂ ਜੇ ਸੁਰ ਸਿਧ ਕਾਂ ਬੇਟਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਭੇ ਰਾਂ ਜੇ ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ

ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਈ ਹਾਂ ਕਾਂ ਚਲਣ ਕਿਆ ਹੈ ਆਈ ਹਾਂ ਤੇ ਸੁਇ ਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ੮੫
 ਨਾਂ ਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉ ਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉ ਤੇ ਪਰਮ ਸਿਧ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਈ ਹਾਂ ਕੋਈ ਆਂ ਵੈ ਜੋ ਕੋਈ ਲੈਖ
 ਈ ਆਈ ਹਾਂ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਪਰਮ ਸਿ
 ਧ ਮੇਨੁ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਈ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੀ ਕੀ ਕਥਿ ਨਾਂ ਹੀ ਜਿਸ ਦੁ
 ਕਾਂ ਨਾਂ ਪਾਰਿ ਜਾਂ ਵੈ ਤਿਸੀ ਉ ਪਰਿ ਸਿਉ ਉ ਨਾਂ ਇਲੈ ਜੋ ਕਛੁ ਚਾਹੀ ਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਯਹਿ ਕਾਂ ਮਨਾਂ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆ ਪਏ ਹਥ ਕਰ ਦੇਇ ਤਾਂ ਲੇਵੁ ਉ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂ
 ਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਦੁਇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ
 ਭਾਂਈ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਉਹੁ ਇਉਨਾਂ ਹੀ ਆਵ ਤੇ ਉਹੁ ਵਡੇ ਸੇ ਤੇ ਪੀ ਹੋ ਨਿ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਤੇ ਤਾਂ ਪਾਂ ਹੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਇ ਕਸ ਦੁਕਾਂ ਨਾਂ ਪਰਿ ਲੈ ਜਾਂ ਇਥੁ ਹੋਇ
 ਆ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕਛੁ ਲੇਵੈ ਵੈ ਆ ਜੋ ਈ ਲੇਵਾ ਪਰਮ ਸਿ
 ਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਤੇ ਆ ਪਏ ਮਹਾਂ ਰਲੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਮਹਾਂ ਰਲੈ ਆ ਫਾਂ ਈ ਸੇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰ
 ਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਮਛਾਂ ਈ ਸੇਹ ਲੁਚੀ ਆ ਮਿਠੀ ਆਈ ਤੇ ਲਿ ਦੇ ਗਿ ਇਸ ਕਉ ਜਾਂ ਉਸੁ ਹਲ

ਵਾਂਈਵਟੇਪਿਛੇਪਾਂਏਤਾਂਅਰਦਾਂਨੇਡਿਠੇਜੇਸੁਇਨੇਦੇਵਟੇਹੈਨਿਸੁਇਨੇਦੀਤੰਗੀਹੈਸੁਇਨੇਦੇਛਾਂਬੇ
ਹੈਨਿਸੁਲਿਭੀਕੋਈਨਾਂਯੀਲੈਦਾਂਅਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਅੰਮਤੇਅਰਦਾਂਨੇਅੰਪਣਾਂਅ
ਹਾਂਰੁਲੈਕਰਖਾਂਧਾਂਧਾਂਇਕਰਮਾਧਿਥਿਸੰਧਰਮਸਿਧਜੀਤੁਸੀਮੇਰੀਨਿਸਾਂਕਰੇਏਹਜੇਸੁਇ
ਨੇਦੀਧਰਤੀਹੈਅਤੇਸੁਭਜਾਇਨਾਂਯੀਨਜਰਮਾਂਵਤਾਂਹੈਅਤੇਨਾਂਕੋਈਦੁਸਤਦਾਂਮੁਲੁਲੈਦਾਂਹੈ
ਦਿਖਾਂਇਥੇਦਾਂਕੀਅਕਿਓਕਰਚਲਦਾਂਹੈਤਾਂਧਰਮਸਿਧਕਹਿਅੰਮਤੇਅਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਜਤਨਕੋਈ
ਨਾਂਯੀਇਥੇਹਿਕੋਜਤਨਹੈਪੀਹਣਕੇਪਕਾਂਵਣਾਂਅਤੇਅੰਨਜੇਜੀਮਦਾਂਹੈਸੋਕਦਰਤੀਨਾਂ
ਲਿਜੀਮਦਾਂਹੈਅਰਾਜੇਦਾਂਹੁਕਮੁਹੈਹੈਜੇਕੁਛਚਾਂਯੀਏਸੋਬਾਂਹਰਹੁਲੈਅਾਂਵਹੁਅਤੇਤਯਾਂਰਕ
ਰਰਖੋਅਤੇਅੰਪਭੀਖਾਂਵੇਅਤੇਜੇਕੋਈਅਾਂਵੇਸੋਅੰਪਣਾਂਅਹਾਂਹੁਲੈਜਾਂਵੇਅਤੇਹੋਰਜਿ
ਤੁਨੇਕਰਖਾਂਨੇਹੈਨਿਜੇਕੋਈਕੁਛਕੀਮਕਰਾਂਵੇਉਸਕਰਦੇਵਾਂਅਜੁਰੀਨਾਂਯੀਲੈਈਜਿ
ਸਤਰਾਂਦਾਂਕੀਮਹਿਤਾਂਹੈਤਿਜੇਕਾਰੀਗਰਖਾਂਸਿਜਾਂਤੇਹੈਓਹੁਕਾਰੀਗਰਮਾਂਧੇਹੀਕਰਦੇਤੇਹੈ
ਅਜੁਰੀਕੁਛਲੈਦੇਨਾਂਯੀਅਰਾਂਜੇਦਾਂਹੁਕਮੁਹੈਨਾਂਕੁਛਮੁਲਨਾਂਅਜੁਰੀਜੇਕੁਛਚਾਂਯੀਅੰਸੋਬਾਂਹ
ਰਸੋਲੈਅਾਂਵਹੁਏਹੁਧਰਮਨਗਰੀਹੈਈਯਾਂਧਰਮਹੀਵਰਤਾਂਮਾਂਨੁਹੈਅੰਪਣਾਂਅੰਪਣੇਧਰ

ਮੇਸਭੈਸੁਖਾਂਲੇਹੈਨਾਮਰਦਾਂਨਾਂਇਸਤਰਾਂਇਸਨਗਰੀਦਾਂਕੀਮੁਚਲੁਦਾਂਹੈਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲ
ਸੁਇਕੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੈਇਆਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਅੰਖਿਆਂਭਾਂਈਇਸੇਸਹਰਵਿਚਿਰਹੀ
ਐਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਧਣੇਤੋਖੁਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਂਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਲਵੇਸਹਰ
ਦੀਆਂਗਲਖਬਰਾਂਸਹਰਵਿਚਿਧਰਤੀਸੁਇਨੀਦੀਹੈਹੋਰਸਭੁਜਮਗੀਸੁਇਨੇਕੀਹੈਨਾਕੋ
ਈਮੁਲੁਲੈਦਾਂਹੈਨਾਕੋਈਮਜੁਰੀਮੰਗਦਾਂਹੈਕੋਈਕੁਝਲੇਵੈਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਦਾਂਵਾਂਖ
ਵੇਹੋਦਾਂਹੈਜਤਨਕੋਈਨਾਹੀਅਤੇਨਾਕੋਈਖੁਹੁਹੈਪਾਂਈਮੀਹਾਂਦਾਂਦੇਭਿਆਂਅਤੇਘਰਾਂਦਿਚਿ
ਬਹੁਤੇਰਾਂਹੈਅਜੀਅਜੇਹੀਆਂਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਹੈਨਿਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਕੁਝਖਾਂਧੋਭੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਨੁਇਕੁਅਜੇਹਾਂਸਾਂਧੁਮਿਲਿਗਇਆਂਮੇਊਸਨੁਗ
ਲਾਂਪੁਛੀਆਂਉਸਮੇਨੁਸਭੇਦਸੀਆਂਅਤੇਉਸਮੇਨੁਅਢਾਂਈਸੇਰਲੁਚੀਆਂਅਤੇਮਿਠਿਆਂਈਖ
ਦਾਂਈਆਂਇਕਸਦੁਕਾਨਦਾਂਰਨੁਜਾਂਇਕਰਆਂਖਿਓਸਾਇਸਨੁਅਹਾਂਰਅਢਾਂਈਸੇਰਤੇਸਿਦੇ
ਹਾਂਸਭੇਤਕਵੀਅਤੇਵਟੇਸੁਇਨੇਦੇਹੈਨਿਅਤੇਜੀਉਜੁਹੋਰਗਲਿਭੀਆਂਖੀਜੋਕੋਈਤੇਰੇਨਾਂ

ਲਿਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤਰੈ ਨਿ। ਉਦਿਆਂ ਨਵਿ ਚਿਖੈ ਰੈ ਨਿ। ਉਸ ਅੰਖ
ਅੰਉ ਨਕੋ ਕੁਲੈ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਉਹੁ ਦਿਉ ਨਾਂਹੀ ਲੇਤੇ। ਉਹੁ ਦਰੈ ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਿ।
ਇਹੁ ਗਲਿ ਹੋਈ ਅੰਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤਨੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਅਵੈ। ਤੁ
ਉਰਲੀ ਗਲ ਅੰਖੀ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇਅ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇਲੈ ਅਵੈ। ਅਹਤ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜਹ
ਵਾਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਜਬ ਤਮਾਂ ਸਾਂਤਿ ਰਾਂ। ਇਥੇ ਕੀ ਮਕਿ ਉਕਰ ਚਲਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹੈ
ਇਥੇ ਪਾਂਪ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸੀਤੋ ਖੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ
ਨਾਂਹੀ। ਦੋਖੇ ਮਤੁ ਮੁਹਾਂ ਅਖਦਾ ਹੈ ਵੈ। ਮਿਰਾਂਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂਜਾਣਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਨਾ
ਇਥੇ ਮਰਤਿ ਨੂਪੁ ਜਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਏਹੁ ਸੁਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਇਥੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀ। ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਅੰਪੇ ਹਥ ਨਾਂਹੀ। ਹਥ ਕਰ
ਤਾਂ ਰਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪੁ ਛਿਆ। ਜੀ ਇਥੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਮਥ
ਨਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਕੇ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਅਥਨ ਨਾਂਹੀ ਕਰਤੇ।

ਦਿਸਦਿ ਰੋਗ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਕਲਾਂਦਰਤ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਮਥਨੁ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਧਰਮ ਉਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਅਚਰ ਜੁਸੁ ਏਹਿ ਭਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰ
 ਤਾਂ ਰਦੀ ਆਗਲਾਂ ਅਚਰ ਜਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਜਿ ਤਨੀ ਆਂ ਕਿਸੇ ਨੁ ਦਿਖਾਈ ਆਂ ਹੈ ਸਤਿ ਤਨੀ ਆਂ ਕੁ ਕਿ
 ਨੇ ਰਿਠੀ ਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਕੋਈ ਹੋ ਕਰਾਈ ਸਮਾਂ ਨਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹੁ ਬੰਦਾ ਅਫਰਿਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਜਗਨਾਂ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰੁ ਮੇਸਾਂ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਵੈ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ ਅਤੇ ਕਰੇ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ। ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋਂ ਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਜਿਥੁ ਆਸੀ ਚਲੇ ਆਂ ਹੋ ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਂਈ ਉਥੇ ਚਲੇ ਆਂ ਏ ਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਅੰਨ ਜੀ ਮਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰੁ ਜੀ ਅਨੁ ਰਿਜ ਕੁਪ ਹੁਚਾਂ ਇ ਆਂ ਲੋ ਹੈ। ਸੁਇਨਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਦ
 ਏਨਾਂ ਹੀ ਕਿਉਂ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਜੋ ਉਚਾ ਪਹਾੜ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਰੇ ਸਭੁ ਜੁਇਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ
 ਅਤੇ ਪਹਾੜੁ ਜੁਇਨੇ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋਂ ਤੇ
 ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਸਤ ਸੌ ਜੋ ਜਨ ਹੈ। ਏ ਤਾਰਾਂ ਜੋ
 ਕੁਕਲੁ ਜਗਾਵੈ ਚਿਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਇਹੁ ਕਲੀਕਾਲ ਵਿਚਿ ਵਤਾਰਾਂ ਜਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਭਲੇ ਕੋਈ

ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਸੁਪਰਸੇ ਨਾਂ ਲੇ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੱਖ
ਅੱਖ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੁਪਰਸੇ ਨਕਰਤਾਰਧਾਂ ਸੇ ਵਡਾ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੀ ਇਸ ਦਾ
ਲਾਮੀ ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਅਖਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤਸੀ ਤਾਂ ਪਓ ਦਸ
ਹਾਂ ਰੀ ਹੋ। ਪਰੁ ਹੁਣੁ ਮਹਰਦਿ ਚਿਅਾਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝੁ ਮਹਰਦੁਖਾ ਵੇ। ਤਾਂ ਲੈ ਅਵੇ। ਤੁ
ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੱਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ
ਰੀ ਗਤਾ ਮਾਂ ਸੋ। ਤੇ ਚੁਪਕਰ ਜਾਂਗਾ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਦਿਨ ਗ
ਜਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਖਾਇ ਖਾਇਆਂ ਵੇ। ਜਾਂ ਮਠਵਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਹਾਰਨੁਗ
ਇਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੇ ਉਸੇ ਧਰਮ ਸਿਧ ਦੀ ਨਜਰ ਪਇ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਧਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ
ਆਂ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰਾਂ ਵੇ ਇਅਤੀ ਤਾਂ ਅਉਰ ਹੈ ਨਿ। ਓਹੁ ਤੇ ਹੋਸੇ ਦੇਖੇ ਨਾ
ਹੀ। ਓਹੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਕੇ ਝੁਠੁ ਹੀ ਬੋਲ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਉ ਝੁਠਨਾ ਹੀ ਬੋਲਤਾ
ਓਹੁ ਦੇ ਨੇ ਅਤੀ ਤਉ ਦਿਆਂ ਨਹੀ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਰਬ ਹੁਤੁ ਸੀ ਤੇ ਖੀ ਹੈ ਨਿ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਆ
ਰੇ ਪਰਿ ਨਹੀ ਜਾਂਤੇ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨ ਕੋ ਲੇਜਾ ਵੇ ਤੇ ਖਾਂ ਵੇ ਕੇ ਨਾਂ ਖਾਂ ਵੇ।

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਉਨ ਕੀ ਪੁਸੀਆਂ ਵੈ ਤੋ ਖਾਂ ਵੈ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾਂ ਖਾਂ ਵੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ
 ਯਹ ਕਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਹ ਪਉਣ ਮਹਾਰੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੀ ਪਾਵਿ ਤੇ ਦੇਖ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਅਚ
 ਵਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਚ ਵਤੇ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੈ ਈ ਹਾਂ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਈ ਹਾਂ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੈ ਯ
 ਹ ਖਾਂ ਤਿ ਕਿਉ ਕਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਲੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇਰ ਵਜਤੁ ਅ
 ਪਿਲੀਤੀ ਅਤੇ ਅਛਾਂ ਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਖਵਾਈ ਲੈ ਕਰ ਵਸਤੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਕਿਥੇ ਅਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈ ਬੇਠੇ ਮਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਅਰੇ
 ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ ਹੈ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪਰਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਰਖ ਕਰਮੁ ਹੋ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤੋ ਸਾਂਧੁ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅਖੀ ਖੇਲੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕੁੀ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤੁ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਬੈਠੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠ ਕਹਿ ਪੁਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕ
 ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਰੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਬਿਦਪੁਸਾਂਦੁ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ

ਜੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਅੰਪੈ॥ਅਤੇਤੇਰੀਜਾਂਤਿਵਰਨੁਕਿਅੰਪੈ॥ਤਾਂਉਜੁਕਹਿਅੰਜੀਮੇ
ਰਾਂਨਾਂਉਤੇਧਰਮਸਿੰਘਪੈਜੀਅੰਤ੍ਰਾਈਰਾਂਜਾਂਤਿਵਰਨੁਸਭਨੇਕਾਏਕਹੀਪੈ॥ਈਹਾਘਾਏਬਾਧੇਕੋਈਨ
ਹੀ॥ਈਹਾਸਭਪਾਸੋਗੋਬਿੰਦਹੀਬਾਧੇਪੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਧਰਮਸਿੰਘਈਹਾਂਕ
ਰਾਂਜਾਂਕਉਦੁਪੈ॥ਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਈਹਾਂਕਾਰਾਂਜਾਂਕਉਲਨੈਨਪੈ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿ
ਅੰਤ੍ਰਾਈਰਾਂਜਾਂਜੋਰਾਂਜੁਕਰਤਾਂਪੈਸੋਤਾਂਵਧਪੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਧਰਮਸਿੰਘਨੇਕਹਿਅੰਜੀਉਸਕੇਸਿਰਪ
ਰਿਛੜਕਰਤਾਂਰਨੇਈਅੰਪੈ॥ਪਰਉਹੁਕਿਸੀਪਾਂਸਤੇਸਲਾਮਨਾਂਹੀਕਰਾਂਦੁਤਾਂਅੰਪੇਹੀਜੀਅੰਸੇ
ਸਭਰਖਤਸਲਾਮੀਪੈ॥ਪਰਉਹਾਪਕਿਸੀਪਰਜਾਂਬਤਾਂਨਾਂਹੀਕਰਤਾਂਏਹਏਕਹੀਸਮਾਸੁਤਾਂਪੈ
ਜੋਸਭਗੋਬਿੰਦਹੀਕੇਬੰਦੇਪੈ॥ਜੋਸੇਸਭੀਹੈਤੇਸਾਏਕੁਮੇਭੀਬੰਦਾਪੈ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
ਅੰਅੰਪੇਜੀਅਦਿਚਿਧਾਰੀਜੋਉਸਕੇਦੁਆਰੇਭੀਨਾਂਹੀਜਾਂਦੁਣਾਂ॥ਅਤੇਉਸਦਾਂਦਰਸਨੁਭੀ
ਜਰੂਰਕਰਣਾਂ॥ਅਸਾਂਤਾਂਸੁਧਰਸੇਣਨੁਇਸਦੇਉਪਰਿਕੀਤਾਂਪੈਦਿਖਾਂਕਰਤਾਂਗਕਿਅੰਕਰੇਏ
ਹੋਈਚਾਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਜੀਵਿਚਿਸੀ॥ਤਿਚਰਨੁਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਅਚਵੀਏ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਧਰਮਸਿੰਘਅੰਸੀਪ੍ਰਸਾਦੁਨਾਂਹੀਅਚਵੀਏ॥ਤਾਂਧਰ

ਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਸਾਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇਸੋਕਿਉਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇ।ਇਸਾਵਿਚਿਦੇਖਕਿ
ਆਰਾਂਧਿਆਂਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਧਰਮਸਿਘਦੇਖੁਪ੍ਰਸਾਂਦਵਿਚਿਕੋਈਨਾਂਹੀ।ਦੇ
ਖਰਾਂਜੇਵਿਚਿਹੈ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਰਾਂਜੇਕਉਦੇਖਕਿਆਲਗਾਂਇਆਂ।ਰਾਜਾਂਤੇ
ਧਰਮਅੰਤਮਾਂਹੈ।ਅਰੁਜੇਕੋਈਰਾਂਜੇਕਦੇਖਤੁਮਕਉਨਜਰਿਆਂਇਆਂਹੈ।ਤੁਮਹਮਕੋਕਹੋ।ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਜਿਸਮੇਦੇਖਹੋਤਾਂਹੈਸੋਈਜਾਂਨਤਾਂਹੈ।ਅਰੁਅਉਰੁਕਿਆਂਜਾਂਨਤਾਂਹੈ
ਅਉਰਸੈਸਾਂਗੀਪਉਣਅਹਾਂਗੀਹੈ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਨਿਰਵਾਂਗਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈ।
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਆਂਪੈਹੋਇਰਹੇਗਾ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਪ੍ਰਸਾਂਦਈ
ਦੇਖਇਆਰਹੇਗਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਤੁਮਰਾਂਜੇਕਉਖਬਰਕਰੇ।ਜਬਰਾਂਜਾਂਹਮਸਿਉ
ਸਮਝੇਗਾਂਤਬਰਮਪ੍ਰਸਾਂਦਜੇਵੀਏਗਾ।ਤਬਧਰਮਸਿਘਵੀਚਾਂਰੁਕੀਤਾਂਭੁਈਏਹੁਅਚਰਜੁਹੋ
ਇਆਂਜੇਰਾਂਜੇਨੁਇਨਾਂਕਿਆਂਦੇਖੁਲਗਾਂਇਆਂ।ਧਰਮਸਿਘਨੂਹੈਰਾਂਨੁਗੀਲਗੀ।ਤਾਂਧਰਮ
ਸਿਘਰਾਂਜੇਕਉਲੁਨੈਨਨੁਜਾਂਇਕਹਿਆਂ।ਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰੇਸਹਰਮੇਤੀਨਅਤੀਤਆਂਇਉਤਰੇਨ
ਏਕਤੇਸਹਰਮੇਅਹਾਂਰਕਰਿਜਾਂਤਾਂਹੈ।ਅਰੁਦੇਇਆਂਵਤੇਨਾਂਹੀ।ਤਿਨਕੇਤਾਂਈਮੇਅਹਾਂਰਲੇ

ਗਇਆਂ ਥਾਂ ਉਹ ਤੇ ਅਚਵਤੇ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ ਕੋ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਸਾਂਧ ਜੀ ਯਹ ਤੇ ਪਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ
ਤੁਮ ਅਚਵਤੇ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ। ਤੁਮੋ ਅਹਾਰ ਕਉ ਕਿਉ ਦੇਖੁ ਲਗਾਇਆਂ ਹੈ। ਦੋ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾਂਹੀ
ਪਰ ਉਨ ਕੋ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਸਾ ਦਕਉ ਦੇਖੁ ਕਈ ਨਾਂਹੀ ਰਾਜੇ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਤੇ। ਜੋ ਜੀ ਰਾਜੇ ਮੈ ਕਹਿ ਆਂ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿ
ਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਯਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋਈ
ਜਾਂਣ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਹਮਾਂ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰ ਦੇਖੋ। ਉਨ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਕਿ
ਆਂ ਦੇਖੁ ਲਗਾਇਆਂ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੁ ਕਰ ਪੁਛੋ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵ
ਲ ਨੇ ਨ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਓਇ ਕਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸਿਲਮਲਾਈ
ਪਹਾਂ ਫੀਕੀ ਦਾ ਵਨੀ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਘੋੜਾਂ ਲਿਆਵਉ। ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਘੋੜਾਂ ਮੀਂਗਾ
ਇਆਂ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਹਰ ਮੈ ਭੈਡਾਂ ਰੇ ਦੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਾਂਹੀ। ਅ
ਤੇ ਜੋ ਮੈ ਹੋਰ ਕਛੁ ਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਬੂਲ ਨਾਂ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਕੁਲਾਂ
ਹੁਣ ਤਾਂ ਏੀ ਦੇ ਚਲੋ। ਪਿਛੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਸੋ ਕਰੀ ਮੈ ਗਾਂ। ਸਾਂਇ ਤਨਾਂ ਭਾ

ਜਗੀਜਾਘੇਰਾਅੰਇਖਰਾਹੇਇਅੰਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਧਰਾਸਿੰਘਚਲੇ। ਤੇਉਹੁਕੀਰਕਹ
 ਹੈ। ਤਾਂਧਰਾਸਿੰਘਰਾਂਜੇਕਉਲਨੈਨਨੁਲੈਅੰਇਅੰਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਬੈਠੇਅੰਹੇਅੰਗੇ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰਵਜਾਂਇਦਾਂਅੰਹਾਂਅੰਤੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਮਿਭੀਮਗਨਾਸਤਬੈਠੇਅੰਹੇਅੰਸਮਾਧਿ
 ਲਗੀਅੰਹੀ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰਵਜਾਂਇਦਾਂਸੀਪਰਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਮਸਤੁਹੇਇਰਹਿਅੰਸੀ। ਤਾਂਰਾਂ
 ਘੇਰੇਤੇਉਤਰਖਰਾਹੇਇਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਨਹੀਜਾਂਦਦਾਂਜੋਕਈਅੰਇਅੰਹੇਕਿਨਹੀਅੰਇਅੰ
 ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਪਰਮਸਿੰਘਨਕਹਿਅੰਜੇਦੇਖਧਰਾਸਿੰਘਇਨਕੀਕਿਅੰਮਦਾਂਜਹੈ। ਤਪ
 ਰਾਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਪੁਰਨਜਾਂਧਹੈਨਾ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਹਮਕਿਉਕਰਜਾਂਦੇ। ਤਾਂਧਰਾਸਿੰ
 ਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਇਨਕੋਬੁਲਾਂਦੋ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਕਿਉਕਰਿਬੁਲਾਂਈਮੇ। ਤਾਂਧਰਾਸਿੰ
 ਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਇਨਕੋਕਹੋਸਾਂਧਜੀਕਰਤਾਂਰਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਇਉਕਹੀਏ।
 ਤਾਂਧਰਾਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਇਉਕਹੀਮੇ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਨੇਹੈਹੇਇਕੈਅੰਧਿਅੰਸਾਂਧਜੀਕਰਤਾਂਰਕਰ
 ਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਦੀਸਮਾਧਿਖੁਲੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਕਹਿਅੰਸਤਿਕਾਰੈਜੀਸਤਿਕਤਾਂ
 ਰਤਾਂਗਾ। ਭੁਈਜੀਅੰਦੈਬੈਠੇ। ਤਾਂਬੈਠਕਰਿਰਾਂਜੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਪਾਂਸੇਪੁਛਿਅੰਜੀਮਹੀਤਜੀ।

ਤੁਮੇਜੇਭੰਡਾਰਾਂਨਾਂਅਚਵਿਆਹਮਕੋਦੇਖੁਲਗਾਂਇਆਂਸੇਤੇਹਮਕੋਦੇਖੁਬਤਾਂਵੇਅਰੁਹਮਾਂ
ਚਾਂਦੇਖੁਦੂਰਿਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਦੇਖੁਤਮਕਉਏਹੁਲਾਂਗਾਂਹੈਜੇਤਮਕਹ
ਤੇਹੋਸਭੋਗੋਬਿਦਕੇਕੀਏਹੈਅੰਮੇਸੇਏਕੁਹਮਭੀਕੀਏਹੈਜੇਤਮਏਹਬਾਂਤਿਜਾਂਣਤੇਹੋਤੋਅਵਰ
ਪਾਂਸਤੇਅੰਨਕਿਓਮਨਾਂਵਤੇਹੈਤਬਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਜੀਹਮਕਿਸੀਪਾਂਸਤੇਨਹੀਮਨਾਂਵਤੇਉਹੁ
ਅੰਧੇਹੀਮਨਾਂਤੇਹੈਹਮਕਿਸੀਪਰਿਫੁਗਮਾਂਇਸਨਾਂਹੀਕਰਤੇਕਿਸੀਪਰਜਬਤਾਂਨਹੀਕਰਤੇ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਸੁਣਰਾਂਜਾਂਕਵਲਨੈਨਾਅਸਾਂਸਪਰਸੈਣਨੁਤਸਾਂਸਭਨਾਂਦੇ
ਉਪਗਿਸਿਰਿਦਾਂਰਕੀਤਾਂਹੈਅੰਤੋਹੋਰੁਜਿਤਨੇਸਭਰਾਂਜੇਹੈਨਿਸਭਉਸਦੇਜਲਾਂਮੀਹੈਨਾ
ਅਸਾਂਕੀਤੇਹੈਨਾਤੁਸਾਂਡੇਜੀਅਵਿਚਿਕਿਆਂਅੰਦਦੀਹੈਤਾਂਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿਅੰ
ਜੀਈਹਾਂਤੇਪਰਮਸੁਖੁਹੈਹਮੇਤੁਮਾਰਾਂਕਹਿਅੰਸਿਰਪਰਿਮੰਨਿਆਂਪਰਜੀਹਮਾਂਰੇਦੁਖ
ਦੂਰਿਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਚਨੁਕੀਤਾਂਗਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰਾਂਦੇਖਦੂਰਿਕਰਨਦੇਵਾਂਸਤੇਹਜ
ਰਾਂਜੇਜਨਅੰਏਅੰਹੋਤੁਸੀਅਸਾਂਨੁਨਹੀਜਾਂਣਦੋਪਰਮਾਸੀਤੁਸਾਂਨੁਜਾਂਣਦੇਅੰਹੋਪਰੁਰਾਂ
ਜੇਸੁਪਰਸੈਣਦਾਂਸਲਾਂਮੀਰਹੇਗਾਂਤਾਂਤੇਰਾਂਭੁਲਾਂਹੈਵੇਗਾਂਇਹਸਾਂਰੀਪਰਮਸਮਕੀਬਾਇਪਈ

ਗੀ। ਨਾਂਗੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀਆਂ ਵੈਸਾਂ ਈ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਦਲ ਨੈਨ ਕਰਿਆਂ ਜੀ ਤੁਮੇ ਕਰਿਆ ਜੀ। ਉ
ਨਕਾਂ ਕਰਿਆਂ ਨਦੇਰੇ ਗਾਂਗਾ ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਆਂ ਤੁਮੇ ਕਾਂ ਬੁਰਾ ਦੁਰਿ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਜੇ ਕਹ ਤੇਰੇ ਜੇ ਤੁਹ ਮੇਰੇ
ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮਰੁ ਹਮ ਤੁਮ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਤੇਰੇ ਅਜੀ ਉਹ ਕਦ ਕੀਆ ਸਨ। ਹੀ ਧੋ। ਕਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਧੋ। ਤਾਂ ਰਾਂ
ਰੁਨਾਂ ਨਕੀ ਕਰਿਆਂ ਸੁਇਰਾਂ ਜਾਂ ਕਦਲ ਨੈਨ। ਜਬ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਵਿ ਦੇ ਪੀਥਾਂ ਤਬ ਤੁਹ ਜੇ ਕਾਂ ਧਾਂਸਾ
ਇਸਨਾਂ ਨੀਥਾਂ ਸਦਾਂ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀ ਤੁਹੀ ਇਸਨਾਂ ਨੁਕਰਾਂ ਵਤਾਂ ਧਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਉਪਾਰਿ ਬ
ਹੁਤੀ ਮਿਹਰ ਵਾਂ ਨਹੀ ਥੀ। ਪਰ ਤੁਹਾਂ ਦੁਕਰ ਜੇ ਏ ਕਦਿ ਨ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਂਜੇ ਕਰਿਆਂ। ਰੇ ਮਧਰਾਂ ਤੁਹ ਕਉ ਜ
ਲਸੀ ਤਲ ਪਿਲਾਂ ਉਪਰ ਕਹਾਂ ਕਾਂ ਜਹਾਂ ਕਾਂ ਮੇਰੇ ਹਤਾਂ ਹੀ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਰਿਆਂ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਕਰੀ ਮੇਰੀ। ਤ
ਤਰ ਜੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਧਰਾਂ ਸਹਾਂ ਹੀ ਚਲ ਜਲ ਪੈ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਜਲ ਕਉ ਗਇਆਂ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਮ
ਤਮੇ ਲਹੀ ਥਾਂ ਛੁਨਾਂ ਉਪ ਜੀ ਜੇ ਹਮ ਰਾਂਜੇ ਨਹੁ ਏ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਜਲ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਮਰੇ ਮਾਂ ਦਿਰਖਿ
ਆ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਜਲ ਪੀਆਂ। ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਪਹਰਾਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੁ ਆਂ। ਅਰੁ ਤੁਹ ਕਉ ਰਾਂਜੇ
ਨੇ ਕਰਿਆਂ। ਅਰੇ ਮਧਰਾਂ ਤੇ ਕਹੁ ਮਾਂ ਗੁ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਰਿਆਂ ਮੇਰੇ ਕੁਣਾਂ ਹੀ। ਗਤਾਂ ਤਾਂ ਛੇਰ
ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਰੀ ਮੀਤਰ ਜਾਂ ਮੀਥੇ। ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਧਰਾਂ ਮਾਂ ਗਤੇ ਚੁਕ ਪੈ। ਅਬ ਕਿ

ਉਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੈ ਮਾਂਗਿਆਂ ਸੋ ਗਮ ਤੈ ਕਉ ਦੀਆਂ ਫੇਰਿ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਕਉ ਨਹੀ।
ਗਿਆਂ ਤਫੇਰਿ ਰਾਜੇ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਮਘ ਰਾਜ ਬੁਝੈ ਜਲ ਕੈ ਗਇਆਂ ਬਾਂਗ ਤਬ ਤੈ ਮਾਂ
ਪਏ ਮਾਂ ਤਮੋ ਕਹਿਆਂ ਜੇ ਗਮ ਰਾਜੇ ਨਾਂ ਹੁਏ। ਅਬ ਗਮ ਤਮੋ ਕੋ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਪਰ ਗਮ ਸੋ ਕੀ
ਬਡਾਂ ਰਾਜ ਕੋ ਰੋਗਾ ਹਮਾਰੀ ਤਮਾਂ ਹੀ ਉਹਾਂ ਕੀ ਅਸਨਾਂ ਈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ
ਨੈਨ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣ ਤੇ ਜੀ। ਤਬ ਤਮਾਂ ਰਾਜਾਂ ਉਰਿਆਂ ਬਾਂਗ ਅਰੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਬਾਂਗ ਤਫੇਰੁ
ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਰਾਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨ। ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸ ਫਾਂਚੇ ਦੁਬਾਂਗ ਅਰੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ
ਉਗਵਰਧਨ ਬਾਂਗ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਤੂੰ ਉਹੀ ਗੁਵਰਧਨ ਹੈ। ਅਬ ਤੇਰਾਂ
ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਅਬ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨ ਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਏਹੁ
ਬਾਂਗ ਤਿਸੁ ਟਿਕ ਰਿਰਾਂ ਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੇਖੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਫਹਿਯਾਇਆਂ ਅਤੇ
ਬੁਝੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਖ ਕਰਮਾਂ ਪਏ ਮੁਹ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁਲੇ ਬਚਨੇ ਕੇ
ਪੁਰੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਅਬ ਚਲੇ ਸਹ ਰੁਮੈ ਮੈ ਦੋਰੇ ਮੈ ਗਜਰਾਂ ਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕ
ਹਿਆਂ ਸੁਣ ਰਾਜਾਂ ਗਮ ਅਤੀ ਤਫੇਰੀ ਰਾਮਾਂ ਹੋ। ਤਮਾਂ ਰਾਜੇ ਹੋ ਮੈ ਦੋਰੇ ਮੈ ਸੋ ਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਗਮ ਉਦ

ਅੰਨਹੀਮਹਿਸੋਹਤੇਹੈ। ਤਾਂਗਾਂਜੇਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਏਹੁਰਾਂਜੁਤੁਮਰਾਂਹੈ। ਬੈਠਕਹਿਰਾਂਜੁਕ
 ਹੋ। ਅਰੁਹਮਤੁਮਾਰੇਅੰਗੇਟਹਲਕਰਤੇਹੈ। ਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਹਮਤੁਮਾਰੇਅੰਗੇਕਰਕਰੋ। ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਏਰਾਂਜਾਂਤੀਜੇਰਾਂਜੁਕਰਤਾਂਹੈਸੋਹਮਹੀਕਰਤੇਹੈ। ਤੁਮਅਰੁਹਮਦੇਨ
 ਗੁਰਕੁਈਥੋ। ਤੇਦੁਕੁਛਨਾਂਹੀ। ਪਰਏਕੁਹਮਾਂਗਤੁਮਬਚਨਮਾਂਨੋ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀ
 ਏਕਬਚਨਕਿਆਂਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਈਕਰੋ। ਤੁਮਹਮਾਰੇਬਡੇਗੁਰਕੁਈਹੋ। ਰਾਂਜੇਜਨਕਦੀਬਜਾਇ
 ਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਤੁਮਰਾਂਜੇਸਧਰਸੈਏਕੇਸਲਾਮੀਰਹੀਓ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਦਲ
 ਨੈਨਕਹਿਆਂਜੀਏਕਸਧਰਸੈਏਕਿਆਂਜੇਕਹੋਤਾਂਸਧਰਸੈਏਕੇਸੋਗਕੇਸਲਾਮੀਹੋਏ। ਅ
 ਹਕਿਆਬਾਂਤਿਹੈ। ਤਾਂਮੇਕਹਿਆਂਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਅੰਖਦੇਹੋਸੋਤਾਂਗਾਂਜਮੀਨਦਾਂਹੈ। ਫੇਰਅ
 ਗੇਬਾਂਤਿਕਿਆਂ। ਅਤੇਜੇਰਾਂਜਾਂਕਹਦਾਂਹੈਸੋਤੁਸੀਮੀਨੋ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਂਜਾਂਤੀਕਿਆਂ
 ਕਹਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀਮੀਦਰਪਦਿਤਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੁਲਾਂਗਾਂਜਾਂਚਲੇ। ਤਾਂਕਹਿਆਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇ। ਭੀਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਮੀਦਰਾਂਦਿਚਿਗਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਖੇਤਾਂਰ
 ਜੇਜਨਕਨਲੇ। ਭੀਵਡੀਸਮਰੀਹੈ। ਅਤੇਗਾਂਜਭੀਸਤਦਾਂਕਰਦਾਂਹੈ। ਪਰਰਾਂਜੇਜਨਕਦਾਂਬ

ਚਨੁ ਪੁਰਾਹੋਇ ਮਾਹੈ ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕੁ ਅਸਾਡਾਂ ਪੁਰਨੁ ਗੁਰੁ ਮਾਂਹਾਂ ਤਾਂ ਪੰਛਮ ਹੀ ਨੇ ਗੁਰਨ
 ਕ ਜੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਮਾਂਹਾਂ ਰਾਜ ਰਾਂ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਦਿਦਾ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਜੀਏ ਹੁਰਾਂ ਜਤ ਮਾਂਹਾਂ ॥ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮਾਂ ਪਏ ਹਥਿ ਕਰ ਦੇਹਾ ॥ ਮਰ ਮੇਤੁ ਮਾਂ ਰੇ ਸਾਂਥ ਹੀ ਚਲਤ
 ਹੋ ॥ ਮਾਂ ਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਂਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਸੁਣ ਰਾਂਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨਾ ॥ ਗੁਰੁ ਜਨ ਕ ਜੀ
 ਦਾਂਦੀ ਮਾਂ ਰਾਂਜਤ ਮਾਂ ਕੋ ਅਰੁ ਮਉਰਹਾ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾ
 ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨ ਕ ਜੀ ਬਾਂਹ ਰਿਨਿ ਕਾਲਿ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇ ਮਾਂ ॥ ਫੇਰਿ ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ ਨ ਚਲੇ ॥ ਤ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀਏ ਹੁਜੇ ਮਾਂ ਕਾਂ ਮਾਂ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਕਿਤ ਬਲਿ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲੁ ਹੁਕੁਈ
 ਵਾਂਹੁ ਗੁਰੁ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਡਿਠਾਂ ਲੋੜ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਰ ਕਤਰੀ ਫਬਹੁ ਤੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਭੁਲਾਂ ਉਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈ
 ਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪੇ ਪਛੇ ਰਹਿ ਮਾਂ ॥ ਤੂੰ ਮਰੇ ਹੀ ਮਾਂ ਪੇਖੈ
 ਮਾਂ ਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮਾਂ ਨੁ ਜਾਂਣੁ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇਦੇ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਕੀ ਬਹਾਂ ਨੇ ਕਰ
 ਵਾਂਹੋ ॥ ਤੈਨੂੰ ਦੁਰ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੇਰੀ ਇਕੁ ਪਲ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨ ਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਮਰਦ

ਨਾਇਬ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਤੇ ਰੀਆ
 ਅਛਾਈ ਪਲਕਾਂ ਹੈ। ਮਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਨ ਜਾਣਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦੇਸ ਤੋਂ ਨਕਉ ਦੁਮਨੇ ਕਰਸ
 ਕਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਰੇਅ ਖਿਆਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ
 ਹੀ ਜਾਂਦਾ। ਚਲੁ ਕੁਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਾਂ ਲਿਆ। ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਜਾਂਇ
 ਨਿਕਲੇ ਇਕੁ ਪਲ ਕਵਿਚਿ। ਅਕੇ ਜਾਇਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਕਾਂਏ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਚਾਰਿ ਦਿਵਲੀ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰੁ ਜਾਂਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ
 ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਵਲਗਾਂ। ਤਾਂ ਮੁਜਾਂ ਵਰਜਾਂ ਵਣ ਦੇ ਨਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅੰਦਰੁ
 ਮੇਤਾਂ ਮਾਲਮਾਂ ਨਹਾਂ। ਮੇਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਂ ਵਰਾ ਕਹਿਅ ਬਾਂਬਾਈ ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ
 ਮੁਜਾਂ ਵਰਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹੁਕਮ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਰੁ ਮੁਜਾਂ ਵਰ ਕੁੀ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕੁੀ ਅਖੀ
 ਆਖੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫੇਰਿ ਅੰਦਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਲੁਪੁਛਿ
 ਆਖਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਉ ਦੇਖਿਆ ਏਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਥੋਂ ਦੇਖਿਆ ਏਉ।

ਤਾਂਗਰੂਨਨਕਾਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਉਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਜੀਅੰਦਰਜਾਂਦਨਾਂਪੀਦੇ
ਕਿਸੇਨੁਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜੋਬਿਨਾਂਮੁਜਾਂਦਰਾਂਹੋਰੁਕਈਨਾਂਪੀਜਾਂਦਾਂਮੁਜਾਂਦਰੁਭੀਅਖੀਆ
ਬੰਧਕਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿਤਾਂਗਰੂਨਨਕਾਜੀਹਸਕਰਿਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਤੁਸਾਂਤਾਂਮਕਾਂ
ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਜੀਮੈਨਵੰਡਾਂਅਗਮਨਰਹਿਜਾਂਦੇਅੰਗਾਂਅਤੇਜੇਤੇਰੇਨਾਂਲਿਆਇਅੰ
ਖਾਂਲੀਫਿਰਿਜਾਂਸਾਂਏਹੁਵਡਾਂਹੈਫੁਹੈਅਤੇਜੇਹੁਣਨਦੇਖਸਾਂਤਫੇਰਿਕਦਾਂਦੇਖਦਾਂਹੈਤਾਂਗ
ਰੂਨਨਕਾਜੀਕਰਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਜਰੂਰਦੇਖਦਾਂਹਈਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਜੀਜਰੂਰਦੇਖਦਾਂ
ਹੈਦਿਖਾਂਈਅੰਤਾਂਗਰੂਨਨਕਾਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਜਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਨਿਸਿਰਾਚਲਿਅੰਜਾਂਹੁਅੰਦਰ
ਅਤੇਅਟਕੇਨਾਂਹੀਮਰਦਾਂਨੇਹੁਕਮੁਮੰਨਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਦਰਹੀਚਲਿਅੰਗਾਇਅੰ
ਅੰਗੇਮੁਜਾਂਦਰਸਭੇਅੰਧੇਹੈਇਗਏਜਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਦਰਿਜਾਂਇਕੇਦੇਖੇਤਾਂਇਕੁਪਥ
ਰਦੀਮੁਰਤਿਘਣੀਹੋਈਪਈਹੈਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਹੋਰੁਕਛੁਨਾਂਹੀਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖਿ
ਕਰਿਬਾਂਹਰਿਨਿਕਲਿਅੰਇਅੰਗਰੂਨਨਕਾਜੀਪਾਂਸਿਤਾਂਗਰੂਨਨਕਾਜੀਮਰਦਾਂਨੇਬੰ
ਪੁਛਿਅੰਕਹੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਅੰਤਿਨਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਜੀਤਿਠਾਂਭੁਜਾਮਰਦਾਂਨੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮੇਰੇ ਧਾਰਿਆਂ ਜੋ ਹਿਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪਥਰ ਦੀਵ
ਤੀ ਸਾਂਗੀ ਪਈ ਹੈ। ਹੋਰੁ ਮੇਰੁ ਛੁਨਤਿ ਠਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਹੁਮੁਰਤਿ ਮ
ਹਾਂ ਦੇਵ ਦੀ ਹੈ। ਏਹੁ ਪਾਂਤੁ ਰਖ ਦੇਹੈ ਨੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਦਰਿ ਜਾਂਦਾ ਏਕਿ ਸੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ
ਏ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਅਪੰਥੀ ਅਖੀ ਅੰਬੀ ਪਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਤ
ਆਖ ਦੇਹੈ ਨੀ ਜੇ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਦੂਰਿ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਹੁ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖਣੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਦਿਉ। ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੀ। ਜੇ ਅਖੀ ਪੁਲੀ
ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਸ ਦਾਸ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਬੇਦਾਂ ਜੋ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੁ ਆਂਗਾਂ ਸੇ ਉਸਦਾਂ ਉਖੁਨ ਕਾਂਚੁ ਸੈ ਨੀ ਆਂਗਾਂ ਉਸ ਆਖੀ
ਆਂ ਆਂਗਾਂ ਜੋ ਈਹਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਮੁਰਤਿ ਦੂਰਿ ਕਰੋ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਲਿਲਗੇ ਦੂਰ ਕਰਨਾ। ਤ
ਸਾਂਗੀ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੀ ਖੁਨ ਕਾਂਚ ਦੀਵਿ ਚਿ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੇ ਮੁਜਾਂਦਰਾਂ ਦੇ ਪਰਮਾ ਹੋਤਿ ਤਨਿ ਆਨ
ਅਗਲ ਗੀ। ਲਗੇ ਸਹਾ। ਤਾਂ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੁ ਉਥੇ ਨਿਕਲਿ ਨ ਠਾਂ। ਅੰ ਇਕੇ ਇਸੇ ਬੁਤ ਦੀ
ਪੈਰੀ ਪਈਆਂ। ਤਾਂ ਬੁਤ ਦਿਚੈ ਅਦਾਂ ਜਨਿ ਕਲਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਲੀ ਆਂ ਅਖੀ ਆਂ ਮੈਂ ਦਰਿ ਜਾਂ

ਵੈਗਾਂਸੋਅੰਧਾਂਹੋਵੈਗਾਂਇਸਦਾਸਤੋਰਖਿਆਂਪੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਹਿਦੁਆਨੁਕ
ਫਰਕਿਉਅੰਧਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਏਹੁਆਪੇਕਛਰਹੈਨਿ॥
ਏਹੁਸਲਮਾਨਨਾਂਹੀਹੈ॥ ਨਕਲੀਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੰਤਾਂਅੰਧਾਂਨਹੋਇਆਂ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਏਹੁਜੇਤੈਗੁਣਹਿਦੁਆਪਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੇਬ੍ਰਹਮਾਂਬਿ
ਸਨੁਮਹੋਸੁਹੈਨਿ॥ ਇਹਪੈਦਾਂਇਸਸਭਾਇਨਾਂਬੀਹੋਈਹੈ॥ ਸੁਜਾਂਧਾਂਸੋਈਹੋਜੇਇਨਨਪੁਜਦਜਾਏ
ਅਤੇਹਿਕੇਤਕੋਈਨਿਰਕਾਰੀਹੋਵੈ॥ ਸੋਈਬਚੇ॥ ਇਹੁਤ੍ਰਿਹਾਂਦਿਚੇਸਬਲਪੁਰਖਹੈ॥ ਅਤੇਏਹੁਕੁ
ਲਾਂਮਹੋਜੁਹੈ॥ ਇਸਦੇਦਗਾਂਦਲਦਿਗਕਿਛੁਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇਵਚਨਾਂਦਾਂਸੁਰਾਂਪੁਰਾਂਹੈ॥ ਇਸਦਾਸ
ਤੇਮੂਰਤਿਇਥੇਹੀਰਹੀ॥ ਅੰਧਮਰਦਾਨਾਂ॥ ਹੁਣਿਕਿਧਰਿਚਲਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂ
ਜੀਤੁਸੀਜਾਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਮਤਕੁਛੁਵਤਯਾਂਦਿਆਂਇਪਵੀ॥
ਤਾਂਹੁਏਹੀਅੰਧਾ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਇਨਾਂਦਾਂਪੈਲੁਤਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂ॥ ਪਰਜੀਏਹੁਜੇਪਾਂ
ਈਲੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੋਕਿਥੈਲੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਏਹੁਜੇ॥
ਜੁਵਰਹੈਨਜੋਨਉਜੈਪਰਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਏਨਾਂਮਜਾਂਵਰਾਂਨੁਕਿਸੇ

ਨੁਛਿਏਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਤਿਹਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਨਵੇਮਹੀਨੇ॥ਕਿਸੇਨੁਵਧੇਰੇਕਿਸੇਨੁਪਏਰੇਗਾਬਾਜਾ
 ਰਤਾਅੰਦਦੀਹੈ॥ਤਾਏਹੁਕਿਆਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਦਇਆਂਦਮੀਬਾਂਹਰਿਘਣੈਕੁਰਕੁਰਕਧਦੇ
 ਹੋਨਿ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਨੁਨਵਾਂਇਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਦੁਇਚਾਂਗਿਅੰਦਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਅਖੀ
 ਬੀਧਕਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਪਹਿਲੇਓਹੁਚਾਂਗਿਦਿਵਾਂਲੀਧੋਵਦੇਹੈਨਾ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਿਨੁਨਵਾਂ
 ਇਦੇਹੈਨਿ॥ਉਹੁਪਾਂਈਵਹਿਕੇਬਾਂਹਰਿਆਂਦਦਾਂਹੈ॥ਏਹੁਜੇਬਾਂਹਰਿਤਲਾਂਉਤਿਠੈਜੇਈਕੁਰੀ
 ਦਾਂਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ਅਤੇਏਹੁਜੇਹਾਂਜੀਆਂਦਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਨਿਵਾਂਜਕੀਤੀਜੇਓਥੋਚਲੇਓਜੇਤਲਾਂਉ
 ਵਿਚੋਭਾਂਡੇਭਰਿਲਿਆਂਦਦੇਹੈਨਿ॥ਅਜੇਹਾਂਪਾਂਈਲੇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਓ
 ਹੁਜੇਮਦੀਨਾਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜੇਕੇਹਰੀਜਾਂਹਗਾਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਇ
 ਥੋਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਨੇਕੈਹੀਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਨੇਕੈਹੀਹੋਦੀਆਂਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਤੁਜੀਆਸਾਂਨੁਅਛਾਈ
 ਹਜਾਂਰਕੇਹਾਂਇਕਪਲਕਵਿਚਿਲੈਆਏਭਏਹੁਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਕਿਆਂਹੈਨਿ॥ਬੋਲਹੁ
 ਗੁੰਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਚਲੁਗੁਈ

ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੂੰ ਰੀਜਭੀ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ। ਓਥੇ ਬਾਰਾਂਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਦੀ ਨੇਪਹੁ ਚੇਗਾ ਜਾਂ ਮਦੀ ਨਾਂਸ
 ਹਰਦਿ ਚਿਵੜੇ ਜਿਥੇ ਮਹੀਮ ਦਦੀ ਗੋਰ ਮਾਂਹੀ। ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਮ ਮਰਦਾਨਾ
 ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮਟਕੇ ਮਨੈ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਂ ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਮਧੀ ਨਾਂਹੀ ਬੀਨ ਦੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਰਕੂ ਪੈਰਿ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ ਪਏ ਭਠਾ ਮਜੇ ਹੇਤੁ ਰਕਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂ ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇਖਣ ਕਿਉ
 ਮਾਂ ਇਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ। ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਮਾਂ ਇਆਂ ਹਾਂ ਮੇਤ ਪੁੰਜ ਨਾਹੀ ਮਾਂ ਕੋਈ
 ਇਆਂ ਅਜੀ ਮੇਤਾਂ ਏਸ ਦਾਸ ਤੇ ਮਾਂ ਖਦਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਏਤੀ ਤਰੀਫ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਤੁ ਰਕਾ ਸੋਇ ਖਾਉ
 ਬੇਕਿਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ ਭੁਲਾਂ ਭਾਈ ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਨਾਂ ਮੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਸੀ ਦੇਵੈ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ
 ਕੇਸੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਮੁਲਾਂ ਮਾਂ ਇਆਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਜੋ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸਤੇ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਲਾਂ ਕਹਿਆਂ ਅਰੁ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੇ ਤੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਬਰ ਦੀ ਤਰਫਿ ਪੈਰ ਕਰਿ
 ਕੇਸੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਹਾਂ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਰੁਤੇ ਹੀ ਖਸੀ ਮਦੈ

ਤਿਧਰੀਰਘਸੀਟਿਕਰਿਗਤਮਲਾਂਦੁਹਾਂਦੇਲਗਾਂਪੇਰਘਸੀਟਿਯਾਜਿਉਜਿਉਪੇਰਘਸੀਟਿ
 ਤਿਉਤਿਉਰੋਰਘਸੀਟੀਦੀਫਿਰੇਨਾਂਲਿਯਾਤਮਲਾਂਛਿਤੇਹੋਇਕਰਿਕਰਿਗਮਾਂਮਰੇਈਹਾਂ
 ਸੋਤਮਦਰਿਹੋਦੁਹਾਲਹਮੁਕਾਮਮਹਮੀਦਰਸੁਲਕਾਹੋਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਨਰਾਂਗਤਿਲੀ
 ਗਵਿਚਿਸਬਦੁਪ੍ਰਾਤਿਹੋਇਮਾਂ॥ਮਹਲਾਂ॥੧॥ਅਕਾਮੁਕਰਘਰਿਬੈਸਣੰਨਿਤਚਲ
 ਏਕੀਧੋਧਾਮੁਕਾਮਤਾਂਪਰਜਾਈਮੇਜਾਂਰਹੋਨਿਹਚਲਲੇਗਾ॥੨॥ਮੁਲਾਂਕੈਸੇਮੁਕਾਮੋਕਰਿ
 ਸਿਦਕੁਕਰਈਖਰਚੁਬਾਂਧਹੁਲਾਂਗਿਰਹੁਨਾਮੋ॥੩॥ਰਹਾਂਉਜੋਗੀਤਮਾਂਸਣਕਰਿਬ
 ਹੇਮੁਲਾਂਤਾਂਪਰੇਕੁਰਾਂਨਾਪੀਡਤੁਦਖਾਂਏਪੈਥੀਮਾਂਛੁਡਗਏਦੇਸਮਸਥਾਂਨਾ॥੪॥ਸੁਲਤਾਂ
 ਨਖਾਂਨਮਲੁਕਉਮਰੇਗਏਕਰਕਰਕੁਚੁਘਾਪ੍ਰੀਮੁਹਤਕਚਲਦਾਂਮਨਸਮਝੁਤੈਤੀਪਰ
 ਚੁ॥੫॥ਮਲਾਂਹਮਗਮਮਲਖਕਾਦਰਕਰਹਹਾਰਕਰੀਮਾਸਭੁਦੁਨੀਮਾਂਦਣਜਾਵਈ
 ਮੁਕਾਮਏਕਰਹੀਮੁ॥੬॥ਸੁਰਸਿਧਗਣਹੀਪਰਬਮੁਨਜਨਜੇਖਪੀਰਸਲਾਰਾਦਰਕੁਚੁਕੁ
 ਚਾਂਕਰਿਗਏਅਵਰਭਿਚਲਦਹਾਂਗਾ॥੭॥ਸਬਦਾਂਹਮਾਂਹਵਖਾਂਈਮੇਵਿਰਲਾਂਤਬੁਝੈਕੋ
 ਇਨਾਂਨਕਵਖਾਂਏਬੇਨਤੀਜਲਥਲਿਮਹੀਮਾਲਿਸੋਈ॥੮॥ਮੁਕਾਮਤਾਂਪਰਿਜਾਂਈਮੇ

ਜਿਸ ਸਿਰਿ ਨਾਹੀ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥ ਦਿਨ ਰਵਿਚ
 ਲੇਨਿ ਸਸ ਸਿਚਲੇ ਤਾਰੇ ਤਾਂ ਲਖ ਪਲੇਇ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੀ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਬੁਰੇ
 ਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਾ ਫਰਾਂਕਿ ਮਾਂ ਕਾ ਫਰ ਬੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਮਲਾਹੁ ਨ ਨੀਹੇ ਜਾਂਦਾ
 ਮਲਾਹ ਦੇਗੁ ਲਨ ਨੀਹੇ ਜਾਂਦਾ ਨਾਨਿ ਵਾਜਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਰੇ ਜਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ
 ਮਾਂਏਹੋ ॥ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਅਰਬੁ ਮਾਂ ਰਖਤ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਜਾਂਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਮਲਾਹ ਮਰਮੁ ਪੁਦਾਈ
 ਬੰਦੇ ॥ ਛੋਡਿ ਪਿਅਲੁ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਪੀਯੋ ॥ ਹੋਇ ਪੇਖਾ ਕਾਫ਼ ਕੀਰ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਉਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਕ
 ਬੁਲਦਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਨਿਵਾਜਾ ਕੀ ਨੁ ਮਜਲਾ ਮਨਸਾ ਮਾਰੂ ਨਿਵਾਰਹੁ ਮਾਂ ਸਾਂਝੇ ਹੁ ਮੀਤ
 ਮਨੁ ਮਊਲਾਣਾ ਸਚੁ ਕਲਮੁ ਪੁਦਾਈ ਪਾਂ ਕਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਚਾਂ ਸਰੀਯ ਤਲੇ ਕੀ ਮਾਂ ਦੁਹਾ ਤਰਾਂਤ
 ਹੀ ਕਤ ਕਾਂਧੇ ਜਲੁਟਾ ਦੁਹਾ ਮਾਰਫ ਤਮਨੁ ਮਾਂ ਰਹੁ ਅਬੁ ਦਾਲਾ ਮਿਲੇ ਹਕੀਕਤੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨ ਮ
 ਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਾਂ ਨਕਤੇ ਬਦਿਲ ਮਾਂ ਹਿਕਮਾਂ ਹੀ ॥ ਦਸ ਮਊਤੁ ਰਾਂਧੇ ਬਦਰਾਂ ਹੀ ॥ ਪੰਜ ਮਰਦ ਸਿਦ
 ਕਲੇਬਾਂ ਪੁਖੇ ਰਸ ਬੁਰੀ ਕਬੁਲ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਈ ਕਾਂਜੀ ॥ ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੈ ਸੋਈ ਹਾਂਜੀ

ਸੋਮਲਮਲਉਇਨਿਵਾਰੇ॥ਜੇਬੀਦਾਂਜਿਸੁਸਿਫਤਿਪਰਾਂ॥੫॥ਮੁਸਲਮਾਨਸੋਮਦਿਲਹੋਵੈ॥ਅੰਤਰਕੀ
 ਮਲੁਦਿਲਤੋਧੋਵੈ॥ਦੁਨੀਆਂਰੰਗਨਆਵੈਨੇਹੈਜਿਉਕੁਸਮਾਪਿਓਧਾਂਕਧਰਾਂ॥੬॥ਜੋਦਿਲਦੀਸੋ
 ਜੇਫਿਲਹਾਲਾਂ॥ਖਿਲਖਾਂਨਾਂਬਿਰਾਂਦਰਹਮੁਜੀਜਾਂਲਾਂ॥ਮੀਰਮਲਕਓਮਰੇਫਨਾਹਏਕੁਮਕਾਂਮਖ
 ਦਾਂਇਦਰਾਂ॥੭॥ਪਹਲੇਸਿਦਕੁਦੁਜੈਸਬੂਰੀ॥ਤੀਜੇਹਲੇਮੀਚਉਥੋਥੋਰੀ॥ਪੰਜਦੇਏਕੁਮਕਾਂਮਖ
 ਖੁਦਾਂਪੰਜਦਖਤਤੋਰੇਅਪਰਪਰਾਂ॥੮॥ਸਭੇਦਖਤਸਭੇਕਹਿਦੇਲਾਂ॥ਖਾਂਲਕਯਾਂਦਿਦਿਲੇ
 ਮਹਿਮਉਲਾਂ॥ਤਸਬੀਯਾਂਦਰਖਹੁਦਸਮਰਦਨਜੀਲਸੁੰਨਤਬੀਧਾਂਨਬਰਾਂ॥੯॥ਹਕੁਹਲ
 ਲਬਬੋਰਹੁਖਾਂਣਾਂ॥ਦਿਲਦਰੀਆਉਂਦੁਫੇਮੇਲਾਂਣਾਂ॥ਪੀਰਪਛਾਂਣੇਭਿਸਤੀਸੋਈ॥ਤਾਂਤੇਅਜਗ
 ਈਲੁਦੁਰਖਰਾਂ॥੧੦॥ਸਗਲੀਜਾਨਕਰਹੁਦਾਂਦੀਫਾਂ॥ਅਮਲਛਾਡਰਖਹੁਪੁਕੁਜਾਂਏਕੁਖਦਾ
 ਇਬੁਣਦੇਵਹੁਬਾਂਗਾਂਬਰਹੂਬਰਖਰਦਾਂਰਖਰਾਂ॥੧੧॥ਅਧੇਕਰਤਾਂਕਰਣਕਰੀਮਾਂ॥ਰਿਗਤਾਂ
 ਸੋਮਾਂਏਹਿਕੀਨਾਂ॥ਨਾਂਪਾਂਕਪਾਂਕਕਰਦੁਰਿਹਦੀਸਾਂ॥ਸਾਂਬਤਬੁਰਤਿਦਸਤਾਂਰਸਿਰਾਂ॥੧੨॥ਅਕਾਮਿ
 ਹਰੇਰੇਜਾਂਧੋਖਾਂਕਾਂ॥ਪੀਰਭਿਸਤਕਮਾਂਇਲਫਜਾਂਅੰਦਜਾਂ॥ਪੂਰਨੁਰਮਿਸਲੁਖੁਦਾਈਅਲਹ
 ਬੀਦਰੀਹਾਂਜਰਾਂ॥੧੩॥ਜਾਂਕੋਮਿਹਰਮਿਹਰਮਿਹਰਦਾਂਨਾਂ॥ਸੋਈਮਰਦਮਰਦਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਜੇ

ਈਸੇਖਮਸਾਇਕਹਾਜੀਸੇਈਬੀਦਾਜਾਂਕੋਨਜਰਨਹਾਂ॥੧੪॥ਕੁਦਰਤਿਕਾਦਰਕਰਦਕਰੀਮਾ
 ਸਿਫਤਿਮੁਹਬਤਿਅਥਾਹਰਹੀਮਾ॥ਹਕੁਹਕਮੁਸਚੁਖਦਾਂਇਆਂਬੁਖੁਨਾਂਨਕਬੀਦਖਲਾਂਸ
 ਦਰਾਂ॥੧੫॥੧॥ਜਾਂਮਹੀਮਦਦੀਰੋਰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖਿਆਂਇਆਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਪੁਛਿਆਂ
 ਮਾਂਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਆਂਡਿਠਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਕਿਆਂਡਿਠਾਂਮਿਟੀਦੀਗੋਗਡਿਰੀ
 ਤੁਰਕਏਰੀਆਂਤਰੀਫਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਏਥੇਏਹੁਹਾਲੁਹੈ॥ਕਿਆਂਜਾਂਪੇਅਗੋਕਿਆਂਹਾਲੁ
 ਹੋਸਨੇ॥ਮੇਨੂਤਾਂਏਥੇਕੁਝਹਾਲੁਮਲੁਮਨਹੈਇਆਂਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਜੇ
 ਮਹੀਮਦਵਤਜਨਮਾਂਵਣਹੈ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਦੇਵਿਚਿਆਂਹਾਂ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਵਿਚੋਨਿਕਲਿਆਂ
 ਨਾਂਹਾਂ॥ਓਸੁਫੇਰਿਹਿਦੂਦੇਜਨਮਾਂਵਣਹੈ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਬਰਿਸਉਸਦੀਬ੍ਰਿਸਤਵਿਚਿਆਂ
 ਰਬਲਾਂਹੈ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਬਰਿਆਂਪੁਰਾਂਹੈਸੀਤਾਂਓਹੁਫੇਰਿਹਿਦੂਦੇਘਰਿਜਨਮੁਲੈਸੀ॥ਪਰਸੁਦ
 ਦੇਘਰਿਓਸਤਾਂਈਪੁਰਨਸਤਿਗੁਰੁਪਰਲੇਕੀਮਿਲੈਗਾਂ॥ਤਾਂਉਸਦਾਂਜਨਮਮਰਨਹਰਤ
 ਹੋਵੈਗਾਂ॥ਉਸਦਿਚਿਜੀਗਾਂਦਿਬਹੁਤੁਆਂਹੀ॥ਪਰਪੁਰਾਂਉਸਤਾਂਈਕੋਈਨਾਂਹਾਂਮਿਲਿ
 ਆਂ॥ਇਕੁਜਨਮੁਉਸਦਾਂਗਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੁਜੀ॥ਏਹੋਜੇ

ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਫੁਟੇ ਵਿਚਿ ਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਏਹੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੂ ਹੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕ ਕ ਹਿ ਮਾਂ ਸ ਇ ਮ ਰ ਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਕਲ ਜੁਗਾ ਹੈ ਏਸ ਧਰੇ ਵਿਚਿ ਸੁਰੂ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲਾ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਸੋ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਾਂ ਕਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਰਾਨੁ ਜੋ ਕਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਸਬ ਗੰਥੀ
 ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਮਹੀਮਾ ਦੀ ਗੋਸਟਿ ਹੈ ॥ ਉਸਦਾ ਮਹਾਮੁਇ ਸੁਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜਾਂ ਇ
 ਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਏਹੁ ਜੋ ਹਿੰਦੁਆਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦੀਚਾਂ ਕੁਝ ਇਆਂ ॥
 ਏਹੁ ਸਚੁ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕਿ ਕੁਹੁ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ
 ਹੁਕੁਮ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਦਰਸਨੁ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦੋਵੇ ਕੀਤੇ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥
 ਤੇ ਉਸ ਖਾਣਾਂ ਖਾਧੁ ਕਿਸੇ ਨ ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਈਵੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੇ ਦ
 ਵੇ ਵਿਚਿ ਦੁਸ਼ਟੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰ ਜੀ ਬਾਜੇ ਬਾਜੇ ਹਿੰਦੂ ਗਿਆਨੀ
 ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਏਹੁ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ
 ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਸੁਣੁ ਦਿ ਜਿ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਦਰਸਨੁ ਮ

ਤੇ ਦੀਦਾਂ ਰੁਕਿਸਦਾਂ ਪਾਂਦਵਾਂ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਦਿਸਵਾਂ ਸਦ ਰਿਕਰਾ ਤਾਰਾ ਨਨਕ ਜੀ ਬਿ
ਲਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਇਸ ਬੰਦੇ ਵਿਚਿ ਉਹੁ ਰਹਿਅਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਅੰਜਿ ਜਕਿ ਉਹੋ ਦੁਨਿਅਾ ਅਤੇ ਕਿ
ਉਰਿ ਜਦੀ ਕੋਈ ਮਤਾ ਜੀ ਕਢੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਸਰਬਾ ਬੰਦਾ ਅੰਧੀ ਅੰਧਿਅਾ ਹੈ
ਇਸੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਦਾ ਸਤਾ ਅੰਧਿਅਾ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪਰੋਹੇ ਇਕੋ ਮਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਦਾ ਸਤਾ ਮੇਨੁ ਸੁਣਾਈ ਮੇਜੀ ਤਾਰਾ ਨਨਕ ਕਹਿਅਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਏਸਦਾ
ਸਤਾ ਅੰਧਿਅਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਦਰਤਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਜੀ ਉਜੈ ਤੁਪਾ
ਪੈਖੇ ਰੁਆਂਦਾ ਸੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧਾ ਜੋ ਪੈਦਾਇਸੁ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿ ਚਲਦੀ ਹੈ
ਅੰਧੇ ਕੋਈ ਰਾਈ ਸਮਾਨੁ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਅਾ ਜੀ ਏ
ਹੁਸੈ ਸਾਂ ਰੁਦਰਾ ਪ੍ਰਠਾ ਹੈ ਤਾਰਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੈ ਸਾਂ ਰੁਕਿਅਾ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰ
ਤਾਰਾ ਅੰਧੇ ਰੁਲਾਂ ਇਛੁ ਡਿਅਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ
ਤਾਂ ਏ ਪੁਰਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਲੋ ਕੀ ਮਿਲਾਵਦਾ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਸੈ ਸਾਂ ਰੁਪਰਿ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
ਜਰ ਹੈ ਕਿਉ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਪਰਨਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਗੁਰ ਦੀ ਧਿਆ ਮੇਸੀ ਜੋ

ਸੇਭੀਗਰੇਕਾਂਬੀਜਾ। ਦਰਪਿਰਾਂਪਤੀਕੰਨਿਆਂਕਿਮਾਂਕਰੇਜਾ। ਕੁਰਤਾਂਪਾਇਆਂਜੀਜਾ। ਮਰਦਾਂ
ਨੇਏਸੁਸੀਸਾਂਰੁਨੁਕਰਤੇਮੀਧਾਂਕਰਿਛੋਡਿਮਾਂਹੈ। ਕੁਝੁਕੋਦਰੀਏਕੀਤੇਸੇਲੀਏਪਾਂਏ। ਤੇਬਰੀ
ਏਹਥਿਲੀਤੇਕੋਈਪੁਰਨੁਨਾਂਹੈ। ਇਮਾਂਜਿਸਨੁਕਰਤਾਂਰਮਾਂਧੇਪੁਰਨੁਪੁਰਖਮਿਲਾਂਏਸੇਈ
ਪੁਰਨਪੁਰਖੁਹੋਦਾਂਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਤਾਂਈਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇ। ਤਿਸਪਾਸਉਰਸਕਸਸਕੁਛੁਟਜਾਂ
ਦੇਹੈਨਿ। ਉਸਤਾਂਈਸੀਤਨਾਂਤਪਤਨਾਂਪ੍ਰਧਿਮਾਂਬਿਅੰਪਤੀਹੈ। ਉਸਤਾਂਈਧਰਤੀਮੰਸਮਾਨੁ ੫੬੬
ਰਾਂਹੁਦੇਦਾਂਹੈ। ਅਤੇਅੰਖਏਦੇਸਾਂਧਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਾ। ਅੰਧੇਮੁਹਦੇਅੰਧੇਕੁਝੁਨਾਂਹੀਰੇਦਾਂ
ਓਹੁਲਛੁਣੁਗਾਏਰਹਦੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਉਬੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਮਾਂਭਾਈਬਾਂਲਾਂਅਸੰ
ਨੂਬੇਬੇਜੀਆਂਦਿਕੀਤਾਂਹੈ। ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਕੀਤਾਂਹੋਸੀ। ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਅੰਧਿਅੰਭਾਈਬਾਂਲਾਂਜਾਂਇਮਾਂਚਾਂਹੀਏ। ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਇਬੇਕਿਤਨੇਕੋਹ
ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਭਾਈਬਾਂਲਾਂਇਬੇਸਤਾਂਈਸੈਇਕੋਹਾਂਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੰ
ਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਪਹੁਚੀਏਗਾਂਕਦਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਮਾਂਭਾਈਬਾਂਲਾਂਕਰ
ਤਾਂਰਝਬਹੀਲੈਜਾਂਗਾ। ਤਾਂਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਗਲਾਂਕੀਤੀਆਂਆਂਹੀਆਂ। ਖਾਬੇਲਹੁਤਾਂਈਦਾਂ

ਹਰਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਸੀਧਿਆਂ ਦੇ ਲੇ ਕੁਚੁ ਕੀਤਾ॥ ਇਕਥ ਹੀ ਰਾਤਿ ਗਈ ਤਾ ਸੁਲਤਾਨ
ਨਪੁਰਿਆ ਇਵ ਹੋ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇ ਥਾਹਿ ਅਚਾਣ ਚਕਾ॥ ਤੁਲਸਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਜੀਆਂ ਇਆ
ਹੈ॥ ਤੁਲਸਾ ਕੁ ਕੀ ਬਹੁ ਜੀ ਬਧਾਈਏ॥ ਤੁਸਾਂ ਭਾਭਾਈ ਜੀਆਂ ਇਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸਚੀ ਸਚੀ
ਆਂ ਇਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗਧ ਕਰ ਲੀਤੀ॥ ਆਖਿ ਸੁਭੈ
ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂ ਯਾਂ ਦਿ ਜੋ ਕੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਅਸਾ ਆਖਿ ਆ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬੋ
ਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥਾ ਉਨੇ ਹੈ ਹੀਆਂ ਹੋ॥ ਅਸਾ ਦੁਪਹਰ ਦੇ ਲੇ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਹੈ
ਹੀ ਹੋ ਜੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦਾਂ ਸਤੇ ਏ ਕਥਾ ਹੀ ਵਿਚਿ
ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋਹ ਆਂ ਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਕੀ ਲੈ ਆਂ ਇਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ
ਚੁਪ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤਾ ਅੰ
ਹਾ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੁਰਤੁ ਆਂ ਏ ਆਂ ਹੋ॥ ਪਰੁ ਅਸੀ ਰਾਂਹੁ ਉਪਰਿ ਆਂ ਹੋ॥ ਤੁਸਾਂ ਕੁਝ ਆਖਣਾਂ ਹੋ ਸੋ ਆ
ਖੋ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦ ਦਰਸਨੁ ਦੀ ਚਾਂਹ ਆਂ ਹੀ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਏ ਸਵਾਸ
ਤੇ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਜੋ ਬਹੁਤੁ ਵਰੇ ਗਾ ਜਰੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਸਾਰਿ ਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁ

ਰੂਨ ਨ ਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਚਿਤ ਵ ਨੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੁਸੀ ਕਰ ਰਾ
 ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਕਰ ਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅਥੀ ਅੰਧੇ ਅਰੁ ਅਥੀ ਜਾਂ ਤੇ ਹੋ। ਭਯਾਂ ਜੀ ਕੋ ਤੇ ਅੰਧ
 ਏ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਸਾਂ ਮਸਾਂ ਜਰੂਰ ਜਾਂ ਵੇਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਜੀ ਜੋ ਜੀ ਨੁਬਹੁ ਤਬੇ ਨਤੀ ਕਰ ਵੀ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਅੰਮੀ ਸੁਨਿ
 ਕਲਿਆਣੀ ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ ਜਾਨਕੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਅਗੇ ਅੰਧ ਪਵ ਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰ ਵੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਵਸਤੇ ਰਿਖੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ
 ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੁ ਮਹੀਨਾ ਏਬੇ ਰਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੇ ਬੇ
 ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹੀ ਏਹੋ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਰਾਂਹ ਉਤੇ ਅੰਧੇ। ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਲ
 ਏ ਸੋ ਗਲ ਦਿ ਚਿਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸੀ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਰੁਰਗਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ
 ਅੰਧੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਰਜਾਂਇ। ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁ ਤੇ ਜੇ ਦਿਸਾਂਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਧਿ ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਝ ਭਯਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਂਨ ਪਤਾ ਜੋ ਕਹਿ
 ਹੋਇ ਅੰਦਰ ਪੁਰ ਮਗੇ ਅੰਧਿ ਰਖਿ ਅੰਧਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਪਵੇ ਤਾਂ। ਭੀ ਪਵੇ

ਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਲੈਦੇਰੂਬਾਲੇਦੇਡਿਆਂਤ੍ਰਿਹਾਂਧਾਂਧਾਂਤਾਂਗਰੂਨਨਕ
ਜੀਆਂਖਿਆਂਲੈਬੇਬੇਜੀਆਸਾਂਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਨੂਨਾਂਨਕੀਆਂ
ਖਿਆਂਭਾਂਈਜੀਫੇਰਿਕਦੁਦਰਸਨੁਦੇਸੇਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਆਸੀਤੁਜਾਂਤੁ
ਪਾਂਸੀਆਂਹੋਜਦਤੁਜੀਆਂਦਿਕਰੋਗੇਤਦੇਆਸੀਤੁਜਾਂਤੁਹਾਂਜਰਾਹਾਂਹੋਤਾਂਨਨਕੀਆਂਖਿਆਂ
ਜੀਜੇਤੁਜਾਂਤੀਰਜਾਂਇਤਾਂਫੇਰਿਬਾਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਹਿਕਬੇਨਤੀਜੁਣਤਾਂਮੇਆਂਧਾਂਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਆਂਪੁਭਾਂਈਬਾਲਾਂਤੇਰਾਂਆਂਖਿਆਂਤਾਂਮਸਾਂਫੇਰਿਮਾਂਕਦੇਨਾਂਧੀਬਾਲੇ
ਆਂਖਿਆਂਜੀਅਜਦੀਰਾਂਤਿਤੁਸੀਬੇਬੇਜੀਪਾਂਸਿਰੋਗੇਬੇਬੇਜੀਭੀਰਾਂਜੀਰੋਗੇਬੇਬੇਜੀਮਹਾਂਤਾਂਕ
ਰੂਆਂਖਿਆਂਜੀਸਕਤੀਪਰਤੁਸੀਬੇਬੇਜੀਨੂਰੰਜਨਾਂਕਰੋਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਇਕਰਾਂਤਿਬੇਬੇਜੀ
ਪਾਂਸਿਰੋਗੇਗੁਜਰਨੁਕੀਤੀਜਿਥੇਪਹੁਰਾਂਤਿਰਹੀਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਇਸਨਾਂਨਕੀਤਾਂਨਾਂਲੇ
ਮਰਦਾਂਨੇਭੀਕੀਤਾਂਨਾਂਲੇਮੇਭੀਕੀਤਾਂਇਸਨਾਂਨੁਕਰਿਦਿਮਾਂਬੇਬੇਜੀਨੂਆਂਖਿਆਂਓਸੁਬੇਬੇਜੀ
ਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਬੇਲਹੁਭਾਂਈਦਾਂਹਗੁਰੂਜੀਆਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀਓਬੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
ਉਡਾਰੀਲੀਤੀਜੇਬਦੇਜਾਂਸੈਕਹਾਂਪਰਭਾਂਤਿਨੂਆਂਇਉਤਰੇਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ

ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਸੀ ਕਿਥੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਬੇਲਿ ਮਾਂਜੀ ਤੇ ਗੀਤੁ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ੧੨੨
ਝੀ ਤੇ ਗੀ ਕਾਈ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਕਿ ਮਾਂ ਜਾਂਏ ਤੁਧਰ ਮੇਸਰੁ ਹੈ ਕੇ ਜਾਂਧਿ ਪੈਐ ॥ ਮਾਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ॥ ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਸੀ ਕਿਥੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਜਿਥੇ ਤਸਾਂ ਮਾਂਏ ਏਹ ਜਾਂ ਰਕੇ ਹਾਂ ਦੀ ਉਤ੍ਰਾ ਗੀਲੀ ਤੀ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮਕੇ ਜਾਂਏ ਨਿ
ਕਲੇ ਮਾਂਏ ॥ ਮਾਸੀ ਉਥੇ ਏਹੀ ਮਾਂਏ ਮਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ ਨੁਭਲਾਂ ਚਿ
ਤਰਹਿ ਮਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਂ ਲਿ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ
ਮਾਂ ॥ ਮਾਂਧਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੁਇ ਕਿਧਰਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਜਿਧਰਿ ਤੁਸਾਂ ਤੀ ਰਜਾਇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੇ ਮਾਂਥੇ ਤਾਂ ਸੁਮੇਰ ਉਧਰਿ ਚਲੀ ਮੇ ॥ ਉਥੇ ਜਿਧਰਿ ਤੁਲੀ ਹੈ ॥ ਉਨਾ ਦਾਦ
ਰਜਨੁ ਕਰਦੇ ਚਲੀਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿ
ਮਾਂਜਾਂ ਅਗੇ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸਭ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ
ਜੀਏ ਥੇ ਤਾਂ ਮੇ ਅਜਬ ਰੰਗ ਡਿਠਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੇ ਹਾਂ ਡਿਠੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ
ਧਿ ਮਾਂਜੀਏ ਥੇ ਤਾਂ ਏਹ ਡਿਠਾ ॥ ਜੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ ਗੁਪਤੀ ਵਹਦੀ ਹੈ ॥ ਦੂਜੇ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਪ

ਰਤੀਅਤੇਪਹਾੜਹੈਨਾਅਤੇਏਥੇਆਂਦਮੀਦੀਜਾਂਤਿਨਾਂਹੀਅਤੇਜੀਏਸਜਾਂਗਾਂਦਾਂਨਉਕਿ
ਅੰਹੈਇਹਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਂਨਾਂਚੁਫਤਦੇਸੁਇਸਜਾਂਗਾਂਦਾਂਨਉਹੈ
ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਦਹਦੀਹੈਇਹਜੇਏਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾਂਲਾਂਹੀਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿ
ਖੇਦੇਹੋਦੇਹੈਨਿਅਤੇਅੰਧੇਫੁਟਿਫੁਟਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿਏਹੁਰਸੁਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈਇਹਅਤੇਕੁਦਰ
ਤਿਨਾਂਲਿਵਹਦੀਹੈਅਤੇਏਥੇਆਂਦਮੀਆਂਦਾਂਕੰਮਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਏਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਂਹੀ
ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਗੁਰੂਜੀਇਜੇਹਾਂਕੁਦਰਤਿਦਾਂਰਸਈਵੇਅਜਾਂਈਜਾਂ
ਦਾਂਹੈਕਿਜੇਦੇਮੁਹਨਾਂਹੀਪਉਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਮਜੇਹੀਵਸਤੁਕੁਰ
ਤਾਂਰਖੇਦੇਕੀਤੀਹੈਇਜੇਅਜਾਂਇਆਨਾਂਹੀਜਾਂਦੀਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਇਥੇਤਾਂਇ
ਸਦੇਅਚਵਣਵਾਂਲਕੋਈਨਾਂਹੀਅਤੇਸੁਇਨਾਂਈਵੇਲਤਾਂਨਾਂਲਿਲਤਾਂਵੀਦਾਂਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁਕੁਦਰਤਿਦਾਂਪੈਦੇਕੀਤਾਂਹੈਇਹਜੇ
ਅੰਧਾਇਆਂਪਿਆਂਰਿਅਾਂਦੇਵਾਂਸਤੇਉਸਦੇਜੇਪ੍ਰੀਤਮਭੁਗਤਹੈਨਿਜਿਨਾਂਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸ
ਫੁਡੇਹੈਨਿਤਿਨਾਂਨੁਏਹੁਰਸੁਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਉਨਾਂਦੀਰਸਨਾਂਤੇਜਾਇਪਉਦਾਂਹੈਅਤੇਸੁਇਨਾਂ

ਜੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਨਿਜ ਭੁਗਤ ਹੈ ਨਿਸੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਏ ਹਮਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥ ੧੧੨ ॥
 ਅਤੇ ਸਿਸਾਰ ਦਿਚਿ ਜੇ ਸੁਦਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਚਾਂ ਹੈ ॥ ਸਿਸਾਰ ਉਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਰਛੁ ਹੈ ਇਹ ਹਿਮਾਂ ਹੈ ਇਹ ॥
 ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਏ ਖੁਲੀ ਹੈ ਇਹ ਉਨਾਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਮਿਟਿ ਗਈ ਹੈ ॥ ਭੁਗਤਾਂ ਨਨਾਂ ਦੇ ॥
 ਖੁਸਿਆਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਖੁਸਿਆਂ ਵਦਾਂ ॥ ਭੁਗਤਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਏਕਾ ਮਿਤ ਨਾਂ ਮਈ ਰਹੀ ॥
 ਹੋਰ ਉਨਾਂ ਨਨਾਂ ਦਿ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿ ਮਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਂ ਦਿਚਿ ਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ॥
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇ ਪੀਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਖਚ ॥
 ਇਸੇ ਖੇਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਤ ਨੇ ਵਰੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿਛਿ ਰਹਿ ਮਾਂ ਹੋਏ ॥ ਕਦੀ ਤਾਂ ॥
 ਭੀ ਦਇ ਮਾਂ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ ਹੁਮੀ ਮਿਤੁ ਮਹਾਂ ਮਜਰ ਹੋ ॥
 ਜਿਸ ਤਾਂ ਈ ਮਾਂ ਖਕਰਤਾਂ ਰਜਰਾਂ ਏ ਸੋ ਈ ਜਰੇ ॥ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਜਰਨਾਂ ਹੀ ਸਕ ॥
 ਦੇ ॥ ਲਗਦੇ ਹੈ ਨਿ ਮਾਂ ਪੁਰਿ ਗਿਣਾਂ ਵਇਆ ਸਾਂ ਗੁਬਣਾਂ ਇਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ॥
 ਨਨੁ ਪਚਾਂ ਇਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਕੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨੁਪਚਾਂ ॥
 ਇਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਗੁਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰਬੀਪੁ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਉਨਾਂ ਨੁ ਮੇਰ ਤੇ ਰਹਿ ਸਰਿ ॥

੧੧੨ ॥ ਏਹੁ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮਹਾਂ ਮਜਰ ਹੋ ॥
 ਜਾਂ ਓਹੋ ਖਿਅਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥
 ਸੁਆਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥



ਬਗੀਬਰਫ ਹੈਇ। ਏਥੇਮਾਦਮੀਪੈਰਰਖਦਹੈਇਤਾਗਲਿਜਦਾਹੈਇ। ਏਥੇਮਾਦਮੀਦੀਗਸਨਾਂਹੀ॥ ੧੨੩
 ਤਫੇਗਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਅਸੀਕਿਉਕਰਿਆਏ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਅਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆਹੈਇ। ਫੇਗਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਥੇਪਰੇਕਾਈਹੋਰੁਕੀਜਾਹਰਾ
 ਹੈਇ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਂਨਾਅਗੇਹੋਮਹੈਇ। ਤਾਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਉਥੇਭੀਚਲੇਗਾ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਆਚਲੀਏਗੇਮਰਦਾਂਨਾ। ਤਾਉਥੇਸਿਰ
 ਧਾਰਪਰਬਤਨੁਚਲੇ। ਤਾਰਾਗੁਰੂਮੀਰਦਾਜੀਪੁਛਿਆਰਾਈਬਾਲਾਸਿਰਧਾਰਪਰਬਤਦਾਂਨਾਉ
 ਤਾਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਂਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀ। ਜੀਗੁਰੂਜੀਸਿਰਧਾਰਪਰਬ
 ਤਦਾਂਨਾਉਹੈ। ਤਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਸੁਣਮਰਦਾਂਨਾਸਿਰਧਾਰਇਸਦਾਂਨਾਉਇਸਦਾਂ
 ਤੇਹੈ। ਜੇਏਹੁਸਿਰਤਲਵਾਂਇਆਹੈਇ। ਇਥੇਗੁਰੂਪਰਹੁਕੇਈਨਾਂਹੀ। ਇਥੇਜੇਈਪਹੁਚੇਜੇਪ
 ਦਨਾਅਸਦਾਂਹੋਏ। ਜੇਕੀਬੀਰਗੁਰੂਤਾਮਾਹਾ। ਕੇਗਦਿਦਾਂਸਨਾਮਾਮਾਹਾ। ਇਕੇਸਿਧਾਂਦੀ
 ਜਾਹਗਾਹੈ। ਤਫੇਗਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਏਹੁਜੇਅੰਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਪਾਤੋਹਿਮੀਚਲਗਲੇ।
 ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਨਾਉਇਇਥੇਤਾਪਹੁਚੇਹੀਨਾਂਹੀ। ਓਇਤਾਪਿਛੇ

ਹੀਬਰਹਦਿਚਿਗਲਗਏਇਕਯੁਪਸਟਰਹੀਜਾਬਤੁਮਾਂਇਮਾਂਸੋਭੀਸੁਰਗਲੋਕ
ਗਇਮਾਂਇਬੇਪਹੁਚਿਮਾਂਨਾਹੀਬਾਂਲੇਸਿਧੁਗੁਰੁਮੰਗਦਨੁਮਾਂਖਮਾਂਜੀਗੁਰੁਜੀਗੁ
ਰਨਨਕਜੀਇਉਮਾਂਖਦਾਂਸੀਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਨੇਕਹਿਮਾਂਗੁਰੁਜੀਅਗੇਭੀਚਲਦੇਹੋਕਿ
ਉਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਿਹਿਮਾਂਚਲਮਰਦਾਂਚਲਦੇਮਾਂਹੋਇਤਨੀਗਲਕਰਦੇਮਾਂਹੋ
ਜੋਗੇਰਖੁਮਾਂਇਮਿਲਿਮਾਂਮਾਂਇਕਰਬਚਨੁਕੀਤੇਸੁਕਉਨੁਰੂਪਕਉਨਜਾਂਤਿਤੁਮਾਂਹੀ
ਰਹੋਕਹਾਂਕਹਲੇਹਉਡਾਹੀਨਾਮਾਂਗੇਧਰਨਿਰਹੋਗੇਕਹਾਂਸੀਤਲਜਲਹਿਮੰਦਬਰਖੇਜ
ਹਾਂਮਾਂਗੇਮਗਪੀਛੇਛਿਰਿਭਾਂਗੇਨਿਕਲਿਜਾਂਹੁਕਾਹੇਦੁਖਲਾਂਗੇਸੁਲਮਲਜਾਂਰ
ਸੁਲਕੇਸੁਲਕਾਂਗਾਤਹਾਂਸੁਰਾਪੁਰਾਂਠਹਰੇਜੇਸਾਂਗਾਂਸੁਣਨਨਕਗੇਰਖੁਤੁਮਕਹੇ
ਛਿਰਿਜਾਂਹੁਪੀਛੇਕਾਂਹੇਦੁਖਲਾਂਗੇਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਚਨੁਬੋਲਿਮਾਂਸਬਦੁਮੰ
ਗਰੂਪਹਮਾਂਮਚਰਜਕਹੀਮੇਹੋਤੇਜਾਤਮਜਾਤੀਠਉਰਿਹਮਾਂਹੀਓਹੀਕਹੀਮੇਜ
ਹਾਂਦਿਨੀਅਰੁਨਹੀਗਾਤੀਪੀਛੇਮਾਂਗੇਦਿਸਟਿਹਮਾਂਹੀਪੁਰਨਮਕਾਂਸਧਸਾਂਗਾਂਦਇ
ਮਾਂਗਾਂਹੀਸੀਤਹਿਮੰਚਲਤਿਨਸਿਉਸੀਗੁਮਾਂਗਾਂਕਹੈਨਨਕਸੁਣਗੇਰਖਜੋਗੀਪੁਰ

ਜੇਗੁਨਪਾਂਇਆਂਜੁਗਤਿਨਜਾਂਤੀਅਉਪਦਧਾਂਈਬਿਰਥਾਂਜਨਮੁਗਵਾਂਇਆਂ॥੨॥ਤਾਂਕੇ 298
 ਰਖਚਲਦਾਰਹਿਆਂਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਤਪਾਂਜੀਏਥੇਤਾਂਸੁਰਜੁਨਾਹੀਨਜਰਿਆਵ
 ਦਾਂਅਸੀਰਿਥੇਆਂਇਧਏਆਂਪੋਤਾਂਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਂਅਰਦਾਂਅਸੀਸੁਰ
 ਜਥੇਉਪਰਆਏਆਂਹੋ॥ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸੁਰਜਪਾਂਸੇਕਿਤਾਂਨਕਉਪਰਿਅ
 ਏਆਂਹੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸੁਰਜਪਾਂਸੇਦੁਹਿਹਜਾਂਰਜੇਜਨਉ
 ਪਰਿਆਂਏਆਂਹੋ॥੨੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੋਨਿਸਧਰਤੀਅਸੀਵਸਦੇਆਂਹੋ॥
 ਉਸਥੇਸੁਰਜਕਿਤਨਾਂਕਉਚਾਂਹੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਿਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਥੇਪ੍ਰੀ
 ਹਜਾਂਰਜੇਜਨਉਚਾਂਹੋ॥੨੫੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤਨੇਹਜਾਂ
 ਰਜੇਜਨਆਏ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸਭੇਸਤਾਂਈਹਜਾਂਰ
 ਜੇਜਨਆਏ॥੨੭੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹਉਤਰਦਾਂਹਾਂਅਤੇਪੁਛੇਬਾਏ
 ਰਹਿਆਂਜਾਂਦਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਅਖਮਰਦਾਂਨਾਂਨਿਸੇਗਾਅਖਾਮੁਲਾਂ
 ਹਜਾਂਨਾਂਕਰੇ॥ਮੁਲਾਂਜਾਂਕਰੇਗਾਂਤਾਂਅਉਗਾਣੇਦੀਗਾਂਅਹਾਂਪੁਰਖਾਂਦਾਂਅਤੇਸੇਵਕਾਂਦਾਂਕ

ਰਤਾਰਏ ਹੋ ਸਿੱਧੇ ਗੁਬਾਇਆਂ ਹੈ॥ ਪੁਛੁ ਦਾ ਅਤੇ ਦਰਸਣ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਅੰਧ
ਏ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਜੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪੁਛੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
ਦਸੇ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਕੇਰਾ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਂਵੈ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੀ॥ ਓਹੁ ਰਗੁ ਹੈ ਇ॥ ਉਸੁ ਗੁਰੂ ਨੁ ਛੁਣੁ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ॥ ਜਿਸੁ ਤਾਂ ਈ ਅਪਣੇ ਪਿਤ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨ ਕਦਾ ਤਾਂ ਰੇ ਗਾ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਾਇ
ਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅੰਇਆਂ ਹੈ॥ ਮਨੁ ਖੁਜਨ ਮੁਦੁਲੀ ਭੁਪੈ ਇ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਪਿਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅਤੇ
ਗੁਰੂ ਭੀ ਦਰਨਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਭੀ ਸੋ ਪਿਕਰਨਾਂ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਅੰਧ ਮਲੀਨ ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਗੁ
ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਭੀ ਅੰਨਿ ਰਖੇ ਗਾ॥ ਓਹੁ ਅਹਾਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੈ ਰਖੇ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਹਾਰ ਵਿ
ਚਿ ਗੁਰੂ ਭੀ ਦਰਤੇ ਗਾ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਸਿਖ ਸੋ ਪਿਕਰਣਾ॥ ਅਖ ਮਰਦਾਨਾਂ ਨਿਸੀ ਗਾ ਅਖ
ਜੋ ਅੰਧ ਏ ਹਈ ਸੋ ਪੁਛੇ ਲੈ॥ ਅਤੇ ਕਈ ਅਗੁਮਾਨੁ ਰਹਿ ਜਾਈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਨ ਦੇ ਸਦੇਈ॥ ਤਾਂ
ਬਾਂਲਾਂ ਹਸਿਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਹੁੰਨਾ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧ ਅੰਕਿਉ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਉਨਾਂ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਭੁੰਝੀ
ਬਾਂਲਾਂ ਬੁਰਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧ ਅੰਕਿਉ ਭੁੰਝੀ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਪੁ ਬੁਰਾਂ ਕਿਉਂ

ਨਿਅੰਗਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਮਿਤਾਂ ਉਸਤਾਈ ਕੁਣੂ ਨਾਹੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਤੇ ਮੇਜੇ ਹਸਿਆਂ ਜੇ ਇਸਦਾ ੧੨੫
 ਸਤੇ ਹਸਿਆਂ ਜੇ ਅਜਮਾਏ ਦੰਕਿਆਂ ਅੰਧਿਆਂ ਦਵੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭੂ
 ਈ ਬਾਂਝੇ ਹੁਮਰਨ ਨਾਂ ਜੇ ਅਸਾਥੇ ਪਛਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦਸਦੇ ਅਗੇ ਹੋ ਪਿਛੇ ਸਾਂਖੀਆਂ
 ਦਨਿ ਗੀਆਂ ਜੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰਮਧਰੇ ਦਨਿ ਗੇ ਸੇਵੀ ਚਾਰਨ ਗੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਿਸਾਂ ਰੁਝਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ
 ਗਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਕਰਾਂ ਅੰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਗਾਂ ਦਨਿ ਗੇ ਨਾਲੇ ਵੇਦਾਂ ਵੇਲੇ ਨਾਲੇ ਕਤੇਬਾਂ ਵੇਲੇ ਜੇ ਕੋਈ
 ਗੁਰਮਧਰੇ ਦਨਿ ਗੇ ਹੋ ਜਾਂਖੀਆਂ ਸੁਇਸੁਇਸ ਮਣਨ ਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕਾਈ
 ਨਲਗੇ ਗੀਆਂ ਅਤੇ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਮਰਦਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨਹਾਂ ਰਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਉਨਿ
 ਕਰਿ ਹਥ ਜੇੜੇ ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਅੰਧਿਓ ਜੀਮੇਰੀ ਮਰਦਾਂ ਸੁਹੇ। ਜੇ ਪਿਆਨੁ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਣੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਅਜੇ ਮਨਿ ਹਾਲੁ ਹੋਇਆਂ ਅਜੁਮਾਸਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇਆਂ ਜੇ ਤੈਖਲਿ ਕਰਿ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਕੁਣੂ ਅੰਧਿਆਂ ਹਈ ਸੇਵਿ
 ਲਨਾ ਕਰਾਂ ਝੁਬਹੋ ਹੁ। ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਤੁਰਕੁ ਰਿਉਰੇ ਇਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਅ
 ਧਰੇ ਹੋ ਜੇ ਪੁਰਾਂ ਤਮਯਾਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਮਰਦਾਂ ਤਦੁ ਭੀ

ਮਿਰਾਂਸੀਆਂ ਜਾਰਾਂ ਜੇ ਨਕ ਜੀ ਮਰੇ ਕੁਰਾਤ ਸੀ ਗਿਸਰੇ ਪਕਰਦੇ ਆਂ ਹਾਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਿਕਾਇ ਨ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੁਰਾਂ ਧਨ ਪੀਕਰਿਆ ਇਥਾਂ ਜੇ ਨਕ
ਪਾਂ ਸਿਰਾਂ ਜੇ ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਰੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਮਲੇਛੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਪ
ਰਿਆਂ ਇ ਜਨ ਮਰੇ ਇਥਾਂ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮਰੇ ਜੇ ਕੁਝ ਬਚਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ ਸੋ ਹੋ ਇਥਾਂ
ਲੋੜੀਆਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨ ਮਾਸ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
ਪੁਛਦਾ ਹਈ ਤਾਂ ਪੁਛ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਦਿਸਿਆ ਦੁਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਤ ਨਾਂ ਧਰਤੀ ਕੋਲ ਸੁਰ ਜੁਓ ਚਾਹੈ ਤਿਤ ਨਾਂ ਸੁਰ ਜ
ਕੋਲ ਚੰਦ ਮਾਂ ਓਚਾ ਹੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ ਮਾਂ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਓਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪੰਜ ਹਰ ਜਾਰ ਜੇ ਜਨ ਓਚਾ ਹੈ ੫੦੦੦ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
ਤਾਂ ਕੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਓਚੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਿਆ ਦੀ ਮਿਰ
ਜਾਂਦਾ ਇਉਂ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਰੀ ਆ ਹੈ ਨਿ ਕੋਈ ਨੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਓਚੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਪੁਰਤਾਂ ਰਾਂ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਸਭ ਨ ਖੋਇ ਚਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕਲਾਸ ਉਪਰਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ १੧੬
 ਜੀ ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਦਾਤੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ਚਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਕਿਆ ਅੰਧਾ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਲੇ ਮਾਧਿ ਮਾ ਜੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ਸੋ ਮੰਨੀਐ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਰੁ
 ਰੂਜੀ ॥ ॥ ਸਾਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਰ ਪਾਰ ਪਰ ਬਤ ਤੋ ਚਲੇ ॥ ਮਗੇ ਉਨਾ ਪਰ ਪਤ ਤੇ ਮਾਏ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਓ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਉਉਨਾ ਪਰ ਬਤੁ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਨਾਮਾਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਮਾਧਿ ਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਮਾਏ ॥ ੧੫੦੦ ॥
 ਪਰਤੀ ਤੇਉ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਮਾਗੇ ਹੈ ਇਹ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਮਾਧਿ ਮਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੋ ਅਠਾਰਹੁ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥ ਇਤਨਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਤੇ ਮਾਏ ॥ ਤਾਂ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਦਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਏਹੋ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਰੇ ਸਿਧੋ ਨਾਥ ਜਤੀਓ ॥
 ਈਹਾ ਮਲੀਨ ਦੇਹੀ ਕੀਜਾ ਹਗਾਂ ਹੀ ॥ ਮਰੇ ਏਕ ਨ ਨਕ ਤਪਾ ਮਾ ਤਲੇ ਕਤੇ ਮਲੁ ਮੁਤ ਕੀਦੇਹੁ
 ਲੇਕ ਰਿਆਇ ਮਾ ਹੈ ॥ ਕੋਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਾ ਓਉ ਸੋ ਕੀਤਾ ॥ ਤਉ ਈਹਾ ਮਾ ਵਨਾਨਾ ਪਾਵੈ ॥

ਤਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰਮੀ ਜਤਾਂ ਜੀ ਕਉ ਏਯਾਈ ਮੰਤਾਂ ਹੈ॥ ਅੰਇ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨਾਇ ਖਾਂਈ ਦਿਤੀ॥ ਅੰਇ ਬਚਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾਮਰ ਬਾਲੇਈ ਹਾਂ ਰਿਉ ਅੰਇ ਮਾਛੈ ਏਈ ਹਾਂ ਜੇ
 ਤੂੰ ਅੰਇ ਮਾਛੈ ਇਕੁ ਛਜ ਕਤਿ ਰਾਂਧਤ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਗ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਜੇਤੀ ਸਾਂ
 ਗੇ ਸੋ ਕਰਤਾਂ ਰਧਾਂ ਸੋ ਦਿਵਾਂਈ ਮੇ॥ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਤਮ ਕਥਾਇ ਕਹਿ ਬਚਨੁ ਕਹਿਅੰਗ॥ ਕੈ
 ਹਾਂ ਬਸਿਰ ਕਾਧਾ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ ਕੈਹਾਂ ਬਾਲਿਲਾਟ ਪਾਂਟਾ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਅੰਦਲੀ॥ ਕੈ
 ਉਗਲੁ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਹੀ ਮਲਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਤਿਲੀ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਫੀਫਰਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ
 ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੈ ਸੋ ਹਤੀ ਅੰ ਕੇਤੀ ਅੰ ਕੋਠਰੀ ਅੰ
 ਕੇਤੇ ਹਾਂਟਾ॥ ਕੈਹ ਜਾਂਹ ਦਿਨ ਰਾਂਤਿ ਕਾਂਸਾਂ ਸਾਂ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੇਰੇ ਮਦਾਲਾ॥ ਕੈ ਸੋ ਨਾਂਹਿ ਕੈ ਸੋ ਸੀਧਾ॥
 ਕੈ ਏਈ ਸਗੁ ਮਾਛਿਦੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਕਾਂ ਮਥੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬਾਂ ਬੁਦਿਤਾਂ
 ਸਦਾਂ ਹਾਂ ਬਸਿਰ ਕਾਂ ਪਾਂਟਾ॥ ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ॥ ਹਾਂ ਬਲੀਲਾਟ ਪਾਂਟਾ॥ ਛਬੀ ਉਗਲੁ ਅੰ
 ਦਲੀ॥ ਤੇਰਾਂ ਉਗਲੁ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਪਾਂਚ ਉਗਲੁ ਹੀ ਮਲਾਂ॥ ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਂਤ ਉ
 ਗਲੁ ਫੀਫਰਾਂ॥ ਬਾਰ ਉਗਲੁ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਇਕੋ ਤਰਸੋ ਹਤੀ ਅੰ॥ ਬਹਤ ਰਕੋਰ

ਹੀਆਂ ਅਠਸਠ ਗਾਂਟਾਂ ਨੀਲ ਕਰ ਵੀ ਦੇ ਸੀ ਕੇ ਕੋਵਾਲਾ ਚਉਦੀ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਚਾਤਿ ਕੇ ਜਾਸੁ
 ਨਉ ਸੇ ਨਾਹਿ ਸੋਲਾ ਸੇ ਸੀਧਿ ਕਰੈ ਨਨਕ ਸੁਇ ਈਸਰਾਫਿਦੁ ਮਲੇ ਪੇਇ ਸਦੇ ਧੀਕਾ ਮਤੇ ਤੁਰਤਾ
 ਛਿਦੁ ਨਾਥ ਜਾਇ ਗੋਰਖ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਸਾਇ ਨਾਥ ਜੀ ਉਹ ਤੇ ਅਉਰੁ ਰੁਪੁ ਹੋਇ ਸਕੀ ਮਲਮਤ ਕੀ
 ਦੇਹੀ ਨਾਹੀ ਤਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਰਾਗੁ ਜੀ ਮੇਜਾਂ ਦਾ ਹੋਇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਇ ਆਮਾਇ ਕੇ
 ਆਖਿ ਆਸਾ ਆਦੇ ਜੁਹੇ ਬਾਲੇ ਆਦੇ ਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾ ਆਦੇ ਜੁਹੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ
 ਏਕੈ ਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇ ਸਾ ਛੇਰਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇ ਆਹੈ ਕਉਇ ਹੋਤੇ
 ਹੋ ਕਉਇ ਨਾਉ ਹੋਇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਤੇ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇ ਹੈ ਬੇਗਮ ਪੁਰਤਾਨਾ
 ਉਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤਫੇਰਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਪੁਛਿ ਆ ਕਉਇ ਏਧਾ ਟਿਕਿ ਤਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ ਬੋਲ
 ਬਕਨ ਤੇਰੇ ਨਿਰਬਾਨਾ ਕਉਇ ਜਲ ਨਿਉਰਸ ਪੀਏ ਕਉਇ ਰਸ ਨਿਤੁ ਅਸਾਥਿ ਰਜੀਏ ਆ
 ਸਾਗਿ ਆਨੁ ਦੇਹੁ ਅਭੁ ਮੇਰੇ ਕਉਇ ਨੀਗਿ ਤੇਰ ਕਉਇ ਨੀਗਿ ਜੇਰੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਚਾਉ
 ਪਰਿ ਅਉਧਾਟੁ ਜਰਵਰਨਾ ਹੈ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਲ ਅਕਾਸੀ ਸੀਨ ਸਮਾਵੈ ਸ
 ਤਸਰੇ ਲਿਮਾਹ ਰਸ ਪੀਏ ਕੁਰਪੁਰੇ ਕੇ ਕਾਰ ਸਭ ਠਉਰੇ ਆਸਾਗਿ ਆਨੁ ਜੁਨੇ ਅਭੁ ਮੇਰੇ

१ ਗਾਉ ਕਉਨ ਤਤੁ ਜਿਤ ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਕਉਨੁ ਜਰਵਰੁ ਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿਏਏ ॥ ਕੋਜੋਰ
 ਚੈ ਕੋਜੋਰੁ ਏ ॥ ਕਉਨੁ ਸੋ ਕਰੈ ਕਉਨੁ ਸੋ ਗਏ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਰੈ
 ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਸਕੁ ਹਸਰੁ ਵਰੁ ਮਲਿ ਮਲਿਏਏ ॥ ਜੈ ਸੋਰਚੈ ਤੈ ਸੋ ਜੋਏ ॥ ਕਰਤ ਕਰੈ ਸੋਈ
 ਠਨਿ ਹੋਏ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਧਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਉਨੁ ਵਰਤਨੇ ਮਜਿਤੁ ਬਿਨੁ ਸੈ ਕਾਮਾ ॥ ਕਉਨੁ ਸਬਦੁ
 ਜਿਤੁ ਨ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਮਾ ॥ ਕਉਨੁ ਸਾਂਤਿ ਜੋ ਕੂਪੁ ਜਲਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੪ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚੁ ਵਰਤਨੇ ਮੁਕਾਮੁ ਨਾ ਸੀਤਾਂਏ ॥ ਸਾਂਤਿ ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕੂਪੁ ਜਲਾਂ
 ਏ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਂਸੁ ਸਮਾਂਧਿ ਲਗਾਂਏ ॥ ਪਰਸਪਰ ਸੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਧਰੀਵਾਂਚਾ ॥
 ਕਉਨੁ ਸੀਤ ਜੋ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਧਰਿ
 ਆਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਂਦੁ ਜਾਂਏ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਗੁਰੁ ਹਿਵਸੀਤਲ
 ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਸੇਵਾਂ ਸਹਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਗੁਰੁ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਧਰਿ ਅੰ
 ਏ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂਝੀ ਨਾਂਦੁ ਜਾਂਏ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੁ ਧਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਸੁ ਪੀਏ ਸੰ
 ਰਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਤੀਰਥ ਮੁਜਨੁ ਦੀਚਾਂਗਾ ॥ ਕਉਨੁ ਥਾਨੁ ਪੂਜੇ ਪੁਜਾਂਗਾ ॥ ਕਉਨੁ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਸੋਧੰ

ਰਾਂ॥੮॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਚਾਂ॥ਅੰਤਰਿਗਿਆਨਮਹਾਂਗੁਸਾਚਾਂ॥ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਵੀਚਾਂ॥੧੧॥
 ਰਾਂ॥ਅੰਤਰਿਪੁਨਾਖਾਂਨਮਰਾਂਗਾਂ॥ਪ੍ਰਭਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਂਦੁਹਾਂਗਾਂ॥੧੨॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥
 ਕਉਨਸੋਰਸੁਰਸੀਆਂਭਾਂਉ॥ਕੁਟਨਸੋਤਖਤਨਿਵਾਂਸੀਰਾਂਉ॥ਕਉਨਸੋਕਾਂਰਕਰੇਕਰਾਂਇ॥ਕਉ
 ਨਮਲਖਨਲਖਿਆਂਜਾਂਇ॥੧੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ਰਸਗੀਆਂਮਨਏਕੈਭਾਂਇ॥ਤ
 ਖਤਨਿਵਾਂਸੀਪੰਚਸਬਾਂਇ॥ਕਾਰਕਸਾਦਈਖਸਮਰਜਾਂਇ॥ਅਬਗਤਨਾਂਬਨਲਖਿਆਂਜਾਂਇ
 ੧੪॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ਕਿਹਉਪਜੇਕਿਹਕਹੀਅੰਦਰਿ॥ਕਿਹਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭੁਰਪੂਰਿ॥ਕਿਹਿਨੇ
 ਹੇਕਿਹਦੁਰਿਬਤਾਂਦੋ॥ਕਿਹਗੁਣਗਾਂਦੋਕਾਂਹਿਜੁਣਾਂਦੋ॥੧੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ਜਲਤੇਉਪਜੇ
 ਜਲਤੇਦੁਰਿ॥ਜਲਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭੁਰਪੂਰਿ॥ਕਿਸਨੇਹੈਕਿਸਆਖਾਂਦੁਰਿ॥ਹਰਿਗੁਣਗਾਂਦੋ
 ਦੇਖਿਹਜੁਰਿ॥੧੬॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ਕਉਨਅੰਤਰਿਕਉਨਬਾਂਹਰਿਹੋਦੋ॥ਕਉਨਕਾਰਨਿਚਲੇ
 ਸਭਰੋਇ॥ਕਹੈਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਦੇਹੁਬੀਚਾਂਗੁ॥ਬੋਲਤਰਹੇਕਉਨਅਧਾਂਗੁ॥੧੭॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਦਾਂਚਾਂ॥ਅੰਤਰਿਬਾਂਹਰਿਏਕੋਜੋਈ॥ਏਕੈਕਾਰਕਰੇਸੋਈ॥ਸੁਣਿਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਕਹੇਬੀਚਾਂਗੁ
 ਨਿਰਮਲੁਨਾਮੇਰਾਂਅਧਾਂਗੁ॥੧੮॥ਤਾਂਭੁਰਥਰੀਨਾਂਬਡੀਹਉਲਾਂਹੋਇਗਾਇਆਂਜਾਂਇਤਨੀਹਕੀਕ

ਤਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਖੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਛਿਆਂ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤੇ ਰੇਹ ਜੁਰਿ
ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਹਜਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅ
ਗਨੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਤਿ ਰਾਤੀ ਮਗਨ ਹੀ ਰਹਿਆ ॥ ਬਿਦੇ ਹੀ ਰਹਿਆ
ਕੋਈ ਬਲਾਇ ਸੀ ਘੋਨਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਂਦੁ ਨ ਕੁਛ ਪੀਦੁ ॥ ਨਾ ਨਾਂਦੁ ਨ ਘੋਦੁ ॥ ਏਹੁ ਪ੍ਰੀ
ਮ ਪਾਇ ਗਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ॥ ਜਾਂ ਅਠਵਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪ
ਹੁਰ ਦਿਨ ਚਹਿਆ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਹੁ ਦਿਚਿਆ ॥ ਇਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ
ਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁਸਦੋ ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂਆ ॥ ਇਸ ਥਾਂ ਟੇਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ॥ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਸਰੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇ ਰੇਹੀ ਹਿਸੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਗਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਸਤ ਪਹੁਰ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿਆ ॥ ਜਾਂ ਬਾਲਾ ਦੇਹ
ਦਿਚਿਆ ॥ ਇਸ ਬਾਲਾ ਲਗਾ ਲੇਖਾਂਦੁ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾਂ ਪਰ ਬਤਤੇ ਜਾਂ
ਇਚੁ ॥ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਿਸਿਆ ॥ ਦੋਹਰਿ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਹੁਣ ਨਹੀ ਨਜਰਿ ਆਵਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਇ ਪੁਰਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ

ਹੇਠਿਲਗਾਂਦੇਖਇ।ਦੇਖੇਤਾਂਚੇਦੁਆਂਹੇਠਿਨਜਰਿਆਵਦਾਂਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀ ੧੧੮
ਗੁਰੂਜੀਅਸੀਚੇਦੁਮੇਕਲੋਉਪਰਿਆਏ।ਕਿਤਾਂਕੁਆਂਏ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ
ਦਸਹਜਾਰਜੇਜਨਉਪਰਿਆਏ।ਅਤੇਚੇਦੁਮੇਕਲੋਦਇਹਜਾਰਜੇਜਨਉਚੇਆਏ।ਤਾਂਫੇਰਿਮ
ਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤਨੇਹਜਾਰਜੇਜਨਆਏ।ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਂਮਰਦਾਂ
ਅਸੀ।ਬਦੰਜਾਰਜੇਜਨਆਏ।ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਅਗੇਕੁੀਕਾਂਈਜਾਰਗਾਂਹੈ।ਤਾਂ
ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਰਗਾਂਹੈਨਿ।ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂ
ਜੀਕੇਹੀਆਂਜੇਹੀਆਂਹੈਨਿ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਜੁਮੇਰਉਤੇਜਿਧਾਂ
ਰਲੀਹੈਇ।ਹੋਰਉਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਪੁਤਹੈ।ਅਤੇਕੁਮੇਰਰਖੀਜੁਰਹੈ।ਜਿਸਦੇਹਵਾਲੇਜਾਰੀਆ
ਇਆਂਹੈ।ਅਤੇਉਸਅਗੇਮਹਾਂਦੇਉਕੁੰਡਾਂਹੀਹੈ।ਅਤੇਉਹੁਆਂਪਿਪਗੁਲਾਹੈ।ਅਤੇਉਸਉਪਰਿ
ਕਉਲਾਂਸਹੈ।ਜਿਥੇਪੂਤਗਤਕਾਂਮੰਡਲੁਹੈ।ਤਿਸਦੇਉਪਰਿਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਂਰਕਾਂਤਖਤੁਆਂਸਨ
ਹੈ।ਉਸਉਪਰਿਆਂਪਿਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਂਰਬੈਠਾਂਹੈ।ਜੇਤਿਸਰੂਪੀ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂ
ਜੀਇਥੇਜੁਮੇਰਕਿਤਨਾਂਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਤਿਹਤਹਜਾਰ



ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਜਾਂ ਇਹੈ ਇਹ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਵਤ ਕਦਾਂ ਇਧਰਿ ਮਾਂਦ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ ਦੇ ਪਿਜਾਂ ਈਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇਰਾਂ
 ਅੰਖਿਆਂ ਭੀ ਮੰਨਣਾ ਉਥੋਂ ਕੁਨਾਂ ਪਰਬਤ ਨੁ ਚਲੇ। ਬੋਲਹੁ ਕੁਨਾਂ ਈਵਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਕੁ
 ਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੋਂ ਕੁਨਾਂ ਪਰਬਤ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਥੋਂ ਸੈਤਲੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਮਾਂਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਸੀ ਦਿੰਦੇ ੦੦੦। ਨਿਰੂਨ ਦੇ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਮਾਂਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮਰੇ ਸੁਮੇਰ
 ਕਿਤ ਨਾਂ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰੇ ਸੁਮੇਰ ਛੁਬੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਰ
 ਹਦਾ ਹੈ। ੨੬੦੦੦। ਏਹੋ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਦਾ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਕਨੀ ਫਾਂਸਿਧੁ ਮਾਂਏ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਹਸਿ
 ਮਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਹਸੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ।
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੋ ਜੋ ਜੋ ਗੀਅਾਇ ਮਾਂ ਦੇ ਪਦਾਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਏਹੋ ਰਖਦਾਂ ਚੇਲਾਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਗਰਖੁਅ

ਸਾਓਪਰਿਚਤੁਤਕਰਕਰਕੁਜਦਾਪੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਪੋਤਾ ਮੈਏ ਸਜੇਗੀ
 ਨਚਤਿਓਗਾ ਟਿਓਕਰਮਾਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਚਤ੍ਰਿਅੰਗਾ ਟਿ
 ਆਦੀਲ ਨਾਈ ਨਾਹੀ ਏਥੇ ਜੋ ਸੋ ਸਬਦਿ ਦੀਲ ਨਾਈ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰਤੁ
 ਲਾਹੇ ਦੇ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਕਨੀਫਾਂ ਮਾਂਦ ਦੇ ਹੀ ਕਹਿਅੰਸਾਇ ਤੇ ਰਬਾਲਾਂ ਤੁਈ ਗਾਂਕਿਉ ਕਹਿਅੰਇ
 ਮਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਗਮਾਏ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਤਾਂ ਏਹ ਤਾਂ ਕਨੀਫੇ
 ਕਹਿਅੰ ਰੇਬਾਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀਅੰ ਹੈ ਕੇ ਅਬੀਅੰ ਇਅੰਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਸਾਇ ਤੇ ਕਨੀਫਾਂ ਜੋਗੀ॥ ਹਮੇਅੰਗੇ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕੀਅੰ ਹੈ ਤੇ ਅਬ ਭੀਅੰ
 ਏਹੈ ਇਹ ਜੋ ਅੰਗੇ ਨਾਂ ਕੀਅੰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਕਹਾਂ ਸੋ ਮਾਂਦ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਕਨੀਫੇ ਕਹਿਅੰ ਅਰੇਬਾਲੇ
 ਤੇ ਰਾਨਾਉ ਕੀਅੰਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੁਹੈ ਤਾਂ ਕਉਣ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਸਬਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਅੰ॥
 ॥ ਰਾਂਗੁਆਸਾ ਮਹਲਾ ॥੧॥ ॥ ਨਾਉਹਮਾਂ ਰਾਂਅਚਰਜੁ ਕਹੀ ਮੈਂਹੈ ਤੇ ਅਚਰਜ ਬਾਨੀ॥ ਸਿਫ
 ਤਿਹਮਾਰੀ ਸਭੁ ਮੂਰਤਿ ਮਹਿਜੋ ਤਿਸ ਗਲ ਮਹਿ ਤਾਂ ਨੀ॥੧॥ ਸੁਨਹੁ ਕਨੀਫਾਂ ਰਾਂਫਲ ਜੋਗੀ॥ ਸ
 ਤਿਜੁਗਿ ਤੇਤੇ ਦੁਆਪੁਰਿ ਕਲਿ ਜੁਗਿ ਨਿਗਮ ਲਜਦਾ ਮਰੇਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਜਾਤਿ ਹਮਾਰੀ

ਜਤਕਤਦੇਖਹੁਨਾਨਾਬਰਨਹਮਾਰਾਉਧਜਨਬਿਨਸਨੁਧੇਲੁਹਮਾਰਾਸਿਉਸਕਤੀਬਿਉਹਾਰ
 ੨॥ ਹਰਖਸੇਰਾਕੀਕਾਇਮਾਬਾਧੀਧਾਧੁੰਨਦੁਇਸਾਧੀਕਲਾਹਮਾਰੀਜਲਥਲਪਸਰੀਜੇ
 ਤਿਸਪੁਰਨਰਾਧੀ॥ ੩॥ ਏਕੇਕਾਰਹਮਾਰਾਸਾਹਿਬਜਿਸਹਮਸਾਜਿਨਿਦੁਜੇਕਰੈਨਨਕੁਮ
 ਨਿਕਨੀਛਾਂਸਰਤਿਸਬਦੁਮਿਲਿਗਾਜੇ॥ ੪॥ ੨॥ ਤਾਂਛੇਰਿਕਨੀਛਾਂਸਿਧੁਬੈਲਿਅਮਾਮਰੇ
 ਨਨਕਬਾਲਾਂਤੁਮੇਗੁਰੁਕਈਨਾਹੀਕੀਅਮਾਚਲਕਰਗੋਰਖਕਉਗੁਰੁਕਰੇਕੰਨਪੜ੍ਹਦੇ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਸਲੋਕੁਕਹਿਅਮਾਏਕਚੀਚਾਂਜਨੈਸੇਜੇਗੀਕਲਪਮਾਇਮਾਤੇਰਹੈਅ
 ਰੋਗੀਸੀਨਮੰਤਲਕੀਭਿਖਿਅਮਾਧਾਈਸਤਸੀਤੇਖਕੀਧਿਥਾਧਾਈਬਿਨੇਖਪਰਪਾਈਪੀਅ
 ਬਿਨੇਧਰੋਤੀਬਿਨੇਖੁਅਮਾਬਿਨਾਸਿਰੀਨਾਦੁਸਬਦੁਬਾਂਜੇਬਿਨਾਬਾਂਦਰਗਗਨਗਾਂਜੇਬਾਂ
 ਦਰੋਨਛਾਂਇਮਾਬਿੰਜਲੀਚਮਕਾਰੁਲਾਇਅਮਾਤੁਬਦਾਸਨਨਕਜੇਗਾਧਾਇਅਮਾ॥ ੨॥ ਤਾਂਕ
 ਨੀਛਾਂਸਿਧੁਭੀਛਿਰਿਗਇਅਮਾਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਅੰਧੀਹੁਣਅਗੇਭੀਚਲੇਤਾਂਗੁਰੁਨਨ
 ਕਜੀਕਹਿਅਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਉਤਾਂਦੁਲਾਂਹੋਇਅਮਾਪੈਅਮਜੇਤਾਂਸਿਧਾਂਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਦੇਖੁ॥
 ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਅੰਧਲਾਜੀਤਾਂਛੇਰਿਹਨੀਛਾਂਸਿਧੁਅਮਾਇਅਮਾਮਾਇਕਰਿਅੰਧਿਉਸ

ਆਦੇਸੁ ਪੋਬਾਂ ਲੇਆਂ ਆਦੇਸੁ ਤਾਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ ਆਦੇਸੁ ਏਕੈ ਕਾਰ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਆ
ਉਹ ਨੀਠਾਂ ਸਿਧੂ ਤਾਂ ਹਨੀਠਾਂ ਚਮਕਿਆਂ ਕਹਿਓ ਸੁਰਬਾਲਾਂ ਤੂੰ ਮੁਏ ਕਿਆਂ ਜਾਂਤਾਂ ਥਾਂ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਹਨੀਠਾਂ ਤੇਰੇ ਕੈ ਕਰ ਹਨਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਥਾਂ ਤੁਮਾਂ ਰਨਗਰ ਸੀਲਾਂ ਪੁਰ
ਥਾਂ ਜਬ ਕੈ ਕਰ ਹਨੁ ਮੁਅੰਤ ਬਤੈ ਸਤਾਂ ਰਾਂਬਰ ਸਾਂਕਾਂ ਥਾਂ ਤੇਰਾਂ ਜਲਗਾਂ ਕਰਨੇ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਲੇਗਾ ਇਆਂ ਥਾਂ ਤੈਨੇ ਸਿਕਾਰੁ ਮਾਂ ਰਿਆਂ ਤਬ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾ ਸਿਆਂ ਤ
ਬਤ ਬੁਕੋਰੇ ਰਖਨਾਂ ਬਾਦਿ ਖਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਜੋਗੀ ਕਉ ਕੁਤਾਂ ਰਾਂਦੇ ਹੋ ਤਬ ਹੋਰ
ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਰੇਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤੁਡਾਂ ਰਾਂਹ ਮਨਾਂ ਜੀਲੇ ਤੇ ਏਹੁ ਤੁਡਾਂ ਰਾਂਹ ਮਲੀਨ ਹੋ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਕਿ
ਉਨਾਂ ਬਜੀ ਏਹੁ ਮਹਾਰੁਤੁ ਮੇਰਿ ਉਮਲੀਨੁ ਕੀਆਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਰੇਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅੰ
ਤਰਿ ਦਇਆਂ ਨਾਂਹੀ ਅੰਸੇ ਜੀ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਬਾਂਰੀ ਬਾਂਰੁ ਕੀ ਏਹੀ ਤਾਂ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਨਾਂਬ ਜੀ
ਕਿਉਹੀ ਕਾਇਆ ਕੁਜੀ ਏਹੀ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਜੋਗ ਕਮਾਈ ਤੇ ਕਾਇਆ ਛੀਜੈ
ਨਾਂਹੀ ਫਿਰਿ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆਂ ਨਾਂਬ ਜੀ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜੋਗ ਕਮਾਈ ਏਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ
ਮੰਤਰਾਂ ਡਾਈ ਏਕੈ ਨਪੜਾਈ ਗੋਤਲ ਜਾਈ ਏਹੀ ਜੋਗ ਕਮਾਈ ਏਹੀ ਫਿਰਿ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਨਾਂਬ ਜੀ

ਮੁੰਡੀਏ ਪਗ ਫੀਉਤਾਂ ਰਿਕੇ ਤੇ ਗੋਰ ਖਕੇ ਮਾਰੇ ਬੈਠਿ ਗਇਆਂ ਗੋਰ ਖਤੋਰਾਂ ਮੁੰਡੀਏ ਮਾਂ १੨੨
 ਅਰੁ ਕੰਨ ਪਾਂਝੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੋਗੀ ਕੀ ਮਾਂ ਤੁਸਿ ਧੁਹਾ ਮਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ॥
 ਥਹ ਮਾਂ ਰੇ ਕੰਨ ਅਰੁ ਮਸਤ ਕੁ ਰਿਸ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਪਾਂਝੇ ਅਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਹਨੀ
 ਫਾਂਸੁ ਤੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਂ ਜੋਹ ਤੇ ਗਾਂਹੀ ਨਿਜਾਂ ਕਰੇ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਹੁ ਹਨੀਫਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਅਖੇਰ ਬਿਰਥ ਮੰ
 ਤਰਿ ਰਹੇ ਕਿਨਾਇਆ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕਹੀ ਮੇਂ ਕਉ ਨ ਕੀ ਜਾਂਇ ॥ ਕਉ ਨ ਸੀ ਗਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਕਾਂਗਾ ਕਉ ਨ
 ਮਿਰਗ ਪਕੜ ਲਿਆਵੈ ਕਿਹ ਪਾਂਟਿ ॥ ਕਉ ਕਹਿ ਗਾਂਧੇ ਕਉ ਨ ਕਉ ਥਾਂਟਿ ॥ ਏਹੁ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕਿਨ ਕੇ
 ਹਾਂਥੀ ਹਨੀਫਾਂ ਤੁਝੈ ਨਾਨਕ ਪਾਂਸਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਚਾਂ ਮਖੇਰਿ ਬਿਰਤਿ ਬਾਂਹ ਰਿਅਾਂਇ
 ਓਧਾਂਇ ॥ ਅਹੇ ਤਾਂ ਪਾਂਇ ਓਧਾਰਿ ਕੀ ਗਾਂਇ ॥ ਸਿਤ ਸੀ ਗਿਲੇ ਚੜ੍ਹਿਓ ਸਿਕਾਂਗਾ ਮਿਰਗ ਪਕ
 ਰਿਧ ਰਿਅਾਂਣੇ ਹਾਂਟਿ ॥ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੈ ਗਏ ਬਾਂਢਿ ॥ ਮਰ ਬਾਂਟਿ ॥ ਏਹੁ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕੀ ਨੈਦਾਂ ਨਾਨਕ
 ਕੇ ਧਾਰਿ ਕੇ ਦਲ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸੁਣੇ ਹਨੀਫਾਂ ਏਹੁ ਬੀਚਾਂਗਾ ਗੋਰ ਖੁਠਾਂਢਾਂ ਹਮਰੇ ਦੁਆਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਹਨੀ
 ਫਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਣ ਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕਰ ਜਾਂਦਾਂ ਹਰਿ ਮਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੁ ਗੁਰੂ ਗੋਰ

ਖਅੰਖਅੰਪੁਤਾਂਗੋਪੀਚੰਦਾਂਤ੍ਰਿਜਾਂਇਕਰਿਉਪਦੇਸਿਲਿਅੰਉਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿ
ਅੰਤੁਲਾਂਪਿਤਾਂਜੀਗੋਪੀਚੰਦਅੰਇਚਾਰਨਨਕਨਅੰਦੇਸਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸਹੋ
ਤਪਾਂਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗਾਰਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕਓਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗੋਪੀਚੰਦ
ਬਚਨਕਹਿਅੰਅੰਮਹੇਤਪਾਂਕਉਨਨਾਂਮਕਉਨਬਹਨੁਤਮਾਂਗਾਂਕਉਨਰੁਪਕਉਨਬਿਸਥਾਂ
ਗਾਂਕਉਨਮਨੋਰਥਈਹਾਂਅੰਏਚਲੋਤਪਾਂਤਮਨਾਂਥਬਲਾਏਕੰਨਧਵਾਂਇਸੰਦ੍ਰਪਹਿ
ਗਾਂਏਗਾਰਗੋਰਥਕੇਚਰਨਲਗਾਂਏ॥੧॥ ਗੁਰਨਾਂਨਕਵਾਂਚਾਂ॥ ਨਾਂਉਏਕੰਕਾਰਕ
ਰਤਾਂਗਾਂਜਾਂਤਿਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਅੰਗਾਂਰੁਪਦੇਹਨਕੰਨਾਂਬਿਸਥਾਂਗਾਂਅਲਖਨਲਖੀਅੰ
ਸਗਲਮੰਤ੍ਰਾਂਗਾਂਪਾਂਰਬ੍ਰਹਮਕੇਦਰਸਨੁਅੰਏਅੰਮਰਅੰਜੋਨੀਲੀਏਬਲਾਏਨਕੰਨਧ
ਵਾਂਉਨਮੰਦ੍ਰਪਾਂਉਸਭੁਸਿਧੋਕੇਚਰਨਲਗਾਂਉਏਕੰਕਾਰਗੁਰਸਿਰਮੋਰਾਂਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁ
ਇਗੋਪੀਚੰਦਾਂਇਸਟਿਮਾਨਕੀਨੇਸਭੁਚੇਰੇ॥੨॥ ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਂਚਾਂਕਉਨਗਿਅੰਨੀਕਉ
ਰੁਪਿਅੰਨੀਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇਸਨਾਂਨੀਕਉਨਸੋਨਿਰਮਲਕਉਨਸੁਮੇਲਾਂਕਉਨਸੋ
ਬਸਤ੍ਰਜਿਤੁਲਾਂਗੋਗੈਲਾਂਕਉਨਸੋਉਪਰਿਕਉਨਸੋਤਲੇਕਉਨਸੋਦੀਪਕਜਿਤੁਦੀਪਕੁ

ਜਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਰੈ ਸਾਹਿ ਨ ਨ ਕਤ ਪੋ ॥ ਕਉਨੁ ਸੋ ਜਾਂਧ ਜੋ ਬਿਨੁ ਰਸ ਨਾਂ ਜਯੋ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੧੨੩
 ਦਾਚਾ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ॥ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਸੁਰਤਿ ਨ ਖੋਵੈ ॥ ਤੀਰਥਾ ਜਨੁ ਰੁ
 ਰਦ ਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਚਰਨੀ ਲੱਗੇ ॥ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥ ਜਿਸੇ ਮੇਲੁ
 ਨਹੀ ॥ ਗੁਰਪੁਰੇ ਬਿਨੁ ਮੇਲੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਲੈ ਗੋਲੁ ॥ ਸਿਧਾਈ ॥ ਮਾਂਧੁ ਪਾਹੁ ਚੋਕੈ ਈਠੈ ॥
 ਨਪਾਇਆ ॥ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਤਲੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਤਉ ਦੀਪਕੁ ਜਲੈ ॥ ਕਰੈ ਨ ਨ ਕੁਜੁ ॥
 ਪੀਚੈ ਦਮੋਹਮਾ ॥ ਇਆਂ ਕੇ ਬੈਧ ਨ ਕਯੋ ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਜਾਂਧ ਬਿਨੁ ਰਸ ਨਾਂ ਜਯੋ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਅ
 ਚੰਦ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ॥ ਸਿਧ ਮੈ ਡਲੀ ਦਰਸਨ ਲੇਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਚਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥
 ਮਸਹ ਜਸਿ ਉਆਂ ਦੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥ ਜਪੁ ਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥ ਪੁਛਿਅ ਕਹੁ ਸਿ
 ਰੇਬਾ ਲੇਕਿਅ ਦੇਖਿਅ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਅ ॥ ਸੁਣਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ॥ ਓਹ ਤੇ ਤਤ ਸਰੂਪੀ ॥ ਆਪੇ ਗੀਆ ਦੁ
 ਗੈ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਕਰੈ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਮੈਠੇ ਰਿਜਾ ਤਾਂ ॥ ਤ
 ਬ ਗੋਰਖ ਕਹਿਅ ॥ ਜਾਓ ਭਰਥਰੀ ਜਾਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਲਿਆਉ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਨੁ ॥ ਇਕਹਿਅ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ਏਕੈ

ਕਾਰਕਉਆਂਦੇਸਾਹੋਰੁਰਬਰੀਜੋਗੀ॥ ਤੁਮਤੋਆਂਗੇਫਿਰਿਗਏਹੋ॥ ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਚਲਨਾਨ
 ਕਤਪਾਂਤੁਤੁਕਉਗੁਰੂਗੋਰਖਪਾਂਸਿਲੇਜਾਂਉ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਕਹੁਰੇਰੁਰਬਰੀਲੇਜਾਂਏਕਿਅ
 ਕਰੇਗਾਂਫੇਰਿਰੁਰਬਰੀਬੋਲਿਆਂ॥ ਕੰਨਾਛੇਦਾਂਓਮੰਦਾਂਪਹਰੀਖਿਬਾਂਅੰਗਿਹੀਛਾਂਓ॥ ਅੰਗਿਆਂਭੇ
 ਗਨਕਰਿਹੋਕਬਹੂੰਤਉਜੋਗਜਗਤਿਕੀਪਾਂਓ॥ ੧॥ ਸੁਣਿਬਾਂਲੇਇਹੁਜੋਗਕਮਾਂਦੋ॥ ਤਬਅਨਹਦਨ
 ਦਧਨਿਲਾਂਦੋ॥ ੨॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਗੁਰਕਾਂਸਬਦੁਮਨੈਮਹਿਮੰਦਾਂਖਿਬਾਂਖਿ
 ਮਾਂਹੀਛਾਂਦਉ॥ ਜੋਕਛੁਕਰੇਕੁਲਾਂਕਰਿਮਾਂਨੈਸਹਜਜੋਗਨਿਧਿਪਾਂਦਉ॥ ੨॥ ਬਾਂਬਾਂਜਗਤਾਂਜੀਉਜ
 ਗੋਜਗਜੋਗੀਪਰਮਤਤਮਹਿਜੋਗੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਪਾਂਇਆਂਗਿਆਂਨਕਾਂਇਆਂਰਸਕੁੰਰੀ
 ੧॥ ਰਹਾਂਉਦੂਜਾਂ॥ ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਏਕੁਹਾਂਬਪੜੁਤਮਾਰੇਦੇਦਉਏਕੁਹਾਂਬਦੇਉਤੰਤੁ॥ ਕਲਪਬਿ
 ਰੂਤਲਗਾਂਦਉਤੁਮਕਉਇਹੀਬਤਾਂਦਉਪੰਥਾਂ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਪੜਵੀਚਾਂਗਿਆ
 ਨਮਤਤੰਤੁਦਰਤਮਾਂਨਬਿਭੂਤੀ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਿਰਹਹਾਂਸਿਹਾਂਰੀਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥਅਤੀਤੀ॥ ੪॥
 ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਅਪਨੇਨਗਰਬੈਠਾਂਓਆਂਸਨੁ॥ ਛੀਨੇਬਾਂਦਬਿਬਾਂਦੋ॥ ਸਿਕੀਦੇਉਮਖਿਬੈਨ
 ਬਜਾਂਓਸਨੀਏਨਾਂਦਅਨਾਂਦੋ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਸਿਉਨਕਾਰੀਮਹਿਮਾਂਸਨਬੈਸਉ

ਕਲਪਤਿਅੰਗੀਬਾਂਦੀ॥ ਸਿੰਧੀਸੁਰਤਿਸਦਾਧੁਨਿਸੋਪੈਨਿਸਦਿਨਪੁਰੇਨਾਂਦੀ॥੬॥ ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾ ੧੨੪
 ਸਗਲੀਸਿਸਟਿਦਿਸਟਿਦਿਖਾਂਦਉਮੇਸੀਜੋਤਿਜੁਗਾਂਦੀ॥ ਲਿਵਲਾਂਗੀਕਬਦੁਟਿਨਜਾਂਦੈਪਰ
 ਨਪੁਰਨਪਦਪਾਂਦੀ॥੭॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂਸਗਲੀਸਿਨਿਅੰਜੋਤਿਨਿਰਾਂਗੀਨਾਂਬਰਨਅਨੇਕ
 ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਟਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਲਿਵਦੇਕੀ॥੮॥ ਫੇਰਿਭੁਰਥਰੀਕਹਿਅੰਚਲਰੇਨਨ
 ਕੁਤਪਾਂਈਹਾਂਤਕਅੰਇਪਹੁਚਿਅੰਪੈ॥ ਰਿਉਧਾਂਲੀਫਿਰਿਜਾਂਤਾਂਪੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਅੰਗਾਂਗੁਆਸਾਂਮਹਲਾਂ॥੯॥ ਧਾਲੀਸੋਕਰਤਾਰਜੋਨੈ॥ ਅੰਪਨਾਂਅੰਪਨਕਬਹੁਪਛੰਨੈ॥ ਸਟਿਸਿਪ
 ਤ੍ਰਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀ॥ ਗੋਰਖਭੇਟੇਨਹੋਇਅਰੋਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਰਾਂਜੁਛੋਡਿਕਰਿਜੋਗੀਹੁਏ॥ ਅਮਤਾਂਮੇ
 ਹੁਨਅਜਹੁਮੁਏ॥੨॥ ਅਮਤਾਂਉਪਜੀਅਉਪਦੁਪਾਂਈ॥ ਜੋਗਜੁਗਤਿਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਂਈ॥੩॥ ਨਨ
 ਕਬੋਲੇਤਤੁਬੀਚਾਂਗਾ॥ ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਂਇਨਪਾਂਇਓਪਾਂਗਾ॥੪॥ ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਲੇਹੁਪਿਆਲਾਂਨਾਂਕ
 ਪੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਮਨਿਹੋਵਈਖੀਉ॥੫॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਕਰੀਏਭੋਗਾ॥ ਸੁਖਜਹਜਅਨੰਦਅਰੋਗ
 ੬॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਮੇਰੀਤੇਰੀਚਿਤਿਨਰਹਤੀ॥ ਲਿਵਲਾਂਗੀਹਿਰਦੇਹਰਿਜੇਤੀ॥੭॥ ਭੁਖਪਿਆਸਨਕੋਈ
 ਬਿਆਪੋ॥ ਬਿਨਸਿਜਾਇਸਭਤੀਨੇਤਾਂਪੈ॥੮॥ ਭੁਰਥਰਬੋਲੇਸੁਟਿਨਾਂਨਕਵੇਦੀ॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਬ

ਲਾਂਇਸਭਛੇਦੀ॥੧॥੧॥ਗਾਂਗਾਅੰਸਾਂਅਹਲਾਂ॥੨॥ਗੁਰੂਕਰਿਗਿਆਨੁਪਿਆਨੁਕਰਿਧਾਂਦੇਕਰਿਕਰ
ਇਕਸੁਪਾਈਏ॥ਭਾਂਡੀਭਾਂਊਪ੍ਰੇਮਕਾਂਧੋਚਾਂਇਤਬਿਧਿਅਮਿਉਚੁਆਂਈਏ॥ਬਾਂਬਾਂਅਨਮਤਵਾਂਲਾਂਪ੍ਰੇਮ
ਰਸੁਪੀਦੇਸਹਜਰੰਗਰਚਰਹਿਅੰ॥ਅਹਿਨਿਸਿਬਨੀਪ੍ਰੇਮਲਿਵਲਾਂਗੀਸਬਦੁਅਨਾਂਹਦੁਗਹਿਅੰ॥
੧॥ਗਾਂਗਾਂਗੁਰੂਕੀਸਾਂਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਬਾਂਈਪੀਵਤੀਪਰਵਾਂਦੁਭਇਅੰ॥ਹਰਿਦਰਸਨਕਾਂਕਾਂਖੀਹੋ
ਦੈਮੁਕਤਿਬੈਰੁਠਲੇਕਰੇਕਿਅੰ॥੨॥ਸਾਂਚਾਂਅੰਪਿਪਿਅੰਲਾਂਸੁਚਾਂਤਿਸਹਿਪਿਅੰਏਜਿਸੁਨਦਰਿਕ
ਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਾਂਬੈਪਾਂਗੀਹੋਦੈਕਿਅੰਅਦਿਝੁਠੈਭਾਂਊਧਰੇ॥੩॥ਸਿਫਤੀਰਾਤਾਂਸਦਾਂਬੈਰਾਂਗੀਜੁਏਜ
ਨਮਨਹਾਂਗੇਕਹੈਨਾਨਕਸਦੁਰਥਰਜੈਗੀਪੀਦਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤੁਧਾਂਰੇ॥੪॥੧॥ਭਰਬਗੀਦੁਜੀਵਾਂਗੀਭੀ
ਹਓਲਾਂਹੋਇਗਾਇਅੰ॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਸਿਧੁਅੰਇਅੰ॥ਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਬੇਬਾਂਲੇਅੰਸਾਂਮਹਾਂਦੁ
ਖੰ॥ਨਿਰਾਸਾਂਪਰਮਸੁਖੀਅੰਸਾਂਨਿਰਾਸਾਂਭੂਤਦੇਸੁਖਸਦਤੀਪਿਗਲਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚੰ
ਅੰਸਾਂਸੁਖਗਾਂਗੀਕਹੀਅੰਨਿਰਾਸਾਂਦੁਖਅਪਾਂਰੀ॥ਬਿਨਅੰਸਾਂਗੁਰਦੇਦਨਮਿਲਬੈਨਮਿਲਬੈ
ਕਰਤਾਂਰੇ॥੨॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਚਲੁਰੇਬਾਂਲੇਤੁਝੁਕਉਗੁਰੂਰੋਰਖਕੇਪਾਂਇਲਗਾਂਉ
ਜਨਮਮਰਨਤੇਰਹਤਕਰਾਂਉ॥੨॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚੰ॥ਗੁਰੂਤਮਾਂਰਾਂਗੋਰਖਦੇਖਿਅੰਜਿ

ਨਿਬਹੁਤੀਅਉਪਲਿਖਾਂਈ॥ਸਿਧਜਤੀਅਰੁਨਬਪੁਕਾਂਰੇਹਮਹੀਗਤਿਨਹੀਕਾਂਈ॥ਨਾਨਕੁਬੋਲੇਜੁਦੁ ੨੨੫
 ਕੁਤਵੇਸਿਧਾਂਈ॥ਅੰਤਿਪਿਤੁਪਰੈਗਾਂਤੁਈ॥ਤਾਂਕੁਤਵਾਂਸਿਧੁਟਿਰਿਗਇਅਾਂਤਫੇਰਿਲਹਰੁਪਾਂਜਿ
 ਮਾਂਇਅਾਂਤਾਲਹਰੁਪੇਸਿਧੁਅੰਇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਨਾਅੰਦੇਸੁਕਹਿਅਾਂਅੰਦੇਸਹੋਬਾਂਲਾਅੰਦੇਸੁ
 ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਅੰਦੇਸੁਏਕੇਕਾਂਰਕਉਅੰਦੇਸਹੋਲਹਰੁਪਾਂਜੇਗੀ॥ਲਹਰੁਪੇਵਾਂਚਾਂਤਲਹ
 ਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂਹਾਂਟੀਬਾਂਟੀਕਾਰਿਤਿਅਾਂਗੀਕਿਉਤਿਅਾਂਗੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂਕਾਂਹੋਕਉਉਦਿਅਾਂ
 ਨਾਂਹੁਏਕਿਉਫੇਰੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂਕਾਂਹੋਲਹਰੁਪਾਂਗੋਰਖਪੁਤਾਂਜੁਇਨਾਂਨਕਹਮਹੀਬਾਂਤਾਂਜਿਹਕਾਂਗਇ
 ਤੇਕੁਰਮਤਕੁਟਕਤਜੋਹੋਮਗਮਅਗਾਂਧਾਂ॥੧॥ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਹਾਂਟੀਬਾਂਟੀਸਹਜਿਕਾਂਈ
 ਸਹਜੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂਸਹਜੇਹੀਉਦਿਅਾਂਨੀਹੁਏਸਹਜੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂਨਾਂਨਕਅਉਪੁਤਾਂਕਰ
 ਤਾਂਰਕੇਪੁਤਾਂਜੁਦਲਹਰੁਪਾਂਬਾਂਤਾਂਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਅਾਂਪਨਿਰੰਜਨਮੇਲੇਅਗਮਅਗਾਂਧਾਂ॥੨॥ਲਹ
 ਰੁਪਾਂਸਿਧੁਭੀਬੋਲਿਗਇਅਾਂਤਾਂਗੋਰਖਲਹਰੁਪੇਨੁਪੁਛਿਅਾਂਕਿਉਰੇਬਾਂਲੇਦੇਹੁਬਾਂਤਾਂਤਾਂਲਹ
 ਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂਨਾਂਬਜੀਓਹੁਤੋਅਟਕਤਾਂਕਹੀਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਕਹਿਅਾਂਗੁਰੁਜੀਨਾਂਨਕਤਪ
 ਪੁਜਣਕੀਲਾਂਇਕੁਹੋ॥ਤਾਂਗੋਰਖੁਕਹਿਅਾਂਪੁਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਮੇਜਾਂਏਤਾਂਗੋਪਰੁਇਨੋਸਿਧੇਕਾਂਅੰਨਉਤਾਂ

ਕਉਨਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹੋਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ॥

ਰਨਦੇਹਾਤਾਂਚਰਪਟਨਾਂਬਜੇਗੀਆਂਇਆਂਆਂਇਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਆਖਿਓਜਾਆਂਦੇਸੁਬਲਾਂਮਾਦੇ
ਜੁਪਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਓਆਂਆਂਦੇਜੁਹੋਚਰਪਟਨਾਂਬਏਕੇਕਾਰਕਉਆਂਦੇਜੁ॥ਚਰਪਟਦਾਂਚਾਂ
ਕਹਾਂਤੁਮਾਂਗਾਂਸਦੁਬੈਸਦੁਕਉਨਤੁਮਾਂਗਾਂਭੁਜਨਾਂਖਿਟਤੁਲਾਂਈਕਹਾਂਬਿਛਾਂਈਕਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾਂ
ਮਾਂਚਰਪਟਬੈਲੇਜੁਤੁਨਾਂਨਕਕੈਸਾਂਕਬੈਗਿਅੰਨਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਚਾਂਆਸਨੁਬੈਸਨੁਕਾ
ਇਆਂਭੀਤਰਿਨਾਂਮਹਮਾਂਗਾਂਭੁਜਨਾਂਖਿਆਂਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹਿਰੇਚਲੇਅਛਾਂਈਜੋਜਨਾਂਖਿਟਤੁਲਾਂ
ਈਦਸਦੈਦੁਆਰੈਤੁਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾਂਮਾਂਨਾਂਕਬੈਲੇਜੁਇਚਰਪਟਨਾਂਬਾਂਮੈਜਕਬੈਗਿਅੰਨਾਂ
ਕਾਂਤਾਂਚਰਪਟਨਾਂਬਭੀਠਿਰਿਗਇਆਂਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਹਿਓਜਾਸੰਦਨਾਂਬਜੀਨਨਕਪੁ
ਰਨਜੋਗੀਜਰਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਅੰਚਰਪਟਨਾਂਬਮੈਜਾਂਦਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿ
ਆਂਕਿਉਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਂਤਾਂਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਂਬਜੀਮੈਜਾਂਤਾਂਹੈ॥ਦੇਖਉਕੈਸਾਂਮਾਂਈਮੰਤਾਂ
ਹੈ॥ਤਾਂਕਰੁਪਹੋਇਆਂਇਆਂਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਂਬਫਹੋਤ੍ਰਿਮੁਖਮੈਬਾਂਤਾਂਕਉਨਰੇਬਾਂਲੇਕਉਨ
ਤ੍ਰਿਅਪਨਾਂਨਾਂਉਬਤਾਂਇਮਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂਸਨਿਰੇਭਉਦੁਹਮਰਨਾਂਉ॥ਏਕੇਕਾਰਕੀ
ਆਂਬਨਾਂਉ॥ਤ੍ਰਿਭੀਕੁਲਾਂਗੋਰਖੁਕੁਲਾਂਅਉਪਦਧਾਂਈਮਨਮੈਫੁਲਾਂ॥ਏਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਨਕਨਾਂਉ

ਅਪਨੇਗਾਰਕਉਬਲੁਬਾਲਿਜਾਂਉ॥੨॥ਝੰਗਰਨਾਥਦਾਂਚਾਂ॥ਬਿਨਚੈਕਨਾਂਈਈਪਕਜਲੇ॥ਬਿਨਾਂ ੨੨੬
ਦੁਪਕਿਉਬਾਂਲਕਪਲੇ॥ਬਿਨਾਂਧਨਧਕਿਉਤੀਰਚਲਾਂਦੇ॥ਬਿਨਾਂਚਰਨਕਿਉਨਗਰੁਸਿਧਾਂਦੇ॥੩॥
ਝੰਗਰਪੁਛੇਸੁਇਰੇਬਾਲੇ॥ਬਿਨਬੀਜੀਕਿਉਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੩॥ਗੁਰਨਾਂਨਕਦਾਂਚਾਂ॥ਉਲਟਕਉਲੁ
ਈਪਕਕਉਜਾਂਲੇ॥ਲਿਵਲਾਂਗੀਤਉਬਾਂਲਕਪਲੇ॥ਸੁਰਤਿਬਾਂਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਂਇਆਂ॥ਗੁਰ
ਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਂਇਆਂ॥ਬੈਲੇਨਾਨਕਜੁਇਝੰਗਰਬਾਂਲੇ॥ਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਤਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੪॥
ਤੰਝੰਗਰਨਾਂਥਬਹੁਤਸਰੁਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਆਂ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਤਾਂਕੋਈਓਹੋਨਿਰਕ
ਰਹੇ॥ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਂਹੀਠਹਰਸਕਦਾਂ॥ਸਭੇਭਸਮਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿ
ਆਂ॥ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰੁਣੇਤੋਗੁਰਮਿਲਾਂਇਆਂਹੈ॥ਅਤੇਬਿਨਾਂਨਿਕੰਕਾਂਰਬੀਅਸਾਂਡੀਰਿ
ਸਟਿਤਲੇਕੋਈਨਹੀਆਂਦਦਾਂ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਥੋਭੀਕੰਬੀਰੁਭਗਤੁਜੇਆਂਹਾਂ॥ਓਸਦਾਂ
ਕਦਮੁਅਸਾਂਥੋਭੀਅਗੇਆਂਹਾਂ॥ਅਤੇਕੰਬੀਰਜੇਹਾਂਭਗਤੁਕੋਈਨਾਂਹੀਹੋਇਆਂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰੁ
ਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਸਾਂਥੋਭੀਕੰਬੀਰੁਦੁਧਿਹੋਇਆਂ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਕਈਜੁਗਬੀਤਦੇਰਹੇ॥ਅਤੇਕਈਜਾਪਭਗਤਹੋਇਹੋਇਬੀਤੇਦੁਰੇਦੁਰੇ॥ਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂ

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਇਕ ਜੇ ਕੰਬੀਰ ਭੁਗਤਨੁ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਵਡਾ ਭਗਤ ਹੈ॥ ਕੰਬੀਰ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾ ਹੀ ਲਗਦੀ॥ ਅਤੇ ਮਰ
ਦਾ ਨਾ ਕੰਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾਇਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ
ਭੀ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੋਰ ਸਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ॥ ਅਸਾਨੁ ਕ
ਰਤਾਂ ਰਲਿਆਂ ਇਸਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਭੀ ਵਡਾ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸਾ ਦਿਚਿ ਕਈ ਕਸਰ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਸੀ॥ ਪਰ ਉਸ ਦਿਚਿ ਕਈ ਮੰਨ
ਮੇਖ ਰਹੀ ਨਾ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਉਸ ਜੇਹਾ ਕਈ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਸੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੀ ਕੁਜਟੇਟਾ ਹੋਸੀ॥ ਪਰ ਅਸਾ ਬੋਧਿਛੋ ਓਹੁ ਅਸਾ ਡੀਆਂ ਏ ਮੰਨਾ ਸੀ॥ ਪਰ
ਉਦਰਾਹੁ ਅਸੀ ਦੇਹ ਛਡੀ ਏਗਾ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਹੋਵੈ ਗਾਛਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿੰਦਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਹੀ ਜੇ
ਹਾਂ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸਾ ਬੋਧਿਛੋ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅ
ਧਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਧਿਛੋ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਡੀਆਂ ਏ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਰਖੇ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਮੰਨੇ ਗਾ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅਸਾਨੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀ ਉਹ ਮਿਲੇ

ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀ ਕੇਹ ਰੁਥਾਂ ਇਕੇ ਹਰੇ ਮੁਲਖ ਹੋਵੈ ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁਟਲੇ ਦੇ ਪਰਗਏ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਤਸਾ
 ਜੇਹ ਹੋਸੀ ਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਹੀ ਜੇਹ ਹੋਸੀ ਪਰਦਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸੀ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਰਕੇ ਅੰਦਰੀਨ ਸੀ ਇਕੇ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂ ਇਕੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਇਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸੀ
 ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਹੁ ਏ ਮਰੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ
 ਅੰਗੇ ਤਾਂ ਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਨੂ ਚਲੇ ਜਾਂ ਇਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਉਪਰਿ ਖਲੇ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥ ਬੈਲ ਹੁਰਾਂ ਏ
 ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਹੁ ਇਕਿ ਥੇ ਅੰਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਅਸੀ ਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅੰਏ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨਾ ਅੰਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਜੈਲ ਹਰ ਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨਾ ਅੰਏ ॥
 ੧੬੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਅਗੇ ਸਮੇਰ ਕਿਤਨਾਂ ਰਹਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਦਸ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨਾ ਰਹਿਅੰ ੧੦੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਗੁਰੂ
 ਮਿਲਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਸੇ ਕਉਣ ਮਿਲਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਕਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਬਾਂਬਾਂ ਜਿਦਾ ਹੋਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਥੇ ਤੇ ਹੀ ਜਲੁ ਅਤੇ ਪਵਨ ਹੈ ॥ ਸ
ਭਉ ਸਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚਿ ਚਲਦੇ ਹੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਅਗਨਿ ਮਿਟੀ ਸਭ ਉਸਦੇ ਅੰਧੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ॥ ਅ
ਤੇ ਅਸਾਚ ਉਹ ਨੁਬਾਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਤਾਂ ਈ ਬਾਂਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲੇ ਗਾਂ ॥ ਉਸ ਤਾਂ ਈ
ਬਾਂਬਾਂ ਅੰਧਾਂ ॥ ਹੋਰ ਸਤਾਂ ਈ ਬਾਂਬਾਂ ਅੰਧਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਚਾਂ ਰਿਕੇ
ਹੁਕੇ ਹੁਕੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ॥ ਹਿਕਤਾਂ ਗਵਿਦਾ ਸਚੀ ਮਿਆਰ ਪੁਰ
ਨ ਸਾਂਧਾਂ ॥ ਅਤੇ ਦੁਜਾਂ ਕੀਰੀ ਜਲਾ ॥ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਤੇ ਗਵਿਦਾ ਸਥੇ ਭੀ ਦਧਾ ਅੰਧਾਂ ॥
ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸੀ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸਾਂ ਥੋਂ ਪਿਛੇ ਸਭੇ ਦਰਿ ਹਾਂਧੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹਾਂਧੇ
ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਓਹੁ ਕਿਥੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮ
ਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੇਹੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕਉਨ ਬਰਨੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦਰਨ ਜਟ ਦੇ ਪਰਿ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ
ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਕੁਝ ਓਹੁ ਭੀ ਭੁਲਾਂ ਜੇ ਹਾਂਧੇ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਅਸਾਂ ਜੇ ਹਾਂਧੇ ਗਾਂ ॥ ਪਰਬਾਂ ਓਹੁ ਚਰੇ ਗਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ

ਸਿਗਤਿ ਹੋਈ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਤਾਂ ਅਪਿਹੋਵੈ ਗਾ। ਪੁਰੁ ਉਸਦੀ ੨੨੮
 ਸਿਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਹੋਗ ਜਨ ਜਾਣੇ ਗੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਫਾਂਘ ਥਚਲੇਗਾ। ਬਿਨ ਬੋਲੀ ਬਾਪ
 ਥਚਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿਦੇ ਦਾਰੀ ਗਕੋਹਾ ਪੈਇ। ਅਤੇ ਅਸਟੁ ਕਿ
 ਥੇ ਹੋਸਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਰੀਗਲਾ ਲਜੇਹਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਪੈ ਜੋ ਉਸਲਾ
 ਲੀਨਾ ਲਿਲਾ ਲੀਲਾ ਗਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮਾ ਸੁਦਰਨ ਦੇ ਰੀਗ ਜੇ ਹੋ ਪੈਨ। ਰੋਮਾ ਨਾਂ ਲਿਸੁਦ
 ਰਨ ਕਈ ਨਾਂ ਹੀ ਲਗਾ ਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੋਲ ਦਾਨਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮਾ ਵਿਚਿ ਏਹਾਂ ਅਵਾਜਨਿ
 ਕਲੀ ਹੋ। ਜੇਗਾ ਹਿਰਗੀ ਕੁਰਗਾ ਹਿਰਗੀ ਕੁਰਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕੁਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ। ਪ
 ਰੁਜੀ ਹੁਣ ਚਲੇ ਸਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਪਮੰਡਲੀ ਦਿਚਿ
 ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਾ। ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਸਾਂਇਤਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਪਮੰਡਲੀ
 ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਅ ਕਿਉਰੇ ਸਿਧੇ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਥਕਹਿਅ ਕਿਉਨਾ ਥਜੀਅ ਗਿਅ ਕੋਰੇ ਤਾਂ ਮੇਜ
 ਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਥਕਹਿਅ ਸਿਧਰਨਾ ਥਕੇ ਲੇਕੀ ਸਕਤਿ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਥਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਿਆਨਾ ਨਕਤ ਪਾਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਥਕਹਿਅ ਜਾਂਹੁ ਥਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਥਕਾਇਅ ਪਰੁਦ

ਤੇਤਾਂਉਨਾਂਲਿਆਮਾਂਉਦਿਆਂਹੀਮਾਂਧਿਓਜਾਅਰੇਮਾਂਈਮੁੰਡੇਮਾਂਦੇਜਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿ
 ਉਨਾਂਹੀਪਰਹੇਠਾਂਵਿਚਿਮਸਕਿਆਤਾਂਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਂਬਕਹਿਮਾਂਅਰੇਮਾਂਈਮੁੰਡੇਬੋਲਤਾ
 ਕਿਉਨਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਮਾਂਈਮੁੰਡੇਗੋਰਧਕਹੀਮੇਜਿਨਤਮਕਉਅਕਲਨਦੀ
 ਨੀਹਾਂਬਫੇਰੇਹੀਕੋਨੇਮੰਦ੍ਰਾਂਸੁਰਤਿਬੁਧਿਸਭੁਛੀਨੀਮੁੰਡਮੁੰਡਾਂਇਓਗੋਤਲਜਾਂਇਓਤੰਭੀ
 ਜੋਗਨਪਾਂਇਆਂਕਾਂਹੋਕਾਂਹੋਇਕੁਸਮਲਗਾਂਈਧਿਰਬਾਂਜਨਮੁਗਵਾਂਇਆਂਕਪੈਨਾਂਨਕਸ
 ਇਸੀਘਰਨਾਂਬਾਂਤ੍ਰੇਜਿਉਪਾਂਈਵਿਚਿਡਰਾਹਨਵਿਲਲੀਪਤਰਜਾਂਇਆਂਫੇਰਦਾਮੁਰਖੁਤੁਰੁਤਾਂ
 ਸੀਘਰਨਾਂਬਬਚਨੁਕੀਤਾਂਪਰਸਰਮਿਦੇਹੋਇਕਹਿਕਵਨਜੁਗਤਿਕਹਿਕਮੁਗਵਾਂਇਆਂਕਵ
 ਨਜੁਗਤਿਕਹਿਤਿਅੰਗੀਮਾਇਆਂਕਵਨਜੁਗਤਿਕੋਧਕਉਜੀਤਾਂਕਵਨਜੁਗਤਿਕੁਏਅਤੀਤਾਂ
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਲੋਕੁਪਰਹੋਗਾਕਵਨਜੁਗਤਿਕਾਲਸਿਰਿਟੇਗਾਕਵਨਜੁਗਤਿਮੋਹਨੁਬਿਆਪੇ
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਅਹੀਕਾਰੁਨਸੀਤਾਂਪੈਸੁਇਨਾਂਨਕਕਹੇਸੀਘਰਨਾਂਬਮਉਪੁਤਾਂਤੁਤੇਦੇਖਿਆਪੀ
 ਸਨਹਾਂਗੀਕੇਪੁਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਸਚਿਜਾਨਿਆਂਤਾਂਕਾਂਮੁਗਵਾਂਇਆਂਸਬਦਿਜੁ
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਅੰਗੀਮਾਂਇਆਂਸਾਂਤਮਾਂਈਤੇਕੋਧਕਉਜੀਤਾਂਤ੍ਰੇਗੁਣਮੇਟੇਕੁਏਅਤੀਤਾਂਸੀ

ਤਸੀਗੀਮਿਲਿਏਭੁਪਰਹਰੇ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀਨਕਾਲਸਿਰਿਟਰੇ॥ ਏਕੈਜਾਨਿਅੰਤਮੇਹੁਨਬਿਆਪੋਰਿਨਹੁ
 ਏਅਹੀਕਾਰਨਜਾਪੋ॥ ਸੁਇਸੀਘਰਨਾਥਕਹੇਨਾਨਕਅਉਧੁਤਾਂਤੁਤੇਏਪਿਆਪਨਿਹਾਰੀਕੇਪੁਤਾਂ॥ ੪॥
 ਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਥਦੁਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਠਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨ
 ਜਗਤਿਦਰਿਠਾਂਕਿਨਪਾਂਇਃ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਮਿਲੇਮਿਲਾਇਃ॥ ਸੀਘਰਪੁਛੇਸੁਇਨਾਨਕਬੀਦੋ॥ ਤਮ
 ਅੰਤਕਿਬਾਂਹਰਿਗੀਦਮੁਰੀਦੋ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੁਚਾਂ॥ ਮੰਨਤਿਅੰਗਿਠਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾ
 ਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਂਦਰਿਠਾਂਕਿਨਪਾਂਇਃ॥ ਸੀਤਸੀਗਿਲੀਏਮਿਲਾਂਇ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਨਿ
 ਸੀਘਰਅੰਧੋ॥ ਤਮਰਾਤਨੁਮਨੁਰੀਧਮੁਰੀਧੋ॥ ੬॥ ਤਸੀਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਅੰ॥ ਤਮ
 ਰਦਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮੈਤਾਇਬੇਦਤਾਂਤਮਾਂਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਧੁਮਰਦਨਾਂ
 ਕੇਹਾਂਤਮਾਂਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਏਹਜੇਪਹਾਂਰੂਹੈਏਹਕੇਰੀਅੰਲਹਰਾਂਦੇਦਾਂਹੈਇ॥
 ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜਸਇਠਾਂਹੈ॥ ਨਾਂਜਾਪਦਾਂਹੈਜੁਰਪਾਂਹੈ॥ ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਮੈਤੀਹੈਨਿ॥ ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਲਾ
 ਲਜਦਾਂਹਰਹੈਨਿ॥ ਨਾਂਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਰੀਰਾਂਧੰਨਾਂਹੈ॥ ਅਜੀਏਸੁਪਹਾਂਰੂਦਾਂਕੁਏਮਲੁਮਨਾਂਹੀਹੋਦਾਂ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਸੁਇਮਰਦਨਾਂ॥ ਏਹਮੀਨਾਂਇਸਦਾਸਤੇਅੰਧੀਦਾਂਹੈ॥ ਜੋਇਸਤੇਕ

ਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀਨ ਕਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਹੁਇ ਚਲੇ ਸਮੇਰ ਉਪਾਰਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅੰਧਿ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾ ਨਹੋ ਹੁ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲਾ ਜੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ
 ਨਾਂਧ ਜੋਗੀ ਨਰੋ ਰਖ ਕਹਿਅ ਜਾਂਗੁ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਉਪਦੇਸ ਲੈਅ ॥ ਤਾਂ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਕਹਿ
 ਅੰਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਪਏ ਭੁਜ ਦੇ ਹੋ ॥ ਕੇਣੁ ਗਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭੁਜ ਦੇ ਹੋ ॥ ਕੇਉ ਪਦੇਸ ਦੇ ਕਉ ਭੁਜ ਤੇ ਹੋ
 ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਧ ਕਹਿਅ ਨਾਂਧ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਅ ਅੰਦੇਸੇ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਕਹਿਅ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਪੂਰੇ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਹੁ ਭੀ ਪੂਰਾ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰੁ ਪੋ
 ਜਣਾ ਕਿਅਾ ॥ ਏਕ ਬਾਰ ਪੋ ਜਾਂਦੇ ਬਾਰ ਪੋ ਜਾਂਗਾ ਕਹੋ ਤਬ ਲਾਇ ਲੈਅ ॥ ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਧ ਕਹਿ
 ਅਸੋਣ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਜੀ ॥ ਐਸੀ ਤਰਾਲਿਅਾ ਦੇ ਜੋਸ ਦੁਕਹੋਇਅਾ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ
 ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਵਕੁ ਤਿਸ ਕਉ ਕੀਜੀ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋ ਅਪ ਤੇ ਨੀਚਾ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਅਪ
 ਜੋਸਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅਪਸ ਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ ॥ ਤੋ ਉਹੁ ਕਿਉ ਕਹਿਸੇ ਵਕੁ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਅ
 ਗਨਿ ਵਿਚਲੀਏ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅੰਤ ਗਿਰਿਅਾ ਨ ਉਪਜਿਅਾ ਦੇ ॥ ਤਉ ਉਹੁ ਭੀ ਅਗੋ ਤੇ ਨਿ
 ਵਿਖਣੁ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਅਪਸੇ ਉਚਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਧੁਸੀਅਾ ਦੇ ॥ ਤੋ ਨਿਵੈ ਨਾਂਧ ਤੇ ਨਾਂਧੀ ਨਿਵੈ ॥

ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਰਥ ਕਹਿਅ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੈ ਕੁਝ ਅਰੁ ਗਾਧੀ ਨਾਥ ਜਮਾਇਆ ਹੈ
 ਅਰੁ ਘੁਪੁ ਨਾਥ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਜੁ ਕਾਇ ਕਰ ਜੈ ਸਾਹੈ। ਅਰੁ ਮਓਰੁ ਨਾਥ
 ਸਿਧ ਖੇਸੂ ਭੇਸੂ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀਆਂ ਦੇ ਤੇ ਜਾਉ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਗੋਰਥ ਕਹਿਅ ਜਾਹੁ ਨਾਥ ਜੀ। ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿਆਇਆ। ਪਰ ਸਿਉ ਦੇਸੁ
 ਕਾਮਾਇਆ। ਮਾਇ ਕਰੁ ਮਾਧਿ ਉਸਾ। ਮਾਏ ਜੁ ਹੋ ਨਨਕ ਤਪਾ ਜੇ ਗੀਸਰਾ। ਭੁਲਾਂ ਕੀਆਂ ਦ
 ਗਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਰਿਤਾਂ ਰਥ ਕੀਆਂ ਜੇ ਗੀਸਰ ਕੇ ਤਾਂ ਈ। ਮੁਹੇ ਮਾਧਿ ਕਹਿ ਚਰਣਾਂ ਨੂਹ ਬਲਵੰਦ
 ਨਦ ਉਹਿਅ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀਆਂ। ਉਸ ਦਾਂਤਾਂ ਉਦੇਖਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਮਾਧੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋ
 ਲੇ। ਜੇ ਮਾਏ ਜਾਏ ਕੀ ਕਾਰ ਕਉ ਮਾਏ ਜਾ। ਮਾਓ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੇ ਗੀਸਰਾ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ
 ਕਹਿਅ ਤਪਾ ਜੀ ਈਹ ਕਉ ਨਮੋ ਰਥ ਮਾਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸਾਏ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਨੁ ਮਾਏ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਪੀਨੁ ਹਮਾਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਤਲੀ ਦਰਸਨੁ ਲੇਹੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ

ਮੰਗਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਚਲੇਹਮਆਵਤੇਹੈ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂਕੁਲਾਂਤਪਾਂਜੀਜਿਉਤੁਮਾਰੀ
ਰਜਾਂਇਆਂਅਰੁਜੇਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਗਤਲੇਆਵੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸਇਮੰਗ
ਲਨਾਂਬਜੀ। ਹਮਕੋਕੁਗਤਿਤੁਮਾਂਗਾਂਉਹੈ। ਸਪ੍ਰਸੰਨਕੀਆਂਆਂਤੁਮਾਂਉ। ਸਾਂਤਿਕੁਈਜ
ਬਚਰਜਨੁਪਾਂਇਆਂ। ਦੇਖਤਹੀਆਂਤੁਮਾਂਅਪਾਂਇਆਂ। ਸਇਮੰਗਲਨਾਂਬਇਕਬਾਂਤਿਗ
ਰੀ। ਹਮਾਂਗਾਂਤੁਮਾਂਗਾਂਏਕੁਅਪਾਂਗੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਂਬਭੀਗਾਂਇਆਂ। ਪਰੁਆਪਭੀਖਸੀ
ਹੈ। ਇਗਾਂਇਆਂ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਭੀਖਸੀਕਹਿਗਾਂਇਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਾਂਮਾਂਗ
ਰਜੀਏਹੁਤਾਂਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਆਂਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਭੇਖਵਿਚਿਸਭੇ
ਇਕੋਜੇਹੇਨਾਂਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਕੋਟਿਮਧੋਹੋਕੁਅਪੁਰੇਦਾਂਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤੁਹੋਦੇਹੈਨਿ।
ਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੇਹੋਦੁਨਿਤਾਂਸਭਾਂਸਿਸਟਿਉਪਰਜਾਂਵੇ। ਪਰੁਕੋਈਹਿਕੁਅਪੁਰੇਦਾਂਹੈ।
ਜਿਸਤੋਪੁਰਨਕਿਰਪਾਂਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਂਗੀਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਾਂ
ਜੀਹੁਦੁਤਾਂਚਲਦੇਹੈਨਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ। ਹਿਕੁਜੇਸੀਕੁਨਾਂਬਹੈਉਹਭੀ
ਆਂਪਨੁਬਹੁਤੁਫਿਕਦਾਂਹੈ। ਉਹਭੀਫਿਰਿਜਾਂਦੈਤਾਂਚਲਦੇਆਹੈ। ਤਾਂਫਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਂ

ਅਮਾਂਜੀਉਸਮੀਗਲਨਾਂਬਧਾਏਵਪਿਰੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂਮੀਗਲਨਾਂਬਸਿਧਾਂਦਿਚਿ ੧੩੧
 ਨਾਂਗੀਭੁਖਸਿਧਾਂਦਾਹੈਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅਖਿਅਾਂਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਂਗੋਰ
 ਖਦਾਂਸਿਖੁਕਿਉਹੋਇਅਾਂਅਤੇਜੋਗੀਅਾਂਦਾਂਭੁਖਕਿਉਲੀਤੇਸਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਉਸਤਾਂਈਗੋਰਖਗੀਮਿਲਿਆਅਾਂਹਾਂਪਰਜਿਸਨੇਅਾਂਪਈਵਲੁਛਿਕਲਏਤਾਂਕਿਸੇਦਾਂਕੀਸ
 ਹੈਜੋਮਨੇਕਰਿਸਕੇਉਹੁਤਾਂਭੁਏਦਾਂਸਾਂਹਿਬਹੈਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅਖਿਅਾਂਜੀਏਹੁਨਜਰਕਰ
 ਤਾਂਰਤਪੇਨੁਬਖਸੀਹੈਤਾਂਤਿਚਰਾਂਨੁਮੀਭੂਨਾਂਬਜੋਗੀਅਾਂਇਅਾਂਪਰਕਿਸਤੁਚਾਂਅਾਂਇਅਾਂਇਕਮੀ
 ਦਾਂਇਕੁਫੁਰੁਅਾਂਏਕਬੈਰਾਂਗਨਿਲੀਤੀਅਾਂਇਅਾਂਅਾਂਦੇਹੀਕਹਿਉਸੁਆਦੇਸੁਹੇਨਾਂਨਕ
 ਬਾਂਲੇਅਾਂਦੇਸਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅਾਂਅਾਂਦੇਸੁਏਕੈਕਾਰਕਉਅਾਂਦੇਸਾਅਾਂਉਸੀਭੂਨਾਂਬਜੋ
 ਗੀਮੀਭੂਨਾਂਬਦਾਂਚਾਂਮੀਦਾਂਪਹਿਰੇਫੁਰੁਅਾਂਰਾਂਖੇਹਾਂਥਲੇਹੁਥੈਰਾਂਗਇਗੋਰਖਨਾਂਬਕੈਚੇਲੇਹੋ
 ਦੁਹੁਬਿਘਨੁਨਕਈਲਾਂਗੀਸਿਭੂਨਾਂਬਕਹੈਸੁਦਿਨਾਂਨਕਬਾਂਲੇਦਰਸਨੁਦੇਖਤਵੁਟੇਤਲੇ
 ਧਾਰਹਾਂਉਕਾਂਇਅਾਂਅਸਤਪਰਨਾਂਪਰਤੀਜਬਲਗੁਪਰਨਅਕਾਸਾਂਸੇਲਾਂਕਲਾਂਸਪਰ
 ਨੁਹੋਵੇਉਲਟਕਉਲਪਰਗਾਂਸਾਂਸੀਨਜਹਰਕਾਂਮਾਂਰਗਪਾਂਦੈਅਚਰਜਰੁਪੁਦਿਖਾਂਈਏ

ਸਤਸੀਤੋਖਮਹਿਰੇਸੁਰੇਲੇਆਗਮਨਉਨਿਧਿਧਾਈਏ॥੩॥ਸੀਭੂਨਾਥਕਹੇਸੁਇਨਾਨਕਤੇਗੰਜ
 ਨਮਸਕਾਰਬੁਯਾਜੇਤੁਮਗੁਰਗੀਰਖੁਕਉਥਾਧੋਤਬਧਾਵੇਪਰਮਪਦੁਬੁ॥੪॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਵਾਂਚੁ॥ਸੀਦਾਹਮਰੀਸਤਮਸੁਰਤਸੰਗਮਮਨੋਵਿਸਾਰੀ॥ਫਰੁਆਗਾਂਥਨਲੇਓਕਬਹੁਨਾਉਪਵੈ
 ਕੁਖਾਰੀ॥ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਕੁੰਗੇਹਿਰਦੇਸਚਚਿਤਾਰੀ॥੧॥ਸੁਇਤੀਸੀਭੂਨਾਥਜੋਗੀ॥
 ਏਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪਾਇਆਂਟਿਰਤਾਸਦਾਮਰੋਗੀ॥੧॥ਚਹਾਂਉ॥ਕਾਇਆਮਰੀਜੁਗਜੁਗ
 ਅਸਥਿਤਸਚਖੰਡਮੇਵਾਂਸਾਹਮਰੀਕਾਇਆਂਕਦੇਨਪਹੁਸੀਬਿਨਸੇਧਰਨਿਅਕਾਂਸਾਂ॥੨॥
 ਸੀਨਸਹਰਮੇਅਸਥਲਕੀਆਂਅਚਰਜਰੂਪਹਮਾਰਾਂਸਤਸੀਤੋਖਮਾਰੇਪਾਂਜੀਨਉਨਿਧਿਧਾਈਏ
 ਆਰਾਂ॥੩॥ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਇਸੀਭੂਨਾਥਪੁਰਨਗੁਰੂਹਮਾਰਾਂਗੋਰਖਜੈਸੇਕੇਤੇਚੇਲੇਮਾਰੇਖ
 ਵੇਦਰਬਾਰਾਂ॥੪॥੧॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਥਕੀਬੋਲਿਆਂਗੋਰਖਤੁਮਰੀਦਿਸਟਿਨਆਂਵੈਤੁੰਤਬ
 ਤੇਅਹੀਕਾਂਗੀ॥ਕਉਨਬੀਦਤੇਉਪਜਿਆਂਨਾਨਕਕਉਨਕਹੀਏਮਹਤਾਰੀ॥੧॥ਕਉਨਕੁਤਲ
 ਗਾਂਹੈਤੁਏਕਉਤੋਤੋਮਉਹਾਂਬਉਹਾਂ॥ਜਪਬਧਤੇਗੰਸਭਬਉਹਾਂਨੀ॥ਖਤੇਬੋਲੇਕਉਹਾਂ॥੧॥
 ਰਹਾਂਉ॥ਸਿਧਬੁਧਕੋਮਨੋਨਾਂਹੀਨਾਥਜਤੀਸਭਨਿਦੇ॥ਤੁੰਕਹੁਕਉਨਬਡਾਈਧਾਵੈਉਪਜੇਮ

ਟੀਗੇਦੇ॥੨॥ਸਾਂਧਪੀਰਸਭਹਰਿਕੇਕੀਏਉਨਅਪੇਬਨਤਬਨਾਂਈ॥ਉਨਕੋਹਦੇਕਉਨਤੂਕਹੀਮੇ॥
 ਕਿਆਰਿਧਿਸਿਧਿਪਾਂਈ॥੩॥ਸੀਭੂਨਾਂਥਕਹੈਸੁਇਨਾਂਨਕਤੁਫਕਉਗੁਰੂਨਮਿਲਿਅੰਗਮਾਦ
 ਤਜਾਂਦਤਰੁਰਮਤਥਾਕਾਂਗਰਭੇਜੁਨੀਗਾਲਿਅੰਗ॥੪॥੧॥ਗੁਰੂਮਾਂਸਾਂਗਲਾਂ॥੨॥ਗੋਰਖਥਕਉ
 ਹਮਬੀਦਾਂਜਾਂਣਨਦਰਿਹਮਾਂਗੀਪੁਰੀ॥ਅਹਾਂਦੇਉਕੀਬਿਦਤੇਉਪਜਿਅੰਬੈਰਾਂਹੋਇਜਟੂਰੀ॥੫॥
 ਗਮਕਉਭੂਤਲਗਾਂਹੈਕੈਸਾਂਸਿਧਸਾਂਧਸਭਉਸਕੇਕੀਏਵਹੁਭੂਤਹੈਮੇਸਾਂ॥੬॥ਗਹਾਂਉਦੇ
 ਵਸੋਨਿਅਰੁਤਧੇਰਖੀਸਰਸਭਉਸਕੇਕੀਏਬੀਦੇ॥ਏਕਾਂਮਾਂਟੀਏਕਮਲਮੁਤਾਂਨਿਰਮਲਕਹੁਭਾਵੈ
 ਗੇਦੇ॥੭॥ਸਾਂਧਪੀਰਸਭਭਾਂਈਮੇਰੇਜੇਪ੍ਰਭਸਿਉਮਨਾਂਨਾਂ॥ਸਿਧਜਤੀਸਭੁਬਉਰੇਦੇਖੇਓਸਕਉ
 ਕਦੀਨਜਾਨੇ॥੮॥ਨਾਂਨਕਕਹੈਸੁਇਸਭੰਨਾਂਥਾਂਗਮੋਗੁਰੂਪੁਰਾਂਮਿਲਿਅੰਗ॥ਨਿੰਦਗਾਂਗੀਜੇਜੇ
 ਕਰਤੇਏਗਰਸਾਂਧੇਤ੍ਰੀਗਾਲਿਅੰਗ॥੯॥੧॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਂਥਕੀਛਾਵਾਂਹੋਇਕੇਖੀਪਗਾਇਅੰਗ॥
 ਅਗੋਗੋਰਖਨਾਂਥਪੁਛਿਅੰਗ॥ਕਿਉਸੀਭੂਨਾਂਥਦੇਉਜਬਾਂਬਾ॥ਕਿਅੰਕਿਅੰਬਚਨਕੀਅੰਕਿਅੰਕਿ
 ਅੰਬਚਨਸੁਇਅੰਗ॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਂਥਥੈਲਿਅੰਗ॥ਨਾਂਥਜੀਉਹੁਤੇਅਓਗੀਅੰਬਉਗੀਅੰਬਾਂਤਾਂਕਰਤਾਂ
 ਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਥਕਹਿਅੰਕਿਉਮੰਗਲਨਾਂਥਜੀਸੀਭੂਨਾਂਥਕਿੰ॥ਮਾਂਕਹਤਾਂਹੋ॥ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕ

ਹਿਆਂਗੁਰੂਜੀਆਂਪੋਏਬਿਰਦਕੀਹਾਂਇਕਰੀਨਹੀਜਾਂਤੀ। ਪਰਜੇਸਚਕਉਤੁਕਹੀਤਾਂਹੈਤਉਪ
 ਤਿਗਰੀਹੋਈਤਾਂਹੈ। ਜੈਸਾਂਹੈਤੈਸਾਂਤੁਮਆਪਹੀਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਂਸੀਭੁਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਨਾਂਬਜੀਮੰ
 ਗਲਨਾਂਬੁਕਛੁਉਸਕਾਮੰਗਰਾਂਖੁਤੇਹੈ। ਇਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਸੁਣਜੋਗੀਜਗਾਤੇ
 ਰੇਕਹੋਓਹੁਕਛੁਕਮੀਨਾਂਹੀਹੋਵੇਗਾ। ਏਹਬਾਂਤਾਂਜੋਗੀਜਗਾਂਕੀਆਨਾਂਹੀ। ਜੋਭੁਲੇਕਉਬੁਰ
 ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁਦੇਖੋਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਂਬਪਾਂਸੋ। ਤਾਂਸੀਭੁਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਮੰਗਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਭੀਉ
 ਨਕੇਚੇਲੇਜਾਂਇਹੋਵੇਉ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਸੁਣਿਸੀਭੁਨਾਂਬਜੀਏਕਬਿਰੀਆਂਕਿਅੰਦਸ
 ਬਿਰੀਆਂ। ਮੇਸੀਬਾਂਤਿਕਾਂਦੇਖੁਕੋਈਨਾਂਹੀ। ਜਾਂਧੋਕੋਆਂਗੇਜਾਂਧੀਨਿਵੇਗੇ। ਅਰੁਚਰੋਕੋਆਂਗੇ
 ਚੋਰਹੀਨਿਵੇਗੇ। ਹੀਕਾਂਰੀਜਾਂਧੋਕੋਆਂਗੇਨਿਵੇਤੇਨਾਂਹੀ। ਸੀਭੁਨਾਂਬਜੀਏਨੇਬਾਂਤੋਕੀਏਜੋਗੁਪੁਕਨ
 ਹੀਹੋਤਾਂ। ਪੁਛੁਦੇਖੋਗੋਰਖਨਾਂਬਕੋ। ਤਾਂਸੀਭੁਨਾਂਬਸਿਰਮੰਦਾਂਹੋਇਕਰਿ। ਗੋਰਖਨਾਂਬਕੋਲਾਂਗਾਂਪੁ
 ਛੇਣ। ਕਿਉਗੁਰੂਜੀਮੰਗਲਨਾਂਬੁਕਿਅੰਕਹਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕੋਲੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਕ
 ਹਿਆਂ। ਅਰੇਭੁਈਓਸਿਧੇਨਾਂਬਜਤੀਓ। ਤੁਮਆਪੋਏਪਰਮੇਸ਼ੁਗਵਾਂਕਿਅੰਮੇਲਿਅੰਹੈ। ਦੁਹ
 ਜੈਸਾਂਹੈਤੈਸਾਂਹੈ। ਤੁਮਉਸਕੋਕੁਣਸਗੀਕਤਤੋਨਾਂਹੀਪੜੀ। ਕਿਅੰਗਮੀਤੁਮੀਜਾਂਪੁਸਿਧਹੈ। ਅ

ਉਹੁਤੀਸਭਨਿਰੰਜਨਕੇਕੀਏਹੈ॥ ਅਰੁਅਤੀਤਫਕੀਰਕਉਇਉਬਰਨੀਹੈ॥ ਜੇਅਪਸਤੇਸਭੁਕੇ
 ਭਲਾਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਅਰੁਅਪਸਤੇਸਭੁਕੇਉਚਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਇਉਨਾਹੀਕਹੀਜੇਹਮੀਗਿਆਨੀਧਿਆ
 ਨੀਹੈ॥ ਅਉਰਕਈਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਬੁਜਲਿਗਇਆ॥ ਅਤੇਗੋਰਖਨਾਬੁਜਲਿਹੋਇਹਰਿਅੰਤਮ
 ਗਲਨਾਬੁਕਹਿਆਸੁਣੇਗਪੀਚੰਦਜੀ॥ ਤੁਮਸਤੁਕਛੁਕਹੋ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗਪੀਚੰਦਮੰਗਲਨਾਬੁਨੁਕ
 ਹਿਆਸੁਣੇਗਾਰੁਜੀਜੇਕਛੁਤੁਮਬਚਨਕਰਤੇਹੋਜੇਪੁਰਨਕਰਤੇਹੋ॥ ਪਰਫਕੀਰਅਤੀਤਕਉਨਿ
 ਦਕਰਨਾਨਹੀਆਇਆ॥ ਅਰੁਜੇਚਰਚਾਕਰੀਏਤੇਸਹਜਕੇਘਰਮੇਕਰੀਏ॥ ਭੁਲਿਓਸਥੇਪੁਰਖ
 ਕੇਬਚਨਹੈ॥ ਜੇਗਿਆਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰੁਹੈ॥ ਇਕੇਗੁਰਗਈਹੈ॥ ਫਕੀਰਕਾਂਬਿਰਦੁਸਭੀਏਕੁਰੈ॥
 ਭਿਨੁਭਿਨੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਬੁਕਹਿਆਭਾਈਜੀਤੁਮਪੁਰਾਬਚਨੁਕਰਤੇਹੋ॥ ਗੁਰਉਪਦੇ
 ਸੁਮੇਸਾਂਹੀਚਾਂਹੀਤਾਂਹੈ॥ ਪਰੁਜਿਸਕਉਨਿਰੰਜਨੁਕਿਰਪਾਲੁਹੋਏ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁ
 ਏਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਲਦੇਆਂਹੋ॥ ਬੈਲਹੁਭਾਈਵਾਂਗੁ
 ਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਮੀਨਾਪਰਬਤਤੇਉਡਾਂਗਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਖਹੋਏ॥
 ਅਗੇਸਿਧਾਂਤਲੀਨਉਨਾਬਚਉਗਾਂਸੀਸਿਧੁਛਿਅਜਤੀ॥ ਬੈਠੇਬਾਂਤਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਗਿਆਨੁਧਿ

ਆਨੁਟੀਆਂ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਿਹਾਂ ਜਾਂਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ॥ ਜਾਂਇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ॥ ਆਂਦੇ ਜੁਹੇ ਸਿਧੇ ਨਾ ਬੈਜਤੀ ਓਆਂਦੇ ਜੁ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਬੋਲਿਆ ਆਂਦੇ ਪਰਖ ਕਓ ਆਂਦੇ ਜੁ॥
 ਆਂਉਹੋ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ॥ ਗੋਰਖ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਅਰੇ ਸਿਧੇ ਇਸ ਬਾਂਲੇ ਕਓ ਮੀਮਿਤ ਕਾਂਪਿਆਂ ਲਾਂਦੇ
 ਹੋ॥ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ ਬਮਦਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਲਾਂਭੁ ਕਰ ਲੇ॥ ਆਂਇਆਂ ਆਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਰੇ
 ਰਖਿਓ ਜੁ॥ ਪੀਉਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਪੀਉ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਂਦੇ ਹੁਕੇ ਹਾਂਪਾਂਈ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ
 ਬਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹੁਮੀਮਿਤੁ ਹੋ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੀਏ ਲਿਵਲਾਂਗਤੀ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਆਂਦੇ ਹੁਕਿ
 ਉਕਰਿ ਹੋਤਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ ਬੋਲਿਆ ਅਰੁ ਬਾਂਲੇ॥ ਕੁਠੀ ਸਾਂਜੇ ਲਾਂਹਣ ਮਾਂਡੇ ਕਸਕੇ ਬੀ
 ਚਸਮਾਂ ਦੇ॥ ਨਿਰਮਲ ਪਾਰਨਲੀ ਹੋਇ ਚਲਤੀ ਤਬ ਯਹੁਮੀਮਿਤੁ ਪਾਂਦੇ॥ ੧॥ ਸੁਇਨਾਨਕ ਤਬ
 ਤੁੰਜੇ ਗੀ ਹੋਏ॥ ਦਿਸਟਿ ਖੁਲੇ ਬੈਧਨ ਸਭ ਕਾਂਟੇ ਸਗਲੀ ਦੁਗਮ ਤਿਧੇ ਦੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਹੋਮ ਤਵ
 ਲੇ ਮਦਕੇ ਮਾਂਤੇ ਮਗਨੇ ਹੋਇ ਲਿਵਲਾਂਗੀ॥ ਸਗਤਿ ਬੰਦ ਨ ਚਲਤੀ ਕਬਹੂੰ ਦਰਬਾਂ ਰਿਖੁ ਨੂੰ ਬੈ
 ਰਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਮੇਜੇ ਸਹਜਿ ਫਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲਾਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਇਨਿ ਦਾਰੇ॥ ਜਾਂਹਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕੇ
 ਆਂਮੀ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤੁ ਰਿਖਾਂਗੇ॥ ੩॥ ਲਾਂਹਾਂ ਧੁੰਜੀ ਸਾਂਝਿ ਨਿਬਾਂਹਾਂ ਪਾਲੀ ਧੋਪਨ ਜਾਂਦੈ॥ ਝੰਗਰਨਾ ਬ

ਕਰੈ ਸੁਇ ਨ ਨ ਕਰ ਬਾਂ ਲੇ ਤਬ ਤੇ ਦੁਸ ਨੁਪਾਂ ਦੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਗਿਅਨ ਧਿਆ ॥ ੧੩੪
 ਨ ਕੀਲਾਂ ਗਇਆਂ ਡੀ ਕਰ ਈ ਕੀ ਕਸੁ ਪਾਈ ॥ ਭਾਉ ਭੁਠੀ ਮੇਧੇ ਮਸੁ ਮਾਂ ਏ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਮਗਨਿ ਜਲ ॥
 ਈ ॥ ੧ ॥ ਸਿਧੇ ਗਾਮ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਮਤ ਦਾਂ ਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਕਿਨ ਮਤ ਦਾਂ ਲਿਓ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ੨ ॥
 ਰਹਾਂ ਉਸਰ ਤਿਨ ਲੀ ਭਾਂ ਉਬਾਂ ਸੁਨ ਕੀ ਨਾਂ ਮੀ ਤਰਿਧਾਂ ਰਿਚੁ ਮਾਂ ਈ ॥ ਦਇਆ ਸਰਾਂ ਹੀ ਸਰ
 ਸਿਪਿ ਮਾਂ ਲਾਂ ਗੁਰ ਮਤਿ ਪੀਓ ਭਾਂ ਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਂ ਮੁਠਿ ਰੇ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਂ ਏ ਕਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੇ
 ਜਗਦੇਖੇ ਤਹ ਏ ਕਜੁ ਰੂਪੀ ਮਾਂ ਰਗ ਪਾਂ ਈ ਮਾਂ ਚੇਲੇ ॥ ੩ ॥ ਨਿਬਰੀ ਖੇਪੁ ਗਾਂ ਹੀ ਸਿਧੇ ਮਾਂ ਠਪਹ
 ਗਲਿ ਦਲਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦਾਂ ਸਤਹਾਂ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਂ ਜਹਾਂ ਏ ਕੇ ਕਰ ਬੈਰਾਂ ਗੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਿਧਾ
 ਦਚਨ ਕੀ ਤੇ ॥ ਰਾਂ ਗੁਰਾਂ ਮਕਲੀ ॥ ਧਨ ਜੋ ਬਨ ਕੀ ਕਰੇ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂ ॥ ਪਰ ਤੀ ਮਾਂ ਮੀ ਗੁਨ ਲਾਂ ਦੇ ਪ
 ਸਾਂ ਨਾਂ ਦ ਬਿਦੁ ਲੈ ਪਟ ਭੀ ਤਰਿ ਜਰੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਪਾਂ ਰਬ ਤੀ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਬੈਲੈ ਪਰਬ ਤਜ
 ਤਿਸ ਰੂਪਾ ॥ ਪਰ ਮਤ ਤਮ ਹਿਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਸੇ ਗਿਰੀ ਜੋ ਨਿਕੁ ਹੁਕਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੀ ਜਮੁ
 ਬਿਖਿ ਮਾਂ ਕਰੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਂ ਨੁਕਾਂ ਕਰੈ ਸਰੀਰਾ ॥ ਸੇ ਗਿਰੀ ਚੀ ਗਾਂ ਕਾਂ ਨੀਰਾ ॥ ਬੈਲੇ ਈ ਜਗੁ ਸਤਿਸ
 ਰੂਪਾ ॥ ਪਰ ਮਤ ਤਮ ਹਿਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੨ ॥ ਸੇ ਮਊ ਪੁਤੀ ਜੋ ਪੁਪੇ ਮਾਂ ਪੁਪੇ ਜਨ ਬਿਖਿ ਮਾਂ ਕਰੈ ਸੀਤ ਪੁ

ਅਉਹੰਟਪਟਣਮਹਿਭਿਖਿਆਂਕਰੈ। ਸੋਅਉਪੁਤੀਸਿਵਪਰਿਚਰੈ। ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾ॥
 ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੩॥ ਸੋਧਾਂਖੰਡੀਜੋਕਾਇਆਂਪਥਾਲੇ। ਕਾਂਇਆਂਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹ
 ਮਪਰਿਜਾਲੇ। ਸੁਪਨੇਬਿਦਨਦੇਈਝਰਨਾ॥ ਤਿਸਪਾਖੰਡੀਜਰਾਨਮਰਨਾ॥ ਬੋਲੇਚਰਪਟਸ
 ਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੪॥ ਸੋਓਦਾਂਸੀਜੋਪਾਲੇਉਦਾਸਾ॥ ਅਰਧਉਰਧਕਰੇ
 ਨਿਰੰਜਨਦਾਸਾ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਂਏਗੀਠਾ॥ ਤਿਸਉਦਾਂਸੀਕਾਂਪਰੇਨਕੋਧਾ॥ ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰ
 ਦਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੫॥ ਸੋਬੈਰਾਂਗੀਜੋਓਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਗਗਨਮੰਡਲ
 ਮਹਿਰੇਪੈਬੈਮੁ॥ ਅਹਿਨਿਸਿਅੰਤਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ॥ ਤੇਬੈਰਾਂਗੀਜਤਿਸਮਾਂਨਾ॥ ਬੋਲੇਕੁਰਬਰਸ
 ਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੬॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ॥ ਕਿਉਮਰੇਮੰਦ
 ਕਿਉਜੀਦੈਜਗਤਿ॥ ਕੰਨਪਣੁਇਕਿਆਂਖਾਏ॥ ਭੁਗਤਿਆਂਸਤਿਨਾਸਤੁਏਕੋਨਾਂਉ॥ ਕਉ
 ਨਸੋਅਖਰੁਜੋਤੁਰਹੈਹਿਆਂਉ॥ ਧੂਪਛਾਂਉਜੇਸਮਕਰਿਸਹੈ॥ ਤਉਨਾਨਕਅਖੈਗੁਰਕਉਲ
 ਹੈ॥ ਛਿਅਦਰਤਾਰੇਦਰਤੇਪੁਤਾਂ॥ ਨਾਂਸੀਸਾਂਗੀਨਾਂਅਉਪੁਤਾਂ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਜੋਰਹੈਸਮਾਂਇ॥ ਕਾਂ
 ਹੇਭਿਖਿਆਂਮੰਗਾਦਜਾਂਇ॥ ਬੋਲੇਨਾਨਕਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੭॥ ਚਰ

ਪਟਵਾਂਚਾਂਕਾਂਮਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੁਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਤਿਆਂਗਲੋਮੋਹੀਰੀਕਾਂਰਤਿਆਰ ੧੩੫
 ਲੋਆਮਤਾਂਤਿਆਂਗਲੋਚਰਪਟਬਚਨਾਮਪਾਂਰੀ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਕਵਾਂਚਾਂਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕ
 ਮੀਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੀ॥ਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਮੋਹਮੀਰੀਕਾਂਰੀਚਾਰਪਸਾਂਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰ
 ਏ॥ਨਾਂਕਬਚਨਾਮਪਾਂਰੀ॥੨॥ਸਿਵਪਕਰਲੋਸਕਤਿਗਵਾਂਇਲੋਆਨਸਾਨਹਰਾਂਇਲੋ॥ਤਿ
 ਸਨਾਂਹਿਰਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਬਿਰੁਤਲਗਾਂਇਲੋ॥ਗੁਰਚ
 ਰਨਲਾਂਗਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਲੋ॥ਚਰਪਟਬਚਨਸਭੁਲੋ॥ਸੁਦਿਨਾਂਕਤਪਾਂਤੇਸੀਸਾਂਗਸ
 ਮੰਦੁਪਾਂਰਪਾਂਇਲੋ॥੩॥ਸਿਵਨਪਕਰਲੋ॥ਸਕਤਨਗਵਾਂਇਲੋ॥ਮਨਸਾਨਾਨਹਰਾਂਇਲੋ॥ਤਿ
 ਸਨਾਂਗਵਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਨਾਂਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਰਾਮਪਾਂਲੋ॥ਨਾਂ
 ਕਬਚਨਸੀਭਾਂਲੋ॥ਸੁਦਿਚਰਪਟਨਾਂਬਸੈਸਾਂਗਸਾਗਰਾਮਪਾਂਰਪਾਂਇਲੋ॥੪॥੧॥ਏਕੀਕਾਂਰਗੁ
 ਰੂਕਰੋਬੋ॥ਪੰਚਪਚੀਸਹਮਆਂਗੇਕਾਂਰਕਰੋਬੋ॥ਤੀਨਚਾਂਰਬਿਨੁਰਸਨਾਂਉਚਰੋਬੋ॥ਨਉਸਤਹਮੇ
 ਬੋਧੋ॥ਚਉਦਹਇਕੀਸਹਮਆਂਗੇਖਹਿਬੋ॥ਪਚਾਂਸਪੰਛਤਰਰਬੁਭਾਂਗਬੋ॥ਨਾਂਕਤਪਾਂਮੇ
 ਸੇਬਡੁਭਾਂਗੋ॥ਸੁਦਹੋਚਰਪਟਨਾਂਬੋ॥੫॥ਤਾਂਠੇਰਿਪੁਪੁਨਾਂਬਨੁਗੁਰੂਨਾਂਕਬੁਲਾਂਇਆਂਛੇਰਿ

ॐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਖੀ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਪਕਰਿ ਰਹਿ
 ਅੰਗਿ ਰਿਅੰਜਾਏ ਓਹੁ ਕੈ ਸਾਂਭੁਇ ਅੰਗਿ ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਰਿਅੰ ਕਰੇ ਬੀਚਾਂਗੁ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਨ ਬੋਲੇ
 ਹਾਂਗੁ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾਰੁ ਤਨੁ ਪਾਈਐ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਲਾਇ ਅੰਚਾਂਗੇ ਐਵਰ ਸਨਅਛੁ
 ਮਗਨ ਜਾਏ ॥ ਰਿਅੰਜਾਨੈ ਕੈ ਸਾਂਧਰਤਾਏ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸਾਇ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਮਾਂਗੀ ਅਰਦਾਸਿ
 ਏਕ ਪਛਾਣੈ ਤੇ ਬੋਲੇ ਬਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਚਾਂਗੁ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਪਾਇ ਬੋਜਤੀ ਨ ਸਾਂਧੋ ਸਿ
 ਧੋਨਾ ਬਚੋ ਬੋਲ ਬੋ ਪਕਰਾਇ ਬੋ ਸਿਰੀ ਨ ਬਾਇ ਬੋ ਨਾਉਨ ਕਹਾਇ ਬੋ ਸੁਗਤਿ ਨ ਠਹ
 ਰਾਇ ਬੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਕਹਾਇ ਬੋ ਚੇਲਾ ਪਾਇ ਨ ਲਾਇ ਬੋ ਨਾਦ ਅਨਾਹਦੁ ਰੁਮ ਸੁਣਾਇ ਬੋ ਅਰੁ
 ਏਕ ਕਾਰਖੇਲ ਬੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਨ ਮੇਲ ਬੋ ਧਿਆਨ ਨਾਧਿਆਇ ਬੋ ਓਚਨੀ ਚਨਕਹਾ
 ਇਬੋ ॥ ਹਿਰਦੇ ਪਰਗਾਸ ਬੋ ਏਕ ਬਾਂਤ ਬੋ ਘੁਨਾ ਕਰੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾਂਧੋ ਸਾਤਿ ਪਰਮੇ
 ਸਰੁਤ ਮਲਾਧੋ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਘੁਨਾ ਬਚੁ ਚਰਨਾਂ ਨੁਹ ਓਹਿ ਅੰਤਾਂ ਘੁਨਾ ਬ
 ਕਹਿਅੰ ਰਿਉਤ ਪਾਠਾਹਿ ਰਿਅੰ ਦੂਸਰਾਂ ਜਾਨਿਅੰ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਨਾਬ
 ਜੀ ਏਕ ਜਾਨਿਅੰ ਤੇ ਤੇ ਮੇਪਛਾਨਿਅੰ ਦੂਸਰਾ ਅਵਰਨ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਾਸਾਇਅੰ

ੴ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਮੇਓ ਗੀਤਾਂ ਦੁਹਾ ਅੰਪਦਿ ਚਿਚਰਨ ਬੀਦਨਾਂ ਕੀਤੀ। ਪਰੇਰਾਂ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਤਨੇ ੧੩੬
 ਰਿਚੈ ਬਾਂਝ ਬੈਲੇ ਨਾਂਗੀ। ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿ ਮਾਂਗਤਾਂ ਰੂਰਨ ਨਕਕ ਹਿਮਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ
 ਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਏਹ ਚੈ ਬਾਂਝ ਬੈਲੇ ਦਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਾਂ ਵਲਾਂ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਲਿਅੰ
 ਅਜੀ ਰੂਰ ਜੀ ਬੁਲਾਂਈ ਏ। ਤਾਂ ਰੂਰਨਾਂ ਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾਂ ਬੈਲੇ ਚੈ ਬਾਂਝ ਬੈਲੇ ਤੇ ਕਿਉਨ
 ਗੀ। ਕਉਨ ਤੁਮਾਰਾਂ ਮਤਾਂ ਮਸੁਰਤਿ ਰਹੈ ਕਉਨ ਰਿਹਮਾਂ ਗੀ। ਏਖੀ ਤੁਮਰੀ ਮੁਰਤਿ ਮਾਂਛੀ ਬਿਨ
 ਬੈਲੇ ਸਾਮਝ ਨਕਾਂਈ। ਬੁਧ ਸਿਧ ਨਾਂ ਬਸਤੁ ਬੈਲੇ ਜਤੀ ਭੀ ਬੈਲੇ ਦੁਹਾਂ ਰਾਂਗਾਂ ਨਾਂ ਕਕ ਹੋ ਸਹਿ ਚੈ
 ਬਾਂਝਾਂਈ ਤੇ ਕਿਉ ਬੈਲੇ ਵਿਸਾਰੇ। ਏ ਚੈ ਬਾਂਝ ਦਾਂ ਚਾਂ ਬੈਲੇ ਨਹਾਂ ਰੁਬੈਲੇ ਬਾਂ। ਤੇਲੇ ਦੁਹਾਂ
 ਰੁਤੇਲੇ ਬਾਂ। ਅਟਕਨ ਹਾਂ ਰਾਮਟਕ ਬਾਂ। ਰੁਟਕਨ ਹਾਂ ਰੁਰੁਟਕ ਬਾਂ। ਸੁਟਕਨ ਹਾਂ ਰੁਸੁਟਕ ਬਾਂ
 ਗਾਂ ਵਨ ਹਾਂ ਰੁਗਾਂਇ ਬਾਂ। ਜੁਨੇ ਦੁਹਾਂ ਰੁਸਨਾਂਇ ਬਾਂ। ਚੈ ਬਾਂਝਾਂ ਕਹਾਂਇ ਬਾਂ। ਏਕੇ ਏਕੇ ਧਿਅਾਂਇ
 ਬਾਂ। ਏਕੇ ਕਾਂ ਰਧ ਰਿਮ ਰਿਧਿਅੰ ਨਲਾਂਇ ਬਾਂ। ੨। ਰੂਰਨ ਨਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ। ਜਨਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬੈ
 ਕਰਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਰਹਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਚਲਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਰੂਰ ਜੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਉਪਦੇਸ ਸੇਧੀ ਨੇ
 ਬਾਂ। ਜੇ ਤੇਲੇ ਨਲੇ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਏਕੇ ਕਾਂ ਰਿਚਧਾਂ ਕਰ ਬਾਂ। ੩। ਚੈ ਬਾਂਝ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਚੈ ਬਾਂਝਾਂ ਨਾਂ

ਕੋਰੋਰਥੇਨਸਮਕੋ। ਦਹਸਿਰੋਨਰਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇਨਬਿਆਂਸਕੋ। ਸੁਖਦੇਉਤਪਸਤੋ।
ਸਭਾਮਾਂਧੇਮਾਂਪਥੇਲਤਾਂ। ਦੁਜਾਂਨੇਲਤਾਂ। ਪ੍ਰਣਵਤਿਚੇਬਾਂਸਦਿਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂ। ਏਕਏ
ਕਸੁਖਪਾਂਦਕਾਂ। ਦੁਜਾਂਜੀਜਾਂਲਾਂ। ॥ ਚੀਬੇਮਤੇਗਾਰੂਨਾਂਨਕਮਾਂਪਦਿਚਿ। ਬਹੁਤਚਰ
ਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਸਪਸੀਨਰਹੇ। ਘੁੰਘੁਨਾਥਮਤੇਚੇਬਾਂਨਾਂਥਾ। ਮਤੇਮੀਗਲਨਾਥ
ਮਤੇਰੋਪੀਚੇਦਏਹੁੰਏਏਚਾਂਰੇਬਹੁਤਪੁਸਾਂਹੋਏ। ਲਗੇਮਾਂਖਣਜੀਗਮਨਿਹਾਲਹੁਏ।
ਮਾਂਜਹਮਕਉਮਲੇਖਪੁਰਖੁਕਾਂਦਰਸਨਹੁਮਾਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਮਾਂਨਾਥ
ਜੀਅਸੀਤੁਸਾਂਡੇਦਰਸਨਨੁਬਹੁਤਤਰਫਦੇਮਾਂਹੇ। ਪਰੁਭੁਲਾਂਹੋਇਮਾਂਜੇਦੇਹਦਿਚਿ
ਦਰਸਨਹੋਇਮਾਂਮਸਾਂਸਤਿਪਰਤੀਤੁਮਾਂਈਜੇਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਹੁਨਿਰੀਕਾਂਰਦਾਂਦਰ
ਸਨੁਹੋਇਮਾਂਨਿਰੀਕਾਂਰਮਤੇਤੁਸਾਂਡੇਦਿਚਿਭੇਦੁਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਮਸਾਂਨੁਨਿਰੀਕਾਂਰਦਾਂਦ
ਰਸਨੁਹੋਇਮਾਂਜਾਂਇਤਨੇਨਾਂਥਪੁਸੀਹੁਏ। ਤਾਂਸੁਰਤਿਸਿਧਮਤੇਨਿਰਤਿਸਿਧਮਤੇਕ
ਨਕਸਿਧਮਕਿਤਨੇਕਸਿਧਤਮਕੇਗੁਸੇਹੋਏ। ਤਾਂਮੀਗਲਨਾਂਥਕਹਿਮਾਂਸੋਏਭਾਂਈਗੋਪੀ
ਚੇਦਬਾਂਲੇਸਿਧਕੈਸਾਂਅਹੀਕਾਂਰੁਕਰਤੇਹਾਂ। ਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਕਹਿਮਾਂਗਾਰੂਨਾਂਥਜੀਤੁਮਦੇਖੋ

ਤਮਾਂਸਾਂ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਹੀ ਇਨ ਪਾਂਸਤੋ। ਏਹ ਤੇ ਤਮਾਂ ਰੇ ਮਾਂਗੇ ਨਿਵਾਹੈ। ਸਿਵ ਕੇ ਜੋ ਰਤਮ
 ਮੇਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਮਾਂ ਅਧੇ ਤਮਾਂ ਸਾਂਦੇ ਧੋਗੇ। ਕੈਸੇ ਸਗੀ ਮਦੇ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸਿਧਾਂ ਕ
 ਰਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਲਾਂਈ ਮਾਂ। ਕਿਮਾਂ ਕੀ ਤਾਂ। ਮਿਰਗਾਂ ਨੀ ਉਡਾਂ ਇਲੋ। ਸਿਰੀ ਵਜਾਂ ਇਲੋ। ਫਰੁਆਂਦੇ
 ਤੁਇਲੋ। ਮੀਂਦਾਂ ਅਕਾਸਲੋ। ਜਿਤ ਨੇ ਸਿਧ ਤਮਾਂ ਕਰੁਪੀ ਹੋਏ ਮਾਂਗੇ। ਸਰੁਨਾਂ ਮਾਂ ਪਦੇ ਸਾਜੇ
 ਤੁਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਚੁਪਕ ਰਿਕੇ ਮਚਲਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਲਗੇ ਕਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਨਿਜਾਂਗ
 ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਝੰਗ ਰਨਾਂ ਥਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਮਾਂ ਹੁਆ ਹੈ।
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਵਾਂਚਾਂ। ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਉਡੇ ਕਉ ਸਹਮਾਂਗੀ। ਹਮਦੇ ਧੇ ਸਕ ਤਿਤਮਾਂ
 ਜਬ ਨਾਂ ਨਕ ਮਧ ਤੇ ਬੋਲਾਂ। ਤਬ ਕਉ ਸੇਧੀ ਧੁਪਦੁ ਧੋਲਾਂ। ਜਬ ਕਉ ਸਚਰੀ ਅਸਮਾਂ ਨਾਂ। ਤਬ ਸਿ
 ਪਰ ਹੋ ਹੈ ਰਾਂ ਨਾਂ। ਜਬ ਕਉ ਸਮਿਰਗਾਂ ਨੀ ਮਾਂਗੀ। ਤਬ ਸਿਰੀ ਹੁਈ ਪੁਕਾਂਗੀ। ਜਬ ਕਉ ਸਹ
 ਈ ਅਸਵਾਂਗੀ। ਤਬ ਮੀਂਦਾਂ ਫਰੁਆਂਗੀ। ਸਰੁ ਤਾਂਗੀ ਸਿਧਾਂ ਕੀ ਜਲਤਨਾਂ। ਕਉ ਜਨਾਂ ਨਕ
 ਕੀ ਜਲਤਨਾਂ। ਜਬ ਸਿਧ ਸਿਰਮੀਂਦੇ ਪੋਲੇ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਹਸਿਹ ਸਿਬੋਲੇ। ਤਬ ਮਾਂਗਲ ਨਾਂ ਬੁਨ
 ਰਹਿ ਸਿਧੀ ਮਾਂ। ਲਗਾਂ ਕਹਿਣ ਕਿਉ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬਜੀ। ਦੇਖਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ। ਬੁਝੋ ਗੋਰਖ

ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੁਝੀ। ਮਾਂਗਲ ਨਾਂ ਬੁਝੀ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੁਝੀ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੁਝੀ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੁਝੀ।

ਵਾਂਚਾਂ ਕੈ ਉਗਲਾਂ ਗਾਂਗਾਂ ਨੀ ਤੁਲਾਂ ਕੈ ਅਕਾਂ ਜ ਕੇ ਤਾਂਗਾਂ ਕੈ ਪੜ ਬਣ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰਾ
ਕੈ ਪਾਂਗਾਂ ਕੈ ਸੇਰ ਕਾਂ ਸੁ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤਾ ਜਗਾਂ ਮੇਰ ਤੀ ਕੇ ਤੀ ਕੇ ਤੇ ਕਾਲਿ ਮੇ ਦੇ ਵਾਂਗਾਂ ਭੁਣ ਵੇਰਾਂ
ਖੁਸੁ ਦੋ ਨਾਂ ਨ ਕਤੁ ਅਮਾਂ ਏ ਕੈ ਬੇਰਾਂ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਚਾਂ ਰਿ ਉਗਲ ਕਾਂ ਗਾਂਗਾਂ
ਤੁਲਾਂ ਕੈ ਅਕਾਂ ਸਮਾਂ ਤਾਂਗਾਂ ਦੇ ਪੜ ਬਣਾਂ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰਾ ਮੇ ਨ ਉਪਾਂਗਾਂ ਸਦਾਂ ਸੇਰ ਕਾਂ ਸੁ
ਮੇਰ ਪਰ ਬਤੁ ਜਗਾਂ ਮੇਰ ਤੀ ਏ ਕਾਂ ਏ ਕੈ ਕਾਲਿ ਮਾਂ ਰਿ ਦੇ ਵਾਂਗਾਂ ਭੁਣ ਵੇਰਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕੁਸੁ ਦੋ ਗਾਂਗਾਂ
ਗਮਾਂ ਏ ਏ ਕੀ ਬੇਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਠਿ ਰਿ ਖਿ ਬਣਾਂ ਸਿਧੁ ਬੋਲਿ ਅਮਾਂ ਖਿ ਬਣਾਂ ਵਾਂਗਾਂ ਕਵਨ ਗੁ
ਰੂ ਕਵਨੁ ਚੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਮੁਲੁ ਕਵਨੁ ਮੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਵਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇਅਾਂ ਕੁ
ਕਾਂਗੇ ਕੀ ਪਿਤਾ ਤਿਸੁ ਉਪਾਂਗਿ ਰਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੀਡਾਂ ਕਈ ਜੋ ਬੋਲੇ ਕਥਿ ਕਥਿ ਆਂ ਇਅਾਂ ਕਿਹ
ਸਬਦੁ ਜੋ ਨਾਂ ਨ ਕਾ ਅਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸਰਤਿ ਚੇ
ਲਾਂ ਮਨੁ ਮੁਲੁ ਪਦਨੁ ਮੇਲਾਂ ਤਤੁ ਵਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇਅਾਂ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ
ਪੀਤਾ ਤਿਸੁ ਉਪਾਂਗਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੀਡਾਂ ਸਤਿ ਕਥਿ ਕਥਿ ਆਂ ਆਂ ਇਅਾਂ ਏਹੁ ਸਬਦੁ
ਖਿ ਬਣਾਂ ਅਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂਇ ॥ ੨ ॥ ਖਿ ਬਣਾਂ ਵਾਂਗਾਂ ਕਉਨੁ ਨ ਗਾਰੀ ਕਉਨੁ ਸੁਲਤਾਨਾ

ਕਵਨਸੇਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨਾਕਉਨਰਾਂਜਾਂਕਉਨਮਹਤਾਂਦੇਹਰੇਖਿਥਹੁੰਨਗਰੀਕੀਆਖੰ॥੨੩॥
 ਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਕਾਂਇਆਂਨਗਰੀਨਾਂਉਜਲਤਾਂਨਾਪੀਚੋਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨੁ
 ਮਨੁਆਰਾਂਜਾਂਪਉਨਮਹਤਾਂਲੇਹੇਖਿਥਹੁੰਨਗਰੀਕੀਆਖਾਂਤਾਂ॥੪॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਾਂ
 ਵਸੇਮਨੁਆਕਹਾਂਵਸੇਪਉਨਾਤਿਸਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੈਪੀਚਾਂਕਾਂਗੁਰੂਕਉਨਾਕਉ
 ਨੁਭੇਗੇਅਹਾਂਰੁਦੇਹੇਨਾਂਨਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਹਿਰਦੈਵਸੇਮ
 ਨੁਆਨਾਂਭੈਵਸੇਪਉਨਾਪਉਨਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੈਪੀਚਾਂਕਾਂਗੁਰੂਤਤਾਅਗਨਿਭੇਗੇਅ
 ਹਾਂਗੁਲੇਹੇਖਿਥਹੁੰਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੬॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਿਤਮੁਖਿਅਏਹੇਕਿਤਮੁਖਿਜੰ
 ਹੁਗੇਕੈਸੈਨਾਂਵੇਕੈਸੈਸੀਧਿਕਾਂਇਆਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਂਕਉਨਾਹੀਕਉਨਦੁਆਰਾਂਦੇਹੇਨਾਂਨ
 ਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਉਤਰਮੁਖਿਅਏਹੈਦਖਣਮੁਖਿਜਾਂਹਿਰੇ॥੭॥ਉ
 ਸੈਨਾਂਵੀਸੋਲਹਸੈਸੀਧਿਨਿਜਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਂਅਸੀਭਮਹੀਅਚਿਤਦੁਆਰਾਂਲੇਹੇਖਿਥ
 ਹਾਂਸਬਦਕਾਂਵੀਚਾਂਗੁ॥੮॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਿਤਪਰਚੇਲਾਂਗੇਬੀਧਾਂਕਿਤਪਰਚੇਪਹੇਨਕੀਧਾਂ
 ਕਿਤਪਰਚੇਸਸੀਅਰੁਸੂਰਫੂਟੈਕਿਤਪਰਚੇਮਾਂਇਆਂਮੋਹੁਤੈ॥੯॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ

ਮਨੁ ਪਰਚੈ ਤੇ ਲਾਂਗੀ ਬੀਧਾ ॥ ਪਉ ਨ ਪਰਚੈ ਤਾਂ ਪਹੈ ਨ ਕੀਧਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੈ ਤੇ ਜਾਸੀ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਫੈ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਤਾਂ ਮਾਂਇਆ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ ॥ ੧੦ ॥ ਧਿਥੁ ਫੁਟਾਂ ਚਾਂ ਆਂ ਦੇ ਸੋ ਤੇ ਕੀਸੇ ਕੋ ਆਂ ਦੇ ਸੁ
 ਆਂ ਦੇ ਕਾਂ ਕਉ ਨ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨੁ ਕਾਂ ਕਉ ਨ ਦੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਾਂ ਗੁਰੁ ਕਥੀ ਅਲੇਪੁ ਤਾਂ ॥ ੧੧ ॥
 ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਫੁਟਾਂ ਚਾਂ ਆਂ ਦੇ ਸੁ ਤਾਂ ਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਉ ਆਂ ਦੇ ਸੁ ॥ ਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਂ ਅ
 ਨੁਪ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨੁ ਕਾਂ ਨਿਰੀਤ ਰਿਵੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਾਂ ਗੁਰੁ ਸੀ ਤੇ ਪੁਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਚਰਨੀ
 ਲਾਂਗੀ ਏ ਪੁਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬਿਧਿ ਪਾਈ ਏ ਮੇਖਾ ॥ ੧੨ ॥ ਤਾਂ ਉਰਮ ਪੁਰਮ ਨਾਂ ਥਾਂ ਆਂ ਇਆ ਪਰੁ ਕੁ
 ਰੀਗੁ ਸੇ ਨਾਂ ਲਿ ॥ ਪੁਰਮ ਨਾਂ ਥਾਂ ਚਾਂ ਅਗਨ ਜਲਾਂ ਦੇ ਜਲ ਮੇਰੇ ਬੀ ਚਿਲ ਕੇ ਜਾਂ ਰਕਸਾਂ ਈ ॥
 ਮੇਸੇ ਦੁਖ ਲਗਾਂ ਵੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਰਤੀ ਬੀ ਚ ਗੁਰਾਂ ਈ ॥ ਏ ਕਤਾਂ ਚਾਂ ਮਾਂ ਰੇ ਮੇਸਾਂ ਮੀ ਬਰਸਾਂ ਬਿ
 ਰਲਾਂ ਈ ॥ ਮੇਸਾਂ ਦੇ ਬੇ ਜੇਰੁ ਗਮਾਂ ਰਾਂ ਸਗਲੇ ਪਾਂ ਉਲਗਾਂ ਈ ॥ ਜੇ ਤੇ ਕਹਿ ਆਂ ਗਮਾਂ ਮਾਂ ਨੈ
 ਨਾਂ ਹੀ ਅਬੀ ਕਰੇ ਤੁਝੁ ਫੁਟਾਂ ਈ ॥ ਜੇ ਤਾਂ ਜੇਰੁ ਪਰੇ ਗਮ ਅਪਨਾਂ ਤੁਝੁ ਕੇ ਮਾਂ ਲੁ ਮਨਾਂ ਹੀ ॥ ਪੁਰਮ ਨਾਂ ਥਾਂ
 ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਹਮਰੀ ਮਾਂ ਨ ਰਜਾਂ ਈ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਫੁਟਾਂ ਚਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਅਗਨਿ ਹਿ
 ਵੇ ਪਾਰਿ ਬਾਂਧਾਂ ਭੇਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਂ ਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਂ ਈ ਕਰਿ ਪੀਵਾਂ ਪਰਤੀ ਹਾਂ ਕਿਚਲਾਂ ਈ

ਪਰਤਰਾਜੀਅੰਬਰੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੇ ਟਕਰਵਾਈ ॥ ਏ ਤਾਂ ਤਾਂ ਏ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਆਂਪਕ
 ਰਾਈ ॥ ਜੇਦੁ ਸੁਹਿਬੁ ਤੇਦੁ ਦੁਹਾਂ ਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਰਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਸਚਿ
 ਨਾਂ ਅਵਤਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਉਰਮ ਬੈਲੇ ਤਤੁ ਬਿਰਲੇ ਸੁਣਹੋ ਨਾਂ ਨ ਕਰਮੇ ਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ
 ਹੋਈ ਕਿ ਨਿਪਾਈ ਤੁਮਰੀ ਦੀ ॥ ਆਂ ਪਦ ਪਾਏ ਕੇ ਦੁਨ ਜਾਨੈ ਗਾਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝਨ ਹੋਈ ॥ ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਧਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਖੋਈ ॥ ਉਰਮ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਮੁ ਹੁਸਤਿ ਗਾਰੁ ਸਿਰਪਰਿ
 ਥਾਂ ਪਾ ॥ ਗਾਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋ ਤੇ ਤੀ ਨ ਲੈ ਕਮ ਹਿਜਾਂ ਪਾ ॥ ੧ ॥ ਗਾਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਰਵਾਂ ਚਾਂ ਮੇ ਦੀ ਕਰੀ
 ਮੇ ਏ ਕੀ ਕਾਂਤੀ ਨ ਲੈ ਕ ਕਉ ਪਾਂ ਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਜੋ ਨਿਉ ਪਾਈ ਜੀਅ ਜੀਤ ਕੇ ਨਾਂ ਲੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਗਾਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗਾਰੁ ਪਰਸਾਂ ਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿ ਆਂ ਮੇ ਲੁਨ
 ਰਹੀ ਅੰਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਸਕੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਜਨਮੁ ਸੁਕਾਰ ਬੁਆਂ ਏ ਆਂ ॥ ਰਜ ਜਨ ਨੀ ਕੀ
 ਬੁਦ ਪਿਤਾਂ ਮਿਲਿ ਕਰ ਤੇ ਬਾਂਟੁ ਬਣਾਇ ਆਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਂ ਨ ਕਸੁਣਿ ਉਰਮ ਮੂਰੇ ਤੈ ਬਿਰਥਾਂ ਜਨਮੁ ਗ
 ਦਾਂ ਏ ਆਂ ॥ ਏ ਕੀ ਕਾਂਰੁ ਗਾਰੁ ਨ ਹੀ ਜਾਂ ਏ ਆਂ ॥ ਸੁਣਹੋ ਗੋਰਖ ਕੁਰਮਾਂ ਏ ਆਂ ॥ ੨ ॥ ਧਗਰਨਾਂ ਬਦਾਂ ਚ
 ਕਉਨ ਮਹਤਾਂ ਗੀ ਕਉਨ ਪਿਤਾਂ ॥ ਕਉਨ ਗਾਰੁ ਕਉਨ ਤੂਹੋ ਤਾਂ ॥ ਕਉਨ ਦੇਸ ਕਉਨ ਭੇਸ ॥ ਜੀਗਮ ਕੋ ਜੋ

ਗੀ। ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ। ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ। ਪ੍ਰਦ ਵਤ ਧਗ ਰਸ। ਇ ਰੋ ਬਾਂ ਲੇ। ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸ। ਕਿਹ ਮਿ
 ਟੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲੇ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਧਿਅ ਮਾਮ ਹਤਾਂ। ਗੀ ਸੇ ਤੋ ਖਪਿ ਤਾਂ। ਸਚੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਂ ਰਕ੍ਹੇ
 ਤਾਂ। ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਕੁਸ। ਜੇਗਮ ਨਾ ਜੋਗੀ। ਭੋਗੀ ਨਾਂ ਰੋਗੀ। ਹਰਖੀ ਨਾਂ ਸੋਗੀ।
 ਪ੍ਰਦ ਵਤ ਨਾਂ ਨਕਸ਼ਾ ਵੇਧਗ ਰਬਾਂ ਲੇ। ਓਅੰ ਕ੍ਰਾਂ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸਿਅਾਂ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲੇ॥ ੨॥
 ਅੰਸਾਂ ਗੋਰਖ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰੇ ਝੁਲੀ ਲੇ। ਮਸਤਕਿ ਪੁਰਿਲ ਗਾਂ ਵਉ। ਸਦਾਂ ਅਜੀ
 ਤੀ ਕਾਂ ਇਅਾਂ ਹਤੀ। ਧਿਥਾਂ ਅੰਗੀ ਹੋ ਦਾਂ ਵਉ। ਹਾਂ ਬਿਛੋਰੇ ਟੀ ਡੰਡਾਂ ਰਾਂ ਖੋਤ ਉਸਿਧਾਂ ਪਰ
 ਤੀ ਤਿਅੇ ਲਮਿਲਾਂ ਵੇ ਸਿਧੁ ਜਮਾਂ ਤੀ। ਇਉ ਸਗਲਾਂ ਜਗ ਜੀ ਤਿ॥ ੧॥ ਅੰਦੇਸ ਕੋਰੇ ਅੰ
 ਦੇਸ। ਸਭੁ ਸਿਧੋ ਕਉ ਕਰਹਾਂ ਅੰਦੇਸ॥ ੨॥ ਹਰਾਂ ਉ। ਭੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੈਤਾਂ ਰਾਂ ਭੈਚੋਂ ਖਤੇ ਨਾਂ
 ਵਬਜਾਂ ਵੇ। ਨਾਂ ਥਨਾਂ ਉਹੋ ਇਥੈ ਟੋ ਜਗ ਜਗ। ਰਿਧੁ ਸਿਧ ਬਹੁ ਤਲ ਗਾਂ ਵੇ। ਸਗਲ ਸਿਧੁ ਤੁ
 ਅੰਗੀ ਅੰਕਾਂ ਗੀ ਜੋਗ ਸੇ ਜੋਗੀ ਪਾਂ ਵੇ॥ ੩॥ ਏ ਕ੍ਰਮਾਂ ਉਕੇ ਪੁਤ ਹੋ ਵਉ ਜਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਚੇ ਲੇ।
 ਸਿਸਾਂ ਰਕੇ ਭੈਤਾਂ ਗੀ ਕਹੀ ਓਤੁ ਮਦੀ ਦਾਂ ਨ ਸਗਲੇ। ਤੁਮਾਂ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਅਵਰਨ ਕੇ ਟੀ ਹੋਇ
 ਰੋਪ ਰਧਾਂ ਨਾਂ। ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਸਭੁ ਤੇ ਉਚਾਂ ਇਉ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਂ ਨਾਂ॥ ੩॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਮਹਿਅੰ

ਜਦ ਬੈਸਹੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਚਲੇ ਭੇਡਾਂ ਗਾਂ ਲਖ ਚਉਹਾ ਸੀਬ ਚਨ ਮੇ ਬਾਧੇ ਰਸਨਾਏ ਕਉ ਚਾਂਗਾਂ ਕਰਿ ਕ
 ਰਿਦੇ ਪਹੁ ਅਪਨਾ ਕੀਆਂ ਅਪਹਿਰਿ ਦੇ ਬੀ ਚਾਂਗੀ ਪ੍ਰਦਤਿ ਗੋਰਖੁ ਸਾਇ ਹੋ ਨਾਨਕਾ ਮੇ ਸੀਕਾਰ
 ਤੁਮਾਂ ਗੀ॥੪॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੀ ਤੇ ਖੁਸਰਾਮ ਪਾਤਿ ਝੇਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ
 ਬਿਭੁਤਿ॥ ਪਿਥਾਂ ਕਾਂਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਭੇਡਾਂ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਅੰਧੀ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤਿ
 ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੨॥ ਅੰਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਅੰਦੇਸੁ॥ ਅੰਦਿ ਮਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
 ਏਕੇ ਦੇਸੁ॥ ੩॥ ਗਾਂਊ॥ ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੇਡਾਂ ਰਹਿ ਪਟਿ ਪਟਿ ਦਾਂ ਜਹਿ ਨਾਂਦਾ॥ ਅੰ
 ਪਿਨਾਂ ਬਨਾਂ ਥੀ ਸਭ ਜਾਂਕੀ ਰਿਧ ਸਿਧਾ ਅਵਰਾਸਾਂ ਦਾ॥ ਸੀਜੇ ਗਵਿਜੇ ਗਵੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਂ ਵਹਿਲਿ
 ਖੇਅਾਂ ਵਹਿ ਭਾਂਗਾ॥ ੪॥ ਏਕਾਂ ਅੰਧੀ ਜੁਗਤਿ ਦਿਆਂ ਧੀ ਤੀਨ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਂ ਨਾ॥ ਇਕੁ ਸੀਸਾਂ ਗੀ ਇਕੁ
 ਭੇਡਾਂ ਗੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਂ ਏ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਂਦੈ ਤਿਵੇ ਚਲਾਂ ਵੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਂ ਏ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੇ
 ਉਨਾਨ ਦਰਿਅਾਂ ਵੈ ਬਹੁਤਾਂ ਏਹੁ ਦਿਡਾਂ ਏ॥ ੫॥ ਅੰਸੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੇਡਾਂ ਗਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਂਇਆ
 ਸੁਏ ਕਾਂਬਾਂ ਗਾਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸਿਰ ਜਦ ਹਾਂ ਗਾਂ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਂਗਾ॥ ੬॥ ੧॥ ਤਾਂ ਠੇਰਿ
 ਗੋਰਖਾਨਾ ਬਖਸ਼ਿ ਨ ਕੀਤਾਂ॥ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲਾਂ ਤੈ ਧੀ ਹਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿਅਾਂ ਇਆਂ ਬਾਂ ਤੇ ਗਾਂ ਕਉ ਨੁ

ਮਨੋਰਥਥਾਂਤ੍ਰਿਅਥਨਾਂਮਨੋਰਥੁਕਹਾਤੇਰਾਂਮਨੋਰਥਪੁਰਾਂਕਰੇਗਾਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਏਕੁ
ਮਨੋਰਥਕੀਆਂਪੁਰਾਂਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਂਸੁਰਾਂਮਉਰਮਨੋਰਥੁਰਹਿਓਨ
ਕੋਈਸਿਧਬਾਧਿਕੁਰਮੇਸਕੁਲੇਈਸਏਗੋਰਖਤੁਫੁਦੀਖਿਆਂਦੇਹੋਪ੍ਰਦਵਤਨਾਂਨਕਜ
ਚੁਸਮੇਦਉ॥੧॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਭੀਚੁਪਕਰਿਹਰਿਅੰਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂਗੁਰੂਗੋਰ
ਖਨਾਂਬਜੀਨਨਕਤਪੇਕਉਉਪਦੇਸੁਦੀਆਂਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਆਂਗਾਂਗਿਲਨਾਂਬਜੀ॥੧॥
ਉਸਕਉਦੇਖਤੇਥੇ॥ਦਿਖਾਂਪੁਰਨਾਂਪਿਤਹੇਕੇਕਾਂਚਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਂ
ਬਜੀਜੈਸਾਂਦੇਖੀ॥ਮੈਤੈਸਾਬਖਾਨੀਏਫਕੀਰੀਕਾਂਬਿਰਦੁਮੈਸਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਆਂ
ਗਾਂਗਿਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਸਤਬਚਨਕਹਤੇਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਗੁਰੂਜੀਆਂਗੇ
ਭੀਕਾਂਈਜਾਂਹਗਾਂਹੈ॥ਕਿਇਬਹੁਹੀਤੇਰੀਪਹੁਚਣਾਂਆਂਗਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਂਹਗਾਂਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਅਗੇਭੀਚਲਹੁਗੇ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਜੈਤਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਚਲਦੇਆਂਹੈ॥ਉਤਾਂਵਲਾਂਨਾਂਹੈਉ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਏਥੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਏ ਜੋ ਨਾਂਥੀ ਅਏ ੧੪੧
ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਸਇਆਂ ਅਹਾਂ ਜੋ ਨਉ ਨਾਂਥੀ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਹੈ ਨਿਅਮ
ਇਥੇ ਜੋ ਅਏ ਅਸੀਂ ਨਾਂਥੀ ਅਏ ਅਏ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਛਿਅਜਤੀ
ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਨਉ ਨਾਂਥੀ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਜੋ ਗੀਅਾਂ ਦਾਂ ਭੁਖ ਸਭਨਾਂ ਖੁਕਹਾਂ ਦੇ
ਹੈ ਇਥੇ ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਾਂਥੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਅਸਲੀ ਨਾਂਥੀ ਕੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋ ਹੈ ਨਿਅਮ
ਅਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਕੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋ ਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧਾਂ ਦਾਂ ਉਰਿਅ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
ਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਭੁਲਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਦਸ ਦੇ ਵੀ ਏ ਗੇ ॥ ਇਤਨੀ ਰਦ ਬਦਲ ਹੋ ਦੀਅਾਂ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਅਸਨੇ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਰਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਏ ਲਿਅਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ਕਤੀ ਚਰਗਤਾਂ ਕਤੀ ਚ
ਜਗਤਾਂ ਕਤੀ ਚਰਗਏ ਅਰੇ ਗੀ ॥ ਕਤੀ ਚਲ ਛਨ ਕਤੀ ਚ ਅਛਨ ਕਤੀ ਚ ਪਾਇ ਬੈਜੇ ਗੀ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਤ
ਪਾ ਪੁਛਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾਂ ॥ ਦੇਹੁ ਜਬਾ ਬਸਧੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ਨਾਮ ਭੁਗਤਾਂ ਸਤਿ ਜਗਤਾਂ
ਦਿਵੀ ਤਰਹਿ ਬੈਜੇ ਗੀ ॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾਂ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਨਾਨਕ ਬਖਾਂ ॥ ਲੇਹੁ ਜਬਾ ਬਸਧੀ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ਪੀਨੇ ਹੋਤ ਪਾ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪੀਨੇ ਹੋ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਧਗਤਾਂ ॥ ਤਦਿ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਾਣ

ਨਾਥਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਓ ਰਿਅੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਓ ਰਿਅੰ
 ਦੁਹਾਂ ਅੰਧਿ ਦਿਚਿ ਮਥੇ ਟੇ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅੰਗੁ ਨਾਨ
 ਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਅਬਹਮ ਕੋ ਉਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾਂਸਵਾਂਧਾਂ ਨਦਰ ਸਨਹੁ ਅੰਗੁ ਤਪਾਂ ਜੀ ਇਸ
 ਬਚਨੁ ਮੇਭਿਨੁ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅੰਗੁ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਜੀ ਤਮ
 ਅਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਭੇਦੁ ਜਾਂਦਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰਨਾ ਹੀ ਅਰੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਹੀ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ
 ਜੇਤੁ ਅਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮਰਤਿ ਹੋ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ
 ਹਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤਮ ਓਪਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੇਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਕਿਉ
 ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਦੇ ਖਿਅੰਗੁ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਹਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇਸਾਂ ਤਮ
 ਕਹਤੇ ਥੇਤੈ ਜਾਂਹੀ ਦੇ ਖਿਅੰਗੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਹੀ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ ਜੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਂਦਰ ਸਨਹੁ ਪਾਂਇਅੰ
 ਅੰਗੇ ਤਮ ਹੀ ਤਮ ਜਾਂਨਾ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਂਧ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨੇ
 ਅਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਭੇਦੁ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹਾਂਗੁਰੂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤਮ ਪੁਰਨ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਅੰਧੇ ਅੰਸਹਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀਏਹੁ

ਜੇਪ੍ਰੰਦਨਾਂਥਾਮਾਂਹਏਹੁਤਾਂਉਚੇਬਚਨਬੋਲਦਾਂਆਂਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨਬੋਲਿਆਸੁ
 ਇਮਰਦਾਂਨਾਂਜਿਨਾਂਉਪਰਿਕਰਤਾਰਦੀਕਿਰਪਾਹੋਦੀਹੈਸੇਈਏਹਬਚਨਬੋਲਦੇਹੈਨਿ। ਕਚੁ
 ਪਿਚੁਬੋਲਦੇਨਾਂਹੀ। ਏਹਅਸਲੀਨਾਂਥਾਮਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਹੁਤਾਂਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉ
 ਦਸੀਅਨਿ। ਦੋਥਾਂਅਸਲੀਨਾਂਥਾਕੇਹਵਕੇਹਵਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਥਾਂਦੇਨਾਂਉ॥ ॥ ਪਹਿਲੇਗੋਰਖ॥ ੧॥ ॥ ਦੂਜੇਮਛੀਦਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੨॥ ॥ ਤੀਜੇਚਰਪਟਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੩॥ ॥
 ॥ ਚਉਥੇਮੰਗਲਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੪॥ ॥ ਪੰਜਵੇਂਪ੍ਰੰਧੁਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਛਿਵੇਗੋਪੀਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਸਤ
 ਵੇਪ੍ਰੰਧਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੭॥ ॥ ਅਠਵੇਸੁਰਤਿਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੮॥ ॥ ਨਾਂਵੇਚੰਬ੍ਰਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੯॥ ॥ ਅਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁ
 ਨਦਾਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉਹੋਏਹੋਗੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀ॥ ਛਿਆ
 ਜਤੀਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ॥ ਦਤ
 ਜਤੀ॥ ੨॥ ॥ ਹਣਵੀਤਜਤੀ॥ ੩॥ ॥ ਭੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ॥ ਲਛਮਨਜਤੀ॥ ੫॥ ॥ ਭੀਖਮਜਤੀ
 ੬॥ ॥ ਏਹਛਿਆਜਤੀਹੈਨਿ। ਅਰੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਅਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਚਉ
 ਰਾਂਸੀਸਿਧਜੇਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂ

ਉਹੁਤੀਦਸੀਏਗੇ॥ ॥੫॥ ਹਲੇਉਗਾ॥੧॥ ॥ਦੁਜੇਸਾਂਗਾ॥੨॥ ॥ਤੀਜੇਸਿਧਾ॥੩॥ ॥ਚਉਥੇਉਗਾ॥
 ੪॥ ॥ਪੰਜਵੇਉਗਾ॥੫॥ ॥ਛਿਦੇਪੁਰਮਾ॥੬॥ ॥ਸਤਵੇਕਨੀਫਾਂ॥੭॥ ॥ਅਠਵੇਹਨੀਫਾਂ॥੮॥ ॥ਨਾਵੇ
 ਲਹਰੁਪਾ॥੯॥ ॥ਦਸਵੇਸੀਗਾ॥੧੦॥ ॥ਘਾਰਵੇਲਿਖਾ॥੧੧॥ ॥ਬਾਰਵੇਹਾਂਜੀਰਤਨਾ॥੧੨॥ ॥
 ਤੇਰਵੇਪੁਰਨਨਾਸਕਾਂ॥੧੩॥ ॥ਚਉਦਵੇਬਿਬਲਕਾਂ॥੧੪॥ ॥ਪੰਦਰਵੇਜਾਂਲਕਾਂ॥੧੫॥ ॥ਸੋਲ
 ਵੇਖਿਖਰਾਂ॥੧੬॥ ॥ਸਤਾਰਵੇਸੁਰਸਿਧਾ॥੧੭॥ ॥ਅਠਾਰਵੇਨਿਰਤਿਸਿਧਾ॥੧੮॥ ॥ਉਨੀਵੇਕੇਵ
 ਲਕਰਨਾ॥੧੯॥ ॥ਬੀਹਵੇਸਮਰਤਾ॥੨੦॥ ॥ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗਲਾ॥੨੧॥ ॥ਬਾਂਈਹਵੇਅਸਰਨਿ
 ਧਿ॥੨੨॥ ॥ਤੋਈਹਵੇਚਰੁਰਬੈਨਾ॥੨੩॥ ॥ਚਉਦੀਹਵੇਗਾਂਇਐਨਾ॥੨੪॥ ॥ਪੰਜੀਹਵੇਕੇਲਕਰ
 ਨਾ॥੨੫॥ ॥ਛਬੀਹਵੇਅਉਪੜਾ॥੨੬॥ ॥ਸਤਾਂਈਹਵੇਪਰਬਤਾ॥੨੭॥ ॥ਅਠਾਂਈਹਵੇਈਸਗਾ॥੨
 ੮॥ ॥ਉਨਤੀਸਵੇਕੁਰਬਰੀ॥੨੯॥ ॥ਤੀਸਵੇਕੁਤਵੇ॥੩੦॥ ॥ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥੩੧॥ ॥ਬਤੀ
 ਸਵੇਸੀਭੀ॥੩੨॥ ॥ਤੋਤੀਸਵੇਅਛਰਦੈਨਾ॥੩੩॥ ॥ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਧਿ॥੩੪॥ ॥ਪੈਤੀਸਵੇ
 ਪਿਪਲਕਾਂ॥੩੫॥ ॥ਛਤੀਸਵੇਸਿਉਰਾਂਮਾ॥੩੬॥ ॥ਸੈਤੀਸਵੇਗਿਰਬੈਧਾ॥੩੭॥ ॥ਅਠਤੀਸਵੇਸ
 ਲਸਾਂ॥੩੮॥ ॥ਉਣਤਾਲੀਸਵੇਕੇਸਕਰਾ॥੩੯॥ ॥ਚਾਲੀਹਵੇਗੈਲਸਾਂ॥੪੦॥ ॥ਇਕਤਾਲੀ

ਹਵੇਮਗਨਧਾਰਾ॥੪੧॥ ॥ਬਿਤਾਂਲੀਹਵੇਸਗਾ॥੪੨॥ ॥ਤਿਤਾਂਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਂਚੜੇ॥੪੩॥ ॥ਚਉ
 ਤਾਂਲੀਹਵੇਸੁਰਮੈਨਾ॥੪੪॥ ॥ਪੇਤਾਂਲੀਹਵੇਸੀਧਸੈਨਾ॥੪੫॥ ॥ਛਿਤਾਂਲੀਹਵੇਗਿਰਦਕਾ॥੪੬॥ ॥ਸੈਤਾ
 ਲੀਹਵੇਜੋਤਲਗਨਾ॥੪੭॥ ॥ਅਠਤਾਂਲੀਹਵੇਜੋਗਮਗਨਾ॥੪੮॥ ॥ਉਦਵੇਸੁਵੇਬਿਮਲਜੋਤਿ॥੪
 ੯॥ ॥ਪੰਜਾਂਹਵੇਸੀਤਲਜਲਾ॥੫੦॥ ॥ਇਕੁਦਵੇਸੁਵੇਅਪਰਧਨਾ॥੫੧॥ ॥ਬਾਂਦੇਜਵੇਤੁਲਸੀਜੋਗ
 ੫੨॥ ॥ਤਿਵੇਸੁਵੇਪ੍ਰਤਿਪ੍ਰਾਨਾ॥੫੩॥ ॥ਚਉਰੇਸੁਵੇਅਕਾਲਨਿਗਾ॥੫੪॥ ॥ਪਚਵੇਸੁਵੇਕੋਲਸਗਾ॥
 ੫੫॥ ॥ਛਿਵੇਸੁਵੇਗੰਮਕੁਆਗੁ॥੫੬॥ ॥ਸਤਵੇਸੁਵੇਗੰਮਸੇਵਾ॥੫੭॥ ॥ਅਠਵੇਸੁਵੇਬਿਸਨਧਾਂਤਾ॥
 ੫੮॥ ॥ਉਨਾਂਹਠਵੇਸੀਕਰਜੋਗਾ॥੫੯॥ ॥ਸਠਵੇਬਰਮਜੋਗਾ॥੬੦॥ ॥ਇਕਾਂਹਠਵੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀ॥
 ੬੧॥ ॥ਬਾਂਹਠਵੇਮੀਰਜੀਲਕੀਧਾਰੀ॥੬੨॥ ॥ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਂਲਿਦੁਨੈਨਾ॥੬੩॥ ॥ਚਉਹਠਵੇਨ
 ਲਿਦੁਨੈਨਾ॥੬੪॥ ॥ਪੇਹਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥੬੫॥ ॥ਛਿਅੰਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨਾ॥੬੬॥ ॥ਸਤਾਂਹਠ
 ਵੇਗੁਠਾਂਬਾਂਸੀ॥੬੭॥ ॥ਅਠਾਂਹਠਵੇਅਲਨਾਂਸੀ॥੬੮॥ ॥ਉਦਹਤਰਵੇਕਲਕਸੀਗੀ॥੬੯॥ ॥
 ਸਤਰਵੇਕੋਰੀਗੀ॥੭੦॥ ॥ਇਕਹਤਰਵੇਕੇਦਲਕਰਮੀ॥੭੧॥ ॥ਬਹਤਰਵੇਕਰਮਨਾਂਸੀ॥੭੨॥
 ਤਿਹਤਰਵੇਕੁਲਬਿਲਾਂਸੀ॥੭੩॥ ॥ਚਉਹਤਰਵੇਮੁਲਮੰਡੀ॥੭੪॥ ॥ਪੰਜਹਤਰਵੇਜੋਗਤੀਤੀ

੭੫॥ ॥ ਛਿਹਤਰਦੇਜੇਗਾਰਹਰੇ॥ ੭੬॥ ॥ ਸਤਹਤਰਦੇਦੀਪਰੰਗ॥ ੭੭॥ ॥ ਅਠਹਤਰਦੇਆਂਖਰੁਪੀ
 ੭੮॥ ॥ ਉਦਸੀਏਕਲੇਸਧੁਪੀ॥ ੭੯॥ ॥ ਅਸੀਏਬਿਹਰੀਮਜੇਗੀ॥ ੮੦॥ ॥ ਇਕਸੀਏਖਲਾਂਸਮੁਹ
 ਲਰੇਗੀ॥ ੮੧॥ ॥ ਬਿਅਸੀਏਕਿਦਾਰਜੇਗੀ॥ ੮੨॥ ॥ ਤਿਅਸੀਏਜੇਗੀਬਚਿਤਰਹੀਜੈ॥ ੮੩॥
 ਚਉਰਸੀਏਗੋਰਖ॥ ੮੪॥ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂਚਉਰਾਂਸੀਅਸਿਧਾਂਦੇ
 ਨਾਂਉਏਹਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹਨਉਨਾਂਧਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹੁਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਨਥਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਅਤੇਸਿਧਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਪਰਜੀਜਤੀਅੰਦੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਉਨਹੋਈ॥ ਜੇਕਿਛੁਤੇਰੇਜੀਦਿਚਿਹੈਸੇਪੁਛਿਲੈਅਰੁਮਾਂ
 ਨੁਨਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀ॥ ਤੁਸੀਅੰਖਦੇਹੈਜੇਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਕੇਈਈਦੇ
 ਰਹੈਹੈਨੀ॥ ਜਿਨਾਂਗਿਸਤਕੀਤਾਂਹੀ॥ ਜੇਇਸਤੀਦੇਨੇਰੇਅੰਦਦਾਂਹੀਸੋਜਤੀਹੋਦਾਂਹੀ॥ ਅਜੇਹੇਤਾਂ
 ਬਹੁਤ੍ਹੇਹੋਦੇਹੈਨੀ॥ ਅਜੀਏਹੈਮੇਨੁਅਰੁਮਾਂਨੁਰਹਿਅੰਸੁਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਭਲਾਂਪੁਛਿਓਇਹਜੇਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀਸੇਏਹੈਨੀ॥ ਹੋਰਜੇਜਤੀਹੈਨੀਸੋਉਨਾਂਦੀਬਿਦਯਾਈ
 ਹੈ॥ ਅਤੇਇਨਾਂਦੀਬਿਦਯਾਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮਥਨਤਾਂਕਰਦੇਨਾਂਹੀ॥

ਬਿਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦੁਸਲੈ ਕੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਨਵੇ ਸਤੁ ਦਸਵੇ ਜਤੁ। ਘਾਂਰਵੇ ਉ
ਜਾਲਾਂ। ਭੁਣਵੇ ਨਾਂ ਨ ਕੁਸੁ। ਇਸਰ ਦਾਨੀ ਪਤੁ ਨ ਰਸ ਸੀ ਕਲਾਂ। ੧। ਸੁਇਸਰ ਦਾਨਾਂ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੀ
ਹੈ। ਜਤੀ ਸੇਈ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ। ਨਿ। ਜੇ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੁ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਤੇ। ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਦੇ ਖਬਰ ਦਾਰ
ਹੈ। ਨਿ। ਅਤੇ ਮਥ ਨੁਨਾਂ ਕੀਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦੇ ਰਾਂਹੁ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਤਾਂ ਜਤੀ ਨਾਂ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾਂ। ਜੇ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ
ਆਨੁ ਥੀ ਮਰਥੇ ਤਾਂ ਜਤੀ ਹੋਵੈ। ਚਿਹੁ ਜੋਛਿ ਅਜਤੀ ਤੈ ਨੁ ਦਸੇ ਹੈ। ਨਿਉ ਨਾਂ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਵਿਚਿ ਜਾਂਦੁ
ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪਛਿ ਆਂ ਜੀ। ਹੋਰ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਵਿਚੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੁਹੋ ਜੇਗੇ ਦਮੀ ਦ ਬੋਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਹ ਦੇ ਰਾਂਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋ ਨੇ ਸੁਣ ਦਾਂ ਹੈ
ਤਾਂ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਰਤ ਤਾਂ ਭੋਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋ ਨਾਂ ਦੇ ਰਾਂਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇ। ਜੇ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ
ਦੁਰਗੀ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ਹੈ। ਇ। ਅਤੇ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਕਰ ਭੋਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੇ ਰਾਂਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥ
ਬਿਨਾਂ ਭਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਥੇਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਰਾਂਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੈ ਨੁ ਛਿ ਅਜਤੀ ਦਸੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਂ
ਹੁ ਜਾਂਦੁ ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਉਹੁ ਅਸਲੁ ਜਤੀ ਹੈ। ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ। ਹੁਇ ਮੇਰੀ
ਬਹੁਤੁ ਨਿਸਾਂ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲ ਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ

ਅਮਰਦਾਨਾਂ ਚਲਦੇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਨੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਰਮਤਿ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ
 ਗਲ ਨਾਂ ਥਕਹਿ ਆਂ। ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਕਿਉਂ ਹੀ ਰਹਤਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਂਥੇ। ਐਸਾਂ ਸਾਂਧ ਜੋ ਗੀ ਸਰਸਾਂ ਥਰਹ
 ਏਕੀਲਾਂ ਇਕੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋਹੋ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ ਪੰਥ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ
 ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ ਪੰਨ ਨਾਂ ਥਾਮ। ਇਤ ਨਿ ਆਂ। ਮਾਲਿ ਕ ਰਿਕ ਹਿ ਆਂ। ਹੋ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਰਮਤੋ ਹੋ। ਤੁਮ
 ਰੇਜੀ ਜਾਂ ਲੋ ਤੋ ਰਹਿ ਆਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ। ਏਕ ਜੀ ਜਾਂ ਲੁਹਾਂ ਰਾਂ ਕਹੀਏ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ
 ਕੋ ਪਰਸਨਾਂ। ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਗਮਤਿ ਛੂਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਾਂ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੋ ਭਾਂਈ ਮੇਰੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਂ ਤੋ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਮਨ ਬੈਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟਾਂ ਛੂਟੇ ਕਰਮ ਸੈ ਸਾਂ ਰਾਂ। ਸਗਲ
 ਬੀਧ ਨਪਗ ਕੇ ਕਾਂਟੇ ਪਾਂਏ ਮੇਖ ਦੁਆਰਾਂ। ੨॥ ਏਕੇ ਕਾਰ ਪਰਿਨ ਜਰ ਹਮਾਂ ਗੈ ਦੂਜਾਂ ਚਿਤ ਨਪਾਂ ਰੇ। ਦਸ
 ਅਉਤਾਂ ਰਮ ਅਉਰ ਦੇਵ ਤੇਵਾਂ ਰਵਾਂ ਰ ਕਹਿ ਭਾਂਰੇ। ੩॥ ਪੇਅ ਪੀਤ ਕੇ ਬਸ ਤੋ ਜਨ ਜਹ ਜਰੇ ਗੇ ਮੇਖੇ ਲੋ। ਪੁ
 ਏ ਮੇ ਨਾਂ ਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਬੇ ਸਿਧੋ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਇਕੁ ਮੇਲੋ। ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ
 ਨਿਰੰਜਨ ਐਸਾਂ ਹੀ ਕੀ ਆਂ ਹੈ। ਪਰ ਹਮ ਅਪਣੇ ਦਾਂਸ ਤੇ ਕਹ ਤੇ ਹੈ। ਤੁੰ ਜਧ ਮੁਰਤਿ ਹੈ। ਤੇਰਾਂ ਦਰਸਨੁ ਦੁ
 ਰਲੈ ਭੂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਜੀ ਜੋ ਤੁਮ ਹੋ ਜੋ। ਮੁਖ ਕੇ ਕਹੇ ਕੀ ਬਾਂਤਿ ਨਾਂ ਹੀ। ਮੁਖ

੨੪੫

ਕੇਕਹੇਲਿਬਾਂਸੁਹੇਤਾਂਹੈ॥ ਅਬਹਮਕੇਤਮਰਜਾਇਦੇਵੇ॥ ਤਾਂਮੀਗਲਨਾਂਥਅਤੇਪ੍ਰੀਧੂਨਾਂਥਾਗੋਪੀਨਾਂਥਜ
 ਭੁਨਾਂਸਿਧਾਂਕਹਿਅੰਜੀਤਮਕੇਰਜਾਇਨਿਰੰਜਨਕੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅਤੇਬਾਲਾਂਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਤ੍ਰਿਹਾਂਉਡੀਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਬਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਥਹੋਏ॥
 ਜਿਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਸੀਨਿਅੰਸੀਅੰਹਾਂਅਰੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਲਿਸਾਂਪਇਅੰਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਗੁਰੂਜੀ
 ਅਸੀਹੁਇਕਿਥੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਬਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
 ਅਸੀਸਾਂਢੇਸਤਿਹਜਾਂਰਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਕੋਈਇਥੇਭੀਸਾਂਧੁਸਿਧੁਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਦਰਾਂਅਉਧੁਤਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਜਿਸਤਾਂਈਸੀਨਿਅੰਸੀਪੁਜਦੇਹੈਨਿ॥
 ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਉਸਦਾਂਨਾਂਉਕਿਅੰਹੈ॥ ਅਤੇਓਹੁਕਿਥੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਉਸਦਾਂਨਾਂਉਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਹੈ॥ ਅਤੇਓਹੁਜੋਉਚੀਫੰਫੁਦੇਖਨਹੈਉਸਉਪਰਿਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈਈ॥ ਤਾਂਫੇ
 ਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਉਸਤਾਂਈਭੀਦੇਖੋਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੀਏਗੇ॥ ਜਾਂਇ
 ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਦੇਉਪਰਿਤ੍ਰੇਏਖਹੋਏ॥ ਅਰੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਧੁਤਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈ॥ ਬਿਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ

ਕਮਾਂਖਿਆਂਕਿਉਂਤਾਂਈਬਾਂਲਾਂਬਾਂਲੇਆਖਿਆਂਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁ
 ਛੁੱਤੇਆਇਪਹੁਚੇਹੋ॥ਇਸਤਾਂਈਭੀਬੁਲਾਂਇਦੇਖੀਏ॥ਏਭੀਜਾਂਪੁਦਭਾਂਮਾਂਪਦੇਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਂਬੁਲਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਤੇਰਾਂਭੀਆਖਿਆਂਮੰਨਦਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਹੋਤੀਦੇਹੁਬ
 ਲੇਕਿਉਨਾਂਹੀ॥ਸਮਝਦੇਖੋਅਪਨੇਮਨਮਾਂਹੀ॥ਜਬਲਗਦੇਹੀਤਬਲਗਮਾਂਸਾਂ॥ਇਉਨਹੋਵੈਪੁਰ
 ਨਜੀਨਿਆਂਸਾਂ॥ਖੋਲਿਦਿਸਟਿਚਿਤਿਰਾਂਖੋਠਾਇ॥ਏਕਨਗਾਂਇਦੰਜਕੁਘਟਮਾਂਹੀ॥ਬਿਨਵੈਨਨਕਜ
 ਏਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉ॥ਮੁਗਤਿਸਭਾਂਨਿਰੰਜਨੁਦੇਉ॥॥ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਦਾਚੁ॥॥ਕੋਈਨਾਂਹਿਪਰੋਜਨੁਘਟਹੀਮਾਂਹਿ
 ਬੋਲਨਕਾਂਜਿਹੋਇਸੁਭਾਂਉ॥ਕਾਇਆਗਰੀਮੈਲੁਨਲਾਂਗੀ॥ਬੋਲਬਚਨਜੋਰਹੋਤਿਆਂਗੀ॥ਹਲਚ
 ਲਕਦੀਨਬਿਆਖੋਮੋਹੀ॥ਪੁਰਨਕਿਰਪਾਂਚਿਤੁਵਸਿਆਸੋਇ॥ਰੋਮਰੋਮਨਾਂਗਾਂਇਦੁਜਪਤਾਂ॥ਕਾਂਹੋਸੋਰਸ
 ਨਾਂਸੋਬਕਤਾਂ॥ਦਤਕਹੈਸੁਇਨਾਂਨਕਤਪਾਂ॥ਅਪਨਾਂਛੋਡਿਹੋਇਰਹੋਜਪਾਂ॥੨॥॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦਾਚ
 ਅਜਪਾਂਕਹੀਮੈਸੋਭੀਜਪੁਦੀਸੈ॥ਕਿਉਨਜਪੀਮੈਪੁਰਨਜਗਦੀਸੈ॥ਜਪਕਰਤੇਕਰਤੇਅਜਪਾਂ
 ਹੋਇਜਾਂਵੈ॥ਤਬਕਾਂਇਆਂਇਆਂਨਿਰਮਲਹੋਇਆਂਵੈ॥ਜਬਲਗਕਾਇਆਂਤਬਲਗਪਿਆਂ
 ਇਆਂ॥ਬਿਨਸੋਕਾਂਇਆਂਤਬਏਕਦਿਖਾਂਇਆਂ॥ਨਾਂਨਕਬੋਲੇਜਚੀਬਾਂਈ॥ਸੁਇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਭਗ

ਅਦਰੁਨਕੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਸਮਾਮੀ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ। ਸੋਦਰਸਨਗਮਗੁਰੁਦਿ
ਖਾਂਇਅਮੀਨਨਰਹੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਸਮਾਮੀ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ। ਸੋਦਰਸਨਗਮਗੁਰੁਦਿ
ਤੇਉਦਾਂਚਾਂ। ਬਾਂਤੋਪਰਪਰਤੀਤਨਅੰਦੈਜਉਪਰਤਛੁਨਦੇਧੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਸਮਾਮੀ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ।
ਟਦਰਸਨਕੋਰੇਧੋ। ਤੇਤੋਬਾਂਤਿਸੁਦਾਂਦੈ। ਅਚਰਜਅੰਤਮਨਾਹਪਤੀਜੈ। ਸਮਾਮੀਕਰੈਸੁਦਿਨਨ
ਕਤਪਾਂ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ। ੧੧। ਗੁਰੁਨਾਨਕਦਾਂਚਾਂ। ਗੀਝੇਗੇਜਬਨੈਨੀਦੇਖੋਤਮਰਾਂਖੋ
ਚਿਤਕੋਠੇਰੇ। ਜਟਾਂਦਪਾਂਈਦੇਹੀਜਾਂਲੀਧਾਂਹਨਜੈਸੋਕੋਰੇ। ਕੀਬਲਖੰਭੁਚਵਾਂਇਓਭਾਂਦੈਉਜਲ
ਹੋਇਨਜਾਂਦੈ। ਨਾਂਗੀਦਸਛਿਅਕਰੇਸੀਗਾਂਗਾਂਕੀਤਨਕਬਹੁਗਾਂਦੈ। ੧੨। ਦਤਾਂਤੇਉਦਾਂਚਾਂ। ਚ
ਲਹੋਤਪਾਂ। ਨਿਰੰਜਨਕੋਜਾਂਜੋਤਮਕਹਤੇਦੇਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਸਮਾਮੀ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ।
ਗੁਨਲੇਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਸਮਾਮੀ। ਭਰਮਰਹੀਸਭੁਲੇਈ। ੧੩। ਗੁਰੁਨਾਨਕਨੀਦਾਂਚਾਂ। ਮੁਰਤਿਲਾਲਸਬਜਪੈ
ਹਰਨਾਂਗੀਪਾਂਦੈ। ਚਿਤਨਹਮਰਾਂਅਟਕਾਂ। ੧੪। ਗੁਰੁਨਾਨਕਨੀਦਾਂਚਾਂ। ਮੁਰਤਿਲਾਲਸਬਜਪੈ
ਕਾਇਅੰਜੈਸੋਭੂਮਸੁਦਰਨਾਂਗੀਗਾਂਮੇਤੀਚਰਨਦੇਖੀਏ। ਚੈਦਸੁਰਜਨਿਰਖਤਨੈਨਾਂਗਾਂਦਾਂਤ
ਜਟਾਂਹਰਬਨੇਜੋਭਾਂਓਭੁਓਹੀਲਸਕਾਝਲਕੋ। ਨਾਂਕਦੀਸੈਖੰਡਕੀਧਾਂਗਾਂਜੈਸੀਦਾਦਨਚਾਕੋ।

१११
 ਚਲਕਰਦੇਖੋਤੁਮੇਦਿਖਾਂਉਤਬਤੁਮਾਂਨੇਸੁਆਂਆਂ।।ਨਿਰੰਜਨਕੇਨਾਨਕਸਦਾਂਹਜੂਰੀਆਂਠੇਪਹਰਸਲਾ ॥ ੧੪ ॥
 ਧੀ।।੧੪॥ਦਤਤ੍ਰੇਉਦਾਂਚਾਂਦੇਖੀਸਕਤਿਤੁਮਾਂਰੀਨਾਨਕਜੋਬੋਲੋਸੋਸਾਂਚੀ।।ਅਬਪਰਤੀਤਿਭਈਹੈ
 ਹਮਕੋਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਰਾਂਚੀ।।ਧੀਨੁਜਗਾਰੂਤੁਮਾਂਰੀਕਹੀਮੇਜਿਨਤੁਮਕਉਦੇਖਿਦਿਖਾਂਇਆਂ।।ਮੇਸਾਂ
 ਅੰਗੇਅਉਰੁਨਜਾਂਧੁਜੋਨਾਨਕਤਪਾਂਬਨਾਇਆਂ।।੧੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਖਟਦਰਸਨਪੰਥਸਭ
 ਦੇਖੇਭੇਖਤੁਮਾਂਗੰਢਿਚਾਂਜਾਂਤਦਰਨਸਭੁਜੇਵਕਤੁਮਰੇਤੁਮਸੀਰਿ।।ਨਾਂਹਿਪਹੁਚਾਂ।।ਰਿਧਿਸਿਧਿਸਭਪੀ
 ਛੇਛਾਂਗੀਏਕਕੀਆਂਅਪਾਂਗਾਂ।।ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਇਵਤਸੁਆਂਮੀਸਚਾਂਭੇਖਤੁਮਾਂਗਾਂ।।੧੬॥ਤਾਂਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉ
 ਚਰਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ।।ਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹਹੋਏ।।ਬਾਲਾਂਅੰਤਮਰਦਾਂਨਾਂਅਪਵਿਚਿਮੁਸਕੇ।।ਏਹੁਕੀਕ
 ਤਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਸੁਈ।।ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਮਸਤਵਿਦੇਹੋਇਗਇਆਂ।।ਸਾਂਢੇਤ੍ਰੇਪਹਰਬਿਦੇ
 ਹੀਰਹਿਆਂ।।ਜਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਦੇਹਵਿਚਿਆਂਇਆਂ।।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਂ।।ਭਾਂਈਬਾਲਾਂਅਗੇਕਿ
 ਉਕਰਿਹੋਈ।।ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀ।।ਅਗੇਭੀਚਲਦੇਹੋ।।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਮਰ
 ਦਾਂਨਾਂਅਗੇਪਹਲਾਂਦਭਗਤੁਹੈ।।ਉਸਤੇਪਰੇਪ੍ਰਹਭਗਤੁਹੈ।।ਤਿਸਤੇਪਰੇਨਿਰੰਕਾਰਜੋਤੀਸਰੂਪ
 ਹੈ।।ਅਗੇਚਲੀਏਗੇਉਤਾਂਵਲਾਂਨਹੋਉ।।ਦੇਖੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂ।।ਜੋਜੋਨਿਰੰਕਾਰਦਿਖਾਂਈਸੋ

ਦੇਖਾ ਬੋਲ ਹੁਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥॥ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡਾ ਗਈ ਤੀ॥ ਤਾਂ
 ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜਾਇਖਵੇ ਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੋ ਆਏ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਇ
 ਸਦਾਨਾਂ ਉਤਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਤੋ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇਰਾ ਹੈ॥ ਉਹੁ ਜੇ ਅਲਲਾ ਪੰਥੀ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥
 ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਦਾ ਰਾਂਜ ਹੈ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਅਲਲਾ ਦਾ ਰਾਂਜ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਏ॥ ਸਕੁ ਦਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ॥ ਤਿਚਰਾਨੁ ਅਲ
 ਲਾ ਆਇਚ ਉਗਿਰਦਿਘੇਰਾ ਘਤਿਆ॥ ਅਲਲਾ ਸਿਰਦਾਰੁ ਜੇ ਆਹਾ ਅਲਲਾ ਚੀਨ॥ ਤਿਸੁ ਦ
 ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨੁ ਆਇ ਪਾਇਆ ਘੇਰਾ॥ ਕਉਨ ਤੂ ਕਿਹ ਕਰੇ ਬਸੇਰਾ॥ ਕਉਨ
 ਮਨੇ ਰਖੁਈਹਾ ਆਇਆ॥ ਕਉਨ ਨਾਮ ਤੂ ਕਿਨਹਿ ਪਠਾਇਆ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪੁਛੇ ਬਾਤਾਂ ਪਿ
 ਰਪਾ ਕਾ ਕੇ ਫਿਰਤਾ ਕਾਂਚਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਂਗ॥ ਅਲਲਾ ਮਲਿਕੇ ਪਾਇਆ ਘੇਰਾ॥ ਪਿਰਦੇ

282
 ਭੀ ਤਰਿਲੀਆਂ ਬਸੇਰਾਂ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਈਹਾਂ ਆਇਆਂ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਧਿਲੇ ਆਇਆਂ ਟੂਟਿ
 ਜਾਂਇ ਜੇਹੋ ਇਕ ਚਾਂਇਆ ਜਬ ਪਾਂਕਾਂ ਤਬ ਠਨ ਕਬ ਜਾਂਇਆਂ ਸੁਇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਨਾਂ ਕਅਰ
 ਦਾਂ ਸਿਧਾ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਂਖੀਆਂ ਸਾਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਉਤੇ ਲਗਾ ਲੇ
 ਏਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆਂ ਸੁਇ ਭੁਈ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਤਸਾਂ ਡੇ ਦਰਸਨ ਅਸੀਆਂ ਏਆ
 ਹੋ। ਭੁਲਾਂ ਹੁਆਂ ਤਸਾਂ ਰਾਂ ਦਰਸਨ ਪਾਂਇਆਂ ਤਾਂ ਮਰੇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਬੋਲਿਆਂ ਜੀਹ ਮਨਿਹਾਂ ਲਹੁਏ
 ਹਮਕੋ ਤੁਮੋ ਕਿਰਤਾਂ ਰਖ ਕੀਆਂ ਹਮਰੀ ਨਗਰੀ ਕਿਰਤਾਂ ਰਖ ਹੁਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੋਲਿਆਂ ਭੁਈ
 ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਜੇਹੇ ਸੋ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਕਹਿਆ ਭੁਈ ਈਹਾਂ ਹੀ
 ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਹਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਹੈ। ਉਸਦਾਂ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰੀਓ। ਬਡੇ ਭੁਗਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ
 ਹਾਂ ਜੀਬਡੇ ਭੁਗਤ ਹੈ। ਬੋਲ ਹੁਭਾਂ ਈਵਾਂ ਹਗੁਰੂ ਜੀ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ
 ਏਕ ਉਹਾਂ ਉਚੀ ਪਹਾਂ ਵੀ ਉਪਰਿਆਂ ਸੁਥਾਂ। ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਇ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਕਹਿਆਂ
 ਅਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਮਗਨ ਬੈਠਾਂ ਥਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਕੀਤਾਂ ਵੀ ਖੁਲਿ ਗਈ। ਤਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾ ਦੁਪੁਛਿ
 ਆਂ ਕੋ ਤੁਰੇ ਭੁਈ। ਈਹਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਮੀ ਕੀਰੀ ਮਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਹਮਕੋ

ਰਤਾਰਗਮਕੇਬੰਦੋਤਫੇਰਿਪ੍ਰਹਲਾਦਪੁਛਿਆਈਹਾਂਤਕਿਤੁਕਿਉਕਰਿਆਇਆਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਕਵਾਂਚਾਹਮਕਉਰਾਮਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਪੁਛਿਆਕਉਨ
ਬਾਂਸਨੁਧੋਇਆਛਾਂਕੀਨਾਂਕਉਨਕਾਂਦੁਪਾਆਛਾਂਚੋਇਲੀਨਾਂਕਉਨਜਮਾਂਇਨਬੀਚਜਮਾਂਇ
ਆਂਕਉਨਠਉਰਰਾਂਖਿਦਹੀਜੀਮਾਂਇਆਂਕਉਨਮਥਨੁਕਰਿਕਾਂਛਿਆਂਮਾਂਖਨਾਕਉਨਤਾਂਉ
ਦੇਨਿਰਮਲਚਾਂਖਨਾ॥ਪੁਛਪ੍ਰਹਲਾਦਸੁਣਿਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੁਝਕਿਨਹਿਬੁਝਾਂਇਆਂਮਾਂਪਤੇਅਪਾਂ
ਘਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਤਨੁਧੋਇਆਛਾਂਬਾਂਸਨਕੀਆਂਖਿਮਾਂਚੋਇਦੁਪਮਨੁਲੀਆਂਲਗਨ
ਅਗਨਦੇਤਾਂਇਕਨਾਂਇਆਂਗਰਉਪਦੇਜਸਮਾਂਦੁਨਪਾਂਇਆਂਗੁਰੂਕੋਰਪਾਂਮਥਿਲੀਆਂਮਾਂਖ
ਨਾ॥ਹਰਿਕਿਰਪਾਂਨਿਰਮਲਤਤਚਾਂਖਨਾ॥ਸੰਤਸੀਗਿਲੇਦਹੀਜਮਾਂਇਆਂਪ੍ਰਣਵੇਨਾਂਨਕਜੁਇ
ਭਗਤਪ੍ਰਹਿਲਾਦਾਹਮਸੁਝਪ੍ਰੀਆਂਦਿਜੁਗਾਂਦਿ॥੨॥ਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਦਾਂਚਾਂਧੀਨੁਗੁ
ਰੂਜਿਨਿਦੀਆਂਗਿਆਨਾਂਕਲਿਜੁਗਭ੍ਰੀਤਰਿਆਛਾਂਧਿਆਨਾਂਆਛੀਕਰਈਆਂਛਾਂਭੇਖ
ਆਂਛੀਬੁਧਿਆਛਾਂਬਿਬੇਕਾ॥ਸੁਣਿਨਾਂਨਕਪਰਤਛਿਸਾਂਧਾਰਾਂਮਨਰਾਂਇਦਤਮਰੇਸਾਂਧਿ॥੩॥
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਧੀਨੁਨਰਾਂਇਦਧੀਨੁਰਾਂਮਾਜਿਨਚਲਤਦਿਖਾਂਇਆਂਤਮਰੇਕਾਂਮਾਂਮੇ

ਸੀਭੁਭੁਦਿਹੁਭੁਈਤੁਮਾਰੀ। ਤਤਕਾਲਪੁਰਕੀਨੀਕਾਰੀ। ਸਾਂਸਿਸਾਸਿਪੁਹਲਾਂਦਚਿਤਾਂਰਿਅੰਨਾਂ
ਨਕਰਾਂਮਜਨਕਾਂਕਾਂਜਸਦਾਰਿਅੰਨਾਂ॥੧॥ ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੇਰੇਸੀਜੋਗਬ
ਹੁਤਿਅੰਜੀਅੰਦਾਂਓਧਾਂਰੁਹੈਵੈਗਾਂਤੇਗਬਤਾਂਪਰਤਾਂਪੁਹੈਵੈਗਾਂ। ਇਸਕਲਿਜੁਗਦਿਚਿਅਗੇਕੀਬੀ
ਰੁਭੁਗਤਇਥੇਪੁਰਿਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ॥ ਅਤੇਇਕੁਤੁਭੀਆਇਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਹਲਾਂਦ
ਭੁਗਤਨੁਪੁਛਿਅੰਨਾਂਜੀਤੁੰਦਰੁਭੁਗਤੁਹੈ। ਤੇਰੇਦਾਂਸਤੇਰਾਂਮਦਰਾਂਚਲਤੁਦਿਖਾਂਇਅੰਨਾਂ॥ ਤੇਨੁਰਾਂਮ
ਵਡੀਨਜਰਖੇਲੀਹੈ। ਅਜੀਕੋਈਹੋਰੁਭੀਇਥੇਪਹੁਚਸੀ। ਕੇਏਹੁਕੀਬੀਰਅਤੇਨਾਂਨਕਹੀਪਹੁਚੇਹੈਨਿ
ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤੁਬੋਲਿਅੰਨਾਂਭਾਂਈਪੁਛੁਨਾਂਨਕਤਪੇਥੀ। ਕੋਈਹੋਰਅੰਦਸੀਕਿਨਾਂਅੰਦਸੀ॥
ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਸੀਵਡੇਭੁਗਤੁਹੈ। ਅਗੇਹੋਏਹੈ। ਤੁਸਾਂਨੁਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਭਮਲੁਮੁ
ਹੈ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਸੁਇਭਾਂਈ। ਇਕੁਇਸਦਾਂਗਰੁਭਾਂਈਹੋਵੈਗਾਂ। ਓਹੁਇਥੇਪੁਰਿ
ਆਇਪਹੁਚੇਗਾਂ। ਹੋਰਸਦਾਂਕੀਮੁਨਾਂਹੀ। ਹੋਰਵਡੇਵਡੇਭੁਗਤੁਹੋਏਹੈਨਿਅਤੇਹੋਵਨਿਗੇ। ਪਰੁਪਹੁ
ਚੇਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਪਹੁਚਨਗੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਅਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਨਾਂਓਹੁਕਦਾਂਹੋਸੀ। ਅਤੇਕੇਹਵੇਜੁ
ਗਦਿਚਿਹੋਵੈਗਾਂ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਸੁਇਭਾਂਈ। ਕਲਜੁਗਦਿਚਿਹੋਵੈਗਾਂ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂ

ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਜਨ ਨਕਤ ਪਾਏ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਇਸ ਬੇਸ ਉਦਗਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਗਾਂ
ਪਰ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਜਨ ਨਕਤ ਪਾਏ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਇਸ ਬੇਸ ਉਦਗਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਗਾਂ
ਹੋਰ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੇ ਹੋਰ ਕੇ ਹੋਰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾਂ ਦਰਗ
ਕਰਿਆ। ਸਦਿ ਭਾਈ ਅਗੇ ਕੀਰ ਕਰ ਗਤ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਨਕਤ ਪਾਏ ਹੋਇਆ।
ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਉਸ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੀਰ ਕਰ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਕਤ
ਤਪਾਖੀ ਹੋਇਆ। ਦੇਖਾਂ ਜੀ ਉਹ ਕਿਸ ਦਰਨ ਦਿਚੁ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਕੇਹੀ ਪਰਤੀ ਕੇਹੀ ਸਹਰ
ਹੋਏ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾਂ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ। ਸਦਿ ਭਾਈ ਪਰਤੀ ਪੰਚ ਬਦੀ ਸਹਰ ਦੁਟਾਲੇ।
ਦਿਚਿ ਦਰਨ ਜਟ ਦਾਂ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ ਜੇ ਹਾਂ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰ
ਲਾਂ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ। ਸਦਿ ਭਾਈ ਭਾਵੇ ਕੀਰ ਕੀਰ ਜੋ ਹੋਏ ਭਾਵੇ ਕੀਰ ਕੀਰ ਜੀ ਹੋਏ। ਉਹ ਕੀਰ
ਬੇ ਅਤੇ ਨਕਤ ਬੇਦ ਪਾਏ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨਕਤ ਬੇਲਿਆ। ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਭਾਅਾਂ ਪਾਅਾਂ
ਠਜਾਂ ਤਾਂ ਅਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰਨ ਨਕਤ ਦੇ ਪੰਚ ਤੇ ਦਰਿ ਪਇਆ। ਜੀ ਮੇਰੁ ਲਾਂ ਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁ
ਰਨ ਨਕਤ ਕਰਿਆ। ਸਦਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ਨਿਜੇ ਪਾਂ ਜੁਨਾਂ ਹੀ ਰਖਏ। ਉਹ ਜੀ ਉਦੀ

ਤਿਉਹੀਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਹਾਂਤਪਾਂਜੀਇਉਹੀਜੋਗਹੈ॥ ੬
 ਹੁਜੇਸਤਿਪਰਖਹੈਨਿਸੋਆਪਈਵਡਿਆਈਨਾਂਹੀਕਰਦੇ॥ ਓਇਜਿਉਕੀਤਿਉਹੀਕਹਤੇਹੈ॥
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਪੀਨਹੋਇਕਰਿਕਹਿਆਂਸਤਿਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗ
 ਤਾਂਮਤਿਮਰਦਾਨਾਂਅਤੇਬਾਂਲਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ। ਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋ
 ਇਆਂ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪ੍ਰਹਲਾਦਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਹਦਥੀਬਾਂਹਰਿ। ਖੁਸੀਹੋਏ। ਤਭ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਭਗਤਜੀਹੁਇਅਸੰਨੁਰਜਾਂਇਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਜੀ
 ਰੋਜਾਂਇਤੁਮਕੋਰਾਂਮਕੀਰਜਾਂ। ਇਤਪਾਂਜੀ। ਜਹਾਂਤੁਮਾਂਗੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਹਾਂਖੇਲਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾ
 ਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀ। ਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਂ
 ਅਸੀਸੇਲਹਿਹਜਾਰਜੋਜਨਆਂਏਆਂਹੋ॥ ੧੬੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਧਰਤੀਤੇ
 ਕੁਕਿਤਨੇਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਂਅਸੀਧਰਤੀਉਤੇਇਕਲਖਅਠ
 ਤਾਲੀਹਜਾਰਜੋਜਨਆਂਏਆਂਹੋ॥ ੧੪੮੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁਇਅਗੇਰੀ
 ਚਲਹੁਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਹੋਮਰਦਾਨਾਂਅਗੇਜਰਚਲਣਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿ

ਆਂਜੀਅਗੇਕਿਬੇਚਲੇਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਪ੍ਰਹਰਤਦਮੰਤੁਲ
ਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਆਂਜੀਪ੍ਰਹਰਤਦਮੰਤੁਲ॥ ਤੇਜੇਜਨਹੈਇਥੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਦੁਰਿਹੈ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਆਂਜੀਜਿਤਨਾਂਧਰਤੀਤੋਆਇਆ
ਹੈਤਿਤਨਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤਦੁਰਿਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆ
ਜੀਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਚਲਭਾਂਈਮਰਦਾਂਨਾਂਤੂੰਉਤਵਲਾਂਹੈਚਲ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈ
ਦਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਉਥੋਂਉਤਾਂਗੀਲੀਤੀਜਾਇਕਲਾਸਪਰਬਤਉਪਰਿਖੜੋ
ਏ॥ ਜਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇ॥ ਜੋਤਾਂਰੇਦਿਸਿਆਵੇਦਰਹਿਗਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿ
ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਦਿਸਿਨਾਂਹੀਆਂਵਦੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਹੈਠਿਦੇਖਾ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਹੈ
ਠਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇਜੋਤਾਂਰੇਸਭੇਹੈਠਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਛਿਆਂਕਿਉਮ
ਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਤ੍ਰਿਠਿਆਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਆਂਜੀਤਾਂਰੇਤਾਂਹੈਠਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਸਭੇਹੈਠਿਰਹੇ॥ ਅਸੀਉਪਰਿਆਂਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿ
ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਅਤੇਚੰਦ੍ਰਮਾਅਤੇਸੂਰਜਹੈਠਿਰਹੇ॥ ਏਹਚਾਂਦਨਾਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਹਿਆਮਰਦਾਂ ਨਾਏਹੁਚਾਂਦਨਾਂ ਪੂਰਭੁਗਤਦਾਹੈ। ਤਠੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਧੂਹਭੁਗਤਕਿਥੈ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਉਪਜੇਮੰਡਲਨਜਰਾਅਦਦਾਹਈਉਸੇਉਪਰਿਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇ
 ਅੰਖਿਆੰਜੀਧਰਦਿਚਿਅੰਏਹੈਦੇਖਚਲੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਉਤਾਂਦਲਾਂਨਹੈ
 ਉਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਭੁਲਾਂਜੀ। ਤਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਕਿਉਤਾਂਈਬਾਲਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿ
 ਆਂਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧੂਹਦੇਮੰਡਲਨੁਚਲੇ। ਬੈਲਹੁਤਾਂਈਦਾਂਗੁਰੂ
 ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਅਗੇਧੂਹਭੁਗਤਮੰਡਲਅੰਪਏਵਿਚਿਠਿਰਦਾਂਹੈ। ਧੂਹਦੇਖੇਤਾਂਤ੍ਰੇਮ
 ਖਅੰਇਪਹੁਚੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਧੂਹਬਚਨਕੀਤਾਂ॥ ॥ ਧੂਹਦਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਕੇਸਿਖਬਨਚਰਅੰਇਅੰਖੇਚਰ
 ਭੂਚਰਕਉਨਜਹਾਂਇਅੰਗਾਂਕਸਦਾਂਨੇਭੂਤਪਰੇਤਾਂ। ਕਿਨੇਤੁਮੇਲਿਘਾਇਅੰਸੇਤਾਂ। ਬਿਖਮਬਾਂਟਦੁਰਿ
 ਅਸਥਾਨਾਂ। ਕਿਉਕਰਿਮਾਰਗੁਲੀਅੰਪਛਾਂਨਿ। ਐਸੀਅੰਗੇਹੁਈਨਹੋਇ। ਬਿਨੇਕਬੀਰਨਪਹੁਚਿ
 ਅੰਕੇਇ। ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਰੀਕਬੀਰਾਂ। ਰਾਂਅਨਾਂਮਕਾਂਬਨਿਅੰਸਰੀਗਾਂ॥ १॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚ
 ਏਕਟੇਕਧਰਸਿਖਬਨਚਰੇ। ਖੇਚਰਭੂਚਰਅੰਦੈਨਨੇਹੈ। ਦਾਂਨਦੇਉਸੇਦਕਭੂਤਪਰੇਤਾਂ। ਪਦ
 ਨਅਸਦਾਂਰਹੋਇਲਿਘੇਸੇਤਾਂ। ਬਾਂਟਜਹੇਲੀਪਹੁਚੇਥਾਂ। ਨਿਰੰਜਨਲਿਲਾਂਟਿਲਿਖਿਅੰਨਿਰਬਾਂ

ਨਾਅੰਗੇਹੁਈਅਬਭੀਹੋਇ।ਏਕਕਬੀਰਾਨਾਨਕਦੇਇ।ਤੀਜੇਹੋਰਹੀਦਾਂਲੁਜਟੇਟਾਂਜਾਂਕਉਅੰ
 ਪਿਨਿਰੰਜਨਕੁਟਾਂ।ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਰੀਕਬੀਗ।ਤੋਦੁਜੇਨਾਨਕਬਾਂਧੀਧੀਗ।੨॥ਪ੍ਰਹਭੁਗਤਦੁ
 ਚਾਂ।ਸੁਇਨਾਨਕਤੋਧੂਠਕਿਉਕਹਤਾਂ।ਕੋਈਬਿਨਾਂਕਬੀਰਾਮਾਂਗੇਨਜਾਂਤਾਂ।ਨਾਂਓਹੁਗੁਮਾਂਨਾਂਉ
 ਨੀਸਾਂਏ।ਕਿਉਧੂਠੀਸਾਂਧਭੁਰੋਨਿਦਾਂਨ॥।ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਦੇਖੋਗੇਜਬਪੈਦੇਰਹਿ।ਏ
 ਕਪਲਕਮੇਪਹੁਚੇਸੇਇ।ਬੇਦਕਤੇਬਕੀਕਰੇਨਕਾਂਇ।ਸਚੁਨਾਂਮੁਤਾਂਕੋਨੀਸਾਂਏ।ਸੁਣਹੋਧੁਹਰ
 ਧੀਸਰਕੁਈ।ਨਾਂਨਕਸਾਂਚੀਸਾਂਧਸੁਣਾਂਈ॥੪॥ਪ੍ਰਹਭੁਗਤਦੁਚਾਂ।ਜਾਂਹੁਨਾਂਨਕਜਾਂਹਰੀਕੀ
 ਪਗ।ਅੰਗੇਬਿਕਟਪਰਬਤਹੈਨਿਧਗ।ਦੇਖੋਅਰੁਤਮਾਂਰੀਸਕਤਿ।ਕੋਸੀਤੈਕੀਨੀਹੈਭੁਗਤ
 ਧੁਰਪਹੁਚੇਕੇਬਾਂਟੇਫਿਰੇ।ਮੈਤੋਦਿਸਟਿਨਿਸਾਂਨਾਂਪਰੇ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਦੇਖੋਧੁ
 ਹੁਗਤਤੁਮਖਣੇ।ਅਬਗਮਈਨਾਂਪਰਬਤਚਣੇ।ਸਰਦਾਂਨਾਂਈਨਾਂਪਰਬਤਗਹਿਅਾਂ।ਬਾਂਲਾਂ
 ਅਖੰਡਪਰਬਤਪਰਗਇਅਾਂ।ਨਾਂਨਕਧਰਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਰਿ।ਜਹਾਂਤਖਤਥੈਠਾਂਸਾਂਚਾਂਕਰ
 ਤਾਂਗ।ਪਾਂਸਿਖਦਾਂਸੀਕਰੇਕਬੀਗ।ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਪਾਂਸਿਦਜੀਗੁ।ਅੰਗਿਅੰਨਿਰੰਕਾਰਜਬਦੀ
 ਨੀ।ਦਾਂਸਕਬੀਰੇਅੰਤਰਿਬਿਧਿਚੀਨੀ।ਕਬੀਰਕਹੇਸੁਇਨਾਨਕਭੁਗਤਾਂ।ਅੰਛੀਸੇਵਤੁਮਾਂ

ਗੀਤਗਤਿ॥ ਅਬਤੁਮਸਾਂਤਲੇਕਮਹਿਜਵਹੁ॥ ਉਚੀਨਿਰਮਲਭਗਤਿਦ੍ਰਿੜਵਹੁ॥ ਛੇਡੇਹਿਤੇਈਹ० ੨੫੨
ਅਵਹੁ॥ ਤਬਤਕਿਆਂਛੀਭੁਗਤਿਕਮਾਂਵਹੁ॥ ਕਹੇਕੀਰਸੁਇਨਾਂਨਕਭਾਂਈ॥ ਹਮਤੁਮਕਉਉਪਦੇਸੁ
ਦ੍ਰਿੜੁਈ॥ ਸਾਂਖੀਸਬਦਕਰੇਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਅੰਛੇਹੋਇਅਵੇਦਰਬਾਂਗਾਂ॥ ੬॥ ਨਾਂਨਕਪ੍ਰਭੁਕੀਅੰਗਿ
ਅੰਮਨੀ॥ ਉਪਦੇਸੁਦੀਅੰਕੀਰਗਿਅੰਨੀ॥ ਸਚਖੰਡਤੇਨਾਂਨਕਛਿਰੇ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਬਾਂਲਾਂਅੰਗੇਧ
ਗਤੀਨੇਅੰਏਧੁਹਕੇਮੰਡਲਾ॥ ਅੰਗੇਧੁਹਨੰਧਕਹਿਅੰਮੰਚਲੁ॥ ਧੁਹਪੁਛੇਨਾਂਨਕਦੇਹਿਨੀਸਾਂਨੀ
ਕੈਸਾਂਦੇਖਿਅੰਪ੍ਰਭਨਿਰਬਾਂਨੀ॥ ਹਮਕੈਸਾਂਚੀਸਾਂਖਸੁਣਦੋ॥ ਤਬਤੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਸਦੋ॥ ੭॥ ॥ ਹੁ
ਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਦੇਖਿਅੰਅਪਨਾਂਏਕੈਕਾਰੀ॥ ਸਾਂਖਿਕਬੀਰੇਕਰੇਬੀਚਾਂਗਾਂ॥ ਤਬਤਕੈ
ਠਾਂਸਚਾਂਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਪਰਬਲਜੇਤਿਨਲੀਨੀਜਾਂਇ॥ ਧੀਨਕਬੀਰਗਹਿਅੰਸਮਾਂਇ॥ ਕਬੀਰਭੁਗ
ਤਕੀਪਦਵੀਉਚੀ॥ ਜਿਨਨਿਰਮਲਭੁਗਤਿਕਰੀਹੈਸੂਚੀ॥ ੮॥ ਨਾਂਨਕਪੁਛੇਬਡਭਾਂਈਮੇਗੇ॥
ਦਰਸਨੁਨਾਹੀਨਜੀਕਨਿਬੇਰੇ॥ ਅਚਰਜਥਾਂਤਿਤੁਮਹਮਦਿਖਾਂਈ॥ ਸੁਇਧੁਹਰਖੀਸਰਮੇਰੇਭੁ
ਈ॥ ੯॥ ॥ ਧੁਹਭੁਗਤਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਕਉਦਰਸਨੁਈਹਾਂਹੋਇ॥ ਅਨਮੋਦਬਧਾਂਰਹੀਨਕੋਇ
ਸਰਬਜੋਤਿਮੋਜੋਤਿਸਮਾਂਨੀ॥ ਜਿਉਪਾਂਨੀਕਉਮਲਿਅੰਪਾਂਨੀ॥ ਸਰਬਭੁਪਮੇਰੁਪਸਮਾਂਨਾਂ॥ ਦੁਜ०

ਹੇਤਾਂ ਕਹਾਂ ਬਿਗਾਨਾਂ ਏ ਕੋ ਅਪਸਰਾ ਅੰਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ਪੂਰੇ ਬੋਲਿ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਿ
 ਦਾਂ ਨ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਬਡੇ ਭਗਤ ਜੀ ਜਓ ਓਹ ਅਰੁ ਤੁਮ ਏ ਕੋ ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਸੰਤੁ ਲਮਹਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਓ ਰਹਤੇ
 ਕਿਸੀ ਦਸਰੇ ਕੇ ਸਦ ਕੇਵਾਂ ਰਨੇ ਹੋਤੇ ॥ ੧੧ ॥ ਪੂਰ ਭਗਤ ਦਾਂ ਚਾਂ ਅਪੇ ਬੈਠਾਂ ਅਪੇ ਫਿਰਤੇ ਆਪੇ
 ਜਗਤਾਂ ਅਪੇ ਬੇਜਗਤਾਂ ਅਪੇ ਏ ਕਾ ਅਪੇ ਅਨੇ ਕਾ ਅਪੇ ਗਿਆਨੀ ਅਪੇ ਗਿਆਨ ਬਿਬੇਕਾ ਸੋਲਹ ਕਲਾ
 ਸਪੁਰਨ ਅਪੇ ਆਪੇ ਅੰਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪੇ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲ ਬਲ ਪਰਬਤ ਪਤਾਂ ਲਾਂ ਸਦਾਂ ਅਜੀਤ ਨਜੀ
 ਤੇ ਕਾਂ ਲਾਂ ਸਣ ਨਾਂ ਨ ਕਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੂਜਾਂ ਸਮਾਨੁ ਕਰੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲਾਂ ॥ ੧੩ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੂਰ ਭਗਤ ਦੇ
 ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਮਥਾਂ ਏ ਕਿਆ ਤਾਂ ਪੂਰ ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਸਨ ਕਦਾਂ ਮਥਾਂ ਦੁਹਾਂ ਹਥਾਂ ਤੇ ਪਕਵਿਲੀ
 ਤਾਂ ਅਤੇ ਮਖਹੁ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਤੇ ਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ
 ਈ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਪਰ ਇਥੇ ਤੇ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਪਹੁਚਿਆ ਏ ਕੇ ਕਬੀਰ ਪਹੁ
 ਚਿਆ ਹੈ ॥ ਏ ਕੇ ਤੇ ਪਹੁਚਿਆ ਹੈ ॥ ਤੇ ਵਡਾਂ ਭਗਤ ਕਲੀ ਕਾਂ ਲਾਇ ਚਿ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਕ
 ਹਿਆ ਅਸਾਨ ਰਜਾ ਏ ਦੇ ਹੋ ਭਗਤ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਪੂਰ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਰਜਾ ਏ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ
 ਜਹਾਂ ਜਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖੋਲੇ ॥ ਸਭ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਜਾਂ ਹਰਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਥੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਓਡਾਂ ਗੀਲੀ ਤੀ ਨਲੇ

ਮਰਦਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਂ ਹਰਾਹੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ २੪੩
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਪਰਤੀ ਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਅਸੀਂ ਚ
ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਪੁਰਹੁ ਗਤ ਪਰਤੀ ਤੇ ਕਿਤੇ
ਉਚਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਉਣ ਤਾਂ ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ ॥ ੩੮੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇ
ਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅੰਧਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਪਰੇ ਇਕਲ
ਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਧਾਂ ॥ ੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਬੇ ਪਰੇ ਭੀ ਕੁਝ ਹੈ ॥ ਕਿਅਗੇ ਕੁ
ਝਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਬੇ ਸਮਾਂ ਰਹੇ ॥ ਦਿਖ
ਣਾਂ ਅੰਧਾਂ ਸੋ ਦੇਖਿਆਂ ਜੋ ਪੁਰਹੁ ਗਤ ਜੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਪੁਰਹੁ ਲਾਦੁ ਗਤ ਜੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦਤਾਂ ਤੇ ਉਜੇ ਹੋ ਉ
ਰੇ ਹੀ ਪਛੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਉਤੇ ਏਡੀ ਮਿਹਰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਈ ॥ ਜੇ ਕਿ ਬੇ ਜਾਂ ਇਪਹੁ ਚੋ ॥ ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ
ਦਾਂ ਮਹਰਮੁ ਕੋ ਟੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਓਹੁ ਅੰਧੇ ਹੀ ਮਹਰਮੁ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੋ ਟੀ ਮਹਰਮੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਤੇ ਏਸਿ
ਸਟਿ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਅੰਧੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਜਨ ਮਹੇਸਾ ਸੋ ਭੀ ਮੀਤੁ ਕਿਸੇ ਨੁਹ ਬਿਨ ਅੰਧਿਆਂ ॥ ਅ
ਤੇ ਕਮਲ ਮੈਸਾਂ ਰਮੁ ਉਤਰਾਂ ਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਧਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਭੋਗੀ ਅੰਤੁ ਪੰਥਿਅਾਂ ॥ ਓਹੁ ਅੰਧੇ

ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਧੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਏਹੁ ਜੀਤੁ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆਂ ਹੋਵਾਂ। ਜਿ
ਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰੁ ਦਾ ਕਰੋਪੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂਥੇਈ ਆਪਤਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੈ ਗਾਂਥੇ ਅਤੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਹੋਵੈ ਗੀਸੇ ਆਪਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆਂ ਜਾਣੈ ਗਾਂਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਸੁ ਸੀਸਾਂ ਰਉਪਰਿ ਕਰੋਪੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿ
ਸਾਰੁ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾ ਹੈ। ਜਿਸਤਾਈ ਚਾਰਟ ਕੇ ਜੁੜਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਾਂਹ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨਿ॥
ਅਕੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਜਾਣਦਾ ਨ
ਹੀ ਜੇ ਸਤ੍ਰੇ ਕੁਝ ਨਾ ਸੁਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਂਸੇ ਸਤ੍ਰੇ ਉਠੇ ਉਠ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਲਿ ਈਵੇ ਹੋਇ
ਜਾਂਸਾਂ ਕਰਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਅਕਲ ਮਾਂ ਰਛੁਡੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਜੀਸਤਿ ਜੀਸਤਿ
ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰੁ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਢਾਇਦਾ ਹੈ। ਸੇ ਪੁਰੇ ਵਚਨ ਕਢਾਇਦਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੀਹੁ ਅਸੀ ਕੇ
ਹੁਣੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ। ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਫਿਰਿ ਆਏ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ
ਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਲਕਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਆਏ। ਅਤੇ ਦੁਇਲਖ ਜੇਜਨ ਆਏ ਆਏ॥੨੦੦੦੦੦
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਆਖਿ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾਂ ਹਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਅ
ਸੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾਂ ਹਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾਂ ਹਮਾਂ॥

੨੫੪
 ਏਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਕੇ ਹੁਣੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਸੁਰਤ ਬੰਦ
 ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦ ਗਾ। ਅਤੇ ਨਟਕ ਬੰਦ ਗਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੰਦ ਰਦੀ ਸੇਧ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਏ ਗਾਛ ਲੀ ਬੰਦ ਗਾ। ਅਤੇ ਲਾਂਹਣੀ ਬੰਦ ਰਦਾ ਰਾਂਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਬੇਲ ਹੁਕਾਈ ਦਾ ਹੁਕਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਠੀ ਗਈ ਤੀ। ਤਾਂ ਸੀਲਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅੰਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਅਸੀਂ ਯਾਰਾਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ॥
 ੧੨੦੦੦੦॥ ਸਭੇ ਤੇਰੇ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ੧੩੦੦੦੦॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਇਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਪ੍ਰ
 ਹਲੋ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ। ੨੦੦੦॥ ਫਿਰ
 ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਹਰ ਰਾਤ ਪਾਸੇ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ
 ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਪੰਜ ਹਤਰ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ। ੧੫੦੦॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਤੀ
 ਸਰੂਪ ਬੈਠਾ ਅੰਗਾਂ ਉਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾਂ ਪਰੇ ਉਚਾ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਖੰ
 ਡ ਪਰਬਤ ਪਾਸੇ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ। ੨੫੦੦॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਉਕ

ਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸ ਪਰਬ ਤਦ ਨਾਂ ਉਨਿ ਰਬਿ ਕਾਰ ਪਰਬ ਤੁਹੈ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਨਹੀ
ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬ ਤਉ ਪਰੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਕੁਝ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ। ਕੁਝ ਖਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਪੰਥੀ ਨਾਂ ਹੀ ਨਜ ਰਿਅ
ਵੇਦੇ ਆਂਦ ਮੀ ਆਂਦੀ ਰਿਅ ਆਖੈ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਾਵਣ ਨੁਕਿ ਸੇ ਕੁਝ ਅਗੇ ਆਂਦਿ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੁ ਜੋ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪੈਦਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰਿ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਜਿ ਤੋ
ਖਸੀ ਆਂਦ ਦੀ। ਤਿਤ ਨੇ ਫੁਲ ਤੋ ਹਿਤੋ ਹਿਖਾਇ। ਅਤੇ ਤੋ ਰੁਠੀ ਲੈ ਆਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂ ਇਕ
ਰਦੇ ਖੇਤਾਂ ਰਿਆਂ ਦੇ ਖੇ। ਜੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਬਿਰਛ ਫਲ ਖਵੇ ਹੈ ਨਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹਥ ਨਾਂ ਲਿਤੋ ਹਿਤੋ
ਹਿਕ ਰਿਅ ਰਿਪਾਏ। ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਦੁਲਗੇ ਸਤਾਂ ਛੁਡਿ ਸਕੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਬਹੁਤ ਖਾਧੇ ਸਾ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੋ ਰੁ
ਠੀ ਆਂ ਸਾ। ਅਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਸਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਖਾਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਬਾ
ਲਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੋ। ਬੇਰੇ ਜੇਹੇ ਅਸਾਂ ਨੁਭੀ ਦੇ ਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੈਟ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਹਿਕ ਦਾਇ ਦੇ ਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਓਥਿਗਇਅਮਰਦਾਨਾਭੁਖਾਕਿਉਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਤੁਜਾਮੇਨੁਆਪੇਖਾਵਦਨੁ
 ਕੇਜਿਅਮਾਹਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸਤੈਨੁਕਿਅਮਾਧਿਆਮਾਸਤਾਤੈਨੁਕੁਝਮਾ
 ਧਿਆਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਫੇਰਿਧੁਛਿਅਜੀਏਹਾਮੀਮ੍ਰਿਤਫਲੁਈਵੇਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਇਥੇਖਾਵਦਦਾਨਕ
 ਵਦੁਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਦਦਾਨਾਹੈਵਨਿਤਾਏਹਪਦੇ। ਕਿਉਹੈਵਨਾ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਏਥੇਤਾਅਸਨੁਨਜਰਿਕੋਈਨਹੀਆਵਦਾ। ਅਤੇਤੁਜਾਨੁਕੋਈਨਜਰਿਅੰਦ
 ਦਾਹੈਤਾਤੁਸੀਦਸੋ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਏਹਕੁਦਰਤਿਦਾਮਹਾਰਚੈ। ਏਹਗੁਪਤਮ
 ਹਾਪੁਰਖਾਵੇਦਾਸਤੈਕਰਤਾਰਕੀਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਅਸੀਤਾਗੁਪਤਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਪੁਰਸਮਹਾਪੁਰਖਾਵਿਚਿਅਤੇਗੁਪਤਾਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਿ
 ਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਹੁਇਏਥੈਹੀਰਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਛਾਸੁਆ
 ਦੁਲਗਾਹਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਉਥੇਕਿਅਕਰਦਾਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਅਨਹੀਕਰਦਾ।
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਜੇਉਥੇਕਰਦਾਹੈਸੇਇਥੇਨਹੀਕਰਦਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿ
 ਆਭਲਾਜੀਚਲੋਪਿਛੇ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਆਚਲਕੁਈ। ਬੋਲਹੁਭਈਵਾਹੁਗੁਰਜੀ।

॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਉਹ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉ
 ਹਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਆਹੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਲਖੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ੮੦੦੦੦੦ ॥ ਸਭੇ ਬਾਈ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥
 ੨੨੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇਥੇ ਸਾਂਝ ਆਖਦੇ ਆਹੇ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ ਧੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਰ ਲਾਂਹੋ ਇਥਾਂ ਕਰਾ ॥ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਜਾਂ ਕੁਟੀਰਿ ਚੋ ਸਧ
 ਨਿਕਲਿਆ ਇਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਮਰੇ ਸਾਂਝ ਤੁਮ ਕਉ ਹੋ ॥ ਜੋਈ ਹਾਂ ਆਏ
 ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਬੀਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ
 ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਬੋਲਿਆ
 ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਇਥਾਂ ਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਥਾਂ ਜਾਂਦਾ ਥਾਂ
 ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਇਆ ਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ

ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾਂ ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਉਸ ਸਾਂਧੁ ਕਰਿਆਂ ਭੁੰਝੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂਗੁਰੂ ਕਾਂ
 ਨਾਂਉਸੀਲਸੈਨਾ॥ ਅਗੇਰਾਂ ਨਾਂਉਕਲਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਉਹੁਸੁਝੈ ਕਿਆਂਜਾਂਦੁ
 ਤਾਂਧਾਂਤਾਂਕਲਿਆਂਦਕਰਿਆਂਜੀਗੁਰੂਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਧਾਂਜੋਨਾਨਕ ਤਪਾਂਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਮੇ ਮੇਰਾਂ
 ਗੁਰੂਭਾਂਈਧਾਂਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਕਲਿਆਂਨਾਤੇਰਾਂਗੁਰੂਸੀਲਸੈਨਕਹਾਂਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਿਕਲਿਆਂਨਕਹਾਂਜੀਮੇਰਾਂਗੁਰੂਹਾਂਜਹਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਹਮਕਉਆਂਪਏ
 ਗੁਰੂਕਾਂਦਰਸਨੁਦਿਖਾਂਉ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਕਰਿਆਂਜੀਮੇਆਂਪਏਗੁਰੂਕਉਜਾਂਇਖਬਰਕਰਤ
 ਧਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਜਾਂਹਿਭੁੰਝੀਖਬਰਕਰਿ॥ ਕਹੀਓਤੇਰਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਧਾਂਹਰਿਖਤ੍ਰਾਂਹੈ
 ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂਤਾਂਅਗੇਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਅਰੇਚੇਲਾਂਮੇਰਾਂਤੇਨਾਂਨਕਗੁਰੂ
 ਭੁੰਝੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਜਾਂਹਿਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਹਿਕਰਿਪੁਛਾ॥ ਜੇਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਕਦਕਾਂ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਗੁਰੂਕਹਾਂਤ੍ਰੇਹੈ॥ ਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਕਦਕਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਤ੍ਰੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਮੇਤੇਰਾਂਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਕਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਿਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਧਾਂਤਾਂਫੇਰਿ

ਕਲਿਆਨਾਨਾਇਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਭਾਭੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੇਨਾ ਓਕਿ ਅੰਬਾ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਕਲਿਆਨ ਸੇਰਾਂ ਨਾਂ ਓਗੁ ਵਰਧਨ ਖਾਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ
 ਜਾਂ ਇਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਜੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਓਗੁ ਵਰਧਨ ਖਾਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ
 ਰੇ ਚੇਲਾਂ ਜਾਂ ਇਕ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਆਂ ਓ ॥ ਤਾਂ ਕਲਿਆਨ ਤੀਨਾਂ ਕਉ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਗਇਆਂ
 ਜਾਂ ਇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿਆ ॥ ਤਾਂ ਅੰਗ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ ਆਂ ਓ ਭਾਂਈ ਸ
 ਤਿਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਭਾਂਈ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੈਠਿ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਸੀਤਾ
 ਕਉਨ ਬਿਦਿਆ ਕਉਨ ਜੀਤਾ ॥ ਕਉਨ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਆਂ ॥ ਕਉਨ ਨਾਂ ਤੁਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਏ ॥
 ਸੀਲੁ ਪੁਛੈ ਸਾਇਰੇ ਭਾਂਈ ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸਮਣੁ ਈ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿ ਦਾਈ ॥ ਬਿਦਿਆ ਜਨ ਕਜੇ ੨ ਮੁਰਖਾਈ ॥ ਸਚਿ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਆਂ
 ਏ ॥ ਅਮਰ ਅਜੁਨੀ ਪਕਹਿ ਮੰਗਏ ॥ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜਾਇ ਸੀਲਾਂ ਗੁਰ ਭਾਂਈ ॥ ਗੋ ਵਰਧਨ ਤੇ
 ਤੇ ਤੇ ਸਮਝਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਗਾਂ ਜਾਂ ਜਨ ਕ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਗੁਰੂ ਆਂ ॥ ਕਲਿ ਜਗ ਕਹੈ
 ਨਾਂ ਨਕ ਹੈ ਦੁਆ ॥ ਬੀਚੇ ਜਗ ਬੀਤ ਹੈ ਅਓਗ ॥ ਤਬ ਤੇ ਰਹਤ ਕਾਂ ਕੀਠ ਉਗਨਾਂ ਉਬਤਾਂ ਇਓ

ਅਪਨਾ ਮੋਹਿ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਪੁਛੁ ਤਹੈ ਤੋਹਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ਭੇਸੈ ਵਕ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ॥ ਦੁ
 ਆ ਪੁਰਿ ਜਨ ਮਨੀ ਚ ਘਾਹਿ ਲੇ ਤੇ ॥ ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਾਹਿ ਪਈ ਠਉ ਫੁ ॥ ਤਬ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਪਾਰਿ ਓਹੈ ਅਉ
 ਗਾਨਾ ਨ ਕ ਕ ਹ ਤਾ ॥ ਸੁਇ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਤੋਹਿ ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਇ ਅਮੋਹਿ ॥ ੪ ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ
 ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕ ਦ ਰਸ ਨ ਕੀਆਂ ॥ ਹੀ ਕੀਆਂ ॥ ਤੰਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿਅ ਜੈ ਨਾ ਹੀ ਕੀਆਂ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ॥ ਜੈ ਸਾਂਅ ਇਅ ਤੈ ਸਾਂਅ ਇਅ ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕ ਦ ਰਸ ਨ ਹੀ ਪ
 ਇਅ ॥ ਨਾ ਪਹੁ ਚੇ ਸਾਂਚੇ ਦ ਰਬ ॥ ਰਾਵੇ ਪੈ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਂ ॥ ਰਿਬੇ ਲੁਬੇ ਲੁ ਅਪਾਂ ਰਸ ਦਾ ਵੇ ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦ ਰਸ ਨ ਕ ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਵੇ ॥ ਅਮੋਹਿ ਬਾਂਤਿ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਇ ॥ ਸੀਲ ਬਚਨ ਸੁਣਾਂ ਵੇ ਤੋਹਿ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ॥ ਸੁਇ ਵਡ ਭਾਈ ਠਉ ਰਬ ਤਾਈ ॥ ਦ ਰਸ ਨ ਦੇ ਖੋਲਾਂ ਗਾ ਪਾਈ ॥ ਜਨ ਕ ਬਿਦੇ ਹੀ
 ਗੁਰੂ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ॥ ਭੇਭੇ ਜੁਗ ਮੇ ਚਰਨ ਪਖਾਂ ਰਾਂ ॥ ਰਾਜੇ ਮੇ ਰਹੈ ਅਉ ਪੁਤਾਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੁ
 ਤਾਂ ॥ ੬ ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ॥ ਇਖ ਨ ਪਰਬ ਤ ਜਾਇ ਦ ਰਸ ਨ ਕੋਰੇ ॥ ਜਨ ਕ ਜਨ ਕ ਕ ਰਿਉ ਪਾਰਿ ਚਰੇ ॥
 ਦੇਖੇ ਦ ਰਸ ਨ ਨਿਗਲ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਉਪਰਿ ਅਦਰ ਨ ਕੋਇ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕ ਉਠਉ ਰਬ ਤਾਈ ॥ ਕ
 ਹੈ ਸੀਲ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ॥ ੭ ॥ ਬੋਲੁ ਹੁਭਾਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਇਖ

ਨਪਰਬਤ ਨਾਂ ਨਕ ਗਇਆਂ ਅੰਗੇ ਬਚਨ ਜਨ ਕੁ ਸੁਣਿ ਲਇਆਂ ਜਨ ਕੁ ਕਹੈ ਸੁ ਕਦੇ ਦਸੁ ਇਥੋ
 ਤਿਨਾਂ ਨਕ ਅੰਗੇ ਇਆਂ ਹਮਰੇ ਪਾਂ ਸਿਧੇ ਲਿਦੁਆਂ ਰਾਂ ਅੰਦਰਿ ਲੇਹੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕੋ ਹਮਦ ਰਸ ਨਦੇ
 ਹੁ॥੮॥ ਜਾਂ ਇਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆਂ ਤਬ ਜਨ ਕੁ ਅੰਪਨੈ ਕੋ ਠੁਲਾਂ ਇਲੀਆਂ ਜਨ
 ਕੁ ਪੁਛੇ ਕਿਉ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਅਬ ਤੈ ਜੋ ਪਕੁ ਉਨ ਕਾਂ ਜਪਤਾਂ॥੯॥ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਦੰਚਾਂ॥ ਤਮਰੀ ਕੀ
 ਰਪਾਂ ਤੇ ਜਪੋ ਅਜਾਂ ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਤੇ ਸਿਟਿ ਗਏ ਤੀਨੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਜਿ ਹ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਪਛਾਂ ਨਿਅੰ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਨਕ
 ਤਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗੁ॥ ਭੁਗੇ ਦੇਖ ਨਿਰਦੇਖ ਹੋਇ ਗਾਂ ਪ੍ਰਾ॥੧੦॥ ਜਨ ਕੁ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਉ ਕਹੈ
 ਅੰਗੇ ਜਾਂ ਉਕਿ ਈਹਾਂ ਰਹੇ॥ ਹਮ ਤੁਮਾਂ ਤਮਏ ਕੋ ਰਾਂ ਉ॥ ਜਗਾਂ ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਨਹੀ ਦੁਗਾਂ ਉ॥ ਤੇ ਤੇ
 ਦੁਆਂ ਪੁਰਿ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇਯੋ॥ ਹਮਰੀ ਨਜਰਿ ਧਰੀ ਤੁਮ ਲੇਖੋ॥ ਜਨ ਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨਕ ਪ੍ਰਾਇ
 ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਦੀਆਂ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨੀ॥੧੧॥ ਨਾਂ ਨਕ ਬੈਲੇ ਸੁਣਿ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੁਗਾਂ॥ ਜਦ ਕਦਿ ਬਰ
 ਨੁ ਤੁਮਾਂ ਪੁਰਾਂ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਭਏ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਏਕੋ ਕਾਂ ਰਕੀ ਕਬਾਂ ਅਨਿਭਾਂ ਨੀ॥ ਹਮ ਕ
 ਉਆਂ ਗਿਆਂ ਤੁਮਰੀ ਹੋਈ॥ ਤੇ ਤੇ ਦੁਆਂ ਪੁਰਿ ਕਲਿ ਜੁਗਿ ਗੋਈ॥੧੨॥ ਜਨ ਕੁ ਕਹੀ ਨਾਂ
 ਕ ਕਉ ਅੰਗਿਆਂ ਕੀ ਨੀ॥ ਅੰਤ ਲੇ ਕ ਕੀ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀ ਨੀ॥ ਅੰਪ ਜਪੋ ਅਉਰਾਂ ਉਪਦੇ

ਸਾ ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਕੁਸਾਯ ਹਰਾਤੁ ਮਕੇ ਦੀ ਨੀਬ ਡਿਮਾਂਈ ਅਕਥਕਥਾ ਕੀ ਕਥਾਂ ਸੁਨਾਂਈ ॥ ੧੫ ॥
 ਜਨ ਕਰਕੀ ਅਗਿਆਨ ਨ ਕਲੇਫਿਰਿ ਮਾਂਤ ਬਸੁਹਤੁ ਮਾਂਤ ਲੋਕ ਕੋ ਪਰਿਮਾਂਤਿ ਹਾਂਤ ਚਲੇ
 ਲੀਤੀ ਉਡਾਂਗੀ ॥ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਕੀਈ ਉਡਾਂਗੀ ॥ ਤਬ ਪੁਛਿ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੋਤ ਨੇ ਜੋ
 ਨ ਮਾਂਏ ਉਹ ਜੋ ॥ ੧੬ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਜੀ ਮਸਤੂਸੀ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜੇ ਫੇਰ ਉਤਰੇ ਮ
 ਤੇ ਇਖਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ॥ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਇਖਨ ਪਰਬਤ ਬੇ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਮਾਂਤਾਂਈ ਬਾਲ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਲਖ ਜੋ ਜਨ ਮਾਂਏ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਮ
 ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂਉ ਰਿਮਾਂ ਹੈ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਸ
 ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂਉ ਧਿਰਨੁ ਪਰਬਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਜੀ ਕੋਈ ਸਾਂਧ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂਫੇ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਇਕ ਰਖੀ ਸਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਉਸ ਰਖੀ
 ਸਰਨੁ ਦੇਖੇਗੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਂਧੇ ਦੇਖੇਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ
 ਮਾਂਭਲਾਂ ਜੀ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾ ਹਰਾਗੁ ॥ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਉਸ ਪਹਾਂਰ ਦੇ ਉਤੇ
 ਤਾਂਤਲਾਂ ਉਕਦ ਰਤਿ ਦਾਂ ਮਾਂਗਾਂ ॥ ਜਲ ਨਾਂ ਲਿਭੁ ਰਿਮਾਂ ਪਹਾਂ ਮਾਂਗਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸਨ

ਨੁਲਗਾਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਅੰਇਆਂ ਆਂ ਓਦੇ ਹੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾਇਸ ਨਾਂ ਨਮਧੇ ਕੋ
 ਰਤੀ ਸੁ ਅੰਗ ਤੇ ਭੁਗਤੀ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇ ਰਖ ਰਬ ਤਮੀ ਨ ਸਰਵ ਰਤੁ ਰੰਗ ਤੇ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨ ਕਮ ਅਰਥ ਪੁਛਿਅਾਂ ਸਾਇ ਰਖੀ ਸਰ ਜੇ ਤੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਸੈ ਮਨ ਅਰਥ ਦੇ ਹਿਾ ਤਾਂ
 ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਅਾਂ ਸਾਇ ਰੇ ਜੇ ਤੇ ਇਸ ਨੁ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ਸੈ ਕਿਸ ਵਾਂ ਸਤੇ ਕਰ ਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਏਹ ਸਾਂ ਗੁਰੂ
 ਗੋ ਤੇ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਤੇ ਭੁਗਤੀ ਮੇ ਸੇ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸਾਂ ਕੁਮੇ ਰ ਰਖੀ ਸਰੁ ਸਮੇ ਰ ਕੇ ਉਪ ਰਿਖੈ
 ਹੈ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਅਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੈ ਸੇ ਮੀ ਨ ਜਲ ਸੇ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਛੁਟੇ ਹੁ
 ਏ ਪ੍ਰਾਂ ਨ ਹਿਤੁ ਹੋਇ ਜਾਤੈ ਹੈ ॥ ਯਹ ਕਰਤ ਬਓ ਨ ਕੇ ਹੈ ॥ ਤੂ ਕਿਉ ਹੀ ਮੇ ਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਯਹ ਸਾਂ ਅਰੁ
 ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਦ ਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ॥ ਇਸ ਨਾਂ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਹੀ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਤਾਂ ਹੀ ॥ ਕੁਮੇ ਰ ਚੇਤ ਨ ਹੀ ॥ ਮੀ ਨ ਨ ਕੋ ਰੇ ਬਿਦ ਜਲ ਤਰੰਗੀ ॥੨॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਅਾਂ
 ਜਾਂ ਪਤੁ ਮਤ ਉਕਿਅਾਂ ਕਹਾਂ ਮੇ ਤੇ ਜਮਾਇਆਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾਂ ॥ ਇਸ
 ਨਾਂ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀਆਂ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਤਾਂ ਰੇ ਤੇ ਲੀਆਂ ਕੁਮੇ ਰ ਜੈ ਸਾਂ ਚਿ
 ਤੁ ਠਹਰਿਅਾਂ ਹੈ ॥ ਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਨਾਂ ਮੇ ਨਾਂ ਨ ਕਮੀ ਨ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਭੁਲਿ ਬਿਛੁਟੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਂ ਨ ਹਿਤੁ

ਇਜਾਵੈ॥ ਤਾਰਖੀ ਸਰਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਕਲਜੁਰ ਮੇਤੂੰ ਹੀ ਹੁਆਂ ਹੈ॥ ਜਨਕ ਬਿਦੇ ਹੀ ੧੫੮
 ਕਾਂਸੇ ਦੁਕਾ॥ ੩॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਹਾਰਖੀ ਸਰ ਮੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਰਖੀ ਸਰ ਜੀ ਤੇ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ
 ਹੈ॥ ੪॥ ਤਾਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਮੇ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਕੁਈ ਤੂੰ ਓਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਹੈ॥ ਜੇ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਬਿਦੇ ਹੀ ਕਾਂਸਿ ਹਜਾਂ ਦਾਂ ਰੁਖਾਂ ਤਾਰਖੀ
 ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਕੁਈ ਮੇ ਓਹੀ ਹੋ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇਆਂ ਅਰੇ ਉਸੁਗਲ ਦਿ ਚਿਲੀ
 ਤਾਂ॥ ਤਾਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਚਲੇ ਕੁਈ ਕੁਟੀ ਮੇ॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਰਜਾਂ ਇ ਮੀ ਗੀ॥ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੁਖ ਸੀ
 ਕਰੀ ਮੇ॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਉਡਾਂ ਗੀ ਲੀ ਤੀ॥ ਬੋਲ ਹੁ ਕੁਈ ਦਾਂ ਹਰੁ ਰੁਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ
 ਉਥੇ ਜੇ ਆਏ ਉਲਕਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ॥ ਅਤੇ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਉਲਕਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ॥
 ਅਤੇ ਜੀ ਏਹੁ ਕੇ ਹਰੇ ਬੀ ਦਰਦਾਂ ਰਾਂ ਹੁ ਹੈ॥ ਤਾਰਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਯਾਂ ਰਾਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ
 ਆਏ॥ ੧੧੦੦੦੦੦॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋ ਜੀ ਏ ਪੁਰਟਾਂ ਬੀ ਦਰਗਾਹੁ ਜਾਂ ਆਂ ਵਸੀਲਾਂ
 ਹਰੀ ਬੀ ਦਰਗਾਹੀ ਜਾਂ ਆਂ ਵਸੀ ਮਛਲੀ ਬੀ ਦਰਗਾਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਰਾਜੇ

ਦੇਖੰਤਜਾਂਇਵਹੀਏਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਪੁਲਿਸਤਖੰਡਲਿਕਾਂਸਹਗ॥
ਰਾਂਜੇਪੁਲਸਤਦਾਂਹੈ॥ ਓਥੋਂਦਾਂਗਾਂਜਾਂਭੁਭੀਛੁਨਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਗੇਘਗੁਕਿ
ਤਨੀਕੁਦੂਰਿਰਹੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਘਗੁਚੇਤਿਆਂਇਆਂਹਈ॥ ਤੈ
ਨੁਪਾਰਿਜਾਂਇਵਾਂਹੀਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਸੀਭੀਘਰਿਚਲਦਾਂਹੈ॥ ਕਿਨਾਂਹੀਚ
ਲਦਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰੁਲੈਜਾਂਸੀਤਾਂਅਸੀਭੀਜਾਂਸੀਏ॥
ਅਤੇਜੇਤੂੰਤਾਂਵਲਾਂਹੈਤਾਂਤੈਨੁਪਹੁਚਾਂਇਛੁਡੀਏਗੇ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਹੁਦਧਕਾਂਦੇ
ਏਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਤੈਨੁਪਕਾਂਦਿਤਾਂਕੇਤੈਆਂਘੇਘਗੁਚਿ
ਤਿਕੀਤਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਸਹਜਿਸੁਤਾਂਇਗਲਪੁਛੀਤੁਜਾਂਮੈਨੁਏਹੁਕਿਉਆਂਖੀ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਚਲੁਭਾਂਈਬਾਲਾਂ॥ ਹੁਦਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਥੇਅਗੇਹੀਦਿਦਾਂਹੋਦਾਂਹੈ
ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਅਜੇਹੀਨਾਂਹੀਕਰਈ॥ ਨਾਂਲੇਨਿਬਾਂਹਣਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਕਰਤਾਂਰਉਤੇਬਹੁਤੁਰਾਂਜੀਆਂਗੇ॥ ਅਸਾਂਉਪਰਕਰਤਾਂਰਬਹੁਤੁਮਿਹਰਦਾਂਨੂੰ
ਜੇਤੈਨੁਅਸਾਂਪਾਂਸੋਉਥੇਨਹੀਮੀਗਿਆਂ॥ ਕਿਉਜੇਤੈਆਂਘੇਆਂਹਾਂਜੀਮੈਭੁਖਦੇਧੇਖੇਮੁਇਆਂ॥

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹਿ ਕਿ ਬੇ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਲੀ
ਜਾਂਹ ਗਾ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਦਾ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰੇਪ੍ਰਹੀ ਆਖਿ ਨਰ ਹਦੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰ
ਹੋਸੀ। ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਂਸੀਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਕੇ ਦਬੇ ਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕ
ਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ
ਰਾਂ ਹੀ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀਰ
ਹਾਂ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਅਤੇ ਦਬੇ ਗੇ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਰੀਜੇ ਹੋਵਾਂ ਗਾਂ। ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਂਹ ਦਾਂਦ
ਨਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਗਾਂ। ਜੀ ਮੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰਾਂ ਤਨ ਡਿਠਾਂ ਹੈ। ਕਰਤਾਰ ਮੇਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਥੇ ਸ
ਵੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਪਾਂ ਕਰੇ ਇ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦਬੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਂ ਵੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂੰ ਅ
ਦੁਸਾਂ ਵਨਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਭੁੰਭੁ ਅਸਾਂ ਭੀ ਗਰਦਇ ਪਰੇ ਇ
ਆਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੂੰ ਅਦੁਸਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ। ਦਬਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੂੰ ਚਿਤੁ ਥਾਂ ਇ ਰਖ। ਕਰਤਾਰ ਭਵੈ ਗਾਤ

ਤੈਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਏਰੋਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਂਚਲੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਰਬੇਲਾਂ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੋ ਉਥੇ ਆਇ ਉਤਰੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੋਂ ਤੇਰੀ ਅਭਿਲਾਖਿ
ਰਹੇਗੀ। ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰਿ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਆਂ ਹੋ। ਚਲ ਕਰ ਖੁਰਮਾਂ ਖਾਂਹਿ। ਤੇਰਾਂ ਅਹਾਂਰੁ ਉਥੇ
ਬਾਂਕੀ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੰਜਵੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਮਰਦਾਂ ਨੇ ਖੁਰਮੇ ਦੇ ਫਲ ਖਾਂਦੇ। ਜਾਂ ਤੈ ਪੜੀ ਆ
ਦਿਨੁ ਰਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਹੁਖ ਬਰਮਾਂਤ ਮੇ
ਦੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਝਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿ ਉਕ
ਰਿਜਾਂ ਤੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇ ਇਉਂ ਕਰਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਭੁਵਿਚੋ ਪਉਣ ਦੀ ਗਿਣਿ
ਖੁਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਵੇ ਸਾਂਸ ਰਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਭਾਵੇ ਤੁਸੀ ਗਿਣ ਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਤੂੰ ਗਿਣਦਾਂ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਗਿਣਣ ਲਗਾ ਪੁਰੇ ਨਵੇ ਸਾਂਸ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚੋ ਹੋਏ
ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹ ਬੁਲਾਂਇ ਆਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ
ਬਾਲਾਂ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪੁਰਣੁ ਹੋਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਂ ਰਾ ਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ

ਕਿਆਂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਕੇ ਹੀ ਮਰਦ ੦੧੮੨
 ਨੇ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਂ ਰਾਮ ਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਿ ਕੁ
 ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹੁ ਇਸ ਵੀ ਏ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਹੁਇ ਕਰੀ ਏ ਆਹੁ। ਤਾਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀ ਆਲ ਕਹੀ ਆਲੀ ਤੀ ਆਮ ਤੇ ਹਿਕ ਚਾਂਦ ਰੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਂਦ ਰਬਾਲੇ ਦੀ ਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਂਦ ਰਾਮ ਦਾ ਨੇ ਦੀ ਆਂ ਹੀ। ਤਿ
 ਹਾਂ ਚਾਂਦ ਰਾਂਦਾਂ ਪਛਣ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾਂ ਉਥੇ ਸਾਂ ਰਿਆਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀ ਆਲ ਕਹੀ ਆਨਾਂ ਲੀ। ਜਾਂ ਉ
 ਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ। ਉਹ ਜੇ ਸੇਤ ਬੀ ਦਰਗਾਮੇ ਸੁਰ ਆਖੀ ਦਾ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਸੀ ਰਾਂ ਮਚੇ ਦੁਜੀ ਪੁਲਿ
 ਬਧੀ ਆਂ ਹੀ। ਓਹ ਨਾ ਡਿਠੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਰਿ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚਲੁ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ। ਉਹ ਭੀ ਦੇਖਿ ਚਲੀ ਏ। ਓਥੇ ਉਤ੍ਰ ਗੀ ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੀ ਦਰਗਾਮੇ ਸੁਰ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਏ
 ਦੇਖ ਵੇਹੋ ਏ ਆਹੋ। ਜੇ ਰਾਂ ਰਖਨਾਂ ਖਚਹੁ ਪੰਜਾਂ ਸਿਧਾਂ ਨਾਂ ਲਿਆਇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਓ
 ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੇਤ ਬੀ ਦਰਗਾਮੇ ਸੁਰ ਮੇਲਾਂ। ਰੋ ਰਖ ਗੁਰੂ ਭਰਖਾਰੀ ਚੇਲਾ॥

ਮਛਿਦ੍ਰ ਨਾਥ ਰਹੇ ਅਲ ਬੇਲਾਂ ਰੋ ਪੀਚ ਦੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਓ ਯੇ ਲਾਂ ਲਹ ਰੁਪਾ ਅੰਇਆ ਅਕੇ
ਲਾਂ ਚਰਖਟ ਨਾਥ ਰਹੇ ਜੁਹੇ ਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ ਦਾਂ ਚਾਂ ਕਉ ਨ ਜੇਤ ਸਰਬ ਸਿਰਸੀ ਗ
ਦੁ ਜਾਂ ਕਾਂ ਕੋ ਕਹਤੇ ਅਉ ਗਾ ਕਉ ਨ ਅੰਤ ਕਿਉ ਪਾਏ ਪਾਗਾ ਕਾਂ ਕੋ ਕਹੀਐ ਅਗਾਮ ਅਪਾਂਗਾ ਕ
ਉ ਨ ਜੇ ਜੇ ਗੀ ਜੇ ਗਾ ਕਮਾਂ ਵਉ ਕਉ ਨ ਸੇ ਸਿਫਤੀ ਗਾਂ ਤਾਂ ਗਾਂ ਉ ਕਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸਨ ਕਉ ਨ ਪਾ ਰਿ
ਪਾਂ ਉ ਕਉ ਦੁ ਸੇ ਬਾਂ ਈ ਨਾਂ ਦੁ ਦੁ ਜਾਂ ਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬੇਲੇ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕ ਬਾਂ ਈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਏ ਪ
ਦ ਨਿਰਬਾਂ ਈ ਕਉ ਨੁ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਂ ਇ ਜਿਤੁ ਅਸ ਬਿਰਹੇ ਕਾਂ ਲੁਨ ਪਾਂ ਇ ਕੁਰਬਾਨੀ
ਪੁਛੇ ਨਾਂ ਕਤੇ ਹੀ ਨਾਂ ਨ ਕ ਸਚੁ ਫੁਟ ਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ ॥ ਨਿਰੰਜਨ
ਜੇਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੇਰਾ ਏਕ ਅੰ ਪਿਦੁ ਜਾਂ ਨ ਹੀ ਹੋਰਾ ਤਾਂ ਕਾਂ ਅੰਤੁ ਪਾਂ ਗਾਂ ਵਾਂਗਾ ਅਗਾਮ ਅ
ਗਾਂ ਪਿਬਿ ਅੰਤੁ ਅਪਾਂਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੇ ਗੀ ਜੇ ਗਾ ਕਮਾਂ ਉ ਸਿਫਤੀ ਗਾਂ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਰਾਂ ਉ ਦਰ
ਸਨ ਅੰ ਪਿਸਹ ਜਪ ਰਿਪਾਂ ਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂ ਈ ਨਾਂ ਦੁ ਦੁ ਜਾਂ ਇ ਸੁਣਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਂ ਨ ਕ ਇਹ
ਬਾਂ ਈ ਜਿਤੁ ਪਾਂ ਇ ਹਿਤੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਂ ਈ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੇ ਸਮਾਂ ਇ ਕਾਂ ਲੁਨ ਰਸੈ ਪਿ
ਤੁਨ ਪਾਂ ਇ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਗੋ ਸਟਿ ਹੋਈ ਮਨੁ ਮਾਂ ਨਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਸਚੁ ਸੇਈ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਬਾਨੀ

ਚੁਕਿਉਕਰਿਥੋਜੀਕਿਉਕਰਿਵਾਂਦੀ॥ਕਿਉਕਰਿਦੁਬਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰਗੀ॥ਕਿਉਕਰਿ ੧੬੨
 ਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁਤਰਿਅੰਗੀ॥ਕਿਉਕਰਿਬਾਂਲੇਜੀਵਤਮਾਰਿਅੰਗੀ॥ਕਦਨੁਗੁਰੁਜਿਸਦੀਖਿਅੰਦੀ
 ਨੀ॥ਭੁਰਥਰੀਪ੍ਰਦਵੈਤਤੁਪਰਬੀਨੀ॥੪॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਗੁਰਮੁਖਿਥੋਜਤਰਾਹੁਇਸ
 ਇਅੰਗੀ॥ਸਹਜਿਮਿਲੇਜਗਜੀਵਨੁਪਾਇਅੰਗੀ॥ਦੁਬਿਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰਗੀ॥ਮਾਇਅੰਗੀ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਜੋਗੁਬਿਜੋਗਪਰਜਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਗਤਿਪਤਿਮਤਿਹੈਨਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁ
 ਤਰਿਅੰਗੀ॥ਸਬਦਿਮੁਏਫਿਰਿਬਹੁਰਿਨਮਰਿਅੰਗੀ॥੫॥ਸਬਦਿਗੁਰੁਸਚੁਦੀਨੀਦੀਖਿਅੰਗੀ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਪੁਰੇਸਚੁਪਰੀਖਿਅੰਗੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਾਂਚੋਸਚੁਪਛਾਣੇ॥ਅਨਮੁਖਿਵਾਂਦੀਤਤਨੁਜਾਣੇ॥ਚੀ
 ਨੇਤਤੁਗੁਰਸਬਦੀਮੇਲਾਂ॥ਸਬਦੁਗੁਰੁਸੁਰਤਿਪੁਨਿਚੇਲਾਂ॥ਅੰਤਰਿਰਤਨੁਗਿਅੰਨੁਪਰਚੈ
 ਰੂ॥ਅੰਤਰਿਨਾਂਮੁਪਿਅੰਨੁਅਖੰਡੁ॥ਸੁਇਭੁਰਥਰੀਨਾਂਨਕੁਬੋਲੇ॥ਸਚੁਨਿਰਤਰਿਤਤੁਵਿਰੋਲੇ
 ੬॥ਗੋਰਖੇਵਾਂਚਾਂ॥ਜਤੀਜਤੀਸਤਵੈਤਾਂਸਾਂਵਾਂ॥ਪਾਂਚੋਇਦੀਮਾਰਿਨਿਵਾਂਗਾਂ॥ਨਾਂਮੁਦੁਨੁਗੁਰਮੁਖਿ
 ਇਸਨਾਂਨੀ॥ਬ੍ਰਹਮਕਾਂਥੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਪਿਆਨੀ॥ਬੋਲੇਸਚੁਨਰਾਣੀ॥ਮਿਥਿਅੰਗੀ॥ਏਹੁਅੰਦਿਪੁਰਖ
 ਕੀਸਿਖਿਅੰਗੀ॥ਜੋਗਕੇਲਖਏਸੋਏਪਤਾ॥ਗੋਰਖੁਕਹੈਸੋਈਅਭਿਧੁਤਾਂ॥੭॥ਗੁਰੁਨਾਨਕ

ਜੀਵਾਂ ਚਾਂਚੀ ਚਲ ਚਾਂਇ ਨ ਖੇਲੈ ਖੇਲੋ ਕਾਮ ਦਾਂ ਮਨ ਤਿ ਆ ਗੈ ਗਾ ਗੇ ਲੋ ਚੀ ਚਲ ਨਾਂ ਰਿਨ ਜਾਂ
 ਇਅ ਖਾਂ ਹੈ ਗਾਗ ਨੀਤ ਰਿਧ ਨ ਖਸਹ ਸਿਮਾ ਹਿ ਚਾਂ ਹੈ ਰਹੈ ਇ ਕੰਤੁ ਸਬ ਦਿ ਨਿਰਬਾਂਇ ਦਰਗਹ
 ਪੈਧਾਂ ਪਤਿ ਪਰਦਾਂ ਏ ਮੇਸੇ ਸੀਜ ਮਰਹੈ ਗੁਰੁ ਪੁਤਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹੈ ਸੇਈ ਅਵੁ ਪੁਤਾਂ ॥ ੮ ॥ ਕਨਕ
 ਕਾਮ ਨੀ ਸਿਓ ਨਾਂ ਹੀ ਗਾਂਤਾਂ ਪਰਦ ਰਬ ਨ ਹਿਰੈ ਨ ਪਰਤਿ ਅਰਾਂਤਾਂ ਜਿਹ ਬਾਂ ਮੁਖੈ ਨ ਭਾਂਖਿ ਅਜਤ
 ਮਨੁ ਮਾਂਦ ਕੁ ਮਨੁ ਤੇ ਪਤੀ ਅਨਾਂ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਸਾਂ ਨਿਅਾਂ ਗੁਰੁ ਤੇ ਸਮਝਾਂ ਨਾਂ ਪਰਦ ਰ ਕੀ ਖਬਰ ਸਚੁ
 ਸਬ ਦਿ ਸਿਏਂਤੀ ਅਬ ਚਲ ਨ ਗਰੀ ਸਚੁ ਜੇਗੁ ਪਛਾਂਤੀ ਜੇਗਾ ਮਾਂ ਰਗ ਕੀ ਐਸੀ ਚਾਂ ਲਾਂ ਪ੍ਰ
 ਦਵ ਤਨਾਂ ਨ ਕ ਸੁ ਏ ਹੋ ਬਾਂ ਲਾਂ ॥ ੯ ॥ ਗੈਰ ਬੇਦਾਂ ਚਾਂ ਕਵਨ ਰੁਪ ਕਵਨ ਬਿਸ ਬਾਂ ਰਾਂ ਕਵਨ ਅ
 ਰੀ ਰੁ ਕਵਨੁ ਅਕਾਂ ਰਾਂ ਕਿਤੁ ਪਾਰਿ ਦਸੈ ਕਵਨੁ ਮਚਾਂ ਰਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਰਾਂ ਜਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਮਹਤਾਂ ॥
 ਕਵਨੁ ਸੁਪੁਰਖ ਪੁਰਖੁ ਪਤਿ ਹੋਤਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਖੈ ਲੈ ਕਵਨੁ ਸੁਖੈ ਖੈ ਕਵਨੁ ਸੁਜੇ ਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੇ
 ਖੈ ਕਹਤੇ ਆਵੈ ਕਹਾਂਇ ਹੁਜਾਂਇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਜੀਉ ਕਹਾਂ ਸਮਾਂਇ ਇਸੁ ਕਥਾਂ ਕਾਂ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਂ
 ਰਾਂ ਬੈਲੈ ਗੈਰ ਪੁਤ ਤੇ ਤਤੁ ਜਾਂ ਰਾਂ ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਸਚੁ ਰੁਪ ਪਵਨ ਬਿਸ ਬਾਂ ਰਾਂ ਗਾਗ ਨ
 ਅਰੀ ਰੁ ਸਬ ਦੁਅਕਾਂ ਰਾਂ ਗਾਗ ਮਖਿ ਸਾਂ ਚਾਂ ਸਚੁ ਮਚਾਂ ਰਾਂ ਗਾਗ ਮਖਿ ਨਿਜ ਪਾਰਿ ਮਹਿ ਲੀਵੈ ਸੈ

ਅਮਰੁਹੋਇਫਿਰਿਕਾਲੁਨੁਗੁਸੈ। ਮਨੁਰਾਂਜਾਂਪਦਨਹੈਮਹਤਾਂ। ਨਿਰੰਜਨੁਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਹੋਤਾਂ।
ਬੋਲੈਪਦਨਅਗਨੁਤ੍ਰਦਾਂਉ। ਸਚੁਪੈਖੈਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਰਾਂਉ। ਹੁਕਮੇਆਵੈਹੁਕਮੇਜਾਂਉ। ਧਿਰੁ
ਪਤੈਜੀਉਸਚਿਸਦਾਂਉ। ਏਹੁਅਗਮਕਥਾਂਕਥੀਨਜਾਂਇ। ਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰੈਦੀਆਂਦਿਖਾਂਇ। ਨਾਨਕ
ਬੋਲੈਸਚੀਗਾਂਥਾਂ। ਸੁਇਹੋਗੁਰਖਗੀਗੋਰਖਨਾਂਥਾਂ। ੧੧। ਜਤੁਪਹਾਂਰਾਂਧੀਰਜੁਸੁਨਿਆਂਰਾਂ। ਅਹ
ਰਦੁਮਤਿਵੇਦਹਥੀਆਂਰਾਂ। ਗੁਰੁਸਬਦੁਸਚੁਸਚੀਧਰਮਸਾਂਲੁ। ਸਚੁਕਰਿਤੁਡਾਂਤਤੁਲੈਛਾਂਲਾਂ
ਪਤੀਮੈਸਬਦੁਸਚੀਟੀਕਸਾਂਲਾਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਿਸਟਿਸਦਾਂਦਇਆਂਲੁ। ਨਾਨਕਨਦਗੀਨਦਗਿਨਿ
ਹਾਂਲੁ। ੧੨। ਏਹੁਸਚੀਗੋਸਟਿਗੁਰਮੁਖਿਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਦਿਰਲਾਂਚੀਨੈਕੋਈ। ਸਚਖੰਡਕੀ
ਬਾਂਈਅਖੰਡ। ਗੁਰਮੁਖਿਜਪਹਿਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਹੋਈ। ਪ੍ਰਵਵਤਨਨਕਤਾਂਗੋ
ਈ। ੧੩। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਮੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਭੁਰਖਗੀਏਕੁਗੁਰੁਏਕਚੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਬੋਲੈਸ
ਹਜਿਸੁਭਾਂਇ। ਹਮਭੂਲੇਤ੍ਰਿਰਾਂਹੁਬਤਾਂਇ। ਨਾਨਕਬੋਲੈਸਚੀਬਾਂਈ। ਸੁਇਹੋਗੋਰਖਨਿਰੰਜ
ਨਪ੍ਰਾਂਈ। ੧੪। ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਾਂਜੋਗੁਕਮਾਂਉ। ਨਿਜਧਾਰਿਮਹਲੀਪਾਂਦਹਿਬਾਂਉ। ਸਤਿਗੁਰਪੁ
ਰੋਕੀਦੀਖਿਆਲੇਗਾ। ਅਮਰਾਂਪੁਰਨਗਰੀਬਸਹਿਧਰਸੇਹਾ। ੧੫। ਤੀਨਜਾਂਰੇਚਉਥੇਚਉਮਹਲੇ

ਪੰਜਸਤਨਓਗਾਇਗਿਆਨਅਮੋਲੇਨਓਪਰਿਛੁਟਿਦਸਦੈਦੁਆਰਿ। ਤਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਹਿਸਬਦਿ
 ਅਪਾਰਿ। ਤਹਅਨਹਦਵਾਂਜੈਪਨਿਓਅੰਕਾਰਿ। ਨਾਨਕਜੇਤੀਜੇਤਿਅਪਾਂਗ। ੧੮। ਸਤਿਗੁਰਪੁ
 ਰਾਂਦੇਪਰਵਾਂਗੁ। ਦਹਦਿਸਿਮੋਟਿਦਸਾਏਗਾਂਗੁ। ਸਚਿਬਿਭੂਤਿਦਰਸਨੁਪਾਰਿਆਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਜੇ
 ਗੀਜੇਗੁਕਮਾਂਉ। ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਂਸੁਨਿਓਪਦੇਸੁ। ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਮਿਟੇਸਭੁਕੁਪਾ। ਨਾਨਕਬੋਲੈ
 ਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਂਗੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਜੇਗੀਜੁਗਤਿਸਚਿਆਂਗੁ। ੧੯। ਦੇਵਕਤੇਬਸੋਪਿਕੁਰਾਂਗੁ। ਪੀਤ੍ਰਿਤੁ
 ਪੋਥੀਪੁਛਿਪੁਰਾਂਗੁ। ਨਓਖੰਡਪਰਤੀਸਗਲੀਟਿਗਹਿ। ਜੇਗਨੁਪਾਂਦਹਿਕੁਰਮਿਕੁਰਮਿਮਰਹਿ
 ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸਰਨਾਂਉ। ਲਖਛੁਓਗਾਂਸੀਜੂਨਨਪਾਂਉ। ਸਾਧਸਿਗਤਿਮਹਿਦਾਂਸਾਂਪਾਂਉ। ਅੰ
 ਆਠਪਹਰਿਹਰਿਨਾਂਮੁਪਿਆਂਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਜੇਗਾਅਟਲਅਸਥਾਨਾਨਾਨਕਪ੍ਰਣਦੈਸਦਾਂਕੁ
 ਰਬਾਂਗੁ। ੨੦। ਸੁਣਿਰੇਕੁਰਬਾਰੀਗੋਰਖਨਾਂਬਾਂਗੁ। ਨਾਂਅਬਿਨਾਂਡੁਬੇਬਹੁਸਾਂਧਾਂ। ਸਾਂਧਿਕਸਿਧਗੁਰੁਬ
 ਹੁਚੇਲੇ। ਗੁਰਸਬਦਬਿਨਾਂਦੁਖੀਏਦੁਹੇਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਦੀਨਾਨਕਬੋਲੇ। ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿਤ
 ਤਦਿਰੇਲੇ। ੨੧। ਤਾਂਫੇਰਿਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂਚਲਤਾਂਹੈਸਿਧਾਂਕਾਂਮੇਲਾਂ
 ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਆਂ। ਗੋਰਖਨਾਂਬਜੀਮੇਲਾਂਕਹਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੋਰਖਕਹਿਆਂ। ਅਚਲਦੁਟਾਂ

ਲੇਗਸਿਧਾਂਕਮੇਲਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸਿਧਾਂਕਹਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਇਥੋਕਿਤਨੇਕੋਹਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ੨੬੪
ਰਖਨਾਂਥਕਹਿਆਂਜੀਈਹਾਂਸਿਉਚਉਦਹਜੈਪੰਜਹਤਰਕੋਜੁਹੈ॥ ੨੪੭੫॥ ਅਤੇਮੇਲਾਂਭੀਕ
ਲਿਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਜਾਂਹੁਜੀ॥ ਤੁਮਸਿਧਹੋਉਤਤੇਜਾਂਹੁਗਾ॥ ਗਮਤੋਮਨੁਖਹੈ॥ ਤਕੁਰ
ਥਰੀਬੋਲਿਆਂਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਲਾਂਤੈਤੋਕਉਸਕਉਉਡਾਂਦਤਾਂਬਾਂਅਬਤੁਸੁਕਉਕਿਆਂਹੁ
ਆਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਹੁਰਥਰੀਨਾਂਬਾਂਜਿਸਕਉਸਉਡਾਂਈਥੀਸੋਗਮਕਉਭੀਉਡਾਂ
ਦੈਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਰਥਰੀਕਹਿਆਂਅਰੇਨਾਂਨਕਕਉਸਤੈਨੇਹੀਉਡਾਂਈਥੀ॥ ਕਿਕਿਸੀਅਉਰਨੇਉਡਾਂ
ਈਥੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸਚਸਬਦਨੇਕਉਸਉਡਾਂਈ॥ ਆਂਗਿਆਂਏਕੋਕਾਂਰਕੀਆਂ
ਈ॥ ਬਿਨੁਆਂਗਿਆਂਸੋਕਉਨਉਡਾਂਦੈ॥ ਐਸਾਂਕੋਈਦਿਸਟਿਨੁਆਂਦੈ॥ ਹਮਕਉਭੀਉਡਾਂਹਮ
ਗਿਆਂਦੇਹੁ॥ ਤੁਮਚਲਹੁਆਂਗੇਹਮਆਂਇਮਿਲੇਇ॥ ਤਾਂਸਿਧਾਂਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਤਾਂਈ
ਜੀਦਾਂਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਣੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕਿਉਡਾਂਈਬਾਲਾਂਸਿਧਤਾਂ
ਗਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਚਲਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂ
ਅਸੀਭੀਜਾਂਈਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਭੁਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਉਥਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਂ

ਏਅਚਲਵਟਾਲੇਹਿਕਪਲਕਵਿਚਿਅੰਇਪਹੁਚੇਗਹਿਕੁਪਿਪਲਦੇਹੇਠਿਬਟੁਅੰਗਾਂਉਸ
ਉਪਰਿਬੈਠਿਗਏ।ਜਹਿਸਿਧਅੰਏਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖਨਿ।ਜੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਅਗੇਹੀਬੈਠਾਹੈ।ਤਾਂਗੇਰ
ਖਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸੁਹੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਅੰਦੇਸੁ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਏਕੰਕਾਰਕੋਅੰਦੇਸੁ
ਹੇਗੇਰਖਨਾਂਬਾ।ਤਾਂਭਰਥਰੀਕਹਿਅੰਅਗੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤ੍ਰਿਕਿਛੁਇਸਟੀਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕ
ਹਿਅੰਅਗੇਭਰਥਰੀਇਸਟਹਮਾਂਰਾਂਏਕੰਕਾਰਾਂਸਚਮੈਤ੍ਰਕੀਅੰਨਿਸਤਾਂਰਾਂਉਸਤਾਂਦੁਹਮਰਾਂ
ਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰਾਂਆਦਿਅੰਤਿਬਚਨਾਂਕਾਂਸੁਰਾਂ।ਜਿਨਹਮਕਉਪੀਖਲਗਾਏਅੰਸੋ।ਤੁਮਤੇਅੰ
ਗਈਹਾਂਅੰਏਬੈਸੋ।ਨਨਕਕੋਪ੍ਰਕੁਰਿਰੱਪਾਂਕੀਨੀ।ਸੁਣਹੋਭਰਥਰੀਤੈਅਕਲਨਲੀਨੀ
੨।ਜਾਂਊਥੇਮੇਲਊਝੁਹਿਅੰਤਾਂਵਟਾਲੇਹਿਅੰਏਕੰਕਾਰਾਂਨਕਨੁਸਿਏਤਾਂ।ਲੋਕਅੰਏਕ
ਰਿਕਈਪੇਰੀਪਏ।ਅਤੇਬਹੁਤੁਦੁਸਟੀਲੋਕਰਣਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਕਿਉਭਾਂਈਬੰ
ਲਾਂ।ਏਥੇਲੋਕਦੁਖਦੇਹੈ।ਅਤੇਭਾਂਈਬਾਲਾਂ।ਅਸਾਂਮਰਦਾਂਨੇਦੇਪੁਤਰਨੁਊਥੇਲੈਅਵ
ਣਾਂਹੈ।ਅਤੇਦੁਇਸਾਪਕੰਧਾਂਗਵਿਚਿਹੈਨਿ।ਉਨਾਂਨਾਂਲਿਅਸਾਂਨਾਂਦਚਨੁਹੈਉਨਾਂਨਾਂਮਿਲਣਹੈ
ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀ।ਸਹਜਾਂਦਾਂਮਰਦਾਂਨੇਦਾਂਪੁਤਰਤਾਂਤਲਵੰਡੀਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿ

ਅੰਤਾਈਬਾਲ ਉਸਤਾਈਜਰੂਰਉਥੇਲੈਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਅੰਭਲਾਂਜੀਚਲਾ॥ ਬੋਲਹੁ॥ ੨੬੫
ਈਜੀਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਅੰਦਿਚੰਦ੍ਰ
ਭਾਂਸੀਪੁਦੇਖੁਹਤੇਉਤਰੇ॥ ਬਾਲੇਦੇਪਿਉਦਾਂਖੁਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਭਾਂਈਬਾਲ
ਰਾਂਈਬਲਾਂਰੋਤਾਂਚਲਿਗਈਅੰ॥ ਅਤੇਕਾਲੁਭੀਚਲੁਗਈਅੰ॥ ਅਤੇਮੀਮਾਂਬੀਬੀਭੀਚਲਿਗਈ
ਅਤੇਚਾਂਚਾਂਲੁਰਹਦਾਂਹੈ॥ ਉਹਚੀਮਰੂਪਉਸੀ॥ ਅਤੇਅਸਾਂਜਰੂਰਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ ਤੂੰਮਰਦਾਂਨੇਦੇਪੁ
ਤਨੁਸਦਿਲਿਅੰਉ॥ ਚੁਪਚੁਪਾਂਤਿਅੰਜਾਂਦਕਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਸਹਜਾਂਦੇਨੁ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਧਿਅੰਅੰਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਅੰਭਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਜਾਂਇਸਹਜਾਂਦੇਨੁਸਦਿ
ਅੰ॥ ਚਾਰਿਪੜੀਅੰਰਾਂਤਿਗਈਅੰਹੀ॥ ਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦਾਂਅੰਦਰੋਨਿਕਲਿਅੰਇਅੰਜਾਂਦੇਖੇ
ਤਾਂਬਾਲਾਂਸੀਪੁਹੈ॥ ਜੇਨਾਨਕਤਪੇਨਾਂਲਿਅੰਹਾਂ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਂਪਿਉਭੀਇਨਾਂਦੇਨਾਂਲਿਅੰਹਾਂ॥ ਸਿੰਦ੍ਰ
ਇਕਰਿਸਹਿਜਾਂਦਾਂਬਾਲੇਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਇਅੰ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਦੁਚਨੁਕੀਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦਾਂਕਰਤਾਂ
ਰੁਭਲਾਂਕਰੇ॥ ਅਤੇਅੰਪਣਨਾਂਉਦੀਦਾਂਤਿਦੇਵੈ॥ ਸੁਣਿਭਾਂਈਸਹਿਜਾਂਦਾਂਤੈਨੁਨਾਨਕਤਪਾਂਸ
ਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦੇਅੰਧਿਅੰਜੀਮੇਰਾਂਬਾਂਬਾਂਕਿਥੈ॥ ਭਾਂਈਸਹਿਜਾਂਦਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਂਸ

ਹੈ। ਤੇ ਤੁਰਤ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸਹਿਜਾਂ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਠਿ ਕੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇਆਂ। ਅੰਏ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿਧਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ। ਤੇ ਗਾਂ ਪਉ ਕਾਲਵ
 ਸਿਰੋਇਆਂ। ਅਸਾਂ ਨੂ ਜੋ ਗੁਆਂ ਹਾਂ ਤੈ ਨੂ ਸਿਰੋ ਪਾਂ ਉਦੇ ਦੁਣਾਂ। ਅਪਤੈ ਨੂ ਕੇ ਹਵਾਂ ਸਿਰੋ ਪਾਂ ਉਦੇ ਟੀਏ।
 ਇਥੇ ਦਲੈ ਨਾਂ ਹੈ ਕੇ ਦਰਗਾਂ ਹਦਾਂ ਸਿਰੋ ਪਾਂ ਉਲੈ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ। ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦ
 ਨੇ ਨੂ ਦਿਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੇਨੂ ਦੇ ਹਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ ਤੇ ਗੇ ਪਉ ਅਸਾਂ ਥੇ
 ਸਾਂ ਰੁਣਾਂ ਮੰਗਲੀ ਤਾਂ। ਅਸਾਂ ਉਸਤਾਈ ਸਾਂ ਹਿਆਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਉਥੇ ਚਲ ਕਹਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸੇ ਜੇਹ
 ਹੋਵੈ। ਅਗੇ ਭੋਗੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਟੀ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ। ਜੋ ਮੇਨੂ ਬਾਂਬੇ ਦੇ
 ਥਾਂ ਨਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਮੇਥੇ ਭੀ ਮਿਹਰਦਾ ਨਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ।
 ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੂ ਥੇ ਹੀ ਲੈ ਚਲੀਏ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਤੇਏ ਚਲੇ। ਜਾਂ ਮੁਲ
 ਤਾਂ ਨਦੀ ਪਰਤੀ ਗਏ। ਨੇਰੇ ਤੁਲੀ ਭੁਦੇ ਨ ਉਕੇ ਹਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿ ਕੁਸਜਣੁ ਬੈਠਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ
 ਜੀ ਦੁਹਗਰਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਸਜਣ ਕੇ ਹੀ ਤਰਾਂ ਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਹੀ ਤਰਾਂ ਪਾਇ ਤੇ ਬੈਸ
 ਨੇਰੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ ਇਸ ਗਿਰਾਂ ਉਦਿ ਚਿਜਾਂ ਹਿ। ਪਰ ਤੁਰੇ ਨਾਂ ਹੀ।

ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮਿਨੁ ਕੇ ਹਾਂਡ ਰਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇਹ ਲਿਖਿ ਉਚੇ २੬੬
 ਕਪੜੇ ਅੰਗੇ ॥ ਜਾਂ ਇਸਹਜਾਂ ਦੇ ਰਾਂਅ ਸਤਿ ਕੀ ਤੀ ॥ ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਸਜਣ ਵੇਲਿ ਅੰਮਾਂ ਉਤਾਂਈ ਜਬ
 ਰਾਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਅੰਭਾਂਈ ਕਿਥੇ ਅੰਭੇ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਪਰ ਦੇ ਸੀ ॥
 ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਅੰਭਾ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਰਾਂਸੀ ਹੋ ॥
 ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀ ਦਾਂ ਮਿ ਰਾਂਸੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਜਾਂ ਕੀ ਵੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀ ਦਾਂ ਮਿ ਰਾਂਸੀ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਅੰਭਾਂਈ ਉਸ ਦਾਂ ਉ ਕਿ ਅੰਗੇ ॥
 ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਉਸ ਦਾਂ ਉ ਨਾਂ ਨ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਕਉ
 ਦੁਹੇ ਦਾਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਪਤੀ ਹੋ ਦਾਂ ਹੋ ॥ ਪਰ ਅੰਦਰ ਮੀ ਵਰਾਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਜੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਮਾਂ ਨ ਓਹੁ ਤਸ
 ਥੇ ਭੀ ਵਰਾਂ ਅੰਦਰ ਮੀ ਹੋ ॥ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਅੰਦਰ ਮੀ ਅੰਭਾਂਈ ਓਹੁ ਵਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀ ਦਾਂ ਮਿ
 ਰਾਂਸੀ ਹੋ ॥ ਖਿਜਮਤ ਇਸ ਦੀ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਕਰਣੀ ॥ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਖਵਾਂ ਲਵਾਂ ॥ ਜਾਂ ਹਿ ਭਾਂਈ ਇਨ
 ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਪਵਾਂ ਲਵੇ ॥ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਹਿ ਕਰਿ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਂਹਿ ਲੀਤੇ

ਗ

ਅੰਨੇ ਅਤੇ ਲਗੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਤੇ ਰੇਧਾਂ ਸਿਰੇ ਰੁਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਵਿਚਿਯ
ਦਿਕੀ ਤਾਂ ਕੁਲੇਤ ਪਸਾਰੀ ਮੇਂ ਨੁਕਲੀ ਜਾਂਗਾ ਭੇਜਿ ਅੰਗਣੀ ਕਪਟੇ ਲਾਂਹਿਲੀ ਤੇ ਅੰਨੇ ਅਤੇ ਬੀਨਿਬ
ਹਾਂਲਿਅਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੁ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਸਹਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਵੇਅਾਂ ਇਖੌਰੇ ਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਰਿਆਂ ਦੇ ਖਨ ਸੇ ਸਜਣ ਅੰਸੀਤ ਰਾਂਬੇ
ਠਾਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਭਾਂਟੀ ਸਜਣ
ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਅੰਗੇ ਸਜਣ ਬੋਲਿਆਂ ਆਂ ਉਭਾਈ ਸਤਿਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ
ਭਾਂਟੀ ਸਜਣ ਇਥੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਰਿਕਅਾਂ ਦਮੀਆਂ ਇਆਂ ਹੈ ਮਿਰਾਂਸੀ। ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਇ
ਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਅੰਧਿਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਰਿਓ ਭਾਂਟੀ ਸਜਣ ਮੁਕਰਦਾਂ ਕਿਓ
ਹੈ। ਇਥੇ ਅੰਧਿਆਂ ਹੈ। ਅੰਗੇ ਸਜਣ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ। ਮੇਂ ਨੁਕਿਆਂ ਜ
ਰੂਪਈ ਹੈ ਜੀ ਮੁਕਰਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਭਾਂਟੀ ਬਾਂਲਾਂ ਇਸ ਬੈਸਨੇ ਦਮ
ਹੁਕਾਂ ਲਾਂਕਰਾ ਅੰਗੇ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਕਦਿਲਿਆਂ ਉ। ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਜਾਂਦਿ ਅੰਦਰਿ ਵਹਿਅਾਂ
ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਬਾਂਬੇ ਠਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿਆਂ ਉ ਨੁਸਹਜਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦਦਾ

ਈ ਸਹਜ ਦੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜਮਾਨੁ ਤੁਸਾਂ ਮੈ ਨ ਕਿਥੇ ਭੁਜਿ ਆਂ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥
 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੀ ਨਿਘਤਿ ਆਂ ਨਾ ਮੈ ਕਿ ਅੰਕਰਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂ ਲੇ ਅੰਖਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਹੁਇ ਤੇ ਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ ਦੇ
 ਅੰਗੇ ਜੀ ਨਾਂ ਬਪਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ਸਿਰੀ ਮਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਂ ਹੀ ਅੰਖਿਆ ਹੋ ਜੇ ਹਾਂ ਅੰਖਿਆ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂ ਲੇ ਅੰਖਿਆ ਚਲੁ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਕਪੜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਅੰਖਿਆ ਹੋਗਾ ਤੂੰ ਚੰਦਰ ਨਾਂ ਹੀ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੂੰ
 ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰੀ ਪਾਂ ਸਿ ਅੰਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰਿ ਅੰਖਿਆ ਅਤੇ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਕਪੜੇ
 ਰੇ ਕਿਥੇ ਨੀ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਕਰਿ ਅੰਖਿਆ ਹੋਭਲਾਂ ਭੁਗਤੁ ਧੈ ਸੋ ਨੇ ਹੋ॥ ਇਹ ਤਾਂ ਠਗੁ ਹੈ ਜੀ ਰੇ ਟੀ ਪਾਂ ਦੁਖ
 ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਂ ਵਿ ਕਰਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੀ ਨਿਘਤਿ ਚੰਨਾਂ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ
 ਏ ਹੋਭਗਤੁ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰਿ ਅੰਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਂਟੀ ਸਜਣਾਇ ਹੁਕਿ ਅੰਕ ਮੁਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਅਰੇ
 ਸਜਣ ਸਗੀ ਮਦਾਂ ਹੋਇ ਅੰਬੋਲ ਸੀਧੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰਨੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇ ਅੰ॥ ॥ ਰਾਂ ਗੁ
 ਸੁਹੀ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ਉਨਲ ਕੇਹਾਂ ਚਿਲਕ ਦਾ ਪੋਟਿ ਮਕਾਲ ਹੀ ਮਸਾਧੋਤਿ ਅੰ ਦਾਂ ਗੁਨ ਉਤਰੈ ਮੈ ਮਲਿਧੋ
 ਵਾਂ ਨਿਤੁ॥ ੧॥ ਸਜਣ ਸੇਈ ਮਾਂ ਏ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਚਲਿਦਿ ਅੰ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਲਿਨੀ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾਂ ਮੀ ਗੀ ਅੰ ਸੇ
 ਹਾਂ ਜਰੁ ਪੜੇ ਦਿਸੀਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉਅੰ ਫੁਟਿ ਪਿਪਲੁ ਜੀ ਮਿਅਾਂ ਬੁਰੇ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਬਾਂ ਹਰਿ ਦਿਸੈ ਜੇ

ਹਏ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੇ ਲਾਲੂ॥ ੨॥ ਅਥੇ ਟਿਕਾਲ ਲਹੈ ਗਲ ਵਿਚਿ ਮਾਲਾ ਚਾਰਿ॥ ਬਾਂਤਿ ਫਰੋ ਸੀ ਸਿਖਿ ਅੰ
ਠਗਾਣ ਨੁ ਸੀਸਾਰੂ॥ ੩॥ ਬਗਾਂ ਬਗੇ ਕਪਰੇ ਤੀਰਥ ਮੰਦਿਰ ਸੀਨਿ॥ ਪੁਟਿ ਪੁਟਿ ਜੀਅ ਮਾਰਦੇ ਸੇਬ
ਗਨ ਕਹੀਅਨਿ॥ ੪॥ ਕੋਰੇ ਮੰਡਪ ਮਾਂਤੀ ਅੰਧਾਂ ਸਹੁ ਚਿਤ ਦੀਅੰਹੁ॥ ਢਹੀ ਅੰਕੀ ਮੁਨ ਅੰਦਨੀ ਵਿ
ਚਹੁ ਸਖਈਅੰਹੁ॥ ੫॥ ਸਿਮਲੁ ਰੁਖ ਸਗਰੇ ਮੰਮਲੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਿਨਿ॥ ਜੇ ਫਲ ਕੀ ਮਿਨ ਅੰਦਨੀ
ਸੇਗਾਣ ਮੇਤ ਨਿਹੀਨਿ॥ ੬॥ ਅੰਧ ਲੋਕੁ ਰੁਠਿ ਠਾਂਇਅੰ॥ ਭੁਗਰਵਾਂ ਟਬਹੁ ਤਾਅਖੀਲੇ ਹੀ ਨਾਲਹਾਰੁ
ਚੁਕਿ ਲਿਖਾਂ ਕਿਤੁ॥ ੭॥ ਚਾਂਕਰੀ ਅੰਚੀ ਗਿਅਈਅੰ॥ ਅਵਰੁ ਸਿਮਾਂਦ ਪਕਿਤੁ॥ ਨਾਂਕ ਨਾਂ ਮੁਸਮਾ
ਲਿ ਤੁਥ ਪਾਂਛੁ ਟਹਿ ਜਿਤੁ॥ ੮॥ ੧॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਠਗਾਰੂ ਨਾਂਕ ਕੀ ਦੇਖੈ ਰਾਂਤੇ ਛਹਿ ਪਇਅੰ॥ ਤਾਂ ਗਾਰੂ
ਨਾਂਕ ਕਹਿਅੰ॥ ਭਾਂਈ ਸਜਣਾਏ ਹੁਕੀ ਮਛੁ ਤੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰੁ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੈ ਦੀਅੰ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ
ਜਪੇ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਜੀਅ ਦਾ ਭੁਲਾਹੈ ਦੀ॥ ਤਸਜਣ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਮੇਨੁ ਹੁਇ ਰਖਿ ਲੇਹੁ॥ ਮੇਅਉ ਗਾਇਬ
ਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਇਧਰਿ ਅੰਏ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗਾਰੂ ਨਾਂਕ ਕਹਿਅੰ॥ ਸੁਇ ਭਾਂਈ ਸਜਣਾਏ ਹੁ
ਸਹਜਾਂ ਦਾਂਤੇ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਹੋਇਅੰ॥ ਅਤੇ ਮਿਰਾਂਸੀ ਹਈ॥ ਜੇਇ ਸਤਾਂਈ ਮੰਨੇ ਗਾਂਤਾਂ ਕਰਤਾਰੁ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੈ
ਹੋਈ ਗਾਂ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਅਗੇ ਹੋਰੁ ਕਰਨਾ ਹੀ॥ ਤਸਜਣ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਪਿਛੁ ਲੇਬਖਸੀਅਨਿ॥ ਅਗੇ

ਨਾਕਰਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਗੁਣੀ ਸਜਣ ਤੇ ਰੇਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਏ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜਣ
ਨੁਨਿਵਾਂ ਜਿਕਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ
ਵੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਰਮੇ ਸਹਰਿ ਜਾਂਇ ਖੜਕੀ ਤਾਂ ਅੰਖਣ ਲਗੇ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਤੇਰੀ ਪਉ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਏਹੁ ਸਮਾਂ ਧਿਹਈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕ
ਹਿਆ ਮੀਨਿ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ ਅੰਖੇ ਗੇ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸਹ
ਜਾਂ ਦੰਤੂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਯਾਰੁ ਯਾਰੁ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਟ ਬਰਤਾਂ ਉਥੇ
ਹੀ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਇਥੇ ਡੇਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ ਮੀਜੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਸੀਏ ਸੁ
ਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਖ ਦੇ ਅੰਏ ॥ ਤੂੰ ਟਬਰੁ ਮਾਂ ਪੇਣ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਨੁ ਹੋ
ਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਕਿ ਸੁ ਅਪਾਰੁ ਰਹਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਂ ਵਿਕਰੇ
ਗਾਂ ਅਸੀਤਿ ਤੇ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਖਰੇ ਅੰਏ ॥ ਤੁਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
ਮੇਨੁ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ
ਉਡ ਗਈ ਤੀ ਜਾਂਇ ਕ੍ਰਿਧਾਂ ਗਦਿ ਚਿਖਰੇ ਹੋਏ ॥ ਉਥੇ ਹਿਕਮ ਗਲ ਪਠਾਏ ਅੰਏ ॥ ਫਕੀਰਾ ਉਸਦਾ ਨਉ

ਯਾਰ ਅਲੀਆਂ ਹਾਂ ਉਸਨਾਂ ਲਿਭੇ ਟਾਂਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲੁ ਕੀਤੇ ਸਾਸੁਆਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਮਨ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਇਨੇ ਚਿਫੁ ਮੀਦ ਸਿਧਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਬੀਦਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਸੁ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਪੀਰ ਜੀਦ ਪੀਰ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰ ਜੀਦ ਪੀਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਰੇ ਮਾਂ ਰੇ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਇਤ ਕਾਂ ਦੇ ਨੇਸਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਚਿ
 ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪੈਦਾਂ ਸੁਦਿ ਮੁਰਦ ਸੁਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਯਕ ਖੁਦਾਂ ਇਪੀਰੁ ਸੁਦਿ ਕੁਲੁ ਮਾਂ ਲਮ
 ਮੁਰੀਦਾ ਫਕੀਰ ਖਬਰ ਦਾਂਗੀ ਗਿਰਿ ਗਰਿਨਾਂ ਦਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਦਾਂਗੀ ਦਿਗੁਰੇ ਸਿਖੁ ਦਾਂ ਇਦਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰਾਂ
 ਮੁਰੀਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਸੁਆਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਮਾਂ ਮਾਂ ਰਾਮ ਅਲੀ ਦੰ
 ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਨਕ ਸੁਆਂ ਮੁਬਾਂ ਬਾਂ ਵਲੀ ਕੀਧਾਂਗੀ ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਟੀ ਜੀਦੰ
 ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕੀਧਾਂਗੀ ਦਿਚੋ ਨਿਕਲਿਆ ਹਿਕਸੁ ਦੇ ਹਨੁ ਚਲਿ
 ਮਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਦਾਂ ਯਾਰਾਂ ਸੇਖੁ ਸੁਫਲ ਧਨੰ ਬਿਦਗ ਸਹੁਦ ਧਨੰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਦੰ ਮਾਂ

ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਨਾਂ ਲਿਖ ਰਚਿ ਦਾਦਾ ਅੰਗਾਂ ਉਹੁ ਮੁਗਲ ਪਾਂਸਿ ਅੰਇਆਂ ਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਪਠਾਂ ਦਾਦੇ ਖੇਤਾਂ
 ਕਿਆ ਦੇਖੀ ਜੇ ਅੰਗੇ ਮੁਗਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਪੁਛਿਅ ਮੁਗਲ ਨਾਂ।
 ਮੇਮੀਰਾਂ ਤਾਂ ਰਾਵਖਤ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਨ ਜਾ ਰਿਆ ਦਾਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ
 ਕਹਿਆ ਮੀਰਾਂ ਮੁਝ ਕੋ ਤੂੰ ਅਜਾਮਦ ਰੁਨ ਜਾ ਰਿਆ ਦਾਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਪੁਦਾਇ ਦਾਰੀ ਤੁਝਿ
 ਮਦਾਰੀ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਬੁਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਗਮਚੁ ਹਵਲਾ ਮਸਤਾ। ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਕੁਆ
 ਜਾ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਅਕਰਾਫਕੀਰ ਗਮਚੁ ਪੀਰ ਸੁਦੀ। ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਉਗਦੀ ਦਾਗ ਮਬਲ
 ਪੁਰਸੀਦੀ। ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਾਂਬਨ ਸੁਦੀ ਉਗਪਲਾ ਸਾਬਿ ਮਤਬਲ ਦਰੋਗ ਨਨੇ ਅੰਇਦੇ
 ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਸਮਾਂਬਿਰਾਂ ਦਰਿਸਮਾਂ ਰਜਾਇ ਸਦੀ। ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਤਬਲ ਦੀਦੇ
 ਰਓਗ ਜਾਂਏ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਪੁਦਾਇ ਸਤਾਰੀ ਅਗਰ ਮਿਹਰ ਕਰਾਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇਅਗੇ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਗੁਫਤ ਸਮਾਂਬਿਰਾਂ ਦਰੇ। ਯਾਰ ਬਫਾਂ ਦਾਰਾ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ
 ਈਲੁਫਤ ਪੁਦਾਈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆ ਅਰੇਅਗੇ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਜੇ ਪਠਾਂ ਦਾਦਾ ਅੰਗਾਂ ਸੇਦਇ
 ਤੈਦਿ ਨਪਰਚਿ ਕਹਿ ਚਲਦਾਰ ਹਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਹੁਣ ਪਰਦਾਂ ਮਾਰ ਬੈਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ਬੋਲਹੁਤਾ

ਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਹਿਦਿਚਿਜਾਂਇਨਿਕਲਿਆ॥
 ਅਗਦੇਹਦਿਚਿਇਕੁਖਤਰੇਟਾਂਦੁਰਿਆਚਉਦਾਂਪੰਦਾਂਦਾਂਆਹਾਂ॥ ਓਹੁਸਦਾਂਪਹੁਰਗਾਂਤਿਰ
 ਹਦੀਆਂਹੀ॥ ਜੇਆਇਕੇਹਿਕੁਸੁਹਰੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸਾ॥ ਸੇਉਹੁਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਂਹੀ
 ਓਹੁਗਟੀਬਰਫਦੀਜੰਮਰਹੀਆਂਹੀ॥ ਤਾਂਖਤਰੇਟੇਓਹੁਗਟੀਭੰਨੀਲਗਾਨਾਂਵਦਾਜਾਂਨਾਇ
 ਮੁਕਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੂੰਕਉਦੁਹੈਅਤੇਤੇਰਾਂਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੂੰਉਪ
 ਦੇਸੁਕਿਸਦਾਂਕਮਾਂਵਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਓਹੁਖਤਰੇਟਾਂਬੋਲਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੂੰਕਉਪੁਛਦਾਂਹੈ॥ ਪਰੋਜ
 ਨੁਤੇਸੁਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਈਹਾਂਏਕੁਗਮਾਂਰਾਂਭਾਂਈਹੈ॥ ਹਮਇਸਦਾਂਸਤੇਪੁ
 ਛਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਉਸਕਾਂਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਹੋਤਾਂਕਉਦੁਹੈ॥ ਬੇਟਾਂਕਿਸਕ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਨਾਂਉਤੇਉਸਕਾਂਬਿਸਲਜੇਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਬੇਟਾਂਰਾਂਜੇਜਨਕਕਾਂਥ
 ਅਰੁਹੋਤਾਂਤੂੰਬੋਲੀਥਾਂ॥ ਤਾਂਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਤੂੰਕਦਕੀਬਾਂਤਿਕਰਤਾਂਹੈ॥
 ਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਤੇਤੇਜਗਮੈਕਹਤੇਹੈਜੇਹੁਆਹੈ॥ ਕਹਾਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਅਰੁਕਹਾਂਤ੍ਰੀ॥ ਅਰੁਕਹ
 ਓਹੁ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਜੇਓਹੁਹੋਵੈਤਾਂਹਮਕੇਆਪੇਪਛਾਂਦਲੇਵੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ

ਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਂ ਭਲਾ ਜੀਤਦਿਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਥਾਂ ਅਰੁ ਤੁਕਰਤਾਂ ਕਿਆਂ ਥਾਂ ਅਰੁ 290
 ਅਬ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਤਦਿ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਗਵਰਧਨੁ ਥਾਂ
 ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹਮ ਸਿਖ ਹੋਤੇ ਥਾਂ ਅਬ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇ
 ਟੇਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੈ ਤੇ ਨਿਸਾਂ ਨੀਆਂ ਭਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੈ। ਪਰੁ ਏਕ ਅਉਰ ਭੀ ਨਿਸਾਂ ਨੀ ਦੇ
 ਗੁ। ਤਦਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਕਹੁ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁਕਹੋ। ਸੋ ਨਿਸਾਂ ਨੀ ਦੇ
 ਵਉ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇ ਟੇਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਹ ਹਮਾਂ ਰੀ
 ਕਦਿ ਛੁਟੇਗੀ। ਅਰੁ ਅਬੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਅਬ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਦੀ
 ਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਈ ਹੋਦਾਂ ਲੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਦ ਉਹੁ ਮੁਸਕੇਗਾਂ ਤਬ
 ਤੁਮਾਂ ਰੀ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਦੀਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਪੁਛਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਥਾਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਂ ਉਬੀਰਮ ਦੇਉ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਉਦੇ ਸਿਘ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਥਾਂ
 ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦਮਾਂ ਦੁ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਹਮ ਤੁਮ ਉਸਕਾਂ ਬਡਾਂ ਅਦਬੁ ਕਰਦੇ ਥਾਂ। ਉਸਕੀ ਬਰਾਂ ਬਰੀ
 ਕੋਈ ਨਥਾ ਕਰਿ ਸਕਤਾਂ। ਅਬ ਭੀ ਭਾਂਗੀ ਭਗਤ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਕਹਿਆਂ।

ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ ॥ ਪਰਏ ਕੁ ਨਿਸਾਨੀ ਅਉਰ ਭੀ ਤੁਮਹਾਰੇ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕ
ਹਿਆ ॥ ਕਹੁ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤੀ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਤੇ
ਗਮੇ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇਹਮ ਤੁਮ ਏ ਕਠੇ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਅਬ ਭੀ ਏ ਕਠੇ ਹੁਏ ॥ ਪਰੁ ਦੁਆ ਪੁਰਿ ਮਿ ਕਹਾਰੇ ॥ ਤ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਗਮ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਬਸੇ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਸੇਵ ਜੀ ਤਬ
ਹਮ ਕਹਾਂ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਤੁਮ ਤੁਮਹਾਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਈ ਏ ਕੇ ਪਰਿ ਥੋ ॥ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਤਬ
ਬੀਗਮ ਦੇ ਉਕਹਾਂ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਓਹੁ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੇ ਪਰਿ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆ
ਲ ਕਹਿਆ ॥ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਤਬ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਉ
ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਂ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਰਾਂ ਨਾਉ ਰਾਮ ਸਾਂ ਹਥਾਂ ॥ ਅਰੁ
ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਉ ਅਰਜਨੁ ਮਲੁ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਚਲੇ ਜੀ ਸਭਾਂ ਨਿਸਾਨੀ ਹੋਈ
ਭੁਲਾਂ ਹੁਆ ਪੁਰਾਂ ਤਨੁ ਯਾਂ ਰਾਮ ਲੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ॥
ਹੁਇ ਅਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ
ਐਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਇਸਦ ਜਾਉ ਤਾਂ ਵਲੋ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਏ ਕੋ ਤੇ ਮੇਸੀ ਬਤਾਈ ॥ ਜੋ ਜਬ ਓਹੁ ਹੋਵੇ ॥ ਪਦੇ ਹੋਵੇ

ਗਤਬਤੁਆਰੀਦੇਹਛੁਟੈਗੀ॥ਅਰੁਤੁਮਮਿਲੇਤੋਅਸੇਉਤਾਂਵਲੇਹੁਏ॥ਜੇਅਬੀਜਾਤੇਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਾ॥ਹਮਾਰਾਂਤੁਮਾਂਗਬਚਨੁਥਾਂ॥ਬਚਨਕੇਬਾਧੇਅੰਨਿਖਰੇਹੂ
 ਏਹੈ॥ਅਰੁਜਹਾਂਜਹਾਂਬਚਨੁਹੋਵੈਤਹਾਂਤਹਾਂਜਾਂਇਅੰਚਾਂ॥ਹੀਅੰਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਕਹਿਆ
 ਭੁਲਾਂਜੀਕੋਈਦਿਨੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਰਾਜਰਾਨਕਰੋ॥ਏਹੁਭੀਤੁਮਾਂਰੀਜਾਂਹਗਾਂਹੈ॥ਹਮਾਰਾਂਤੁਮਾਂਰਾਂਭੇਦ
 ਤੇਕੁਛਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਜੀਈਧਰਭਿਧਰਤੁਮਹੀਹੈ॥
 ਪਰੁਹਮਾਂਰੇਸਿਰਪਾਰਿਕਮੁਬਹੁਤੁਹੈ॥ਤੁਮਹਮਕੋਰਜਾਂਇਦੇਵੈ॥ਤਾਂਭੁਲਾਂਕਰੋ॥ਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰ
 ਲਕਹਿਆਭਾਂਈਨਾਨਕਜੀਹਮੇਜਾਂਇਅੰਥਾਂਜੇਹਮਾਂਰੇਬਡੇਗੁਰਭਾਂਈਅੰਏਹੈ॥ਹਮਾਂਰਾਂਨਿਬੇਵਾਂਕਰਿ
 ਜਾਂਵੇਗੇ॥ਤੁਮਾਂਤੇਹਮਕੋਦੁਰਿਡਾਂਲਿਚਲੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਹਮਾਂਰੇਹਾਂਥਿਕਿਆਂਹੈ॥
 ਜੇਕੁਛਕਰਤਾਰੁਕਰੇਸਹੋਵੈ॥ਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਕਹਿਆਭਾਂਈਜੀਤੁਮਸਾਤਿਕਹਤੇਹੈ॥
 ਪਰੁਜੀਜਬਓਹਸਾਂਧਿਹੋਵੈਗਾਂ॥ਤਬਹਮਕਉਪਬਹਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਗੀ॥ਹਮਉਸਪਾਂਸਿਜਾਂਵੈ
 ਗੇਕੋਓਹੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਅੰਦੈਗਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲ
 ਤੁਮਕੋਸਨੇਹੇਸਾਂਥਿਮਿਲੇਗਾਂ॥ਜਿਸਸਾਂਇਤਤੁਮਕੋਸਨੇਹਾਂਪਹੁਚਿਅੰਉਸਕਾਂਅਰੁਅੰਗੈ॥

ਤੁਮਸੇਹਾਂ ਭੇਜਿਆਂ ਓਹੁ ਤੁਮਾਂ ਸੇਹਾਂ ਸੇਹਾਂ ਗਾਤ ਬਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇਰੀ ॥ ਜਓਹੁ ਦੇ
ਖੁਦਰਗਾਂ ਹਗਾਇਆਂ ਈਹਾਂ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਦੇਹੁ ਟੈ ਗੀ ॥ ਓਹਾਂ ਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇਰੀ ॥
ਇਓ ਤੁਮ ਓਹੀ ਮਲੇ ਗਾਂ ਤੈ ਦੇ ਨਦੀ ਨਾਂ ਧਾਇਆਂ ਲਪਾ ਸਿਰਹੇ ॥ ਚਓ ਥੇ ਦਿ ਨਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਦਿ
ਦਿਆਂ ਲੀਤੀ ॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਦਾਂ ਹਗੁਰੁ ਜੀ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਚਓ ਥੇ ਦਿ
ਨਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਇਆਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਸਰਫੁ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ਬੈਰਾਂ ਹੋ ਦਖ
ਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜਾਇ ਕਹਿਆਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾ ॥ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਕਹਿ
ਆਂ ॥ ਵਾਂ ਅਲੇ ਕਮੁ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਈਏ ਪੀਰ ਜੀ ॥ ਸਰਫੁ ਰਾਂ ਜੀ ਹੁਈ ॥ ਲੁਤਫੁ ਹੁਆਂ ਕਰਮ ਬਖਸੀ
ਹੁਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਲੁਤਫੁ ਖੁਦਾਂ ਈ ॥ ਬੀਦ ਗੁਮਰਾਂ ਗੀ ॥ ਕਰਮ ਬਖਸੀ ਇਲਾਂ ਗੀ ॥
ਤਾਂ ਸਰਫੁ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ਬੈਲਿਅਾਂ ਪੁਰਸੀ ਦਸਰਫੁ ਗੁਫਤਾ ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਦੁਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਆਂ ਨਾਂ ਬੋਲੇ ॥ ਕੁ
ਲਾਂ ਚਿਹੰਦਾਂ ਲਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ॥ ਕੁਲਾਂ ਕੁਲ ਏ ਕਖਦਾਂ ਇ ॥ ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਬੈਪਰਵਾਹ
ਸਿਫਤਿ ਪਰੇਏ ਕਨਿਸਾਂ ਨਾਂ ॥ ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਬੈਗਾਂ ਨਾਂ ॥ ਗੁਫਤਾ ਨਾਂ ਨਕ ਦੁਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਨਾਂ ਸਮ
ਏ ॥ ਤਬ ਖੁਲੇ ਆਂ ਇਨਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫੁ ਖਾਂ ਕਹਿਆਂ ॥ ਖਫਨੀ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ

ਕਹਿਅੰ ਖਟਨੀ ਖੈਰ ਪੁਦਾਂ ਇਕਾਂ ਦੇ ਖਾ ਮੁਰਦਾਂ ਹੋਇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਭੇਖਾ ਸੁਮਲ ਨਹਾਂ ਨ ਅਲਾਂਹ ੨੨
ਨੇ ਕੀ ਅੰ ਖਾਂ ਲਕ ਏ ਕ ਅਵਰੁ ਨ ਹੀ ਦੁਆਂ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕਸੁਇ ਸਰਫ ਇਅਨੇ ਦੁਸਤਾਂ ਇ
ਨਾਂ ਜੇ ਹਕ ਪਛਾਂ ਨੇ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਸੇਲੀ ਰਾਂ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ
ਸੇਲੀ ਸਾਲ ਸਰਹੇ ਜਹਾਂ ਨ ਚਾਂ ਰਿਕ ਤੇ ਬਾਛੁਟੇ ਕਨਾ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਮਨੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਰੀ ਕਤਮਾਂ
ਰਫਤ ਦਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੀ ਬਾਂ ਹਰਿ ਸਿਅਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਿਲ ਲਾ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਹਾਂ ਲਾ ਤਾਂ
ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦੇ ਕਮਰ ਮਤ ਕਾਂ ਚਿਹਾਂ ਲਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਮਤ ਕਾਂ ਮਿਹਰ ਗਇਲੁ
ਹਕੀ ਸਾਂ ਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਂ ਇ ਦੁਜੇ ਸੇਤੀ ਫਰਕ ਰਹੁਤ ਬਪਾਂ ਏ ਰਾਂ ਹੁਨਿ ਦਾਂ ਇ ਅੇ ਸੀ ਰਹ ਨੀ ਜੇ
ਰਹੈ ਤਉ ਹੋਵੈ ਦਰਸਤੁ ਈ ਮਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਰੁਜੁਲ ਮਨਾਂ ਕਿਸੀ ਕਰਿ ਪਕਹਿ ਹਲੀ ਮੀਖਾਂ ਨਾਂ ਗੁਫਤ ਨਨ
ਕ ਸਰਫ ਸੁਨਿਅਾਂ ਜਜੀ ਮੁਕਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਗੋਦ ਹੀ ਚਿਹਰ ਫਕਰਦਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਗੋਦ ਹੀ ਗਿਅਨੁ ਸਮਾਇ ਏ ਕ ਪੁਦਾਂ ਇ ਸੁਈ ਸਬੂਰੀ ਤਾਂ ਗਾਂ ਪਾਂ ਇ ਸ
ਭ ਤੇ ਨੀ ਚਕਰਾਂ ਈ ਮੈਂ ਕਲੁ ਮੈਂ ਗਸਮਾਂ ਇ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕ ਸਰਫ ਸੁਨਿ ਚਲੁ ਹੁਕਮ ਰਜ
ਇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਕਉ ਸਚਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਕਉ

ਸਕਾਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹੀ ਨਿਕਲਿ ਨ ਜਾਵੈ। ਪੀਰ ਨ ਸੀ ਹਤ ਰਾਖੀ। ਮੈ ਅਪਨੇ ਪਾਰਿਆਵੈ। ਲਗ
ਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ ਜਬ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ। ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੇ ਨਹੀਈ ਅਨਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਰ
ਤਨ ਨ ਕਸਰ ਫਸਨਿ ਤਬ ਫਕਰੁ ਕਰਹਾਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ। ਠੀਕਰਾ ਚਿਹਰ ਫਪ
ਰਸੀਦਮਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਠੀਕਰਾ ਵਜੂਦ ਕੇ ਨਾਮਾ। ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇਹਾ। ਮਾਂ ਰੋਏ ਕ
ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਫਰਮਾਇ ਸਏਹਾ। ਦੂਜਾਂ ਦਿਲ ਤੇ ਦੁਰਿਕਰਿ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਨਿਪੈਦਾ। ਅੰਸੀ ਮ
ਸਲਤ ਹੋਰ ਹੋਰ ਕਬਹੂ ਨ ਪਹੁੰਚੈ। ਮੈ ਕੋ ਦਾਗੁ ਫਤਨ ਨ ਕਸਨਿ ਸਰਫ ਤੁਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾ ਗਾਮਨ
ਫਕਰ ਮਰਾਤਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੂਜਾਂ ਗਿ ਹੈ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਗੁਰੂ ਤਨ ਨ ਕ
ਬੈਰਾਗ ਨਿਚਿ ਫਰਮਾਇ ਸਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇ ਰਹੈ। ਕੀਏ
ਕੋ ਕੀ ਅੰਗੀ ਕਹੈ। ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਬ ਕਾਇ। ਅਤਬਲ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਗੁਰੂ
ਤਨ ਨ ਕਸਨਿ ਸਰਫ ਇਆਨੇ। ਪੀਰ ਪਕਰਤਬ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾ ਬਿਦ
ਰਸ ਹਰਦਾ ਅੰਗਾ ਬਾਂਬੇ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਗੀ ਪਾਸਿ ਅੰਗਿ ਮਾਂਗਾਂ। ਪਰ ਚਣ ਕੀ ਪਾਂਗੁ ਦਿਚੈ।
ਓਖੈ ਗਸਟਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਸਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਅੰਤੁ ਅੰ

ਖਿਓਜੁ ਸੁਆਂ ਪੀਰ ਆਂ ਮੁਰੀ ਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜਾਂਹਿ ਆਂ ਪੈ ਬਿਦਗ ਸਹਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇ ੨੧੩
ਖਸਰ ਫਕਹਿਆ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਫੇਰੇ ਦੀ ਦਾਰਹ ਮਕੋ ਕਦਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਦੀ
ਦਾਰ ਦਿਲ ਮੇਰਾਂ ਖੀਓ ਜੇ ਕੁਲਿਨ ਜਾਂਹਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇ ਖਸਰ ਫਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਦਾਰ ਤੇ ਦਿ
ਲੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਪਰ ਫੇਰਿ ਇਸ ਦੁਜਾ ਭੀ ਪਈਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੇ ਖਜੀ ਫੇਰਿ ਇਸ ਦੁਜਾ
ਜੀ ਹੋਵੈ ਕਾਂ ਅਰੁ ਏ ਕਬਾ ਤਿ ਅਭਿਰ ਹੋ ਜੇ ਬਹੁਤ ਲਬਰਾ ਪਤਿ ਹੋਤ ਉਸ ਹਜਾਂ ਦਾ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹੋ ਉਸ
ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰੁ ਕਰੇ ਗਤ ਉਹ ਆਂ ਗਾਂਹੀ ਦੀ ਦਾਰੁ ਪਾਂਇ ਆਂ ਯਹ ਬਾਂਤਿ ਦੁਰਸਤ ਕਹਿਆ ਨੀਓ
ਤਾਂ ਸੇ ਖਸਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਕਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਓਹੁ ਜੇ ਖੁਰਾ
ਸਹਰ ਹੋ ਉਹਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਹੈ ਓਹਾਂ ਜੀ ਜਾਂਇ ਕਰੁ ਉਸ ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰੁ ਕਰੀਓ ਅ
ਰੁ ਯਹ ਦਲੀ ਕੀਧਾਂਗੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰੁ ਕਰੀਓ ਤਾਂ ਸੇ ਖਸਰ ਫਕਹਿਆ ਕੁਲਾਂ ਜੀ ਵਰੀ
ਇਨਾਂ ਇਤੁ ਹੁਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਦਲੀ ਕੀਧਾਂਗੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਕਛੁ ਕਉ ਲੁਕਰਾਂ ਰਕਰਉ
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਯਹ ਕਉ ਲਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾਂਦਾ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਸੀਨੀ ਅਰੁ ਰਾਉ
ਜੀ ਕਾਂ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਹੈ ਸਭੁ ਪੁਦਾਂ ਇਕੋ ਕੀਏ ਹੈ ਯਉ ਜਾਂਹਿ ਮੇਫ ਕੀਰੀ ਕੀਰਉ ਸਹੈ ਤਾਂ ਦੁ

ਲੀਕਧਾਂਗੀਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਜਿਥਕਾਂਤੁਮਾਂਦਰਸਨੁਪਾਇਆਂ। ਤਬਕਾਂਗਮਸੇਯਹਦਾਂਦਾਂਉਠਗਇ
ਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਪੁਦਾਂਇਸਰਫਰਾਂਜੀਹੁਆਂ। ਕੁਲਾਂਹੁਆਂਤਾਂਫੇਰਿਵਲੀਕੀਧਾਂਗੀ
ਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਗਮਕੋਸਾਂਥਿਲੇਚਲੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਵਲੀਤੇਰੋਡੰਈਗਮਈ
ਗੀਰਾਂਖਣਾਂਹੈ। ਤਾਂਵਲੀਕਹਿਆਂਜੀਰਜਾਇਸੁਆਂ। ਬੋਲਹੁਕੁੰਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਂਖੀਰੋ
ਰਚਲੀ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਉਥੋਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ। ਤਾਂਕਾਂਬਲਸਹਰਦਿਚਾਅੰਇਵੇਹੇ। ਤਾਂਬਲੇ
ਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਸੀਵਲੀਕੇਧਾਂਗੀਉਪਰਿਬਹੁਤੀਮਹਰਦਾਂਨਗੀਕੀਤੀ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ
ਕੁੰਈਬਾਲਾਂ। ਇਹੁਅਸਾਂਤਾਂਪਿਆਮਾਂਰਾਂਮਾਂਰਾਂ। ਇਸਅਸਾਂਤੀਤੇਤੇਜੁਗਾਦਿਚਿਬਹੁਤਸੇਵਕੀ
ਤੀਆਂਹੀ। ਤਾਂਬਾਲੇਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕੁੰਈਬਾਲਾਂ
ਤੇਤੇਜੁਗਾਦਿਚਿਕੁਤਾਂਮਾਂਰਿਆਂਅਾਂਹਾਂ। ਇਸਦੁਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪਾਰਿਜਨਮੁਲੇਦਾਂਰਹਿਆਂ।
ਤੇਅਸਾਂਤਾਂਇਸਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਦੀਨਾਂਨਾਂਧਾਦਿਆਂਲਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਦ
ਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਨੁਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਬਾਲੇਫੇਰਿਪੁਛਿਆਂਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹਾਂ
ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕੁੰਈਬਾਲਾਂਵਲੀਬਹੁਤਦੁਰਿਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਸਰਫਮਹ

ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆਂ ਆਪਣੇ ਜੀ ਜੋਗਾਂ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਦੁਇ ਉਸ ਪਾਸ ਹੋਰੁ ਭੀ ਸਿਝੁ ਸਿਰੇਗਾ ਅਤੇ ਵਲੀਪੁ ੨੭੪
 ਸਹੁ ਕਈ ਸੈ ਕਹੈ ਜੀ ਉਧਰਨਗੇ। ਵਲੀਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਕਾਂ ਮੋਹੇਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ
 ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਕੇਹਾਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਭੁੰਈ ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਅਗੇ ਹੀ ਪੁਰਨ ਅ
 ਗਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਧ ਭਗਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਉਸ ਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਹਿ ਆਂ ਭੁੰਈ ਬਾਲ
 ਉਸ ਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤਿ ਇਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਜੇ ਉਤਈ ਆਇਆਂ ਲਗੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੇ ਮਾਇਆਂ ਭੁ
 ਗਤਿ ਲੀਤੇ ਆਇਆਂ ਨਾਂ ਗਿਰਸ ਤਨਾਂ ਕਸਥਾ ਆਂ ਗੇਟ ਹਲ ਕਰਣ ਵਲੇ ਹੋਗਾ। ਇਸ ਨੁ ਨਾਂ ਘ
 ਟੇ ਦਸੋ ਗੁਨਾਂ ਵਾਂਧੇ ਦਾਂ ਹਰਖਾ। ਅਤੇ ਵਡਾਂ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਗਿਰਸ ਤੁਕਰਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਂਗੀ ਅਭਿਲਾਂ ਦਿਸ
 ਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਸੀ। ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਗਿਰਸ ਤੁਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ
 ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਧ ਭਗਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਂ ਬਲਾ ਸਹਰਦਿਚਿ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਹਿ ਆਂ ਭੁੰਈ ਬਾਲਾਂ ਇਕੁ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਪਠਾਂ ਦਿਚਿ ਬਾਂਬੁ
 ਖੇਲ ਦੀ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਆਂ ਪੁਆਂ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਮਿਲੇ

ਅਰੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਕਰਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ

ਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਬਾਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹ ਰਹਿ ਮਿਲਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਕਰਿਆ ਭੀ
ਚਲੀਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੈ ਜਾਂ ਭੀ ਬਾਲਾ ਦੇ ਹਰਿ ਚਿਤ ਹੋ॥ ਹਿਕੁ ਹਟ ਪਾਲੀ
ਪਇਆਂ ਆਂਗਾਂ॥ ਉਸ ਤੇ ਜਾਂ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਪਾਠਾ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਗੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਅਰੇ ਗੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਫਕੀਰ ਗੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਨਾਂ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਗੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਪਬਰ ਕੀਤੀ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਬੇਟਾਂ ਮਾਨ ਚੰਦੁ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ
ਹੈ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭੀ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ ਕਰਲ ਗਾਂ ਆਂ ਪਾਵੇ॥ ਭੀ

ਕੀਰਤ ਅਸਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਫੇ ਰਿਪਟਾਣ ਕਰਿਆ ਮਾਂਚੈ ਦਤੇ ਗਾਹੀ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਨਹੀ ਤੇ
ਗਾਅਪੇਏ ਪਰਸੋਟ ਕੁਛ ਲੇ ਜਾਤੇ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੈ ਦਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾਂ ਭਾਂਈ ਜਾਂਈ ਏਤਾਂ ਸਹੀ। ਤਾਂ
ਨਚੈ ਦੁਇ ਸੇਰ ਮੇਵਾਂ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆ ਜਾਂਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਪਰ ਇ
ਨਾਂ ਦਾਂ ਭੇਖ ਸਹੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋਵਾਂ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੈ ਦ ਜਾਂਈ ਕਰਿਆ ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਇਆ ਅ
ਤੇ ਮੇਵਾਂ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਸਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਾਂਚੈ ਉਭਾਂਈ ਮਾਂਚੈ ਦਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੈ
ਠੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੈ ਦ ਕਰਿਆ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਸੁਨਾਂ ਦੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਨਿਅਤੇ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ
ਦਾਂ ਸੁਭ ਕੋਈ ਸੇਵ ਕਰੈ। ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧੈ ਨਿ। ਪਰ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਹੋ। ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਮੇਤੁਮ ਕੋਯ ਹੁਪੁਛਤਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੈ ਦ ਤੁਮ ਕੋ ਅਪੇਹੀ ਪਬਰ ਹੋਵੈਗੀ
ਤਾਂ ਮਾਂਚੈ ਦ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੈ ਦ ਇਸਕ
ਨਾਂ ਉਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਮਾਂਚੈ ਦ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਂ
ਦੇ ਸਦਤ ਨੁਕ ਉਦੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੈ ਦ ਤੁੰਦੇ ਸਦਤ ਨਸਮਾਂ ਲੇਗਾਂ। ਤੈਨੁ
ਬਰਹੈ ਦੇ ਸਦਤ ਨਦੀ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੈ ਦ ਕਰਿਆ ਜੀ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੋਝੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਦੇਸਾ ਹਮਾਂ ਰਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਤ੍ਰੈ ਆਂਏ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਕਾਂਏ ਕੇ ਕਾਂਗ ਤਿਸ ਨੇ
 ਈਹ ਪਠਾਏ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕੇ ਰਾਂਗੁ ਬਤਾਇ ਓਨਿ ਰਮਲ ਮਾਂ ਰਾਂਗ ਪਾਏ ਕਰੈ ਨਨਕ ਸੁਣਿ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ
 ਤੁਮ ਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਏ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਅਉਰ ਬਾਂਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋਏ ਹੁਬਾਂਤ ਤੋ ਸਿਸ
 ਰਮੇ ਨਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਏ ਹੀ ਬਾਂਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹੋ ਅਉਰ ਬਾਂਤ ਨ ਕਲੀ ਹੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਨ ਸਬਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇ ਆਂ ॥ ਰਾਂਗ ਤਿਲੇ ਗੁਮ ਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀ ਅ
 ਤਿਨਿ ਦੇਖਿ ਆਂ ਕੀ ਆਂ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ਆਂ ਪੇਜਾਂ ਏ ਕੇ ਰਾਂਗ ਪਿਜਿ ਨਿਵਾਂ ਵੀ ਹੋਲਾਂ ਈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਇ
 ਸਾਂ ਪਿ ਆਂ ਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ਜਿ ਤੁਸ ਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਦੁਖ ਰਹੇ ਨ ਕੇ ਈ ਗਾਂ ਓ ਪਿ ਆਂ ਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ॥ ੨ ॥
 ਰਹਾਂ ਓ ਜਿ ਸੁਰ ਗੁਰੇ ਤੁਨ ਗਾਂਦਿ ਆਂ ਸਾਂ ਪਛੇ ਰੇ ਤਾਂ ਈ ॥ ਹਥ ਪਛੇ ਰੇ ਸਿਰ ਪੁਛੇ ਜਬ ਰੈ ਨ ਦਿਹਾਂ ਈ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਛੇ ਰੇ ਤਾਂ ਵਾਂ ਨਾਂ ਮਿਲੇ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਂ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਠਿਗਿ ਪਿ ਆਂ ਰਾਂਗਾਂ ਵੀ ਮੇਂ ਜਬ ਆਂ ਵੈ ਗੀ ਵਾਂਗੀ ॥ ੩ ॥ ਕ
 ਤਲੀ ਆਂ ਸੇ ਹਾਂ ਗਈ ਮੇਥੈ ਵਧ ਵੀ ਏ ਗੁਸੇ ਗੁਣ ਮੁਣੇ ਨ ਆਂ ਵਨੀ ਕੈ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਗੁ ॥ ੪ ॥ ਜਿਨਿ
 ਸਖੀ ਸਹੁਰਾਂ ਦਿ ਆਂ ਤਿਨੁ ਪੁਛੇ ਗੀ ਜਾਂਏ ਪਾਂਇ ਲਗ ਉਬੇ ਨ ਤੀ ਕਰ ਉਲੇਵੇ ਉਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਏ ॥
 ੫ ॥ ਆਂ ਪੁਪਛੇ ਨਾਂ ਨ ਕਾਂਭੈ ਚੰਦ ਨ ਲਾਂਏ ਗਾਣ ਕਾਂ ਮੁਕਾਮ ਕਰੈ ਤ ਉਪਿ ਆਂ ਰੇ ਕ ਉਪਾਂਏ ॥ ੬

ਪੰਨਵਾਂ ਹੀ ਹੋਇਓ ਖਰਿਖਰਾਸਾਂ ਰਨੁ ਜਾਂ ਏਹ ਸੀ ਆਂ ਹੋਏ ਮੁਸਕ ਕਾਂਤ ਬਫੂਲ ਪਛਾਣੈ ॥ ੭ ॥ ਪਾਂਤ ਮਿਲੇ
 ਫੁਨਿ ਪਾਂਤ ਕਉ ਲਿਵ ਲਿਵੈ ਕਉ ਪਾਂਦੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਂਈ ਮੇਅਨ ਕਉ ਪਦ ਪਾਂਦੈ ॥ ੮ ॥ ਜੇਦਿ
 ਲੁਮਿਲਿ ਆਂ ਸੋ ਮਿਲਿ ਰਹਿ ਆਂ ਮਿਲਿ ਆਂ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇਬ ਹੁਤੇ ਰਾਂ ਲੋਚੀ ਮੇਬਾਂਤੀ ਮੇਲ
 ਨ ਹੋਈ ॥ ੯ ॥ ਆਂ ਪਿਓ ਪੀਵੈ ਨਾਂ ਨ ਕੁਮ ਕੁਮਿ ਸਮਾਂਦੈ ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਅਮਰਾਂ ਪਦ ਪਾਂਦੈ
 ੧੦ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਇਸ ਜੀਅ ਕਾਂਤ ਲਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਇਸ ਜੀਅ ਕਾਂਤ ਲਾਂ ਤਦ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਾਂਈ ॥ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰ ਕਾਂਈ
 ਚਿਤਿ ਨ ਰਹੇ ॥ ਸਾਂ ਸਿਸਾਂ ਸਿਕਰਤਾਂ ਰਯਾਂ ਦਿ ਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਂਈ ਏਜੀ
 ਜਿਸ ਬਿਧਿ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਣ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ॥ ਭੁਖ ਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰਨ
 ਗਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰੁ ॥ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਕਰੁ ॥ ਹੈ ਮੇਨ ਦਿਸ ਰਿਗ ਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਆਂ ਵੀ ॥ ਤਾਂ
 ਨ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਜੀ ਆਂ ਪੈ ਹਥ ਦਾਂ ਤੰਤ੍ਰਾਂ ਦਿ ਤਾਂ ਅਤੇ
 ਆਂ ਪਿਓ ਆਂ ਲੈ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ॥ ਏਹ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੰਤ੍ਰਾਂ ਪਬਰਦਾਂ ਗ ॥ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਲੈ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤੇਰ
 ਪਿਓ ਆਂ ਸਿਰ ਤੇਰ ਪਦ ਨਾਂ ਲਿ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ॥ ਕ ਪਾਂਦ ਪੁਲਿ ਰਹੈ ॥ ਅਸਤ ਹੋਇ ਗਇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲੇਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਹਈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਤੁ
 ਕਰਤਾਂ ਗੁਭਿ ਹੁਮਾਂ ਨ ਚੰਦੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਂ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ
 ਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਉਥੇ ਚਲੇ ਅਹਿ ਬਾਂਲ ਨਾਂ ਬਦੇ ਦਿਲੈ ਬੈਠੇ ॥ ਬਿਬੇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਜੋਗੀ
 ਸਰ ਅਹਾਂ ਮਪਕੇ ਹਉ ਪਰਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਦੀ ਚਾਂਲੀ ਪਕੀਆ ਹੀ ॥ ਇਕ ਭੁਤੰ
 ਪਾਂਦੁ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਇਕ ਭੁਤੰ ਰਾਂ ਕਪੜਿਆ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਤੰ ਰਾਂ ਪੋੜਿਆ ਦਾਂ ਅਹਾਂ
 ਦੁਇ ਕੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਰਾਂ ਹਦਿ ਚਿ ਜੋਗੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਬਕਿਆ ਹਾਂ ਰਿਆ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ॥ ਪਰ ਸੁਆ
 ਰਖੀਆ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਪਾਂ ਸਿਆਏ ॥ ਅਹਿ ਇਕ ਰਿਜੋਗੀ ਲਗੇ ਮਾਂ ਪਦਾ ਚਲੇ ਅਤੀ
 ਤੇ ਚਲ ਕਰਿਆ ਸਦ ਪਰ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਹਮ ਨਹੀ ਅਵਤੇ ॥
 ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਜਾਂਇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਨੁਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਦੇਇ ਅਤੀ ਤ ਬੈਠੇ ਹੋ ਅਵਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਕੋਹ ॥ ਜੀ ਉਪਰਿ ਸੇ ਮੇਹੁ ਅਹਿ ਆਹੈ ਦੁਖ
 ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਜਾਂਇ ਕੇ ਜੋਗੀ ਅਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋਈ ਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਉਪਰਿ
 ਸੇ ਮੇਹੁ ਅਹਿ ਆਹੈ ॥ ਚਲ ਕਰ ਬਸਤਰ ਲੇਹੁ ॥ ਪਾਂਦੁ ਲੇਹੁ ॥ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਲੇਹੁ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਜਾਂਹੁ ਜੇਕੀ ਸੋਰਹਾਈ ਹਾਂਹੀ ਗੁਜਰਾਨੁ ਕਰੇਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੇਕੀ ਅੰਫੇਰਿਅੰਇਕੇਕਹਿ
 ਅੰਨਾਂਬੁਜੀਓਹੁਨਹੀਅੰਦੁਤੋ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਕਹਿਅੰਚਲੇਭਾਂਈਹਮਚਲਤੇਹੈ। ਦੇਖਾਂਓਇਕਿ
 ਉਨਹੀਅੰਦੁਤੋ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਅੰਪਿਅੰਇਅੰਅੰਇਕਹਿਲਗਾਂਅੰਖਦਜੀਚਲੇਅਤੀਤੇ
 ਅੰਸਨਮੀਦਰੇਮੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਨਾਂਬੁਜੀਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਅੰਹੇਕਹਾਂਅੰਸਨਮੀਦਰ
 ਦੂਢਤੇਫਿਰੇਰੇਗਾਫਕੀਰਅਤੀਤਕੇਜਹਾਂਗੁਜਰਾਂਨਅੰਈਤਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਕਹਿਅੰ
 ਜੁੱਟਅਤੀਤੇ। ਜੇਨਾਂਹੈਦੈਤੇਜਹਾਂਅੰਈਤਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ। ਅਰੁਜੇਅਲੇਖਪੁਰਖਅੰਪਇਦਇਅੰ
 ਕਰਿਕੈਅੰਨਮਿਲਾਂਦੈਤੇਨਤਕਗਾਂਰਕਰਨਾਂਭੀਜੇਗੁਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਚਲੁਭਾਂਈਬਾਂਲ
 ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਪਿਅੰਜੀਚਲੇਜੀਤੁਸਾਂਗੀਰਜਾਂਇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਨੁਅਤੇਬਾਂਲੇਨੂੰਬਾਂਲਗੁੱਦਾਂਈ
 ਅੰਸਨਮੀਦਰਾਂਦਿਚਿਲੈਅੰਇਅੰਅੰਜਾਂਇਕਹਿਮੀਦਰਾਂਦਿਖਾਂਏ। ਲੁਗਾਂਅੰਖਦਦੈਖੋਜੀਮੀਦਰਕੈ
 ਜੇਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਹਾਂਜੀਕਿਅੰਦੇਖਦਾਂਹੈਰਾਂਜਲੀਲਾਂਕਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਲਗੁੱਦਾਂਈਬ
 ਸਤਾਂਦਾਂਕੁਤਾਂਗਾਂਦਿਖਾਂਇਅੰ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਅੰਪਿਅੰਹਾਂਜੀਕਿਅੰਦੇਖਦਾਂਹੈਰਾਂਜਲੀ
 ਲਾਂਕਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਲਗੁੱਦਾਂਈਕੇਜਨਦਾਂਕੁਤਾਂਗਾਂਦਿਖਾਂਇਅੰ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ

ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾਂਡਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਘੋਰਿ ਮਾਂ ਦਾ ਭੈ ਭਾਂਗ ਦਿਖਾਇਆ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਆ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾਂਡਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ
 ਕਿਆ ਜੀ ਅਤੀ ਤੇ ਤਮਾਰਾਂ ਉਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਆ ਜੋਗੀ ਸੋਰੇ ਇਸ ਕਾਂਡੇ
 ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਿਆ ਜੀ ਤੇਰਾਂ ਉਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਅਜੋਗੀ ਸੋਰੇ ਸੇਰਾਂ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਿਆ ਜੀ ਅਤੀ ਤੇ
 ਹਜੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮੁਸਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਓਹੀ ਹੈ ਕਿਹੋ ਹੋ ॥ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ॥
 ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰਓਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਸਾਂਚੁ ਕਹੀਓ ਦੇਖੋ ਓਧਰੇ ਸੇ ਹੋ
 ਰਸ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਅਗੀ ਦਰੇ ਮੇਨ ਹੋ ਤੇ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਂਦੇ ਤੇ ਸਾਂਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਿਆ ਸੁਣੋ ਜੋਗੀ ਸਰ ਗੁਜਰਿ ਜਾਂਤੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਿਆ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਜੀ
 ਉਕੀ ਤਿਉ ਕਹੀਓ ॥ ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਦੁਖੀ ਹੀ
 ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਿਆ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅਹ ਜਹਰ ਕੇ ਸਾਂਗ ਕੀ ਪੀਆ ॥
 ਰੁਭੁਖ ਨੇ ਕੇ ਅੰਟੇ ਕੀ ਰੋਟੀ ਏਹੁ ਹਮਾਂ ਹਾਂ ਅਹਾਰ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਹਮਾਂ ਕੇ ਉਦੇਖੁ ਤਬ ਲਾਗੈ ਜੇ ਹਮ ਭੁਲੇ

ਬਸਤਰਪਹਿਰਤੇਹੋਵੈ। ਜੇਭਲੇਭੋਜਨਅੰਧਾਂਤੇਹੋਵੈ। ਅਰਧੋਹਿਅੰਧਿਪਰਿਅੰਧਅਸਦੁਹੋਤੇ
 ਹੋਵੈ। ਹਮਾਂਰਾਂਕਛੁਨਾਂਹੀ। ਸਭੁਕਛੁਅਲੇਖਪੁਰਖਕਾਂਹੈ। ਸਤੀਲਿਅੰਦੈਸਿਤੋਖੀਖਾਂਵੈ। ਹਮਾਂਕੋਲੇ
 ਪੁਕਛੁਲਾਂਗਤਾਂਨਾਂਹੀ। ਕਈਜੀਅਸਖੁਪਾਂਵਤੇਹੈ। ਇਸਬਾਂਤਿਕਾਂਜਬਾਂਬੁਦੇਹ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਅਾਂ। ਤੂੰਅਸਲਜੋਗੀਸਰਹੈ। ਤੈਭਲੀਸਮਝੀ। ਅਰਧਾਂਤਹਮਕਉਤੇਰੇਪਾਂਸਤੋਅੰਧੀ। ਤਾਂਗੁਰੁ
 ਨਾਂਨਕਅੰਤੋਬਾਂਲਾਂਲੁਗੇਅੰਧਵਿਚਿਵੀਚਾਂਰਕਰੁਣ। ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਧਿਅੰਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਮੇ
 ਰੇਮਨਤੇਭਲੀਲਗੀਹੈ। ਤੂੰਅੰਧਇਅੰਧੁਦੇਪਾਂਤੇਰੇਮਨਕੇਹੀਲਗੀਹੈ। ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਗੁਰੁਜੀ
 ਜੇਭਲੀਅੰਗੀਤਾਂਤੇਰੇਮਨਭਲੀਲਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਬਾਂਲੁਗਦਾਂਈਪਾਂਸੋਵਿਦਿਅਾਂਹੋਇ
 ਅੰਧੋਲਹੁਭਾਂਈਜੀਵਾਂਹਰਾਹੁ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤੇਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਭਾਂਈਲਾਂਲੋਤਿ
 ਖਾਏਪਾਂਸਿਅਾਂਏ। ਅਰੇਲਾਂਲੋਕਿਸੇਪੁਹਤੇਅਾਂਹਾਂ। ਲਾਂਲੋਨੁਖਬ੍ਰਹੇਈ। ਜੇਨਾਂਨਕਤਪਅਾਂਇ
 ਅਾਂਹੈ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਕਿਸੁਦਦੇਹੀਗੁਰੁਨਾਂਨਕਪਾਂਸਿਅਾਂਇਅਾਂਅਾਂਇਕਰਿਅਾਂਏਕਿਓਸਾਅਾਂ
 ਖਿਓਸਗੁਰੁਜੀਕਰਤਾਂਰਕਰਤਾਂਗ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅਾਂ। ਸਤਿਕਰਤਾਂ
 ਰੁਅੰਓਭਾਂਈਲਾਂਲੋ। ਕਰਤਾਂਰਕੇਪਿਅਾਂਰੇ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਬ੍ਰਹਤਪੁਸੀਹੋਇਅਾਂ। ਲਗਾਂਅੰਧੁ

ਜੀਮੇਅਜੁਬਹੁਤਨਿਹਾਲੁਹੋਇਅੰਮਾਅਜੁਮੇਮਿਰਤਕੁਜੀਇਅੰਮਾਤਾਲੇਦੇਘਰਿਰਹਿਦਿਅੰਮਾ
 ਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਜਾਂਰਿਦਿਚਿਬੈਠਾਂਅੰਮਾਮਤੇਨਾਂਲੇਬਾਂਲਾਂਅੰਮਾਮਤੇ
 ਨਾਂਲੇਲਾਲੇਭੀਅੰਮਾ। ਬੈਠੇਕੁਦਰਤਿਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਦੇਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਕੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਦੇਘਰਿ
 ਛੇਗੁਅੰਮਾ। ਓਸਦੇਘਰਿਸਦੇਅੰਏ। ਸਰੀਕਮੰਗਸਾਂਕਯਾਂਰਦੇਸਤਸਦੇਅੰਏ। ਤਾਂਹਯਾਂਤਖੰ
 ਮੀਵਭੀਸੇਦਕਬੀਲੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਤਿਸਦੀਬੇਟੀਬੀਬੀਖਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦੀਓਹੁਰੀਘਰੁਨ
 ਜਰਿਘਇਅੰਮਾ। ਗੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਦਾਂਬਹੁਤਯਾਂਗੁਅੰਮਾ। ਓਸਦੀਬੇਟੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਨਜ
 ਰਪਈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਏਹੁਮੇਲੁਕਿਥੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਤਾਂਭਾਂਈਅੰਏ ਲਾਏ
 ਅੰਜੀਗੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਖੜੀਹੈ। ਤਿਸਦੇਘਰਿਛੇਗੁਹੈ। ਏਹੁਮੇਲੁਗੋਪੀਨਾਂਥਦੇਘਰਿਅੰਏ
 ਅੰਮਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਤੁਹਕਭੀਓਸਦੇਘਰਿਅੰਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾ
 ਲੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਜੀਏਹਜੇਰੀਘਰੁਅੰਏਹੈਨਿ। ਸੋਗੋਪੀਨਾਂਥਦਾਂਬਹੁਤਯਾਂਰਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
 ਅੰਏਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਜਾਂਏਕਰਿਗੋਪੀਨਾਂਥਨੁਸਦਿਲਿਅੰਏ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਗਇਅੰ
 ਜਾਂਏਗੋਪੀਨਾਂਥਨੁਸਦਿਓਸੁ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਮਤੇਹਯਾਂਤਖਾਂਦੇਦੈਬੈਠੇਬਾਂਤਾਂਕਰਦੇਅੰਮਾ।

ਜੇ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਸਾਦਿ ਕੀ ਤਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਝੁੰਤ ਪਾਂਈਆਂ ਖਿਓ ਜੁ ਕਉ ਦੁਭਾਂਈ
 ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਲ ਲੇਤਿ ਪਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨਤ ਪਾਂਸ ਦਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਓਰਿ ਚ
 ਲਿਆਂ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਤਪਾਂ ਮੰਦ ਪੁਛਿਆ ਅਹਤਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਧਰਿ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਗੋਇ ਜੀ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੜੀ ਤਪਾਂ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੈ ਅਸਾਂ ਨੁਸਾਦਿਆ ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂ ਦੇ ਆਹੋ ਆਦਿ
 ਪਾਂਸਿਆਂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਤਪਾਂ ਮੰਦ ਤਾਂ ਜੀ ਜਾਂ ਉਠਿ ਗਿਆ ਉਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਖੇ ਕਹਿਆ
 ਰੀ ਪਉਣ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਬੋਲਿਆ ਤ
 ਪਾਂ ਜੀ ਮਨੁ ਕਿਉ ਸਾਦਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਓਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਹਯਾ ਤਪਾਂ ਮੰਦ ਬੈਠ
 ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਅਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਆਖੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਨਤ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨਤ ਵਾਂ ਲਾਂ
 ਭੀ ਹਾਂ ਜਰੂ ਹੈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸ ਅਸਾਂ ਨਤ ਦਾਂ ਮਨੁ ਭੀ ਮਹਰਮੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿ ਜੇ ਬੀ ਬੀਖਾਂ ਬੋਟੀ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਪੁ
 ਛਿਆ ਤਪਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ਹੈ ਓਹੁ ਤੁਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ

ਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੇਅਸੀਲਾਲੇਦੇਪਰਿਅਰਾਅਏਆਂਗੇ। ਤਾਂਅਸੀਉਨਾਂਦੇਖੁਹਤੇਜਾਂਇਬੈਠੇਆਂਗੇ। ਤਾਂਉਸਦੀ
 ਅਭਿਰਤਾਅੰਖਿਆਏਖੁਦਾਂਇਦੇਦਾਂ। ਜੇਮੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਹੋਵੇ। ਤਾਂਪਹਿਲੇਜੇਹੋਵੇਜੇਕਿਸੇਫਕੀਰਨ
 ਦੇਦਾਂ। ਤਾਂਅਸਾਂਉਸਖੁਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਨੁਪੁਛਿਅੰਗਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਤੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਨਾਂ
 ਹੀਹੋਦੀ। ਉਸਨੁਅਸਾਂਅੰਖਿਆਜੇਤੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖੇਗੀ। ਤਾਂਉ
 ਸੁਖਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਅੰਖਿਆਜੀਜੇਮੇਰੇਪਰਿਦੁਇਬਾਂਲਕਹੋਵਾਨਿ। ਤਾਂਇਕੁਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਦਾਂ
 ਅਤੇਹਿਕੁਮੇਰਖਾਂ। ਤਾਂਅਸਾਂਉਸਖੁਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਨੁਅੰਖਿਆਤੂੰਏਹੋਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਜੇਪਹਿਲੇ
 ਹੋਈਸੇਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਦੇ। ਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਹੋਵਨਤਿਤੇਨਤੇਨੁਮਬਾਂਹੋਨਾ। ਤਾਂਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇ
 ਦੀਨੁਚਾਂਰਪੁਤਰਅਤੇਹਿਕੁਪੀਹੋਈਹੈ। ਇਉਅਸਾਂਡੀਅਮਾਂਨਤਹੈ। ਜੇਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖੇਤਾਂਦੇਵੇ।
 ਨਹੀਤਾਂਓਹੁਜਾਂਣੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅੰਜੀਮੇਰੇਤੇਹਾਂਬਨਾਂਹੀ। ਮੇਜਾਂਇਕੇਕਹਦਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕ
 ਕਹਿਅੰਭਾਈਨਾਂਥਾ। ਤੇਰੇਹਥਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਪਰਤੂੰਜਾਂਇਕੇਉਸਤਾਂਈਅੰਖਾਂਜੇਉਸਦੇਜੀਅਵੈਤਾਂਦੇ
 ਵੈ। ਨਹੀਨਾਂਓਹੁਜਾਂਣੈ। ਤੇਕਿਆਲਹਣਾਂਦੇਵਣਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਜੇਪਰਿਅੰਇਅੰਸੋਮਰਝੁਣਾਂਜੇਹਾਂ
 ਅੰਇਅੰ। ਤਰਯਾਂਤਖਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇ। ਜੇਗੋਪੀਨਾਥਗਇਅੰਅੰਹਾਂਹੋਰਸੁਰੀਗਾ। ਅਤੇਅੰਇਅੰ

ਗੋਪੀ

ਹੋਰ ਸਰਗਾ ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਪੁਛਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਸਚ ਕਹੋ। ਤੁਮ ਕੋ ਰਿਆ ਕਹਿਆ ਤਪੇ ਨੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ
 ਮੀਆਂ ਗਇ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਕਹੋ ਕਹੇ ਕੀ ਬਾਂਤ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਕੁਛ
 ਹਮ ਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਖਾਂ ਜੀ ਮੇਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਕਹੇ ਹੁਏ ਹਯਾ ਉਆ ਦੁਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਹਯਾ ਖਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹਮਾਂ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇਖਤ ਰਾਂਘ ਰਾਂਘ ਹੈ। ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣਰ
 ਇ ਜੀ। ਤਪੇ ਏਕ ਅਚਰ ਜ ਕੀ ਬਾਂਤਿ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ
 ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਤਪਾਂ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗਇ ਧਰਮਿ ਹਮਾਂ ਗੀਆ ਮਾਂ ਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਹਮ ਲੇਵੇ ਵੇਲੇ ਹਾਂ ਜਰ
 ਮਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਮਾਂ ਨਤ ਕੁੀ ਹਾਂ ਜਰ ਹੈ। ਇਉਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗ
 ਰਿਆ ਅਮਾਂ ਨਤ ਹੈ ਕੇ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਕਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਧਰਿ ਜੋ ਬੇਟੀ ਹੈ ਸੋ ਅ
 ਸਾਂਡੀ ਅਮਾਂ ਨਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਇ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ। ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਕਿਸ ਦਸਾਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾ
 ਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਧਰਿ ਅਉਲਾਂ ਦਿਨਾਂ ਸੀ ਹੋ ਦੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਜੇਲ
 ਲੇ ਦੇ ਧਰਿ ਅਏ ਅਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗਇ ਦੇ ਧਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਾਂ ਹੋ। ਜੋ ਗਇ ਦੀ ਅਉਰ ਤਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀ। ਓਹੁ ਅਮਾਂ
 ਨੁ ਦੇ ਧਿ ਕੇ ਅਖਣ ਲਗੀ ਜੋ ਖੁਦਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਧਰਿ ਕੁਛ ਅਉਲਾਂ ਦਿਹੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਫਕੀਰ ਦੀ

ਨਜਰਕਰਾਂਤਾਂਅਸਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਨੁਕਹਿਆਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਜੇਤੈਨੁਖੁਦਾਂਇਅ
ਉਲਾਂਦਿਦੇਵੈਤਾਂਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਰਖੇਗੀਤਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਅੰਖਿਆਂਮੇਇਉਕਹਿਦੀਹਾਂਜੇ
ਦੇਇਨੀਗਰਮੇਨੁਖੁਦਾਂਇਦੇਵੈਤਾਂਹਿਕੁਮੇਰਖਾਂਅਤੇਹਿਕੁਖੁਦਾਂਇਨੇਨਾਂਇਦੇਵਾਂਨਾਅਸਾਂਉਸ
ਅੰਖਿਆਂਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਜੇਪਹਿਲੇਹੋਵੀਸੇਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਵਾਂਅਤੇ
ਹੋਵਨਸੇਤੈਨੁਮੁਬਾਂਹੋਨੀਤਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਖੁਦਾਂਇਦਿਕੁਹੈਤਾਂਮੇਈਸ
ਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਗੀਤਾਂਅਸਾਂਉਸਨੁਖੁਦਾਂਇਖੀਚਾਂਰਿਪੁਤਰਅਤੇਹਿਕਪੀਅਦਿਵਾਂਏਹੈਨੀਅਤੇਪਹਿ
ਲਪੀਹੋਈਹੈਇਉਅਸਾਂਤੀਅਮਾਂਨਤਹੈਜਾਂਇਕਹਿਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਨੁਪੁਛੇਜੇਈਦੇਹੋਵੈਤਾਂਅ
ਸਾਂਤੀਅਮਾਂਨਤਅਸਾਂਨੁਮਿਲੇਨਹੀਤਾਂਨਾਂਮਿਲੇਤਾਂਗਾਂਇਜੀਤਪੇਨੇਯਹਬਾਂਤਿਕਹੀਹੈਤਾਂਹਯਾਂਤਖਾਂਮੀ
ਦੁਗੁਸਾਂਖਾਂਦਾਂਗੁਸਾਂਖਾਂਇਕਰਿਬੋਲਿਆਂਜੇਦੇਖੋਮਹਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਜੀਜੇਤੋਬਾਂਤਿਇਉਹੀਹੈਤੋ
ਇਜਦੀਅਮਾਂਨਤਇਸਕੇਤਾਂਈਦੇਵੈਗੇਮੇਜਾਂਇਕੇਪਰਸੇਪੁਛਤਾਂਹੈਅਰਜੇਯਹਬਾਂਤਿਨਹੋਈਤੋ
ਦੇਖੋਇਸਤਪੇਦੇਸਿਰਿਮੇਕਿਆਕੋਰਗਾਂਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਂਗਾਂਇਜੀਤਮਪਰਸੇਪੁਛਤਾਂਹੈਤਾਂਹਯਾਂ
ਤਖਾਂਮੀਦਰਿਜਾਂਇਕਰਿਆਪਈਅਉਰਤਾਂਨੁਸਦਿਓਸਦਕਰਲਗਾਂਪੁਛਣਾਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂ

ਇਦੀਤਪਾਂਠਕੀਰਕਿਆਕਹਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗਾਂਇਦੀਅਉਰਤਕਹਿਆਜੀਮੇਰਿਆਜਾਂਣਤੁਸੀਕਿਆਕਹ ੧੮੧
ਦੇਹੈ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਓਛੈਪਾਂਇਅਮਾਂਗਾਂ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਓਲਿਆਤਾਂਭੀਰਾਂਈਜੀਤੁਸਾਂ ॥ਅਉਲਾਂਦੇ
ਕਿਉਕਰਿਹੈਈ॥ਨਾਂਨਕਤਪਾਂਖੜੀਹੈਓਹੁਕਹਦਾਂਹੈ॥ਜੇਅਸਾਂਖੁਦਾਂਇਬੀਚਾਂਰਿਖੁਤਰਅਤੇਹਿਕਪੀਦਿ
ਵਾਂਏਹੈਨਿਪਹਿਲੇਜੋਹੈਇਅਾਂਹੈਜੇਅਸਾਂਭੀਅਮਾਂਨਤਹੈ॥ਸਪਹਿਲੇਬੀਬੀਖਾਂਬੋਟੀਹੈਈਹੈ॥ਹੁਇ
ਅਸਾਂਭੀਅਮਾਂਨਤਅਸਾਂਨੁਮਿਲੇ॥ਅਸੀਭੀਹਾਂਜਰਅਾਂਹੈਅਤੇਅਮਾਂਨਤਭੀਹਾਂਜਰਹੈ॥ਜੇਈਅਾਂਨੁਰਖੇ
ਤਾਂਅਸਾਂਭੀਅਮਾਂਨਤਦੇਹੈ॥ਤਾਂਭੀਖੜੀਬੋਲੀਹਾਂਇਜੀਜਿਉਤਪਾਂਅਖਦਾਂਹੈ॥ਤਿਹੈਹਕੀਕਤਹੈ॥ਜੇਓਸ
ਦੀਅਮਾਂਨਤਖੁਸੀਹੈ॥ਇਕਰਿਏਦੇਤਾਂਤੁਸਾਂਤਾਂਭੀਭੁਲਾਂ॥ਅਤੇਮੇਰਾਂਭੀਭੁਲਾਂਹੈ॥ਜੇਨਾਂਦੇਦੇਗਤਾਂਏ
ਹੁਫਕੀਰਪੁਰਾਂਹੈ॥ਤੁਸਾਂਤਾਂਕਛਬੁਰਾਂਹੈਗਾਂ॥ਅਤੇਮੇਭੀਦਾਂਦਨਗੀਰਹੈਵਾਂਗੀ॥ਪਰਤੁਸੀਹਿਕਕ
ਮਕਰੋਜੋਓਹੁਫਕੀਰਨੁਮੇਨੁਦਿਖਾਂਦੇ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਕਿਉਖਾਂਜੀ॥ਗੋਪਨਿਬਤੀਮੇਰਾਂਦੋਸਤੁਹੈ
ਹੁਏਤੀਮੇਨੁਮਸਲਤਦੇਹੈ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਖਾਂਜੀਤੁਸੀਈਮਾਂਨਸਾਂਬੁਦਰਸਤੁਰਖੋ॥ਖੁਦਾਂਇ
ਭੁਲਾਂਕਰਸੀ॥ਤਾਂਹਯਾਂਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਂਜੀਮੇਤੋਨੁਹੈਰੁਪੁਛਦਾਂਹੈ॥ਅਸਾਂਇਜਦੀਅਮਾਂਨਤਰ ਤਾਂ
ਖਈਨਾਂਗੀ॥ਪਰਮੇਇਉਪੁਛਦਾਂਹੈ॥ਇਥੇਲੈਦਾਂਹੈਕਧਾਰਿਜਾਂਇਕੇਲੈਦਾਂਹੈ॥ਅਤੇਰਾਂਈਨੁਭੀਦਿ

ਖਾਂਈਏ॥ ਮਤੁ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਹੋਵਾਂਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਕਹਿ ਆਖਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਤਪੇ ਨੁਸਦਾਂ ਦੋ॥ ਤਾਂ
ਅਸੀਂ ਆਖਈ ਪੀਕਰਿ ਕੇ ਦੇਈਏ॥ ਤੁਸਾਂ ਡੀਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀਧੀ ਦਿਚਿ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਗਾਂਏ ਜੀਅ
ਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾਂ ਭੀ ਵਡਾਂ ਰਹੇਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਦੇ ਸਤੀਯਾਂ ਹੀ॥ ਮੇਸੀ ਹੀ ਚਾਂਹੀ
ਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬੁਰਾ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਪਾਂਸਿ ਆਂ ਇਆਂ॥ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬੁਰਾ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁਆਂ ਪਿਆਂ॥ ਤਖਾਂ
ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀਂ ਆਖ ਦੇ ਹੋਰ ਥੀ॥ ਤਿਏ ਮਨ ਦੀ ਹੈ॥ ਰਿਧ ਹੀ ਦਾਂਈ ਮਾਂ ਨੁ ਦੁਰ ਸਤੁ ਹੈ॥ ਪਰ ਹਿਕਮ
ਖਦੀ ਹੈ ਜੇ ਮਨ ਓਹ ਫਕੀਰ ਦਿਖਾਂਦੇ॥ ਤਖਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਤੋੜੀ ਚਲੇ॥ ਓਹੁ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਸਿਵਾਂ ਦਾਂ॥ ਤਾਂ
ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਦੇਵੇ ਗੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਤਾਂ ਜਾਂਈਏ ਜੇ ਕੁਝ
ਮੰਗਣ ਜਾਂਈਏ॥ ਜੇ ਉਸ ਦਾਂਈ ਮਾਂ ਨੁ ਸਾਂਬਤੁ ਹੈ ਤਾਂ ਆਂ ਪੇਲੇ ਆਂ ਦਸੀ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਜਾਂਈ ਕਹਿ
ਆਂ ਜੀ ਤਖਾਂ ਇਉ ਕਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਜੇਈ ਮਾਂ ਨੁ ਸਾਂਬਤੁ ਹੈ ਤਾਂ ਆਂ ਪੇਲੇ ਆਂ ਦਨ ਗੇ॥ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਜਾਂਈ ਨਿ
ਤਾਂ ਰਖ ਹੋਈ ਕਹਿ ਆਂ॥ ਮੇਜਾਂ ਇਕੇ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੇ ਗਾਂਈ ਜੀ॥ ਤੁਸਾਂ ਨੁ
ਦਿਖਾਂਦਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ॥ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬੁਰਾ ਪੜ੍ਹੀ ਨੁ ਲੈ ਗੇ॥ ਲਾ ਆਂ ਇਆਂ॥ ਜਾਂਈ ਕੇ ਰਖ ਹੋਈ ਤਿਥਾਂ ਤਾਂ
ਪੜ੍ਹੀ ਪੇਰਾਂ ਤੇ ਫਹਿ ਪਈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ

ਨਕਕਹਿਆਂਗਉਹਰਖਾਂਅਸਾਂਤੀਅਮਾਂਤਤਰਿਖੇਗੈ॥ਤਾਂਰੰਘਹੀਬੋਲੀਜੀਤਿਯਾਰਹੈ॥ਜੇਅੰਧੇਤਾਂਇਥੇ ੧੮੨
 ਲਿਆਂਦੀਏ॥ਅੰਧੇਤਾਂਉਥੇਅੰਦ੍ਰਿਲਵੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਜਿਥੇਤੁਸਾਂਤੀਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਿਥੇਹੀਦੇ
 ਏ॥ਅਸੀਅੰਪਈਅਮਾਂਤਤਲੇਈਹੈ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਮੇਭੀਹਿਕੁਬੇਨਤੀਕਰਦਾਂਗਾਂਜੇਜੀ
 ਤੁਸਾਂਤੀਪਸਿੰਦਅੰਦ੍ਰਿ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਅੰਧੁਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥ॥ਜੇਕੁਛਤੁਅੰਧੇਗਾਂਸੇਮੰਨੀਏ
 ਗੋ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਲੜਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਿਮੇਅੰਧਈਧੀਕਰਿਕੇਪਰਨਾਂਇਦੇਦਾਂਗਾਂਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਇਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥ॥ਲਾਂਦਾਂਸੇਲੈਦੇਹੈਨਿਜਿਨਾਂਦਾਂਨੁਲੈਦਾਂਹੋਦਾਂਹੈ॥ਅਸਾਂਤਾਂਅੰ
 ਪਈਅਮਾਂਤਤਲੇਈ॥ਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਾਂਦੇਦੁਨਾ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਮੇਏਸਦਾਂਸਤੇਕਰਦਾਂਗਾਂਜੇਦੁ
 ਗਾਂਦੁਲਾਂਦਾਂਪੜਦਾਂਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸੁਇਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥਪੜਦਾਂਗਾਂਏਏਕੀਕਾਂਗਾਂਜੇ
 ਰਖਦੁਗਾਂਗਾਂਇਸਪੜਦੇਦੀਕਿਆਂਚਲੀਜਭੁਭੁਪਸਾਂਗਾਂ॥੧॥ਸੁਇਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥਏਏਈਗਾਂਜੀ
 ਅੰਧਣਾਂਅੰਧੁਲੁਟਾਂਦੁਣਾਂਪੀਪੀਕੇਘਰਿਪਾਂਸਿ॥੨॥ਰਹਾਂਉ॥ਘਟਸਾਂਸਤ੍ਰਕੇਕਰਮਹੈਨਿਬਾਂਸਦੇਹੈਲੋਕੀ
 ਭੁਰਿਅੰਮਲਿਕਰਿਥਾਂਦੁਕੀਅੰਕਿਜੇਗੁਰਮੁਖਿਸੇਝੀ॥੩॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਸਭੁਏਕੁਹੈਏਕਜਨੇਕੀਏ
 ਜਿਨਿਪਠਾਂਏਜਗਤਮੇਬਲਾਂਇਤਿਨਲੀਏ॥੪॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਦੇਦੈਭੂਲੇਕਿਨੇਮਗੁਨੁਪਾਂਇਆਂ॥

ਨਾਂ ਨਕ ਕੋ ਕਿਰਪਾਂ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਾ ਮਾਂ ਪੁਰਿ ਖਾਂਦਿ ਮਾਂ ॥ ੧॥ ਸਾਇ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਏ ਹੁਣੁ ਠੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ
 ਸੀਸਾਂ ਹਨੁ ਬਏ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿਮਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾ ਨਾਂ ਹੀ ਬਏ ਦੀ ਮਾਂ ਜੇ ਮਾਂ ਪਏ ਦੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਂ ਬਤ
 ਰਖਨਾ ਤਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂਡੀ ਮਾਂ ਨਤ ਮਾਂ ਇ ਦੇ ਵਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦੇ ਤਾਂ ਮਾਂ ਜੇ ਰਤ ਨਾਂ ਹੀ ਪਤ ਦੇ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰਿ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇ ਕੋ ਹੋ ਕਰਮ ਕੋ ਰੋਗ ਲੜਕੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਗਿ ਮਾਂ ਤੇ ਰੀਘ ਜਾਂ ਵਨ ਮਾਂ ਪਏ
 ਪਾਗਿ ਪਿਛੇ ਪੰਜ ਸਤ ਦਿ ਨੁਗੁ ਜਰਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਲੈ ਜਾਂ ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਸਾਇ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ
 ਨਾਂ ਬੁਤੈ ਨੁ ਕਿ ਮਾਂ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਇਤ ਨੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਾਂ ਸਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤੁਰ
 ਕ ਦੀ ਕਾਂ ਬਪਈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਤੂੰ ਇਤ ਨਾਂ ਮਾਂ ਨੁ ਰਾਂ ਵਨਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੜੀ ਦੇ ਵਨ ਵੇਲੇ ਮਾਂ ਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਏ ਸਾਇ ਚੋ ਮਊਲਾਂ ਦਿ ਜੇ ਹੋਵੇ ਗੀ ॥ ਸੋ ਮਾਂ ਢਾਂਈ ਏ ਪਰੇ ਲਗੇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਨੁ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ
 ਮਾਂ ਖਿ ਮਾਂ ਮਹਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਤਪਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਸਾਂਈ ਮੰਨੇ ॥ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਲਾਏ ਜੇ ਗਲ
 ਵਿਚਿ ਹੈ ॥ ਮਾਂ ਗੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਰਜਾਂ ਇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਪੇ ਦਾਂ ਲੋਟੁ ਦੇਖਹਾ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪੇਸਿ ਮਾਂ ਏ ਹੋਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੋ
 ਪੀ ਨਾਂ ਬ ਮਾਂ ਖਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਚੁ ਮਾਂ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਂ ਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇ ਇਤ ਨੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ
 ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੂੰ ਮੇ ਨੁ ਤਪੇ ਪਾਂ ਸਹੁ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਦੇ ਪੈ ਗਾਂ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇ

ਆਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਬਖਸੀਏ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਭੀ ਸਿਮਾਂਦ ਪਦੀ ਗਲਾ ਮਾਂਖ ਦਾਂਸੀ॥੨੮੩
 ਗੋਜਿ ਉਤਸਾਂਡੀ ਗਾਂਜੀ ਹੋਏ ਗੀਤਿ ਦੇ ਕੁਰੀ ਮਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਖਿ ਅਮੀ ਨਦਾਂ। ਪਰ ਤੈਰਾਂ ਤਨੁ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰਿ ਪਹੁਚਾਇ ਛੁਡੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਂਜੀ। ਜਿ
 ਉਤਸੀ ਗਾਂਜੀ ਹੋਏ ਤਿਏ ਭੁਲਾਂਜੀ। ਤਾਂ ਰੰਘਰੀ ਗਾਂਤ ਨੁਬੀ ਬੀਖਾਂ ਬੋਟੀ ਨੁਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਰ ਰਖ॥
 ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਹਾਂ ਬੀਬੀਖਾਂ ਨੁਹਾਰਾਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਬਣਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਮੀਅ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਬੀਬੀਗ
 ਉਹਰ ਖਾਂਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰਸੀ। ਏਹੁ ਅਸਾਂਡੀ ਅਮਾਂ ਨਤਸੀ। ਅਸਾਂਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਹੁ ਮੰਗਲਈ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਂਡਾਂ ਭੁਲਾਂ ਹੋਏ ਦਵਾਂਸੀ। ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੇ ਖਤਰਾ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਕਰਵਾਂ। ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨਦੁ ਨੀਅ॥
 ਖਸਮਾਂ ਨਕਰੇ ਗਾਂ। ਤੁਸੀ ਜਾਂਹੁ ਅੰਪਿ ਅੰਧ ਗਾਂਹੁ। ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਰ ਰਖਾਂ ਦੁਹਾਂ ਉਪ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਅੰਗ ਦਿ ਦਾਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਹਕਮ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀ
 ਰਾਂਇ ਹੋ ਗਾਂਹੁ ਦਿ ਦਾਂ ਕਰਿਅ ਦਹਾ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਂਜੀ। ਵਡੀ ਵੇਲਾਂ ਦਿ ਦਾਂ ਕਰਿ ਕੇਅ॥
 ਇਹੋ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਮਖਾਂ ਦੇ ਕਿਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਿ ਦਾਂ ਕਰਿ

ਵਿਚੁ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤੁ ਗੁਰਸਾਹਿ ਮਿਠੇ ਮੀਨਿ ਮੇਸੁ ਵਿਸੇਸਾ ਲੇਖਾ ॥ ਖਟੁ ਤੁਗਸੀ ਮੁਖ ਬੋਲ ਦਾਸਾ ਰਣਨਾਦੁ
 ਕੀਏ ॥ ਛਤੀ ਗਾਐ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਉ ਏਕੁ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਮੇਰਾ ਖਾਂਦੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ਜਿਤੁ
 ਖਾਂਦੇ ਤਨੁ ਪੀਰੀ ਮੇਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੂਲਾ ਕਪੜੇ ਲੈ ਗਇਆ ॥
 ਲਾਲ ਕਦਾਇ ਮਤੇ ਨੀਲੀ ਜਲ ਦੁਹਾਰਾ ॥ ਅਤੇ ਪਟ ਕਾਂਪਗ ਹੀ ਸੁਪੇਦਾ ॥ ਅਤੇ ਫਰਗਲ ਪੰਜੇ ਕਪੜੇ
 ਬਣਾਇ ਕੁਲੈ ਗਇਆ ॥ ਕੁਲਾਏ ਹੁਤਾਂ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥ ਸਿਆਲ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨ
 ਕਦੁ ਜੀ ਪਉਰੀਆ ਖੀ ॥ ਕਪੜੇ ਰਤਾਂ ਤਨ ਰਤਾਂ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ ਕਦਿ ਕਰਿ ਪਾਹਿ
 ਰਨੁ ਪੈਰਧਿਆਨੁ ॥ ਕਮਰ ਬੰਦੁ ਜੀ ਤੇ ਖਕਾਂ ਧਨੁ ਜੇ ਬਨੁ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਮੇਰੇ ਪਹਰਨੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆ
 ਗਾ ਜਿਤੁ ਪੇਧੇ ਤਨੁ ਪੀਰੀ ਮੇਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਮੂਲੇ ਫੇਰਿ ਜਾਂਇ ਕੇ ਅਜਿ
 ਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਨੁਆਂਖਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾਂ ਪਹਿਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਅੱਖਿਆ ਚਲੁ ਚ
 ਚਾਂ ਮੂਲ ਮੇ ਚਲ ਦਾਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤਾਂ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਘੋਰੀ ਉਤੇ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਕਰਿ ਮਾਂਇਆ ॥
 ਇਕਰਿ ਮਾਂ ਖਿਥਿ ਜਾਤ ਪਾਂਜੀ ਨਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾਂ ਪਹਿਰਦੇ ਹੋ ॥ ਕੁਲਾਂ ਘੋਰੀ ਉਤੇ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਕਰਿ
 ਚਲੇ ॥ ਇਜਤ ਪਤਿ ਨਾਲਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਉਰੀਆ ਖੀ ॥ ਘੋਰੇ ਪਾਂਖਰਸੁ ਇਨੇ ਸਾਂ

ਖਤਬੁਤੁਦਤੇਗੀਵਾਂਤਾਤਰਗਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗੰਬੰਦੁਗੁਣਪਾਂਤਾਵਾਂਜਾਂਨੇਜਾਂਪਤਿਜਿਉਪਰਗ
ਟਕਰਮੁਤੇਗੰਮੇਗੀਜਾਂਤਾ॥੩॥ਬਾਂਬਾਂਮੇਰੇਚੜ੍ਹਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਂਗਾਜਿਤੁਚਰਿਅੰਤਨੁਪੀੜੀਅੰਮਨਮਹਿਚ
ਲਹਿਦਿਕਾਂਗਾ॥੪॥ਰਹਾਂਉਤਾਂਫੇਰਿਅੰਜਿਤੇਰਿਪਾਂਦੇਅੰਖਿਅੰਜੀਬੁਲਾਂਘਰਿਤਾਂਚਲੇ॥ਤਾਂਫੇਰਿ
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਅੰਖੀ॥ਘਰਮੰਦਰਖਸੀਤੇਰੇਨਾਂਮਕੀਨਦਰਿਤੇਗੀਪਰਵਾਰਾਹੁਕਮ
ਬੁਲਾਂਤੁਧੁਤਾਂਦਸੀਬੁਤੁਦਬਹੁਤੁਅਪਾਂਗਾਨਾਂਨਕਜਚਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਧੁਛਿਨਕਰੈਬੀਚਾਂਗਾ॥੫॥ਬਾਂਬਾਂ
ਮੇਰਾਂਸਉਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਂਗਾਜਿਤੁਜੁਤੈਤਨੁਪੀੜੀਅੰਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਂਗਾ॥੬॥ਰਹਾਂਉਤਾਂ
ਉਥੈਥੈਦਿਵਨੀ॥ਉਥੇਧਰਮਸਾਂਲਾਂਹੋਈ॥ਲੋਕਅੰਇਮਿਲਦਲਗੇ॥ਤਾਂਹਿਕੁਮਹੀਨਾਂਹੋਇਅੰ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ॥ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਸੀਕਿਤਨੇਦਰੇਹਅੰਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਕਹਿਅੰਜੀਮੇਕਿ
ਅੰਜਾਂਦਾਂ॥ਤੁਜਾਂਡੀਅੰਤੁਸੀਹੀਜਾਂਦੇ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ॥ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਸੀਸੋਲਦੇਦ
ਰੇਫੇਰਿਅੰਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਅੰਖਿਅੰਸਤਿਜੀ॥ਫੇਰਿਜਾਂਦੁਇਅੰਹੀਨੇਗਜਰੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰ
ਖਿਅੰ॥ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਛੋਟੀਜੇਹੀਉਦਾਂਸੀਕਹਿਅੰਦੀਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਕਹਿਅੰਕਿਪਰਦੀ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ॥ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਕੁਲਖੇੜਦੀ॥ਸੁਰਜਗ੍ਰਹਦਹੈ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਅੰਖਿਅੰਜੀਅੰ

ਗਾਂਤੁਸਾਂਤੁਅਤੇਪਿਛਮੇਰਾਂਬੇਲਹੁਤਾਈਜੀਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕ
 ਲਖੇੜਦੀਉਦਾਂਸੀਗਏ॥ ਅਰੇਕੁਲਖੇੜਉਪਰਿਖਟਦਰਸਨੁਇਕਠੋਹੋਏਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਜੈਸਾਂਰਦੀ
 ਕਿਛੁਗਿਣਤੀਨਾਂਗੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਲਾਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂ॥ ਅਸਾਂਤਾਂਸੁਰਜਗ੍ਰਹਦੁਪੁਜਦੰ
 ਨਾਂਗੀ॥ ਪਰਹਿਕੁਕਮੁਕਰਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅੰਧੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਧਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਹਿਕੁ
 ਸੇਰਸਾਂਲਦਬਕਰੀਦਾਂਲੇਅੰਧੀ॥ ਅਤੇਹਿਕੁਤਾਂਦਰੀਸਮੇਤਚਪਈਲੇਅੰਧੀ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰ
 ਭੁਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਜਾਂਲਣਾਂਅਤੇਤਾਂਉਰੀਸਮੇਤਚਪਈਲੇਅੰਧੀਅੰਧੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ
 ਬਾਂਲਾਂਇਸਤਲਾਂਉਦੇਉਪਰਿਚੁਲਾਂਬਣਾਂਇਕਰਿਤਾਂਉਰੀਚਾਂਹਿਦੇਹਾ॥ ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ
 ਬਾਂਲੇਚੁਲਾਂਬਣਾਂਇਅੰਧੀਅਤੇਤਾਂਉਰੀਚਾਂਹਿਦਿਤੀ॥ ਅਰੇਲੋਕਹੋਮੁਜਗਕਰਦੇਅੰਧੀ॥ ਇਨਤ੍ਰੰ
 ਉਰੀਦਿਚਿਸਾਂਸੁਚਾਂਹਿਅੰਧੀ॥ ਸਿਨਿਆਂਸੀਅੰਜੋਡਿਠਾਂਪ੍ਰੀਅੰਧੀ॥ ਸਿਨਿਆਂਸੀਲੈਲੈਜੇਟੇਅੰ
 ਤੇਹਥੀਅੰਰਦਉਰੇ॥ ਅੰਧੀਕੇਲਗੇਅੰਧਣਅਰੇਤੁਸਕਉਣੇ॥ ਤੇਹੀਅੰਧੀਕੇਦਿਨਤੁਰਕਕੀ
 ਤਾਂਸਕਰਤੇਹੀ॥ ਤੁਮਤੋਹਿਦੂਧਗਮ੍ਹੋ॥ ਸਾਂਚੁਕਹੋਤੁਮਇਸੁਹਾਂਡੀਮੇਰਿਆਂਧੀਪਾਧੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਅੰਜੀਮੁਝਕੋਭੂਖਲਾਂਗੀਥੀ॥ ਇਸਵਾਂਸਤੇਮੇਹਾਂਡੀਚਾਂਹੀਹੈ॥ ਤਾਂਸੀਨਿਆਂਸੀਕਹਿਅੰਧੀਅੰਧੀ

ਹਾਂਡੀਮੇਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਇਸੁ ਹਾਂਡੀਮੇਸੁ ਹੈ। ਬਕਰੀ ਕਾ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ
ਅਰੇ ਉਸਤਗਠਿ ਗ੍ਰਹਦੁਲਾਂਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸਤਗਠਿ ਤੂੰ ਮਾਂ ਸੁਖਾਂ ਤਾਂ ਹੈ। ਤੈਕਿਆਂ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕ ਕਹਿਆ ਦੇਵਤਾਂ ਗਿਆਨੁ ਮੇਥਾਂ ਤਪੁ ਛੋੜੇ ਕਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੂੰ ਕੇਜੇ ਰਬਾਂ ਤਿਕ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਮਨਾਂ ਹੀਕ
ਹਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਹੋ ਸੇਕ ਵਿਜਾਵੈ। ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਰੇ ਦੇਵਤਾਂ। ਇਸ ਕੇ ਪਾਂਸ ਤੇ ਦੁਰਿ ਹੋਇ
ਖੜੇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ ਕਹੇ ਜੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਂਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿ
ਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਂਸੁ ਹੁਨਿ ਮਿਆਂ ਮਾਂਸੈ ਮੈਂਦਰਿ ਦਾਂਸੁ। ਜੀਉ ਪਾਂਇ ਮਾਂਸੁ ਮਾਹਿ ਮਿਲਿਆਂ ਹਤੁ ਚੰਮਤ ਨਮੁ
ਸੁ। ਮਾਂਸੁ ਹੁਬਾਂਹ ਰਿਕਠਿ ਮਾਂਸੁ ਮਿਮਾਂਸੁ ਗਿਰਾਂਸੁ। ਮੁਹਮਾਂਸੈ ਕਾਂਜੀ ਰੁਮਾਂਸੈ ਕੀ ਮਾਂਸੈ ਮੈਂਦਰਿ
ਸਾਂਸੁ। ਦੁਤਾਂਹ ਮਾਂਦੀਆਂ ਰਿਆਂ ਪਰਿਲੈ। ਮਾਂਇਆਂ ਮਾਂਸੁ ਮਾਂਸੁ ਹੀ ਮਾਂਸੁ ਉਪਜੈ ਮਾਂਸੁ ਹੁਸਤੋ ਸਕ
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੈ ਹੁਕਮੁ ਸੁਣੀ ਮੈ ਤਾਂ ਕੇ ਮਾਂਦੈ ਰਾਂਸੁ। ਮਾਂਪਿਛੁ ਟੈਨ ਹੁਣੈ ਟੀ ਮੈ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬਿ
ਨਾਂਸੁ। ੧॥ ਮਾਂਸੁ ਮਾਂਸੁ ਕਰਿ ਮੁਰਖੁ ਫੁਗੜੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਕਉਣੁ ਮਾਂਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਂਗ
ਕਹਾਂਦੈ ਕਿਸੇ ਮੇਧਾਂ ਪੁਸ਼ਮਾਂਦੈ। ਗੰਡਾਂ ਮਾਂਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਬਾਂਦੈ। ਮਾਂਸੁ ਛੋੜਿ ਤੇਥੈ ਸਿ
ਨਕੁ ਪਕੜਿ ਹਿਰਾਂਤੀ ਮਾਂਦੁ ਸੁਖਾਂਦੈ। ਫਹੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਂਦੈ ਹਿਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ

ਸੁਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿ ਅਕਹੀ ਐਕਹੈ ਨਕਹਿ ਅਬੁਣੈ ॥ ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧਕਾਰੈ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ॥
 ਲੋਚਨ ਨਾਂਹੀ ॥ ਅਤਿ ਪਿਤਾਂਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ॥ ਸੁਨੁ ਧਾਂਹੀ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਂਨੁ ਸਮੇਲਾਂ ॥ ਏਥੈ ਅੰਧਕ
 ਮਾਂਹੀ ॥ ਅੰਸਹੁ ਨਿਮੋਸਹੁ ਜੀਮੋਹਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਂਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ॥
 ਬਾਂਹਰਕਾਂ ਸੁਮੰਦਾਂ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਕਾਂ ਸੁਚੰਗੇ ਰਾਂਜੀਅ ਜੀਤ ਸਭੁ ਮਾਂਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਅ ਲਇਆਂ ॥
 ਸੇਰਾਂ ਅਭੁਖੁ ਭਖਹਿ ਭੁਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧਗੁ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾਂਜਾਂਸਹੁ ਨਿਮੋਸਹੁ ਜੀਮੋਹਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂ
 ਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਂਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ॥ ਅੰਸੁ ਪੁਰਾਂਦਿ ਮਾਂਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਮਾਂਸੁ
 ਕਮਾਂਣਾਂ ॥ ਜੈਦੁ ਕਾਂਜਦੀ ॥ ਅੰਹੋ ਸੁਹਾਂ ਏ ਏਥੈ ਮਾਂਸੁ ਸਮਾਂਣਾਂ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਪੰਨਹਿ ਮਾਂਸਹੁ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੁ
 ਲਤਾਂ ਨਾਂ ॥ ਜੇਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾਂਦਾਂ ਨੁ ਲੈਣਾਂ ॥ ਦੇਦਾਂ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਲੈ ਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏ
 ਹੁਧਿ ਛਾਂਣਾਂ ॥ ਅੰਪਿਨ ਬੁਣੈ ਲੋਕ ਬੁਣਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾਂ ਸਿਆਣਾਂ ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੁੰ ਜਾਂਦਹਿ ਨਾਂਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਂਸੁ ਉ
 ਪੰਨਾਂ ॥ ਤੇਇਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਂਦ ਕਪਾਂਹਾਂ ਤੇਇਹੁ ਅਹੁ ਤਿਭੁ ਦੁਹਰੀ ਨਾਂ ॥ ਤੇਅਾਂ ਅਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾਂ ਤੇ
 ਅੰਬਹੁ ਤੁਬਿਕਾਂ ਰਾਂਬੈਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀਵਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਹਿਕਖੜੀ ॥
 ਸਦੀ ਅੰਹਾਂ ਉਹੁ ਜਲਿ ਗਇਆ ॥ ਉਜਸਿ ਕਦਰ ਪਾਂਦੇ ਬੇਟੇ ਬਿਰਹਮ ਪਾਂਲੇ ਦੀਦਿਲੀਦਾਂ ਪਾਂਤਿ

ਸਾਂਹੁਆਂਹਾਂਤਿਸਪਾਂਸਚੁਗਲੀਕੀਤੀਕਹਿਓਸਪਾਂਤਿਸਾਂਹਸਲਾਂਮਤਿ। ਏਕੰਜੋਹਿਦਫਕੀਰਹੈਨਾਂਨਕ
 ਖੜੀਹੈ। ਓਹੁਨਬੇਦਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈਨਾਂਕਤੇਬਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈ। ਏਨੇਕਨਾਂਹੀਮਾਨਤਾਂਹਜਰੱਤਉਸਕੇਖੁਛਤਾਂ
 ਬ੍ਰਹਮਖਾਂਕਹਿਅੰਫਕੀਰਾਂਕੇਪਕੋੜੇਤਾਂਲਗੇਫਕੀਰਪਕਹੀਦੁਏਤਾਂਦਿਚੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੀਅੰ
 ਇਅੰਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਕਹਿਅੰਇਨਕੇਅੰਗੇਚਕੀਅੰਦੇਓ। ਅਹੁਸਦੁਮਦੁਗੇਹੁਦੇਓ। ਜੇਅੰ
 ਟਾਂਪੀਸੇ। ਫਕੀਰਾਂਦੇਅੰਗੇਚਕੀਅੰਅਤੇਕਦਕਮਿਲੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਚਕੀਅੰਪਸਹਾਂਗੀਪ
 ਈਫਿਰੇ। ਅਤੇਅੰਟਾਂਫੇਰਨਿਕਲਿਖਇਅੰਤਾਂਪ੍ਰੀਮਪਈਜੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਏਹੈ। ਜੇਦਉਲਤਖਾਂਲੇਦੀ
 ਦਮੋਦੀਅੰਹਾਂਅਤੇਫਕੀਰਹੈਇਅੰਅੰਹਾਂਦਉਲਤਖਾਂਦਾਂਨਾਂਉਸੁਇਕੇਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਗੁਸਾਂਖੰ
 ਪਾਂਅੰਖਦਲਗਾਂਜੇਮਜਬੂਤੁਰਾਂਖਦਾਂ। ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਬਧਾਂਅਤੇਅੰਪਸਹਾਂਗੀਚਕੀਫਿਰੇ।
 ਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹਬੋਖਬਰਗਈ। ਜੇਨਾਂਨਕਫਕੀਰਹਿਦੂਹੈਜੇਕਾਂਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਚਕੀਅੰ
 ਪਸੇਅੰਪਪਹੀਫਿਰਤੀਹੈ। ਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਕਹਿਅੰਉਸਕੇਖਲਾਂਸੁਕਚੇ। ਲੇਕਾਂਅੰਇਕੇਜੀਜੀਰ
 ਲਾਂਹੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਹਮਈਹਾਂਗੀਬੈਠੇਅੰਹੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਸਬਦੁਪਰਾਂਪਤਿਹੈਇਅੰ।
 ॥ ਰਾਂਗੁਅੰਸਮਹਲਾਂ॥ ੨॥ ਕਹਾਂਸੁਖੇਲਤਬੇਲੇਘੇਰੇਕਹਾਂਭੇਰੀਸਹਨਈ। ਕਹਾਂਸੁਤੇਗਬੰਦਗਾਂ

ਤੇਰ ਕਰਹਾ ਸੁਲਾਲ ਕਰਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸਾਅਰਸੀਆਂ ਮੁਹਬੀ ਕੇ ਮੇਥੇ ਦਿਸਹਿ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ
 ਰੋਸਾਈ ॥ ਏ ਕਪੜੀ ਮਹਿ ਥਾਂ ਪਿਓ ਥਾਂ ਪੇਜਰੁ ਦੇਰ ਦੇਰੁ ਭਾਂਈ ॥ ੧੯ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਹਾ ਸੁਧਰਦ ਗੰਢ ਪਾਸ
 ਹਲਾ ਕਰਹਾ ਸਬੀ ਕਸਰਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਂ ਮਾਇ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਨੀ ਦੁਨ ਪਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸੁਖਾਂ ਨ ਤੇ
 ਬੇਲੀ ਹਰਮਾਂ ਹੋਇ ਮਾਛਾਈ ਸਾਂਈ ॥ ੨੦ ॥ ਇਸ ਜਰਕਾਂ ਰਖ ਪਈ ਦਿਗਤੀ ਇਨ ਜਰ ਪਈ ਖੁਆਈ
 ਪਾਂਧਾਂ ਬਾਂਝੁ ਹੋਇ ਨਹੀ ਮਾਇ ਆਂਸਾਂ ਬਿਨ ਜਾਈ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੁ ਕੁਲਾਏ ਕਰਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੀਰਿਆਂ
 ਈ ॥ ੨੧ ॥ ਕੋਟੀ ਹੁਪੀ ਰਵਰ ਜਿਹ ਹਾਂਏ ॥ ਜਾਂ ਮੀਰੁ ਸੁਇ ਆਂਧਾਂ ਇਆਂ ॥ ਥਾਂ ਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜਮੀ ਦਰਮ
 ਛਿਮੁ ਛਿਕੁ ਅਰੁ ਲਾਂਏ ਆਂ ॥ ਕੋਟੀ ਸੁਗਲ ਨ ਹੋਇ ਆਂ ॥ ਆਂ ਪਾਂ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾਂ ਲਾਂਏ ਆਂ ॥ ਠਾਂ ਮੁਗਲ ਪ
 ਠਾਂ ਏ ਭਈ ਲਣਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਦਗਾਂਈ ॥ ਓਨੀ ਤੁਪਕਤਾਂ ਏ ਚਲਾਂਈ ਓਨੀ ਹਸਤ ਚਿਹਾਂਈ ॥ ਜਿਨ
 ਕੀ ਚੀਗੀ ਦਰਗਹ ਪਾਂਟੀ ਤਿਨ ਮਰਣਾ ਭਾਂਈ ॥ ੨੨ ॥ ਹਿਕੁ ਹਿਦ ਦੁੰਈ ਅਦਰ ਤੁਰਕਾਂਈ ਭੁਟਿ ਆਂਈ ਠਕੁ
 ਰਾਂਈ ॥ ਇਕ ਨਾ ਪੇਰਣ ਸਿਰ ਖੁਰਪਾਂਟੇ ਇਕ ਨਾਂ ਦੁਸਸਮਾਂਈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀ ਕੇ ਪਰੀ ਨ ਆਏ ਤਿਨ ਕਿ
 ਉਰੈ ਏ ਦਿਹਾਂਈ ॥ ੨੩ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਂਏ ਕਰਤਾਂ ਕਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਸੁਣਾਂਈ ਮੇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਭਾਂਏ
 ਦੈ ਕਿਸ ਬੈਜਾਇ ਰੁਆਈ ਮੇ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਂਏ ਦਿਗਸੈ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਪਾਂਈ ਮੇ ॥ ੨੪ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕਮ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਸੇਈ ਕਮ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿਆਸੁ ਜੀ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਇਥੋ ਭੈ ਅਟਕਤਾਂ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਏਵੈ ਹੈ ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਇਥੋ ਭੈ ਭੈ ਦੇ ਦੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀ ਇ
 ਥੋ ਭੈ ਭੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਕਦ ਭੈ ਭੈ ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਭੈ ਭੈ ਦਿਚਿ ਸਤਮਾ ਹੀ ਨੇ ਅਤੇ ਸਤ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਅ
 ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੋ ਏ ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗਾ ਅਸਾ ਦਿਚਿ ਬੁਝ ਬਲਿਅੰਗ ॥ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥
 ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੇ ਹਨਿ ਪਟੀਆਂ ਅੰਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੂਰਾ ਸੇ ਸਿਰਕਾਂਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨਿਗਲ ਦਿਚਿਅ ਏ ਪੁਰਿ
 ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਰਿਹੈ ਦਿਆ ਹੁਇ ਬਹੁ ਹਿਨਿ ਮਿਲ ਨਿਹਦੁ ਰਿ ॥ ੧ ॥ ਅੰਦੇ ਸੁਬਾਂ ਬਾਂ ਅੰਦੇ ਸਾਅ
 ਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾਂ ਅੰਤੁਨ ਪਾਇਆਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਯਦੁ ਹੁਸੀਆ ਦੀਆ ਹੀਆਂ ਲ
 ਏ ਸੋ ਹਨਿ ਪਾਂਸਿ ॥ ੧ ॥ ਭੋਲੀ ਚੜ੍ਹਿਅ ਏਈਆਂ ਦੁਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਂਸਿ ॥ ਉਪਰਹੁ ਪਾਇ ਵਾਂਗੀ ॥ ਏਲੇ ੮
 ਮਕ ਨਿਪਾਂਸਿ ॥ ੨ ॥ ਇਕਲ ਖੁਲਹਨਿ ਬਹਿ ਠੀਆ ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਖੜੀਆਂ ਹਾਗਰੀ ਫੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀ
 ਅੰਮਾ ਦਿਸੇ ਜੜੀਆਂ ਹਾਗਰੀ ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕ ਪਾਈਆਂ ਤੁਟ ਨਿਸੇ ਤਸਰੀਆਂ ॥ ੩ ॥ ਧਨ ਜੇਬ

ਨਦੁਇ ਦੇਗੀ ਹੋਏ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰਗਲਾਇ ॥ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭ
 ਦੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਜੇਭੁ ਦੇ ਦੇ ਇਸ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ਅੰਗ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਮੇਤਾਂ ਕਾਇ ਤੁਮਿ ਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਸਾਂਹ ਸ
 ਗਤਿ ਗਵਾਈਆਂ ਰਗਤਾਂ ਸੇਚਾਇ ॥ ਬਾਂਬਰ ਵਾਂਝੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ॥ ੫ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਵਖ
 ਤੁਖਾ ਆਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ ਪੁਜਾ ਜਾਇ ॥ ਚਉਕੇ ਵਿਦੁ ਹਿੰਦ ਵਾਂਝੀਆਂ ਕੋਇ ਟਿਕੇ ਕਢ ਹਿਨਾਇ ॥ ਗਾਂਧ
 ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿ ਓਹੁ ਇਕ ਹੁਣੁ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੇ ਇਕ ਮਿਲ ਮਿਲਿ ਪੁ
 ਛਹਿ ਸੁਖਾ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਏਹੋ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿਰੇ ਦੁਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ ਦੇ ਜੋਥੀ ਮੇਨਾਂ ਨ ਕਰਿ ਆ
 ਮਾਂ ਨੁਖਾ ॥ ੭ ॥ ਤੇਰਿ ਪੈਟੇ ਲੇਖ ਬਣਾ ਪਾਏ ਪਤਲੀਆਂ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਡਿਠੀਆਂ ਵਾਂਝੀਆਂ ਦਰੀਆਂ ॥
 ਕਾਂਬਲ ਬੀਨ ਚਲਾਈਆਂ ਕੁਕਾਂ ਪਤ ਦੀਆਂ ॥ ੮ ॥ ਲਾਜ ਕਰ ਛੁਕੇ ਸੈਦ ਪਰਿ ਤੇਰੇ ਪੈਦ ਪੈਦ ਨੇਦਾ ਪ
 ਈ ਤਰਵਨ ਆਂਦਨੀਆਂ ਆਈਆਂ ਬਾਂਬਰ ਬੀਦੀ ॥ ੯ ॥ ਜਾਂ ਪੀਜਾ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਪ
 ਠਾਣਾ ॥ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਨੂਚਰਾ ਇਕ ਰਿਲੇ ਆਇਆ ॥ ਕਾਂਬਲ ਜਾਂ ਹਿਬਦਾ ਹੋਇਆਂ ਲੋੜੀ ਮੇ ॥ ਬਾਂਬ
 ਰ ਦਊਲ ਤਖਾਂ ਨੂਮਾਂ ਰਿਆਂ ਜੁਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰਦਿ ਚਿ ॥ ਤਾਂ ਮਗੇ ਚਲਿ ਆਂ ॥ ਜਾਂ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪ
 ਈ ਪਤਾ ॥ ਬਿਗਾਹ ਪੀਲੇ ਦੀਦਾਂ ॥ ਅਤੇ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਂਬਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਬਿਗਾਹ ਮੁਖਾਂ ਪ

ਠੰਢ ਛਿਅੰਦਿ ਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਰਿਆਂ ਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਂਬਰ ਈ ਦੇ ਧੀ ਫਿਰੀ ਬਾਂਬਰ ਦਿਲੀ ਦਾਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੋਇ
ਆਂ ਬੀ ਦੀ ਹੋਈ ਆਂਦਿ ਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਭੀ ਆਂਦਿ ਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਂ ਧਿਆ ਜੀ ਏ ਹੁਰਿਆਂ ਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕ ਹਿ ਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਂਲਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸਾਂ ਜੋ ਕਰਤਾਂ ਰਦਿ ਪਾਂ ਏ ਸਿੰਦੇ ਖਾ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ
ਆਂ ਧਿਆ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਜਤੀ ਸਰਾਂ ਦਿ ਨੁਗ ਜਰਿਆਂ ਅਤੇ ਚਉ ਧਾਂਦਿ ਨੁਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਂ ਧਿਆ ਜੀ
ਏ ਹੁਤਾਂ ਉਲਟੀ ਹੋਇ ਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਆਂ ਧਿਆ ਭੁਾਣੀ ਬਾਂਲਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਂਹਿ ਦੇ ਖੁ
ਕਰਤਾਂ ਰਕਿਆਂ ਕਰਦਾਂ ਹੋ ਬੇਲ ਹੁਰਾਂ ਏ ਜੀ ਦੇ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਸਾਂ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਜਾਂ ਸਤ ਦਾ ਦਿ ਨੁਹੋਇ
ਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਧਾਂਦੇ ਦੀ ਲੰਗਰੀ ਆਂਦਿ ਉਤਰੀ ਆਂ ਹੀ ਜਾਂ ਉਪਰੋਂ ਕਪੜਾਂ ਲਾਂਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਕੀ ਕੀ ਰੇ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਬਾਂਬਰ ਚੀ ਕੋ ਅਰਬ ਉਲਕੇ ਅਰਦਾਂ ਰੇ ਕੋ ਕਉਲਿਆਂ
ਉ ॥ ਇਨਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਨੁਬੀ ਨਿਅਗੇ ਪੜਾਂ ਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆਂ ਮੇ ਕੁਜਤੇ ਜੋ ਨੇ ਯਹ ਕਿਆਂ ਕੀ ਆਂ ਹੈ ॥
ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਕਹਿਆਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੁਸਲਾਂ ਮਤਿ ਜੋ ਹਮੇ ਕੁਛ ਤਕਸੀਰ ਹੋਏ ॥ ਤੇ ਹਮਾਂ ਰਾਂਬੀ ਦੁਬੀ ਦੁਜ ਦਾਂ ਕ
ਰੀਏ ॥ ਅਰੁ ਚਾਂਦ ਲਕੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਕੀ ਰੇ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਕਿਓ ਕੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਮੇ ਭੁਕ ਪੈ ॥ ਯਹ ਕਿਆਂ ਹੁਆਂ ॥
ਇਕ ਨਿਗਾਂ ਵਾਂ ਨ ਜੋ ਆਂ ਹਾਂ ਉਸ ਨਿਗਾਂ ਵਾਂ ਨ ਕਹਿਆਂ ਯਹ ਰਤੁ ਸਲਾਂ ਮਤਿ ਇਨੇ ਮੇ ਤਕਸੀਰ ਕਛੁ ਨਾਂ ਹੀ

ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਾਅਮਰੇਤੂਕਉਦੁਹੈ॥ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਂਦਾਨਕਹਿਆ॥ਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂਮੇਹਜਰਤਕਾਂਚਾਂਕੁਰ
 ਹੋ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਿਆਤੂਕਿਸਖਿਜਮਤਪਰਹੈ॥ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਂਦਾਨਕਹਿਆ॥ਜੀਮੇਬੀਦੀਓਵਨੇਪਰਹੈ॥ਤਾਂ
 ਬਾਂਬਰਕਹਿਆਤੂਕੋਕਿਅਪਹੁਚਤਾਂਬਾਂਜੋਤੂਮਰਜੁਕਰਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਮੀਰਬਿਲਾਂਦਲਨਿਗਾਂਦਾਂਨਕ
 ਹਿਆ॥ਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂਮੁਣਕੋਯਹਪਹੁਚਤਾਂਹੈ॥ਜੋਏਕਫਕੀਰਨਾਂਨਕਹਿਦੁਹੈ॥ਕੈਦਕੋਬੀਚਾ॥
 ਓਹੁਸਾਂਹਿਧੁਅਜਮਤਹੈ॥ਹਜਰਤਕਉਮਾਂਲੁਮਹੈਦੈ॥ਯਹਅਜਮਤਖਦਾਂਇਉਸਕੇਦਾਂਸਤੇਕੀਤੀ
 ਹੈ॥ਅਗੇਜੋਰਜਾਂਇ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਵਹੁਕਿਉਕੈਦਿਕੀਆਂਹੈ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਕਹਿ
 ਆ॥ਹਜਰਤਓਹੁਬੀਦਿਕੋਬੀਚਿਅਏਅਹੈ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕੋਲਿਅ
 ਉ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਸਲਾਂਮਤਿਕਿਸਦੁਜਾਂਲਿਅਵਉ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਉ
 ਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਂਸਕਰਿਕੇਖੁਬਦੁਜਾਂਇਜਤਸਿਉਲਿਅਵਹਿ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਪੰਡ
 ਤਖਾਂਨੇਦਿਚਿਅਪਗਇਆ॥ਜਾਂਇਕਰੁਕਹਿਆ॥ਅਰੇਇਨਕੀਆਂਬੇੜੀਆਂਉਤਾਂਗੇ॥ਅਤੇਆ
 ਪਹਾਂਖੁਜੇਨਕਰਿਤਜੀਮਕਰਿਕੈਅਗੇਖਹਾਂਹੋਇਆ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿ
 ਉ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਹੇਪਾਂਕਫਕੀਰਸਾਂਹਿਧੁਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਤਮਕੋਬਲਾਂਇਆਹੈ॥ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੇ ਜੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੁਹਾ ਨੁਲੈ ਗਏ। ਜਾਂ ਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾਂ ਜਹੂੰ ਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੋਲਿਆ ਸਲਾਮ ਅਲੇਕਮ ਹੋ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸੁ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸ
ਲਾਮ ਅਲੇਕਮ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾ ਇਹ ਸੁਲਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆਤੈ ਸਹੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਮੈ ਸਹੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆਤੈ ਕਿਸ ਦੁਜਹ ਸਹੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੈ ਇਸ
ਦੁਜਾ ਸਹੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਲਾਖ ਮਹੀਦਏ ਕੁਖੁ ਦਾਇਆ ਅਰੁ ਅਲਖ ਸਾਂਚ ਬੇਪਰਦਾ ਹਾਕਈ ਮਹਾਦਥ
ਦਰਬਾਰਾ ਸੁਮਾਰਨ ਪਾਵਹਿ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ਗੁਰੂ ਸੁਲਕੇ ਸਾਲਵਨੀ ਆਮਹਿ ਆਇਆ ਜਬ ਚਾਹਿ ਆਤ ਬਾਂ
ਫੇਰਿ ਮੰਗਾਇਆ। ਇਉਂ ਸਹੀ ਕੀ ਆਪੈ ਨਾਨਕ ਬੀਏ। ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਪਾਕੁ ਅਭਿਰਾਮ ਕੀਏ। ੧॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬ
ਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਸਚੁ ਕਹੁ ਕਿ ਆਮਹੀ ਮਦਰ ਸੁਲਭੀ ਤੈਨੇ ਗੰਦਾ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਆ ਜਿਨੁ ਰੰਗੀ ਗਈ ਸੋ ਪਾਕ ਨਹੈ। ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੋਵੈ ਖੈ। ਕਾਮੈ ਤਾਂ ਨਿਜੁ ਪੀ
ਛੇਲਾ ਗੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਇਜਤ ਨਾਹੀ ਆਹੈ। ਦਾਦਾਂ ਬੀਨਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾਂ। ਤਪਤ ਕਰ੍ਹਾਹੈ ਮੀਨ
ਜਲ ਤਾਂ। ਕਿ ਆਕੀਏ ਕੀ ਕਰਤਗੀਫਾ ਬਾਲਕ ਤੇ ਹੋਇ ਬਹੋਜਗੀਫਾ ਆਵਨ ਜਾਨਦੇ ਇਮੈ ਫੇਰੇ।

ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਂਕ ਕਰੀ ਮੈ ਕਹੁ ਕੋ ਸੋ ਸੁਣਿ ਬਾਂਬਰ ਸਚੁ ਪਾਂਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਜਗਲਿ ਦੇ ਨਲਾਂਇ ॥ ੧॥ ੩੦ ੨੬੦
 ਬਾਂਬਰ ਕਰਿ ਮਾਂ ਅਰੇ ਨਾਂ ਕਹਿ ਦੂ ਤੇਰੀ ਦੁ ਰਿਨ ਜਰਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕਰਿ ਮਾਂ ਨ ਜਗ ਸਾਂ
 ਖੁਲੀ ਦੁ ਗਿਏ ਕੁਖ ਦਾਇ ਕੇਰੇ ਹੋ ਜਗ ਰਿਜ ਦਾਂ ਨ ਹੋ ਦੇ ਪਲ ਕਹਿ ਕੁਸਾਂਇ ਤੁਸਾਇ ਬਾਂਬਰ ਨਾਂ ਨ ਕਮ
 ਚੁਕੇ ਹੋ ਪਾਂਕ ਹੋਇ ਮਾਂ ਪੋ ਹੋਇ ਬਾਂਬਰ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਰਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਰਦੇ ਸਾਂ ਪਿਅਾਂ ਲਾਂ ਪੀਉ ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰਿ ਮਾਂ ਹੋ ਪੀਅਾਂ ਹੋ ਪੀਅਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਰਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿ ਦੂਇ ਤਨਾਂ ਝੁਝੁ ਬੇਲਤ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਅਬੀ ਕੇ ਦਸਿ ਉਛੁਟਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰਿ ਮਾਂ ਏਹੁ ਪਿਅਾਂ ਲਾਂ ਕੈ ਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਰਿ ਮਾਂ
 ਏਹੁ ਪਿਅਾਂ ਲਾਂ ਭਾਂਗ ਕਾਂ ਹੈ ॥ ਫੇਰੀ ਰੋਕ ਫੇਰੀ ਰਖ ਦਾਇ ਕੀ ਜਾਂਤਿ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੀਏ ਫੇਰੀ ਗਮ ਤਵ ਲੇ
 ਰਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾਂ ਸਤੇ ਫੇਰੀ ਰੋਨੇ ਪਾਂਕ ਕੀਅਾਂ ਹੈ ॥ ਹਮ ਕੇ ਇਸੁ ਪਿਅਾਂ ਲੇ ਪਰਿ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂ ਹੀਅਾਂ ਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਨੁਸਬ ਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ॥ ਰਾਂਗ ਬਸੀਤ ਦਿ ਚਿਮ ਹਲਾਂ ॥ ੧॥ ਭੁਝੁ ਰੀ ਭਾਂਗ ਸਿ
 ਫਤ ਕਾਂ ਕੁਝਾਂ ਗਿਅਾਂ ਨ ਕਾਂ ਕੀਅਾਂ ਤੰਡਾਂ ॥ ਸਚ ਸਬ ਦੁ ਪਾਂਝੀ ਕਰਿ ਭਾਂਲੇ ਤਬ ਹੋ ਦੇ ਅਮਲੁ ਅਖੰਡਾਂ ॥ ੧॥
 ਕਲੇ ਦੁਰ ਬਾਂਬਰ ਪਿਅਾਂ ਲਾਂ ਪੀਉ ॥ ਉਤਰਨੁ ਜਾਂਦੈ ਸਦ ਹੀ ਖੀਉ ॥ ੨॥ ਰਹਾਂ ਉਦਿਲ ਸਫਾਂ ਇਸ ਫੀ
 ਕਰਿ ਛਾਇ ਮਜਲ ਸਏ ਕਬੈ ਠਾਂਉ ॥ ਰਾਂਜ ਕਰ ਗਾਂ ਮਕੀ ਖਰਦ ਨੀ ਕੀ ਜੈ ਅਮਲੀ ਤਦੀ ਕਹਾਂਉ ॥ ੩॥ ਮਸ

ਤਪਿਆਲਾਮੁਗਸਦਦੀਆਂਏਕਬਾਂਭਰਿਧੀਆਂਦਿਲਦਲੀਲਉਫੇਨਹੀਕਾਂਈਤਬਤੇਅਮਲੀਗੁਆ
ਤਾਬਕੋਬਕਾਂਏਕੁਖਦਾਂਈਦੂਜਾਂਦਿਸਟਿਨਾਮਾਂਏ।ਨਨਕਆਲਮੇਸਾਕਰਿਧੀਦੈਤਉਦਹੁਫਕੁ
ਰੁਕੁਹਾਏ॥੪॥੧॥ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿਦੁਹਕਤਾਲਕਫਹਮੀਦਾਂਹੈਜੇਫਕੀਰ
ਹੈਸੇਮੇਰੀਜਾਤਿਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਹਕਤਾਲਬੈਲਨੁਤੇਪਾਂਕਾਦੂਜਾਬੈਲੋਝੁਖਿਝੁਖਿਝੁ
ਖਾਉਸਕੀਜਾਤਿਬਤਾਂਦੈਕੋਇ।ਤਾਂਕੇਪਾਂਦਪੀਦੁਉਮੈਪੈਉ।ਸੁਣਕਲਿਦਰਬਾਂਬਰਪਾਂਤਸਾਂਗੁਨਾਨ
ਕਬਤਾਂਦੈਸਚਾਂਗਾਂਗੁਟੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਬਾਂਬਰਕਲਿਦਗਾਕੀਬੀਰਜਲਾਂਗਾਂਗਾਂ
ਓਹੁਕੀਮੁਸਲਮਾਨੁਆਂਗਾਂਉਸੁਜੇਹਾਂਖੁਦਾਂਇਹਕਤਾਲਾਂਕਿਸੇਨਾਂਹੀਸਹੀਕੀਤਾਂਨਾਂਕਿਸੇਪੀਰਨਾਂ
ਪੈਰੀਬਗਾਂਨਾਂਗਉਸਨਕੁਤਬਾਨਾਂਕਿਸੇਅੰਬੀਏ।ਜੇਕੀਬੀਰਕੁਗਤਸਹੀਕੀਤਾਂਹੈਉਸਦੀਉਗਾਂਹੀ
ਸੁਦਾਕੀਬੀਰਕਿਆਕਹਿਆਹੈ।ਰਾਂਮਹੀਮਕਿਸਨਕਰੀਮਏਤੋਤੁਮਿਅੰਨਾਂ।ਇਨਤੇਉਪਰਿਕਰਨੈਹਾਂਗਾਂਜੇ
ਕੋਈਦਿਰਲਾਸਾਧੁਜਾਂਨੇ।ਹਿੰਦੂਬੇਦਤੁਰਕਕੁਰਾਂਨਾਦੈਕੋਬੀਚਿਬਸੈਸੈਤਾਂਨਾਕਹਤਕੀਬੀਰਸੁਣਸਾਂਪਜ
ਨਭਾਂਈ।ਅਕਬਕਬਾਂਕੀਕਬਾਂਸੁਣਾਂਈ॥੩॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਸੁਣਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਾਤ੍ਰੀਕੀਬੀਰਕਮ
ਹੀਦੁਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਬਾਂਬਰਕਲਿਦਗਾਕੀਬੀਰਕੁਗਤਮੈਸਾਂਬਾਂਜੋਬਜਾਂਇਖੁਦਾਂ

ਇਕੀਜਾਂਇਥਾਉਸੁਅਰੁਖੁਦਾਂਇਮੇਕੇਦੁਕਛੁਨਥਾਜੇਬੰਦਾਂਪੁਦਾਂਇਕਾਂਗੀਦੁਹੁਪਾਂਕਜਾਂਮਾਂਥਾਂਤਉਦੇਹੀ ੧੮੨
 ਜਮੇਤਜਮੇਗਇਆਂਹੈ॥ਅਉਰੁਜਮੇਸਮੇਤਕੋਈਨਹੀਗਇਆ॥ਬਡੇਬਡੇਅਬੀਏਹੁਏ॥ਅਰੁਬਡੇਬਡੇਪੈ
 ਕੰਬਰੁਹੁਏ॥ਅਉਰੋਕਾਂਕਿਅੰਕਹੀਮੇ॥ਹਮਾਂਰੀਕਿਅੰਚਲੀਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਬਰਕਹਿਅੰਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ
 ਤੁਕਿਛੁਆਂਇਆਂਲੇਹੁ॥ਰੋਜੁਲੇਹੁ॥ਤੁਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾਂਇਆਂਦੀਅੰ
 ਏਕੁਖੁਦਾਂਇ॥ਜਿਸਕਾਂਦੀਅੰਸਕੁਕੋਈਖਾਂਇ॥ਬੰਦੇਕੀਜੇਲੇਦੇਉਟਾਂਦੀਨਦੁਨੀਆਂਹੈਤਾਂਕੋਤੇਇ॥
 ਏਕੋਦਾਂਤਾਂਅਉਰਸਕੁਕੋਈਖਾਂਗੀ॥ਉਸਕੋਛੋਰਿਅਦੁਰਕੇਸਾਂਗੈਉਨਅਪਨੀਸਕੁਹੀਪਤਿਹਾਂਗੀ॥ਸਾਂਹਪਾਂ
 ਤਿਸਾਂਹਸਕੁਉਸਕੋਕੀਏ॥ਉਸਕੇਸਾਂਥਿਨਕੋਇਲਾਂਕੀਏ॥ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਇਬਾਂਬਰਮੀਰਾ॥ਤੁਝਤੇਮਾਂਗੈ
 ਜੋਅਹਮਕੁਪੀਗਾ॥੪॥੧॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹਕਹਿਅੰ॥ਜਾਂਉਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ॥ਜਿਸਤਰਫਜਨੇਤਿ
 ਸਤਰਫਖੇਲੇ॥ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਉਬੋਚ
 ਲਿਆ॥ਫੇਰਿਪਖੋਕੇਰੋਧਾਂਦੇਅੰਇਆਂ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਹੁਕਮੁਕਰੋਤਾਂਮੈਤਲਦੰਗੀਜਾਂਦੰ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਤਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤੁਕੋਈਦਿਨੁਅਸਾਂਨਾਂਲਿਗੁਜਰਾਂਨੁਕਹਿ॥ਦੇਖੁਕੋਈਦਿ
 ਨੁ॥ਇਕੁਦਿਨੁਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਜਿਤੋਰੋਧਾਂਦੇਦੇਖੁਹਤੇਬੈਠਾਂਮਾਂਹਾਂਤਾਂਇਕੁਦਿਨੁਅਜਿਤਾਂ

ਅੰਇਆਂਅੰਇਕਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦੇਪੈਰਾਂਤੇਅਚਾਂਦਕਢਹਿਪਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬੋਲੇਨਾਂਗੀਅ
ਤੇਅਜਿਤਾਂਸਿਰਚਾਂਦੇਨਾਂਗੀਇਕੁਪਹਰਗੁਜਰਿਗਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਿਸਮਾਂਦਗੀਦੇਘਾਟੇਸਦ
ਧਾਂਨਹੋਇਆਂਤਾਂਅੰਧਿਆਂਕਿਉਕਰਤਾਂਰਦੇਪਿਆਂਰੇਉਠਖਹੁੰਗੁਤਾਂਉਹਉਠੇਨਾਂਗੀਜਾਂਤਿਨਦ
ਚਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੀਤੇਤਾਂਅਜਿਤਾਂਪੈਰਾਂਤੇਉਠਿਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਅੰਧਿਭਾਂਈਅ
ਜਿਤਤੂੰਅਪਣਾਂਨੇਰਖੁਆਂਖੁਆਂਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੇਅੰਧਾਂਤਾਂਜੇਤੂਜਾਂਦਦਾਂਨਾਂਹੋਏਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਭਾਂਈਅਜਿਤਾਂਕੀਪੁਰਾਂਹੋਇਆਂਜਾਂਹਿਕਰਮਾਂਦਬਲੀਹੈਜੇਹਾਂਹੋਇਬਲਾਂਰਮਾਂ
ਹਾਂਉਸਨਾਲੇਹਜਾਂਰਕਦਮਅਗੇਹੋਇਓਅਤੇਓਸਦੀਨਜਰਦੇਹਿਦਿਚਿਨਾਂਗੀਖੁਲੀਅਤੇਤੇਕ
ਨਜਰਦੇਹਦਿਚਿਖੁਲੀਹੈਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਕਪਾਂਟਖੁਲਿਗਏਤਾਂਅਜਿਤਾਂਹੋਰੁਪੁਰੇਇਗਇਆਂ
ਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਘਰਿਦੇਦੈਵਖਤਪਰਸਾਂਦੁਆਂਦੈਜੋਖਾਂਈਐਅਤੇਮੁਲੇਦੇਘਰੇਅੰਦੈਤਾਂਖਾਂਈਏ
ਨਾਂਗੀਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਚਲੇਤਾਂਮੀਂਦੇਤਨੁਲੈਅੰਦੀਏਤਾਂਬਾਂਲੇਕਹਿ
ਆਂਜੀਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਠਿਚਲਿਆਂਤਾਂਅਜਿਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂ
ਜੀਕਿਧਰਨੁਅਸਦਾਂਗੀਹੋਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭਾਂਈਅਜਿਤਿਆਂਅਸੀਇਕੁਆਂਦਮ

ਨੂਲੇ ਦ ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਅੰਦਾਸੀ ਮਰਦੁ ਪੈ ਕਿ ਮਿਹਰੀਯੋ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੋ ਹੋਇਯੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੇਰੂ ਕੀ ਦਸੀਯੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਭਾਂਈ ਅਜਿਤਿਅੰ ਦੇ ਖੋਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ ਤਾਂ ਮੰਦੁ
 ਤਬੀਰੀਯੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਜ਼ੀਤੀਯੋ। ਉਸੇ ਪਾਸਿ ਚਲੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਬੈਠੇ
 ਹੋ। ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਲੈ ਆਵੀਏਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਅ
 ਜਿਤੇ ਨਾਲਿ। ਮੰਦੁ ਤਨੁ ਲੈ ਆਵੋ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਸਿਧੁ ਅਤੇ ਅਜਿਤਾਂ ਰਿਧਾਂ ਵਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ। ਤਾਂ
 ਲਾਲੇ ਨੁਅੰਦੁ ਕਹਿਅ ਅੰਧਿਓਨੇ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਰਤਾਰ ਕਤਾਰਗ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਸਤਿਕਰ
 ਤਾਂ ਰਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਅੰਧ ਦੇ ਪਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਮੰਦੁ ਤਕਿ
 ਥੋਯੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੰਦੁ ਰਿਥੋਰੀਯੋ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਏਹੁ ਸਾਂਧੁ ਕਉ ਦੁਯੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਏਹੁ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਪਿਅੰਗ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ
 ਏਹੀ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਉਕਿਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੇਰਾਂ ਉਅਜਿਤਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਜਟਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕ ਦਾਂ ਆਂਦੁ
 ਹੋ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਅਗੇ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾਂ ਕੀ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਅਤੇ ਲਗੇ।

ਪੁਣਜੀਅਸਾਂਡੀਮਾਂਤਾਂਕਿਥੇਹੈਅਸੀਦਰਸਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਸਦੀਹੈ। ਤਾਂਅੰਦਰਿਜਾਂਇਕਰਿ
ਭਾਂਈਲਾਲੇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਅੰਖਿਅੰਮਾਂਤਾਂਜੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦਇਸਿਖਭੇਜੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਤੁਜਾਂਨੁਸ
ਦਿਆਰੈਸਾ। ਤਾਂਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਲਾਲੇਪੰਨਅਸਾਂਡੇਭਾਂਗਾਜੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅਸਾਂਨੁਯੰ
ਦਿਕੀਤਾਂਹੈ। ਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲੁਹੈਏ। ਤਾਂਅੰਗਲੇਕੁਲਕਊਠਚਲੇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਪ੍ਰਥਰਹੈ
ਈ। ਜੇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਤਪੇਸਦਿਆਰੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਲਾਲੇਦੇਘਰਿਅੰਇਮਾਂਮਾਂਇਕਰਲ
ਗਾਂਅੰਖਦਕਿਉਭਾਂਈਲਾਲੇਅਸਾਂਡੀਬੇਟੀਨੁਤਪੇਸਦਿਆਰੈ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਅੰਖਿਅੰਗੋਪੀ
ਨਾਂਥਜੀਤਯਾਂਗੋਇ। ਦਇਸਿਖਗੁਰੂਨਾਂਨਕਲੈਦਨੁਭੇਜੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਅੰਭਾਂਈ
ਲਾਲੇਅਜਦਾਂਦਿਨਰਖੋ। ਅਸੀਭੀਤਯਾਂਗੋਈਏ। ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲੇਅਜਿਤੇਨੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂ
ਈਜੀਏਹੋਗੋਪੀਨਾਂਥਪੜੀਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਬੇਟੀਕਰਿਬੋਲਿਅੰਗੋ। ਇਸਦਾਂਭੀਅੰਖਿਅੰਮੰਨਦ
ਅਜਰਹੈਇਥੇਹੀਦੋਸਾ। ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਂਈਅਜਿਤੇਅੰਖਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਅੰਗ
ਲੇਦਿਨਦਿਦਾਂਹੋਏ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਬਹੁਤਕੁਛੁਦਿਤਾਂ। ਅਤੇਬਹੁਤਅੰਜਜੀਕੀਤੀਅਸਾ। ਤਾਂ
ਨਾਂਦੇਦਿਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਅੰਇਪਹੁਚਾ। ਅੰਇਮਰੇਖੜੀਕੀਤੀਅੰਇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤ
ਮਥਾਂਟੇਕਿਅੰਮਾਂਅਤੇਅਜਿਤੇਅੰਖਿਅੰਜੀ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਅਤੇਗੋਪੀਨਾਂਥਪੜੀਬਹੁਤਅੰ



ਇਆਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਮੰਗਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਇਤਨਾ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾ
ਰੀਜੀ ਜੇ ਨਿਕਲਿ ਗਈਆਂ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਤਾਂ ਸਬਰ ਕਰਿ ਰਹੇ ਅੰਧਿਆਰ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਤਬੁਰੇ ਤੇ ਸਰਾਪੁਲ ਗਏ।
ਅਤੇ ਜੀ ਹਿਕਤਾਂ ਏਹ ਕੁਰਾਂ ਹੁਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਏਹ ਤੁਰਕ ਦੀਆਂ ਇਰਖੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ ਛੁ
ਡਿ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਜਿਉ ਮਲਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਅੰਧਿਆਰ ਪਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸ
ਨੁਦ ਸਿੰਦੇ ਦੇਂ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਅੰਧਿਆਰ ਪਕਰਿ ਜਾਂ ਇਬਰਾਹਿਮ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਜੀ ਟਬਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹਥਿਧਾ ਤਿਐਂ ਅੰਧਿਆਰ
ਜੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ ਜਾਂ ਭੁਏ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਜਿਉ ਮਲਾਂ। ਸਿਰੀ ਚੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾ ਸੁਸੁ ਜਾਂ ਅੰਧਿਆਰ
ਏ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰਿਭੇਜਿ ਦੇ ਗਿ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਜੀ ਇਉਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਬਦਲੀ
ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਮੁਲਾਂ ਸਬਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਪਨੁਦ ਖਾਂਦਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਧਾ ਅੰਧਿਆਰ ਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਹਾਂ ਇਸ ਜੇਹਾਂ ਜੇ ਖੋਟਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ
ਮੁਲਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਂ ਹਿਤੇ ਗਾਂਭੁਲਾਂ ਇਸੇ ਗਲ ਹਈ। ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰੀ ਕਰਕੀ। ਜਿਉ ਤੇ ਦੇ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ
ਉਰਖਾ ਪਾਇਆਂ ਹਈ। ਅਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ ਛੁਡਿ ਓ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਦੀਆਂ ਇਰਖੀਆਂ ਭੁਲਾਂ ਤ
ਪਾਂਫ ਕੀਰਨਾਂ ਉਰਖਾਂ ਇਆਂ ਹਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅਾਂ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੰਦ੍ਰ

ਗੰਢੀਆਂ ਪਿਅੰਕਿਅੰਕਰਾਂ ਪਗੇਸਰਦਾਂ ਭੁਭਿਅੰਕਰਾਂ ਹੈਇ। ਨਹੀਤਾਂ ਏਹ ਤੇਰੇ ਸਾਂਗ ਸਭੇ ਖੁਆਂ ਰੁਕਰਿਏ ੧੮੪
 ਵਾਂਗ ਤਾਂ ਤਾਂ ਚੌਢੀ ਬੋਲੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰਦੀ ਭੀ ਭਲੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਪਰੁਆਂ ਖੁਦਿ ਖਾਂ ਤੈਲਾਂ ਵਾਂ
 ਜੇਲੀ ਤੀਆਂ ਆਂ ਹੀਆਂ ਤੇ ਨਲਾਂ ਵਾਂ ਦੀ ਸਗਾ ਭੀ ਨਾਂ ਪਦੁਆਂ। ਇਜੇ ਹਾਂ ਬਿਸਮੁਹੇ ਇਖੌਤੋ।
 ਤਾਂ ਆਜਿ ਤੇ ਆਂ ਪਿਅੰਕਾਂ ਜਾਂ ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਬੋਲੇ ਬੁਝਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਭੁਲਾਂ ਤੇਰਾਂ ਆਂ ਪਿਓ ਬਹੁ ਤੇਰਾਂ ਬੋ
 ਲੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੂੰ ਬੋਲ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਉ ਇਜਨਾਂ ਲਿਕੀ ਮੁਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਟੁਕਦੀ ਰੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਟੁਕ ਬਹੁ ਤੇਰਾਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿ
 ਉਆਂ ਪਦੇ ਪਦੇ ਨਾਂ ਲਿਦਿ ਗਾਂਦੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਂ ਤਾਂ ਚੌਢੀ ਬੋਲੀ। ਭਾਂਈ ਮੇਰਿ ਸਲਗ ਜੀ ਵਾਂ ਆਂ
 ਉਪਿਉ ਆਂ ਪਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੇ ਤੂੰ ਆਸ ਤੇ ਪਾਰਿਨਾਂ ਹੋਵੇ ਆਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤਰ ਦੇ ਹਰਦੀ ਲੇਫਿ ਹੋਵੇ ਹੈ ਨਿ
 ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾਂ ਵਾਂ ਜੀ ਵਦੀ ਆਂ ਹੀ ਨਨਕੀ ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਂ ਹੀ ਬੀ ਕਰਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਉਹੁ ਮਰਿ ਗਈ
 ਤਾਂ ਏਹੁ ਹੁਇ ਕਿਸ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹਨਿ। ਜੇ ਇਥੇ ਨਾਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕੋ ਸਬਰੁ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਆਂ ਹੋ। ਹੁਇ ਤਾਂ ਵਤਿ ਫਿ
 ਰਿ ਆਂ ਇਆਂ ਹੁਇ ਆਂ ਉਪਿਉ ਭੀ ਆਂ ਪਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜਾਂ ਹੀ ਉਸੇ ਪਾਂ ਸਿ। ਅਤੀ ਤਈ ਤੂੰ ਭੀ ਹੋਇ ਬਹੁ।
 ਵਤੁ ਮੇਰਿ ਆਂ ਕਰਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਨਿ ਦਇ ਆਂ ਆਂ ਈ। ਆਂ ਪਿਉ ਸੁਹਿ ਗਾਂ ਮਦਾਂ ਸਈ
 ਏ। ਜੇ ਭੁਖ ਦੁਖ ਕਬੁਲ ਕਰੈ ਤਾਂ ਆਂ ਉਆਂ ਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹੁ। ਆਸਾਂ ਤਾਂ ਹਾਂ ਲੁਜੇ ਤੇਰਾਂ ਹਾਂ ਲੁ। ਤਾਂ ਆਂ ਤਾਂ

ਚੋਈ ਬੋਲੀ। ਮੇਕੁ ਛੁਜ ਇਨ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਕੋਮੀਰ ਦੀ ਨਾਂਹੀ। ਜੇ ਤੇਰਾਂ ਹਾਂ ਲੋਸੇ ਅਸਾਂ ਭਾਂਗ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਨੀ ਗਰਾਂ ਲੇ। ਮਾਂਊ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਮਾਂਤਾਂ ਲੇ। ਮਾਂਊ। ਤੇਰੀ
ਮਰਾਂਦ ਕਰਤਾਂ ਰਵਰੁ ਅੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਜੁਲਖਈ ਜਾਂਹਿ ਕਿਰਿ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਾ ਮੀਦਾਂ ਸ
ਨ ਲੈ ਕਰਿ ਅੰਇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਦਹਿ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅੰਸੁ ਇ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਕਿ ਬੇਰਹਈ ਹੈ। ਤਾਂ
ਤਾਂ ਚੋਈ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅੰਧੇ ਤਿਥੇ ਰਹੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਇ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਜੇ। ਏ
ਤਨ ਦੇ ਖਸੀਏ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਅਜਿ ਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਿ ਨ ਸੀਏ ਤਾਂ ਅੰਸਾਂ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ
ਚੋਈ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਤੁ ਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ ਜਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਮਾਇ ਅੰਜੇ ਏ ਹਉ ਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਹੀ
ਸਿਖਈ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਨੁ ਕਰਤਾਂ ਰਇ ਨਾਂ ਇ ਤੁਰੀ ਤੀ ਹੈ। ਏ ਜਨਾਂ ਲੇ ਓਜ ਦਾਂ ਵਡਾਂ ਅਦ ਬੁਰਖਿ
ਅੰਲੇ ਨੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅੰਭੁਲਾਂ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰੀ ਰਹਾ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋ
ਈ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਭੁਲਾਂ ਕੀਤੇ। ਏ ਹੁਲ ਗੇਰਹਾ। ਜਾਂ ਮਹੀ ਨੇ ਨਉ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਬੁਰ੍ਹਾਂ ਰੰਧਾਂ ਵਾਂ
ਅਯਤੁ ਚਾਂ ਰਦਾਂ ਅੰਇ ਨਿਕਲਿ ਅੰਬੋਲ ਹੁਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਹਿਜਿ ਭਾਂਇ ਬੈਠਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਨੂੰ ਅੰਖਿਆਂ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ

آگے کرے گناہ پھرتس بہشتوں ملے بھلاک

بھن بھانڈا کٹ دا پھر لے اڈون کم

کلے بولیا اُمتی چلے رساتل جاہ

وچہ زینے دَ بین چلے رساتل جان

پھر مودن سار سیاتشی جلیہ رساتل باہ

پھر مودہ گپید ماییاں بِلن جوک سنار

کھان جباور آدمی بہت نعمت نال

جے بھانڈا ابھی خاک دا پھر آوے تے نہ کم

آگے اگم اتھاہ ہے پار نہ کا بو پاہ

آگے ہاتھ نہ لکھی کئی پتال تلاء

جیون بُتے برکھ لگ پھر آتش وچہ جلاہ

اک ویہ لکھ حل جُون ہے جویش بھئے

پھر مودن اوددوں نطفے جیخت سنہا

کئی اس نکھاں قدرتی ساجی خود کرتا
اکو سیکہ تختہ اک ضرب بھی اکا بک
ککھ چھپا سُن اک نوں چھپن نہ اگن
آو پچ جگاد پچ ہے بھی پچ ناک موی بھی
مر مر جن کچھڑے مند و مسلمان
نیکی بدی دوتے رو کر آو اللہ دپاس

آپے مار جو اپندا آپے کرے شمار
جانے خود خدا ہے پاو سپا سو
آخر ظاہر پچ ہے جیوں ککھ جلن شک
جو مر کے پھر پھر جیا سوئی کچ نک
تاکم تیجا راہ ہے مشکل تھیا آسان
جو منے اوہ حکم نوں سوئی بند افاس

چار کتاباں سودھ کے دیکھ دے لگائے
رب نہ وچ کتیب دے رہے علیحد جائے

سوال پیر بہاد دین سُورا

آکھے پیر بہاد دین سینے پچ سوال	غصے اندر جو حرن پھر تنیاں کون حوال
کون مرانتب تنیاں دا پوسن کیٹری جائے	دورخ جائے کہ بہشت جاہ ایہ بھی سچ دے
غصہ کر کے جو مرے دڈی مرانتب پائے	لکھیا چار کتاب وچ سوئے شہید لکھیا
قائم رہے قیامت مرے نہ جے سوئے	
رن وچ مرے شہید ہوئے تیس ایہ مرانتب پائے	

سوال پیر بہاؤ دین سورا

آکھے پیر بہاؤ دین سُن ناک شاہ فقیر
کیونکر آدم سا بیا کیونکر بھیا خمیر
اَدل اک خدائے سی دوجا پور نہ پیر
یکجا چار فرشتے ہوئے کس تدبیر
چاروں درجہ شریف کون کون کتیف کھائے
ایہ حقیقت جو دے سوتی رسول خدائے
اَدل بُت نوا بیا کیوں کیتا پھر منہ خ
ایہ حقیقت جو دے اللہ دا معشوق

گرو سنا تر شنا جیرانی نیک بھکم ہو مار
جیتے راہ شیطان دسب آتش ہی تے ہوئے
ہو آ حبسہ درست جب اربا ناصر میل
صورت نر نارانی سا جی آپ خدائے
آدم تے ہوا بھی یام رام تے کین
مرد چارے عورتاں چاہے جوڑ ہوئے

پھرنا سرگرداں ہوئے بھونڈے لڑے ہوا
آتش باہر جو رہے نر خدائی سوئے
پنچواں پول اسمان دارب ٹھیک بنایا کھیل
نرمادہ دوئے آدمی صورت عجب بنا
ہا بل قبیل تے ایرٹور تولد کین
ادلہ بدلہ عورتاں نرمادہ کر دوئے

چوہاں تے چارے مذہب کینے خود کرتار
سب پیدا کش چوہاں نشیں کچھ تا کا انت نہ پار

جگ جگ ایو چال ہے پنج تن پاک سول
جو امر او تاک ہندو آں چلے وچہ بیان
کیسے نہ روئے پیر جی سبھناں اک اپاہ

آپو اپنے مذہب وچہ سب کوئی بھی قبول
ایہ بھی چارے مذہب کر کرم متیا آن
دو جاو آ نہ ہوئے گنا جو ہو ایتھنا

اڈل آخر اک ہے وچہ وچہ فانی بیان
آون جان ان گنت ہی جیہ جگت پچھان

ہر قسم کی لٹکیں ہر زبان میں بازار سے بار عایت اور صپ منشا منگو آکھاپتہ
بھائی جو اسر سنگھ کر پال سنگھ تاجران کتب بازار مانی سیواں امرت سر

پیر جی راجا پیر دھرم پور دھرم
ست جگ اندر پیر جی پھر سیتاں اوتا
کرن اللہ دی بندگی پور دیو ہار نہ کو
ترتے اندر پیر جی دیواں کا اوتار
دو آپر اندر پیر جی جہاں کا اوتار
کلیج اندر پیر جی کھولیاں کا اوتار

کھانا تیس دابا دسی کچھ مور نہ کرن اہار
محل نہ ماڑی بھیٹھاں کا نہ پیر جی
کھانا اہناں دا آب ہی کچھ مور نہ کرن اہار
کھانا اہناں نارشی بھی ماس اہار
کھانا کیتا کرتی حکم اہلکار

خاکے دے ایہ تیلے پھر خاکو ماہ سماہ
پیر جی ایویں جانے پھر مر جہن پھراہ

جاں رب ملے تاں قرض ہوئے پورا ہوئے پورا کاج

جواب نانک شاہ سُورا

آکھے نانک شاہ سُورا پیرِ سنو بہادورین	کہہ مسکینی بندگی تاں ملے بے رداہ
نوری صورت رب دی رہندا سمجھیں جا	کھاندا راگ نہمتاں پیدا شد اکھا

کر کے محنت بندگی ملے غریب نواز
جاں رب ملے تاں کرم ہوئے سُورن سمجھ کاج

بہاؤ دین سورا

کیونکر کردا نکل روح کہ سچی تہ سیر

آنکھے پیر بہاؤ دین سن نانک کرتار
بادشاہ امراد کہہ قاضی مفتی شیخ
پیر فقیر ادلیاں غوث گتہ سالار
آپتھے آئے دنی وچہ گھیرے نصیر شیطان
نہاں دروغ نہ آدیں لکھ نہاراں دام

جی تھیے پیغمبر ایں جی تھیے اوتار
ملاں تے مولائیاں پڑھن کتاباں انیک
حکم لے آئے رب دانیک عمل بچار
گھیرے پنج پنج کورے کارن پریشان
کر کے جبر جیاں تے ظالم لٹ لٹا

رکھ پناہ رسول دی ترک کرنیڈے زور
ہندو رام بھلائی کے دھروہ لیتڈے دام کروڑ

شُرک کہن رب ترک؛ مند و مین مند و
جیوں پانی دودھ ملا پئے یوں ہندو مسلمان
بہتیاں بنیاں نصحتاں بتے دھڑکتی
تیناں اندر بہت مین فرقے انت نہ پائے

رونا مند و ترک دامن مین کرد و پھلاے
روغن بھقہ نہ آدنی رکن ہا شیطاں
عجب حیرانی منے دچہ اک رب دد بھید
پیر کہے سن نانکاکر دیوتا ریتا ر

جواب نانک شاہ سُورا

نانک آکھے پنہ سچ سُنو بہا دپیر
رڈہ ہند و ترک دئے جو توبہ بہت ظہیر

جواب نایک شاہ سورا

سُنُو پیر جلال دین اکھی نایک شاہ	ہندو مسلمان دوسے دھڑے میں گمراہ
جسے مسلمان دار کھیا ہمیشہ جائے	آخر ہوا خاکری گئی سو خاک کو کھائے
قدرت زمین بنات ہے کچھ الی کھالو	بھانڈے اٹاں سانج کے جلن پجا دیں گت
توبہ پکارے خاکری سننے نہ کو فریاد	
مسلمان محمدی پھر کدے نہ کرد یا د	

کلیپا پیر جلال دین چلے ملاں سچ
 سائلک صادق قاضیاں غوث قطب پیر
 حاجی پیر متا لکان ترک ملک درویش
 سب اکھٹے ہوئے کر آدیں کعبہ ماہ
 ہکے دیکھائے عزمتا نہیں تاں دیہہ سرائے

جواب بہاد دین سورانال حاجیاں پیراں د

آکھے پیر بہاد دین سُنو جلال دین پیر
 ظاہر عظمت اسدی مکہ و توس پیر
 گورو نانک پاسوں کچھنا بہتی ہے تقصیر
 کتنے سوراہ منسوخ سب آندے ہے سو پیر

آکھے پیر جلال دین سُر نانا کشتا
دُٹھے باجھوں نانا کا خاطر جمع نہ کوئے

مجلس اندر بیٹھیاں ہوئے اتر دھیان
آکھیں اگوں چھپ گئے مجلس بھئی حیران

جواب نانک شاہ سُورا

آکھے نانک شاہ سچ سُر جلال سدا
پکے اساں کو نال دے پکے تاں چلو آپ

اک اُونکار سنگور پر سار۔ اب ساکھی مدینے کی چلی۔ گور و نانک جی مکہ میں ایک
 برس رہے۔ سب حاجی گور و نانک جی مہاراج کی تابع ہوئے۔ پھر وہاں سے گور و نانک جی
 مدینہ کی طرف چلے۔ پہلے جب گور و نانک جی مکہ کو چلے تھے۔ تو اور قاضی بھی مکہ کو چلے تھے۔ وہ
 قاضی ایک برس کے بعد مکہ آئے۔ آکر کیا دیکھتے ہیں کہ وہی مندوؤں کا فقیر جو ہمارے ساتھ
 روانہ ہوا تھا وہ پہلے ہی بیٹھا ہوا ہے۔ تب اُن حاجیوں نے مکہ کے حاجیوں سے پوچھا کہ اس
 فقیر کو یہاں آئے کتنے دن ہو گئے ہیں۔ تب مکہ کے حاجیوں نے کہا کہ اس کو یہاں آئے ایک

جمع کر لیا ہے۔ تب دربانوں نے کہا کہ یہ ایسا ظالم ہے جہاں کہیں روپیہ یا مہر سنتا ہے تاہم
 چھوڑتا نہیں۔ خواہ کچھ بھی ہو۔ ایک دن سلطان احمد نے کہا کہ کہیں روپیہ کی ذات رہ گئی ہے؟
 تب دنیروں نے کہا کہ کہیں نہیں رہی۔ تب بادشاہ نے ایک خود چھوڑ سہیلی کو بازار بھیجا۔ جو
 کوئی ایک روپیہ دیوے سو اس کو خرید لے۔ تب ایک سوداگر کے بیٹا نے آکر اپنی ماں کو کہا۔
 کہ آپ ایک روپیہ دیں تو بادشاہ سہیلی بچتا ہے۔ تب اس کی ماں نے کہا۔ بیٹا! روپیہ تو
 سلطان نے ساری بادشاہی میں نہیں چھوڑا۔ مگر ایک روپیہ جو کہ آپ کے باپ کے منہ
 میں قبر میں دفن کرتے وقت رکھا تھا۔ وہ دیکھ لو۔ تب سوداگر کا لڑکا وہ روپیہ لا کر
 سہیلی کو خرید لے گیا۔ تب بادشاہ نے تمام روپے قبروں سے نکلوا لئے۔ سو یہ ایسا بادشاہ ہے
 روپیہ کو کہیں بھی نہیں چھوڑتا۔ تب سری گورو نانک جی نے کہا کہ یہ بڑا گندگا ہے۔ خدا کی درگاہ

اے قاروں! تم ان چالیس کنج خزانوں میں سے ایک بچ میرے راہ پر حیرات کرو۔ تب
 تمہارے ساتھ خزانے پہنچیں گے ورنہ یہیں رہ جائیں گے۔ اور اس خزانہ کے مالک اور
 ہی بن جا دیں گے۔ تب خدا کے حکم سے تین الہام حضرت موسیٰ قاروں پر کئے کہ اے قارو!
 سمجھو توڑی بہت خیرات اُس خدا کے نام پر کرو۔ جس نے آپ کو پیدا کیا ہے۔ اور آپ
 کو بادشاہ بنایا ہے۔ مگر قاروں الیا مغرور تھا۔ کہ اُس نے ان حکموں کو ٹال دیا۔ پھر
 چوتھا حکم ہوا۔ اُس کی بھی پرواہ نہ کی۔ تب زمین کو حکم ہوا۔ کہ قاروں فرعون کے پیر یکٹر غرق
 کر دو۔ غرضیکہ قاروں بچہ خزانوں کے غرق ہوا۔ اور در قیامت تک ہی زمین میں ہی چلا جائیگا۔
 اے قاروں حمید! زمین نے اُس کو اسی لئے غرق کیا تھا۔ کہ وہ کجخوس تھا۔ ظالم تھا۔ اور دوسرا

یہی چاہیے وہاں
آیا اکیلا اکیلا چلا آیا
لیکھا منگے کیا دیجے جواب
خلق پر کیا جور دمٹا کما یا
آخر پھوٹا نہ کرے ہائے ہائے
لنت ہے تیں کو و تینڈی کمائی
پیے پیائے دکھائے کباب
جس کا تو بند اتسی کا سنوار یا

رہے گا وہی اس سا چا ہدائے
چلتے وقت کوئی کام نہ آیا
توبہ لپھاریں یا پا دیں عذاب
کھایا منڈا یا اسنا میں لٹوایا
درگاہ گیا بہت پا دے سنا
دغے بازی کر کے دینا لوٹ کھائی
دیکھو رے قاروں جو موتے خراب
دینا کے لالچ میں صاحب و ساریا

توبہ نہ کیتی آ کر دیاں گناہ ۛ

نانک اس عالم سے تیری پناہ ۛ

جب میری گور و نانک دیو جی نے یہ نصیحت نامہ سُنایا۔ تب سلطان حمید قاری
حیران ہو گیا۔ اور موم دل ہو گیا۔ کہنے لگا کہ ہم تو عظیم دُنیا میں غرق ہیں۔ اور خدا کی درگاہ
میں ہمارا کیا حال ہو گا۔ توبہ توبہ کرتے ہوئے کہنے لگا۔ کہ ہم کو تو آج ہی خدا کا پتہ لگائے۔
پہلے تو ہم غفلت میں سوئے ہوئے تھے۔ اور کچھ خبر نہ تھی۔ اب گور و جی! ہمارا اُویش
سُنکر ہم بہت ڈرے ہیں۔ بابا جی! اب ہمارا کیا حال ہو گا۔ تب گور و نانک جی نے کہا

کے جیل خانہ میں ہیں۔ سب کو چھوڑ دو۔ تب تمہارا دونوں جہان میں بھلا ہوگا۔ اور غریبوں پر
 نادر ظلم نہ کرو۔ تب آپ خدا کے راہ پر چل سکتے ہیں۔ تب سلطان حمید قاروں نے کہا۔ بہت
 اچھا جی! پھر جتنے قیدی تھے۔ سب کو رہا کر دیا۔ اور ظلم کرنا بھی بند کر دیا۔ اور خدا کی
 بندگی کرنے لگا۔ ساتھ ہی خزانے خیرات کے لئے کھول دیئے۔ لنگر لگا دیئے۔ اور
 سارے ملک میں جہاں تک کہ اس کی بادشاہی تھی۔ ہر جگہ امن چین ہو گیا۔ بادشاہ
 کہنے لگا۔ کہ اب ہم کو خدا کی امید ہوئی ہے۔ تب گورو نانک جی نے کہا۔ جن کا دھیان
 خدا کی طرف لگائے اور جو بندگی کرتے ہیں۔ ان کے سب کام خدا ٹھیک کرتا ہے۔ ان پر خدا کی
 مہربانی ہے۔ تب سلطان حمید قاروں نے کہا۔ آپ کی کربا سے ہی خدا ملتا ہے۔ تب

مباحثہ ہوتا رہا۔ تب نہ اس نے کچھ کھایا۔ اور نہ کچھ پییا۔ رات دن سب حاجی ان کو
 کر بیٹھے رہے۔ یہ پورا سال فاقہ کشی میں ہی رہے۔ اور اب بھی فاقہ کشی میں ہیں۔ نہ کچھ
 کھاتے۔ اور نہ ہی حاجت رکھتا ہے۔ نہ ہی اس کو وہاں مکہ میں کوئی جیت سکا ہے۔
 اب آپ جو چاہیں کہ نائک درویش کو زیروزبر کر کے جیتیں۔ سو یہ مشکل ہے۔ اس بات
 میں سب عالموں کا نقصان ہے۔ اور دوسرا خدا نے زور کرنا نہیں فرمایا جو مند و پرورد
 کریں) سب مل کر چار اماموں کے پاس چلیں۔ اور جو مسلمان چار اماموں کے پاس بیٹھے ہیں
 سب مل کر عید کے روز جمع کرو۔ مدینہ کی مسجد میں جس دن جمع ہوگا۔ اس دن یہ درویش بھی وہاں
 آئیگا۔ تب ہمارے امام اس کو معلوم کریں گے۔ بحث مباحثے میں یہ فقیر ہمارے قابو میں نہیں آتا۔

اس میں پچھلے ہر روز سرور میں ایسے
اس میں بھی چھ دے ناہ تو وہ بن سچے سنے سینے

تجارت چھ غوث دین کر کے بہت قرار	اگے رسول خدا کے ہے اگے چاروں یار
توہ کچھ جاتا ہو رہے اود بھی دیہ پیار	اگے بندو جہان دچہ بن آیا مسلمان
دوہاں دچہ جو رد ہتیاتس کو کہ شیطان	دوتا ہشتوں ڈال کر ہتیانام ایس
لکھیا دتھ قرآن دے آکھیا بی حدیث	

چوتھا بول قطب دین دیہ سپا پیار	سمجھناں آپر کلام رب سب ملان کر دیکھار
کنیں کو بنیں جس سود گناہاں پاک	قائم ہووے قیامت پیہر نہ ملے طلاق

یہی مذہب پاک ہے جو دعوت کرے نہ مولا ۱۱۱۱ لکھیا وچہ کتاب دیکھیا ہدائے رسول

غصہ کر کے جل مرن دُنی دلیوے کام
دوہاں مذہبیاں تے گئے بھرے نہ مُرشد ہام

سوال بابا نانک شاہ سُورا

آکھے نانک شاہ سچ سُنو چار اِمام
راج تہا دُنی پر کرد عدالت بیان

جوابِ امامِ دو جہا سُورا

سُنو ناک شاہ آکھے قطبِ دین ||| آدم سٹریا عذاب مے جے بنو ووداد بن
ملازم ملک آکھیا لکھیا وچہ کتاب ||| پہلے گردن مارے سنگ ساری ووداد
بند بند پچھوں کیجئے چوہنہ کنڈی دے ٹنگائے
مورِ تجیر نہ استوں بن مارے نہ جابے گتہ

لرن کناہ بئیر جو تیاں پیجے ایہہ سوال

سوال فقیر نانک شاہ سُورا

پچھے نانک پندگی سُنو چار امام	عازم دا فرمایا کرد نہ مُسلمان ؟
چھڈیا راہِ رحمان دا پکڑیا راہِ شیطان	آدم صورت رب دی بھنن مُسلمان
آدم ماریا عذاب ہے جیوں ڈھایے مسیت عذاب	
صاحب دا فرمایا لکھیا وچہ کتاب	

نہاں ہوئے ہار دس ہاتھ نہ
خبر لوے جہاں دی پالتشاہ کھائے نام
سب کھا دیہ لٹ جہاں لوں پی دارو کھانا
کرن کرسانی کرسان جو اوہ بیون ان جہا
دوئے خاوند اک حاکم جو اسن بھل ہو
لا پچ کر کے حاکماں لٹ لیند کھر کرسان

جے یہی ہوئے جہاں وچہ سب لئے خلا جا
ہوئے ناب آپنے سب ملکی نقل تمام
بھکے مرن غریب جے سب سر پالتشاہ عذاب
کر کے ان تر بھاو لی ترے حصے کرن بنا
کر اعتبار خدائے پر بھکھا مر نہ کوئے
ترے حصے لئے حاکماں بھکے مر سب جان

ہوئے اُجھاڑ ملک وچہ پھر بھیجے ان نہ کوئے
آنے باحبوں آدمی مر جادن دن نہ سوئے

تو ہیں فقر خدا کے دارمند اسدا نزدیک
سجھا گلِ امام دی کر ایہو تحقیق

جواب نانک شاہ سُورا

آکھے نانک شاہ سپح سُنو چارِ امام
اُمت کرے عذاب جو انت اسی سرار کان
ارکان محمد مصطفیٰ سب تیس دس غلام ||
درگاہ بیکھا منگیاہ کے نزدیک جواب

جواب چار امام سورا

کہے امام کلام دین سن ناک شاہ امام	موسے لے پیغمبری بیٹھا اٹھے آئے
پھیر بوس قطبہ آپنا اندر ایس جہان	سمجھنا امتی مینا قاروں نہ مینا الہام
ہاروں حکم سر ملیا موسے آئے	بیویا امت پیغمبری وڈا مرتب پائے
اگے جتی امتی سمجھ سن گمراہ	
موسے بیویا حکم رب و اکرامات دکھلائے	

کہے امام جمال دین سُنو ناک شاہ
پاک نہ ہو یا نہ ہو بی عدلوں قیاقبول
آپو اپنی جگہ دونوں میں پاتشاہ
عادل ہو یا نوشیرواں کیسوسچ نیا

کافر و دانوشیرواں تس دَسُنو سناہ
کی کفر کی اسلام ہے برابر کئی رسول
دُنوں ظلمات آدم شفی دی آپو اپنی جاہ
کٹھوس بیٹا اپنا ہو یا تھا بد راہ

کھس پرانیاں عورتاں رکھیاں اپنے زیر
سُنی پکار نوشیرواں غصے ہو یا پھیر

کو تک اوکھام ہے ایک رہیایے سو
واسطہ میں خدائے داجیں تے پرے انور
تب ہی آکھیا حاتم جیوں کر حکم رفا
تب فقیر آکھیا رسہ گل دیہ ڈال
جب ایہ بدھ کیتی حالتے تب کہنے چودہ
تب پادشاہ مرید ہوئے لگا تدمی آ

جے چلیں میر نال توں تاں کم اساد
اُتھے کم نہ ہو رد اکر تھکے سبھے زور
جیوں کر تیری خوشی ہے سوئی کم فرما
رسہ میر جتہ د اٹھ چل میر نال
جیسی کیتی حالتے تھی کرے نہ کوئے
ہتھہ رعیت ہوئی کے چلے حکم رفا

ناؤ خدائی جو منے سود ڈا سرائے پائے
ایتھے ملن وڈیا یاں پھر پائے بہشتی جلے

سوال چار امام سُورے

ختم محمد مصطفیٰ آیا وچہ جہان	سُنو نانک بند کی اکھن چار امام
کیتے سب سُورخ ہن بنی محمد یار	اگے جو ہوئے پیغمبر اں اک لکھ اسی تار
اگے جوئے پیغمبر اں کیتے سب سُورخ	اس تھیں اگے نہ ہو رکو اللہ و امشق

آخر اس زمانے دے خادم بنی رسول
نال چاروں یار مسلمی جو کردے مثل مثول

جواب نانک شاہ سُورا

آکھے نانک پیچ سُنو چار ا نام	مکّھے مہادیو کا برہمن سن سلطان
اُپھیا برہمن جد وچوں پکڑ سُلطان	بابی بنائے اپنی رکھیوس نام فرقان
بابی پرہے دیو کی ملی سب سنا	
چاروں باب کتیب کو چواں چار راہ	

قدمِ تُرکانِ دا آجدوں پیا منداستان
یکو جونی تُرک سب پوکے اکتے جائے
گورکھ دتا مدار نوں کر کے بُہ کرامات
درشن لایوس دگنبری گھٹ دشن بلیا

مندا گھٹن دِن و دِن و دهن مسلمان
مندا و پائے وچہ دکھو و کھ رہائے
داٹری مچھ منا پیکے منین سادات
تُرکی دعوے چھڈ کے بیٹھا بھو چڑھا

اگے مندا دودھرم سی تُرک نہ دیسے کوئے
پیر پایا جب تُرک کا کلجک ورتیا لوئے

بدھے جیسے سمجھیں دیکھے چلے نہ کوئے
قاضی حاجی مولوی ملاں شیخ علمائے
بابے پیرا امام جی کر سنگ ساری موہ
کر کے قدرت رب دی چھڈ بندہ دان
چاروں کری ارداس تب سینے نانک شاہ
سری نانک ڈٹھا نظر بھر سب بولی بندہ

کارخانے چھتیس جگ وچہ بکھوئے بندہ سوئے
اکھیں دیکھیں تر تر ٹکھوں نہ سکے الا
بہتی اُمت دیکھ کر گرب کیا جو توہ
گل وچہ پلو پا ئیکے سب قدمی ڈھکھے
جیونکر اسان چھڈایا مور اُمتی بھٹی
بند چھڈائے سنگور و رب اگے کراردا

ہار یا سمجھاں اُمتی جتی مدینے ماہ
ہارے چار امام سب جیتا نانک شاہ

لر دے بہت اپاے پین پین تک سماں
چچر حکم خدائے دا تچر چلیا زور
پالتا ہاں دمعالمے دریاواں د پھر
تساں نوں بھیجیا رتے کافر پاؤ راہ
لے فرمان خدائے دا آئے مسلمان
کھنڈ پکڑ پرندیاں اور درند جیہ
تردے پھر کجیاں دیون تترت اند
اکلی پھلی سب گل بالکل دیتاے

یک سر مندر نہ ہو دسی سمجھو لہ بیان
جاں بھاوے خدائے پھر اُپر بھیجے نور
سب گل سچہ خدائے دے لوک کرن منصوبے د پھر
جیڑے رب نہ مند ہوئے ہیں گمراہ
مارن گنو غریب نوں دتے بھلائے شیطان
مارن چھریاں لت د کہن حلال حقہ
کھا دن ماس حلال کہہ سون انت خواہ
آکھو جار امام پیچھے نانک شاہ

چار سے دریں اے ہی ہیں نویسی ایہ
اک لکھ اسی سزا رگن ملیا ناں حساب
اک سزا مند و کوہ دا اک سزا لے روم
او دھروں لشکر مند و پتے مند و پھاڑ
پنج سے کوہ میدان بن تالیے دو دل آ

چڑھیا اِمام فوج لے سب جیسی
چڑھیا مند و ستان پر بہتا اے شتاب
دھماکے کٹک اچھو نہیں ہفت دلا روم
دکن پورب اک سزا آئے کٹک سزا
ہاتھی گھوڑے اگنی قیمت ہی نہ جا

یو یا جنگ عظیم تب دودھ دھاری ڈھیر
جتنی فوج گئی روم دی اک نہ آئی پھر

جید پتھ دربان ہوئے سچا عمل چلائے
مند و مسلمان سب منن حکم قبول
گزرے نوں صلوات تاجے تس پر بیٹھے ہو
کر کے آپ برابر کی چار دیوہ بہائے تخت
اٹکے مذہب نہ پھیر تس کو بیچھے اک سرو
نانک راج چلایا سچ ینو سلطان و
خالی تخت نہ رہے کدے ہا پر کھڑے

جیتھے اسدا حکم جاکے اکوں سکے نہ پھر
نانک آیا دنی وچہ دو جا چپ نہ موں
مروہو یا بہائے جاکے پھر ہوئے سوا یا نہ
دیوے لکھا یحقیں آپنی و سوائی تخت
اک جوت دوے مورتی شک نہ کرو سبوت
ہلے نہ ملائی کیسے دی کھس نہ کوئی لے
سوائی تے سوا یا جامے پہرے سوئے

دیوے تے دیو ایلے جوتی گھٹ نہ جائے
میر مرید برابر کی نانک سچ الے

اوّل خود خدائے سی قدرت نور کمالے
 راہیں سانک تاسی اینا گن آتکین
 اوّل آدم لبش ہوئے دوجا برسیا ہوئے
 چو تھا آدم کسپ رکھ جن ساچی بت صفا
 لکھ چوراہی جیہ جنت کچھ انت نہ پادا
 اچھے کئی پیغمبر ال اچھے کئی اورتار
 ست جگ رتھ سندھ کا دھرم آنتھ

برسیا لبش ہمیش ترے پھر قدرت بنا
 تینوں مل غلیط ہوئے تاتے بھی زمین
 تیجا آدم ہما دیو جگ وچہ کہے سب کو
 کپڑوں اچھے آدمی کان حیوان بنات
 جیاں تے ہی آتے کچھ کیا نہ جا شمار
 چونہ جگال دی چو کڑی ساچی آکرتار
 سچناں را کو مذہب ہی برسیا رکھ پالتا

لکھ دے دی آ رہا کو مٹے منڈپ ناہ
 رتھ پھیر چھاؤں کر کند مول جین کھاہ

پہلے بید ہو کر خدا کی یاد میں بیٹھ گیا
کلمہ بید اتر رہا ہوا ناؤں خدا اللہ بھیا
نیل بسترے کپڑے پہرے ترک پٹھانی عمل کیا
چاروں بید ہوئے سچیا
پڑھیں گنیہ تن چار بچار
بھاؤ بھگت کرینچ سدائے
تو نانک موکھتر پائے

دست جگ ہو یا بج میدہ ہا کھی جگ پو
 ترتیے ہو یا اسمیدہ راجے یوم کرا
 دد آپر ہو یا گنو میدہ پھر لنی کیشن جو
 تھقوں ہوئی بھر شٹ سب پھر مسلمان
 مند و مسلمان دو ہوئے نیدہ نیارو
 گنوماتا ہندو آل پو جن کر منسکار

یوم کیا سب دیو تیاں پھر ہا کھی لیا جو
 مو آ پھر جیوا یے کر حلال سب پائے
 پچھے سری کرشن دے بن منتر نہ سکی اٹھا
 کھقوں ہوئے راہ دو مل بیٹھن کھائے
 انیاں کھانا بڈ ماس ادہ پیون دد دھوئے
 گنومارن دو کھئے کوکن بید پُران

ہندو ہندی آپ دتھ ہندو ترک لڑائے
 انیاں ماریا سور نوں انیاں ماری گکائے

مند و سی کہ مسلمان دود چہ اک پھر
مند رکھے سفرائے مے تاں دین بہت عذاب
جے کہسی مسلمان مے ترک دین دین گنوا
اکرن بہت ناز کا کھولو روم شتاب

بہتا د بیا ہی قاضیاں پیر کیتے فی سب زبیر
جادو سحر جگائیکے مکہ دتا ای پھر
ہن آیا مدینے حد روم دی اکتوں چلی ناہ
اگے کر کے بے تدبیریاں ہن حق بھی چلی ناہ
جو کھولے اس روم نوں سوئی ادل فقیر
پیر پیغمبر سمجھس دے سر شاہاں دے پیر

اسرائیل زبرائیل میکائیل پیمان
||| عزرائیل فرشتہ چار مَوکل جان
چاروں وارث تخت دے حکمی بندے چار
سدا حضورِ یسریں جو بھیدے اوتار

سوالِ امامِ کمالِ دینِ سُورا

کہے امامِ کمالِ دینِ سُونانکِ شاہ
کتی کُرسی بتیا ایہ بھی کمر و شمار
||| کتیک مدتِ گزری آتولِ آدمِ کما
ایہ حقیقتِ غیبِ دی کھول ددا شہ

آپنا مذہب چھوڑ کر آدس یورس باہ
مشرق پانی داغ ہے دیون ندی دہا
مرے شمالی کافراں سمن وجہ اُجاڑ
مرے یہود جنوبیاسٹن اکن جلائے
چار کیتیاں چار جگ چاروں مذہب کچا
جیسی کھیل چوراس کی بیٹھے خداں تل

تس کو ملے سب کہیں کافر اسد کہاے
دبیہ غروبی گور دچہ نما کی داغ کہاے
کھاؤن کوئے کو کرے لڈراور بھیاڑ
داغ کہا وے آتشی مو آپریت کملے
آپو اپنے مذہب وجہ چاروں میں سلطان
جھنڈے آپو اپنے آپو اپنے دھل
کلجک وجہ مسوخ کر چاروں دیئے اٹھائے
چاروں داغ پوتر ہیں اربا ناصر بھائے

جہاں دھاری جو مرے تیں دیجے دھڑا
آتش دا غی پریت ہے بن کر ماں گت نہیں
ست جگ اندر جو مکر پھر تریجے دھڑا
دو پر اندر جو مرے پھر اترے کلجک سو

مون منیشر جو مرے تیں اگنی دے سماج
جگ جگ اکو دھرم ہے دھرم نہ دو جا کو
تریتے اندر جو مرے پھر دو آپر دھڑا
کتابک اندر جو مکر پھر جنم نہ دو جانے کو

جو ثابت مرے ایمان و چہ خواہش رہے نہ کاو
تیں آدا گون نہ ہوئے پھر اکھیا آپ خدا کے
دھرتی و چوں اُپجیا پھر دھرتی ملیا جائے
کرا اعتبار خدا سے تے ادے پھر نہ جنم آئے

دین ساڑن رٹا دنا پیار ہے دھر ماہ
 دبیایاں نہ مسلمان ہوئے ساڑیا نہ کافر ہوئے
 جوگی سینا سیاں کھٹ درشن بند دیاں
 جگیاں جگیاں د دیرم ہیں اپو اپنی داہ
 جیہی زمانہ چال ہے تہی دستے لوئے
 دھرتی دچہ بیٹھایاں ہوئے نہ مسلمان

دھرتی دچہ بیٹھا دنا کلجک داغ پر دان
 بیداں اندر لکھیا جن نانک کہے بکھان
 جو اُڑے اُڑے دیاں جھٹاں پیش نہ جاد کائے
 سولی درتے جگت دچہ جیوں جیوں ختم رفا

لا پچ اپجیا بادے بس لو بھ لے
جو دس دن وچہ پتال دگ آسن کوئے نہ راہ
لو بھ نہ راوان خلق دا چھٹیا نہ باقی کوئے
خاتون اپجیا موہ ہے جن موہیا سب
موہے ہے لوک جن الیا موہے پیا
غرب اکاشوں اپجیا موہیا روپا

لو بھ مارے آسمنی پیغمبرے اوتار
جال لپسار یا لو بھ دا چل آدن جگہ پھا
نانک کہے رام جی لو بھ مری سگری کوئل
صورت حسن جمال دی بن موہ اکاش تیا
جسے موہے موہ تے جت مرطیا آئے قرار
خاطر پیچ نہ لیا دی پیغمبر اوتار

نویں نہ گردن گرب دی اچا سیر دکھلائے
دڑے دڑے اسنکار یا کوئی رہیا نہ جگ تیا

جیوندیاں میلی سب کو مویاں رکھے جھٹ

نہ کر موہ نہ کپڑا انت نہ ساھتی نال

سیوا مارے انکار نوں کوئی کرے بیجا

موتے وچ گمردہ ہے ہا انکار خنداں

سجھاں اندر آت بلی لوہہ دڈا سدا

کوئے نہ چھڑیا جیوندا اندر سب جہاں

سب کوئی ایہو اکھدا باہر آئے سٹ

نانک کہے امام جی اگوں رہو سبھار

انکار ہے نہ دیا سکے نہ آپ سبھار

کامی کرو دھی کچھ نہیں آئے بلی انکار

چاروں اسد آسرے چن مار یا سب سنا

نانک کہے امام جی لوہہ چارو دھپ شیطاں

پنجے نیک خاصیتاں سُنو چار امام

نیک خاصیت جو کرے تِس جتے سگل جہاں

آکھے نانک شاہ پیس سُو بہاؤ دین شاہ
تُرکاں دچہ امام ہین مندو بھگت ہین
آپو اپنے مذہب دے سچو ہین سدا
اول بھگت کبیر ہے دوجا رانا نہ
قائم جبہ کبیر دار میا وچہ جہان
دوہاں کوہوں اگھڑا فقیا سکھ پران

اساں دل جو بھگت ہین سب سُو سناہ
آکھن اندر ددے ہین اکو بھید دسن
جتنے بھگت اساں دے کرموں نام اچا
پایا کبیر مرانتہ گور مل رانا نہ
نہ دیبا نہ ساڑیا مندو نہ مسلمان
ساگ بارہ بھگت ہین میرن کی ادھ پچھا

یتجا بھگت رو داس ہے چو تھا ہے نام دیو
پیا نانا پچھے ستوان ہے ہے دیو

پلی نبات حلال ہے اُسوں کو کھانا
تندرست نہ مارینہ جو پھر اگلیا ماہ
با جھوں پانی طام دے کھانا یور حرام

رب رضائی جو مرے بس پر پھری حلال
آئی انزل جو گڑے ادہ کرے حلالی کھا
نوس رضائی باتلی کیا مول نہ مان

جے کرے ریافت بندگی تسوں ماس نہ پاس
سبھناں اندر رم ریا سردم صاحب آپ

جوابِ امام کمال دین سُورا

کہے امام کمال دین سُنو نانک شاہ فقیر
بھتیاسی حلال جیوں تہدی سُن تہیر

زوری گٹھا حرام ہے تنس تے ہوئے جلال

راگ تلنگ محلہ ۱

دغا بندو کا زور ترکاں کا ان دونوں دراکھ الاء ۱۰۔ رہا
جب بندو کی موت سگائی باندی آنی ہوئی ||| چوڑکا دیوے جھانڈے دھوکرم اکرمی کار کرے
دام لے کے بیٹی بیچی تنس لے پیر کو ملے سہارے ||| ایسے عمل بندو کے دیکھے متے کو بندو نام کیا ۱۔

چار کیتی زور حرام ! گل کاٹے ناپیں مسلمان
کلمہ جاں کا پڑا جو روتا صورت بھنتا بنی نہ موتا ۲۔

ایسا دانشمند علمائے
تب لگ دینا آتش ماہی
حاکم کا حکم جی پچھانا
پس کی کاتی پس سب
پس نہ سان ہی چلی گئے
تس کا کھٹا ہوا سیخ

مرے نہ جیو آدے نہ جلے - ۱۱ -
جب لگ حق پچھانا ہی
سر پہ بشتے تس ہی جانا - ۱۲ -
گھاڑت تس کی اپرا پار
گن کی تھیکا ماہ سملے - ۱۳ -
ہو لب نکھتا ویکھ

ہوئے ہلال لگے حق جائے
ناتک در دیدار سمائے

دھول دماے گئے دجانی
کریں تیکری خودی خداوینہ
نانک جے کو ایک پچھانے

سو بھی موتے کئے فنا ہی
آد جگاد انیت پاوے
تو کچھ پند نصیحت جانے۔ ۹-۲

آیت

آوے کال کہا کو جائے
پانی پون اگن پھن کال
روسس تارا منڈل ہوئے
جتنی سستی نو نا تھ کہلے

جل نقل میل کال سا
دھرتی کال لپسار یا جال۔ ۱-
دھرو پر ملا د اٹل ہوئے ہوئے
سیدھ چور اسی کال پچائے۔ ۲-

گنو سور کی را کو کا ییا را کو لو پو چا مارے ۱۱۱ اہت کیر دو کھوں دیکھو گھٹ گھٹ ایکور مارے ۵۰
راگ سور گھٹ

سادھو آئے جائے سوایا ہر پتیا لک کال نہیں داں کو نہ کچھ گیا آہا

رہاؤ

کچھ روپ کا ہے ہر دھریا میریچ پادہا ۱۱۱ یہ تو کھول پون کا کیئے کلا تھا تھو دہا را۔ ۱۔
کئی میری پرت پر دھارے کئی دھرا کا ایک میری پرت پر دھریا اپہ بدھ آدہا۔ ۲۔
کچھ روپ کا ہے ہر کینا بیدوں کے ییٹا ۱۱۱ لیکھ الیکھ دوہوں تے ییٹا اپر کھ گھٹواتی

ہنہ کلنگ کا مے ہر مو اکون باٹ تے پرئی
ہر جی پاپ پُئن تے نیار اکرم دھرم ہونا ہی
سب پر پنچ مایا نے کینے ایہ بدھ ہرانا
دس اوتار ایس کی مایا کرتا کرمت پوجے

سادھو کرتا کرماں تے نیارا
کہت کبیر وہ کرتا نہیں مایا کیا پیا را

رہا دوجا

دیو دیت دودھم پر کھ کے مایا لڑ لڑ مرنی۔ ۶۱۔
ویر بھاوتہ ناپیں بھاو سدا گیس من مایا۔ ۶۲۔
جہ نر عقل نر نجن جاتا نامی نت پچھانا۔ ۶۳۔
کہہ کبیر رام انباشی اچے کھاپے دوجے۔ ۶۴۔

آکھے پیر بہاؤ دین سکو نانک تہا
راہ ریاضت چلے چھڑیے راہ اشتیاق
راہ نہ دوہاں پایا کوڑے جھکڑ لگ

سجھے کلاں چھوڑ کر چلے سیدھے راہ
چھڑیے جھکڑے دُنی دے چھڑ سبند مسلمان
جیوں چور ملن جا چور نوں ٹھکان ملکہ ٹھگ

سادھو ملے سادھواں سچا راہ پہچان
چلے راہ فدا کے دے جو آخر آدے کام

جان دینا جمال سرت دیکھتے پھرناہ
 منی میں تو غرق غافل ہے ہر بے پیر
 صدق گھڑی ہر توشہ خیر غریب ہاتھ
 پیر پیغمبر ازلے سب ہو ہیں پرویں

رہاؤ

دس چوبیس سزا سردم نت غزا آجا۔ ۱۔
 دریں خانے پوہ چوہاں سو گنہ نقصیر۔ ۲۔
 دھنی کافرمان آیا تیرا کیتا چلیا سا۔ ۳۔
 ادہ در کی خبر نہ جانتے عقل کے فرمیر۔ ۴۔

تج کن جزبہ کلم کر خصم کی کان ؟
 نانک بگوید بیتی کچھ حق ہلال بچیان ۵۰-۱۔

راہ سپاؤں و سیٹے جے دس آوے جیو
حجت حاجت درج کر رہ غمانہ تھیو

جواب نانک شاہ سُورا

سسی سیانی گل وچہ تش وچہ بہتے بنا
تش وچہ کچھ نصیحتاں سنکر کرے یقین
جو رہے شیطانِ گم تھیے نہ پیا جانے نو

سُنو قاضی رکن دین آکھے نانک پنہ
تر پے حرث قرآن دے تریہ سپارکین
کرے لیکار کتاب بہہ خاطر جمع نہ ہوئے

من صلوات لم کر رہی عادت سو میل
 ط طلب کر راستی دے من رسال
 ظ ظالم سوئی بھٹے چتین نامیں نام
 غ عمل کمائے ہے کو پار ادا اس
 غ غنیمت رکن دین جنی سنجاتا آپ
 ف پھر نشو بھٹے جو چلیہ مرشد بھٹے
 ک کلمہ اک یاد کر اور نہ بھا کہ بات
 ق قرار نہ آویں جت من او پھے چاؤ

ا بھی بندے نظر کر چیتے نامی میل
 جنال ڈیھیاں دکھ جلتے تن توٹے پایا جا
 سائیں تیرے نام بن کیوں آوے آرام
 بن عملاں نامیں پائیے مرے پھوٹاں
 اس پنجرے وچ کھیل ہے نہ تس مائے نہ پا
 آپے تحقیق تن رنگا رنگ ملایے
 نفس سوا لی رکن دین تس سول کو نہ ما
 پارس کینن تھیتے جن بھٹیا سر راڈ

بن زیادہ جفت و تولد ہو نہ کوئے || || برا خدا کی سودھ کر ناک سچ بگوئے و

جواب نانک شاہ سُورا

سُنو قاضی رکن دین آکھے نالک شاہ ۥ ۥ ۥ غیبی سحر خدائے دے سکے نہ کوالے
بید نہ بجھن بیڑے پندت نہ کرن دیچار
لکھیا ناہ کتاب وچہ قاضی کرن پیکار

ست نام نکھ چپ کر گئے ناہیں تو آہ
صاحب سیکوں بنی کرے دوسرے ساس
کیتی و اچا نغمہ میں من بہت تھے دھیا
باد لپیٹا چلیا دور بھال کے دوار
تند جویں چھک کدھیا بنو لوئے خدیا

نواس نیو آگن مہم پھر چلیا باہر چاہ
تجہ بن میرا توئے نہیں جو بند سب ساس
گتھی توڑی اندروں باد جھکوراں لائے
مادر دھکے پکاریا کہاں کیو کرتار
مادر پسر دھکے لگا نرک نشانی آہ

نیکی بدی سر نہیڈے باہر نکلیا
لگا ہولہ سہیں پر دنیا چھکلیا